karl may

INSULA GIUVAIERURILOR

EDITURA EDEN

Consilier literar
Dr. ANTONIU POPESCU

Ediţia princeps:
KARL MAY
DIE JUWWELENINSEL
Freiburg, 1880–1881

Volumul de faţă a folosit ca text de bază ediţia Karl May, *Insula giuvaierurilor*, în traducerea JOSEFINEI SCHIEFER, apărută la Editura Contemporană, Bucureşti, (1942). Cu prilejul pregătirii manuscrisului pentru tipar, s-a efectuat o confruntare a versiunii româneşti cu originalul german, operându-se totodată unele corectări stilistice şi ortografice.

KARL MAY

Opere – 28

INSULA GIUVAIERURILOR

Roman

EDITURA EDEN

Bucureşti, 1997

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

Ediţie electronică îngrijită de

I.S.B.N. 973-9141-63-3

CUPRINS

1. „Contele zănatic”

Golful ce se află lângă orăşelul Fallum — renumit pentru staţiunea sa balneară — are în partea dreaptă o coastă mult ieşită în afară şi alcătuită din stânci ascuţite, iar în stânga o limbă de pământ, care înaintează în mare sub forma unui pisc ascuţit, acoperit până în vârf de o pădure deasă de stejar şi fag. Pădurea e străbătută doar de câteva poteci înguste, care îngăduie vizitatorilor staţiunii să soarbă în linişte aerul curat şi să fugă de zgomot.

Limba de pământ opreşte valurile furioase, iar pădurea înăbuşă vânturile puternice dinspre golf, astfel că staţiunea atrage numeroşi vizitatori şi îngăduie chiar firilor sfioase să se scalde în voie sau să vâslească, fără să se teamă de valuri.

Într-o frumoasă după-amiază de iulie, trei femei se preumblau agale pe una din potecile pădurii, înfăţişând un grup ciudat. În afară de faptul că toate trei purtau pălării galbene, de vară, una era îmbrăcată în albastru, alta în verde şi cealaltă în roşu-purpuriu. Femeia îmbrăcată în albastru, foarte înaltă şi slabă, ducea în braţe o pisicuţă zbârlită şi pestriţă; cea în verde, măruntă şi subţire, ducea un cobai; iar cea în roşu-purpuriu, mică şi foarte grasă, ţinea în braţe o veveriţă, care era legată de gâtul stăpânei sale cu un lanţ de aur şi o zgărdiţă.

Nimeni n-ar fi putut bănui că aceste doamne, atât de deosebit înzestrate de natură, sunt surori.

— Da, scumpa mea Wanka, suspină cea îmbrăcată în albastru, fratele nostru Emil este mult mai atent cu doamnele străine şi cu câinii lui urâcioşi, decât cu noi. Bărbaţii sunt şi

rămân nişte barbari, faţă de care nu ştii cum să te porţi, oricât de îngăduitoare ai fi!

— Nu vor să înţeleagă niciodată, dragă Freya, că suntem mult mai gingaşe şi mai simţitoare decât ei, replică cea în verde. De aceea, nu se poate lua nici unei fete în nume de rău, dacă nu e în stare să se hotărască să-şi lege viaţa de vreun membru al acestui sex de vandali.

— Da, interveni cu voce groasă cea în purpuriu, am ales partea cea mai bună şi să nu renunţăm la ea, cu toate că mai ales mie mi-ar fi foarte lesne să mă căsătoresc în condiţii strălucite.

— Mai ales ţie? întrebă pe un ton batjocoritor cea care purta pisicuţa. Auzi, Wanka? Acest „mai ales” sună oarecum jignitor pentru noi. Sora noastră Zilla crede, fiindcă-i cea mai tânără dintre noi, că i se oferă mai multe posibilităţi de căsătorie decât nouă. Femeile nu pot îmbătrâni niciodată. Cei treizeci şi patru de ani ai mei sunt...

— Iartă-mă, Freya, protestă grăsuna, în noiembrie ai împlinit treizeci şi nouă de ani.

— Treizeci şi nouă? Ah, s-ar părea că te sinchiseşti mai mult de vârsta altora, decât de a ta.

— Nu, dar îmi pot da foarte uşor seama, fiindcă ne despart tocmai zece ani, — tu ai treizeci şi nouă, iar eu douăzeci şi nouă.

— Fie şi aşa! Dar n-are nici un rost să ne certăm pentru asemenea lucruri fără însemnătate! Farmecul de căpetenie într-o legătură conjugală, pe lângă însuşirile sufleteşti, este înfăţişarea femeii — şi în privinţa aceasta trebuie să recunoaşteţi că vă întrec şi sunt în stare să plac oricărui bărbat.

— Sunt destui bărbaţi care preţuiesc mai mult o făptură subţiratică, decât una înaltă, se îngâmfă Wanka.

— Iar eu vă asigur că majoritatea bărbaţilor socotesc corpolenţa ca fiind cea mai ispititoare, adăugă Zilla. Asta mi-a

spus-o chiar sublocotenentul von Wolff, pe care, după cum ştiţi, îl număr printre ultimele mele cuceriri.

— Tu? exclamă doamna cea înaltă. Chiar alaltăieri mi-a mărturisit că m-a visat.

— Şi eu, sări femeia cea mică, am jucat cu el o partidă de „şaizeci şi şase”, pe care a pierdut-o, fiindcă, aşa cum s-a scuzat, fermecătoarea mea apropiere îl zăpăceşte. E foarte curtenitor acest domn sublocotenent von Wolff.

— Da, foarte! consimţi cea înaltă, pe un ton batjocoritor. Numai că eu cred… — ah! ia priviţi tabloul acela drăgălaş!

— Unde?

— Care?

— Colo, lângă apă. Dumnezeule, e Magdalena noastră!

— Într-adevăr, e copilaşul nostru, rostiră celelalte şi toate trei îşi iuţiră paşii.

Drumul pe care mergeau se sfârşea la o crestătură îngustă săpată de apă şi înconjurată din trei părţi de tufişuri dese. Acolo se afla legată o barcă, a cărei pânză era coborâtă. În partea de dindărăt a bărcii şedea un băiat, îmbrăcat în haine marinăreşti de culoare cenuşie şi cu o beretă, de sub care ţâşneau o sumedenie de cârlionţi blonzi. Băiatul să tot fi avut vreo paisprezece ani şi-şi îndreptase luarea-aminte asupra unei fetiţe în vârstă de vreo zece ani, care se aşezase pe banca din faţă şi pescuia cu o undiţă. Fetiţa era cu adevărat o făptură drăgălaşă, răpitoare. Dar vioiciunea cu care arunca mereu undiţa nu făgăduia că va avea o recoltă îmbelşugată.

— Cum te cheamă? întrebă mititica pe băiat.

— Gerd.

— Gerd, îmi placi. Ai aproape tot atâta putere şi dibăcie ca şi tata.

— Dar cine-i tatăl tău?

— Tata? Este maiorul Helbig, faimosul cuceritor. Prin urmare, îţi poţi închipui că trebuie să fie foarte puternic!

— Dar poate să vâslească şi o luntre?

— Fireşte. Încă nu l-am văzut vâslind, dar poate săfacă orice.

— Şi să conducă o corabie cu pânze?

— Desigur. Dar la asta se pricep şi mai mult mătuşile mele.

— Mătuşile tale? Da' ce, la voi trebuie şi mătuşile să înveţe cum se conduc luntrile?

— Negreşit; fiindcă tata spune deseori, când se duc ele să se plimbe: „Slavă Domnului, iar au plecat la pescuit!”. Prin urmare, trebuie să se priceapă să vâslească, altminteri n-ar putea pescui. Le-ai văzut vreodată?

— Nu ştiu, fiindcă nu le cunosc.

— Ah, le poţi recunoaşte foarte uşor: una e lungă şi duce în braţe o pisică, a doua e mică şi subţire şi duce un cobai, iar a treia e grasă şi ţine în braţe o veveriţă.

— Ah, acelea sunt mătuşile tale! Păi le cunoaşte toată lumea din localitate! Tot Helbig se numesc mătuşile, ca şi tatăl tău?

— Desigur; sunt doar surorile lui. Pe lângă asta, le mai cheamă Freya, Wanka şi Zilla. Dar Conrad le-a poreclit Schreia, Zanka şi Brülla (adică aceea care ţipă, aceea care se ceartă şi aceea care răcneşte).

— Cine-i Conrad?

— E servitorul nostru, pe care eu îl iubesc mult şi pe care şi tata îl iubeşte. Dar mătuşile se ceartă mereu cu el, şi atunci el se înfurie, strigă la ele — şi apoi o rupe la fugă.

— Ah, atunci nu e prea curajos.

— Curajos? Ba este tot atât de curajos ca şi tata, dar nu trebuie sa ridice mâna asupra surorilor stăpânului său. Ai şi tu un tată, trei mătuşi şi un servitor?

— Am o mamă şi un tată vitreg, apoi patru surori, iar servitorul sunt eu însumi.

— Tu? Pentru ce?

— Fiindcă trebuie să fac totul. Şi cu toate acestea, sunt bătut mereu şi mi se dă mai puţină mâncare decât celorlalţi.

— Eşti bătut mereu? întrebă fetiţa, mirată şi dispreţuitoare în acelaşi timp.

— Da. Trebuie să întind năvoadele şi să vâslesc pentru boieri; dar dacă prind prea puţin peşte, sau nu câştig destul, mănânc bătaie.

— Săracu' de tine! Câte lovituri primeşti?

— Nu le număr, dar mă dor rău de tot, răspunse mândru băiatul. Când vin acasă, tata e totdeauna beat. Aş putea să mă apăr, sau aş putea să plec, dar ar plânge mama şi nu se cade. De fapt, mănânc bătaie fiindcă nu dau tatei tot ce câştig; pun mereu ceva bani deoparte, altminteri ar flămânzi mama...

— Dumnezeule, dragă Wanka, auzi? Ce tată denaturat!

Strigătul acesta izbucni îndărătul tufişurilor din apropiere, de unde cele trei surori ascultaseră sfârşitul convorbirii dintre cei doi copii.

— Da, un adevărat tată denaturat! întări Wanka.

— Nu, sări sora îmbrăcată în purpuriu, nu numai un tată denaturat, ci un tată vitreg şi denaturat! Dar, scumpa mea Magda, cum ai ajuns tu aici?

— M-a condus Gerd, mătuşico.

— Prin tot golful?

— Da. Voiam să pescuim.

— Ah, copilule, dacă se întâmpla o nenorocire! Poţi să te uzi; poţi răci; poţi să te răstorni; te poţi îneca!

— Nu, mătuşico, nu mi se întâmplă nimic, fiindcă mă conduce Gerd. Mi-a spus că nu trebuie să fiu îngrijorată.

— Băiatul se numeşte Gerd?

Cele trei surori priviră cu vădită plăcere statura lui vânjoasă şi chipul lui pârlit de soare.

— Te pricepi într-adevăr să conduci bine o barcă? întrebă sora îmbrăcată în albastru.

— Nu vă fie frică, stimată domnişoară. Voiţi să vă convingeţi? E loc destul.

— Da, aş vrea să mă conving, fiindcă-mi place sa mă plimb cu barca. Dar se tem surorile şi nici cobaiul meu nu suferă apa. S-ar putea îmbolnăvi de rău de mare!

— Un cobai nu se îmbolnăveşte niciodată de rău de mare, domnişoară! zâmbi băiatul.

Zilla socoti nimerit să spună:

— Noi ne temem? Ştii, Freya, că ne defăimezi? Am primit doar şi invitaţia domnului sublocotenent von Wolff la o plimbare cu barca.

— Şi eu! sări Wanka.

— Şi eu! adăugă Freya. Să ne aşezăm în barcă.

Coborârea doamnelor era legată de oarecare greutate, dar cu ajutorul lui Gerd izbuti. Băiatul vădea atâta siguranţă în mişcări, încât insuflă încredere celor trei femei.

— Încotro? le întrebă, punându-şi barca în mişcare. Spre oraş, sau mai departe?

— Mai departe, dar nu prea mult! hotărî Freya.

— Atunci, putem întinde pânza.

Ridică prăjina şi întinse pânza. Începuse să sufle o boare lină, astfel că barca alunecă uşor prin golf, aplecându-se puţin pe o parte. Mai întâi, cele trei surori trădară obişnuita teamă pe care o inspiră apa. Dar îngrijorarea lor pieri încetul cu încetul, datorită manevrelor îndemânatice ale băiatului şi mersului sigur al luntrei, astfel că stătură voioase de vorbă cu el, compătimindu-l sincer; micul barcagiu privea viaţa curajos şi cinstit şi ştia să răspundă cu mult bun-simţ şi respectuos întrebărilor ce i se puneau.

Frumuseţea vremii scosese în larg numeroase bărci, astfel că pe valurile strălucitoare domnea o vie însufleţire. Una dintre bărci avea o înfăţişare ciudată, care atrăgea asupră-i luarea-aminte a tuturor celor ce se plimbau. În ea se aflau doi domni, care păreau că şi-au pus de gând să stânjenească pe ceilalţi, într-o măsură cât mai mare.

— A cui e barca aceea? întrebă Wanka.

— Aparţine unuia dintre vizitatorii staţiunii, răspunse Gerd. Nu-i cunosc numele, dar trebuie să fie un om de seamă, fiindcă-şi îngăduie să săvârşească mereu asemenea isprăvi, fără să-l oprească poliţia. Vâsleşte numai de-a curmezişul apei şi iese în calea celorlalţi, ca să-i sperie. Când sunt doamne în bărci, le stropeşte. Aruncă în ele cu fructe putrede şi s-a întâmplat chiar să răstoarne bărcile mai mici. Îl urăsc.

Când Gerd rosti ultimele cuvinte, chipul său tânăr vădi o expresie duşmănoasă.

— Ţi-a făcut vreun rău?

— Da. Veneam cu mama de la ştrand şi ne-am întâlnit cu el. Trebuia să ducem un hârdău mare şi greu, plin cu peşte, şi ne-a cerut să ne dăm în lături, cu toate că era loc şi pentru douăzeci de inşi, nu pentru unul. Fiindcă nu ne-am putut feri destul de repede din calea lui, a lovit-o pe mama de două ori cu bastonul. Am vrut să mă năpustesc asupra lui, dar nu m-a lăsat mama. Dacă-mi pricinuieşte încă o dată un asemenea rău, n-o să mă mai împiedice nimic să-l snopesc în bătaie.

Barca lui Gerd pătrunse înăuntrul golfului. Cealaltă barcă îi ieşi în cale. Freya îşi duse mâinile la ochi, spre a-i apăra de lumina soarelui şi strigă:

— Acum ştiu cine este!

— Cine? întrebă Wanka.

— Contele von Hohenegg.

— Se poate? „Contele zănatic”? Uite-l, vine spre noi. Micuţule, fereşte-te! De nu, ne joacă vreo festă.

— Dumneavoastră n-o să vă facă nimic! clătină băiatul din cap.

— Aş! Ia seama, tinere! Vâslesc drept spre noi. Să ştiţi că au plănuit vreo năzdrăvănie.

Într-adevăr, barca în care se afla contele îşi urma astfel drumul, încât îndreptăţea această bănuială. Când recunoscu pe cele trei surori, contele izbucni în hohote şi strigă:

— Ei, cine-i acolo? Ho-ho, cele trei pupeze! Ha-ha-ha-ha!

Apoi, şopti ceva tovarăşului său şi opri barca, trădându-şi astfel dorinţa de a ciocni şi răsturna pe aceea a lui Gerd. Cele trei surori scoaseră câte un strigăt de spaimă şi de chemare într-ajutor.

— Ţineţi-vă bine de bănci! le îndemnă micul barcagiu. Nu mă pot feri cu totul, dacă vor să ne lovească; dar mă voi strădui să vâslesc în aşa fel, încât lovitura să nu fie prea puternică.

Ochii lui negri priviră furioşi pe cei doi vrăjmaşi.

— Cârmiţi la dreapta! îi rugă.

— Cârmeşte tu la stânga, tinere prostănac! râse contele.

În câteva clipe, barca lui avea să izbească drept în mijloc pe aceea, a lui Gerd. Atunci, tânărul întoarse cârma cu toată puterea şi lăsă pânza în voia ei, iar barca se supuse numaidecât: se opri, se ridică pe partea de dindărăt şi se răsuci. Datorită acestei mişcări, lovitura se produse spre vârf. Totuşi, zguduitura fu destul de puternică pentru călătoarele neobişnuite cu apa. Magda o resimţi mai mult, întrucât şedea în partea de dinainte. Ea căutase să se ţină de bancă, dar îşi pierduse echilibrul şi se răsturnă în apă.

— Măi, înoată puiculiţa! Pescuiţi-o! strigă contele, râzând, şi vâsli mai departe.

Surorile erau înlemnite de spaimă. Cei care se aflau în bărcile din apropiere văzuseră isprava contelui şi veniră în grabă, ca să dea ajutorul trebuincios. Din fericire, însă, Gerd îşi cunoştea datoria şi era destul de curajos, ca să şi-o îndeplinească; sări în apă după fetiţă, o înşfacă repede cu mâna dreaptă, o ridică şi, agăţându-se cu stânga de marginea bărcii, o aşeză lângă cele trei surori. Într-un minut, barca lor fu înconjurată de o sumedenie de luntre şi corăbii şi toţi vizitatorii staţiunii manifestau o sinceră compătimire pentru fetiţă şi o nestăpânită indignare împotriva „contelui zănatic”. Numai Gerd rămăsese liniştit.

— N-a murit, strigă. S-a udat, doar. Vecine Klassen,

dumneata ai loc. Ia, te rog, doamnele în barca dumitale şi du-le acasă!

Se ridicară numaidecât mai multe mâini şi, cu toată teama ce le năpădise, surorile se aşezară într-altă barcă. Gerd puse mâna pe cârmă, întinse pânza şi se pregăti să pornească.

Contele se îndreptase spre ieşirea golfului. Gerd merse pe acelaşi drum, aţintindu-şi privirea asupra adversarului său. Acum, vântul era prielnic tânărului curajos, care-şi cunoştea barca şi-şi dădea seama că-l va ajuta să-l pedepsească pe conte. Nu-i păsa prea mult că vrăjmaşul său e conte, iar dânsul doar un biet barcagiu.

Neavând destulă experienţă, contele nu băgă de seamă planul băiatului. După un timp, însă, înţelese ca-l ameninţă o primejdie. Dar nu se gândi să o preîntâmpine sau să se ferească de ea. I se părea cu neputinţă ca un tânăr cum era Gerd sa se încumete să făurească şi să-şi ducă la îndeplinire un plan împotriva lui. Acum se aflau amândoi lângă coasta stâncoasă, în dreapta căreia era golful. Prin partea locului existau numeroase vaduri şi bancuri de nisip, despre care contele nu ştia, dar pe care Gerd le cunoştea foarte bine.

— Hei, băgaţi de seamă! strigă tânărul, răsucind partea de dinainte a bărcii.

— Hei, băiete, opreşte-te! i se răspunse.

— Nu pot; mă lovesc de stânci.

— Coboară pânza!

— E cu neputinţă. Mă izbesc de bancurile de nisip.

Vicleanul băiat îşi cârmise într-adevăr barca astfel, încât nici n-o putea opri şi nici nu-i putea schimba mersul. Oricum, contelui îi era mai lesne să se ferească din calea lui Gerd, întrucât barca în care se afla el era mai mică şi nu avea pânză; şi apoi, la vâsle se găseau doi inşi vânjoşi. Dar, atunci când se hotărî s-o facă, era prea târziu, — ciocnirea era de neînlăturat.

— Hei, cârmiţi îndărăt! strigă Gerd.

Strigătul lui urmărea un anumit scop. Văzuse că cei din barcă vor să cârmească spre dreapta; îi îndemnase să cârmească, ştiind că în felul acesta însăşi barca vrăjmaşă avea să-i înlesnească o lovitură zdravănă.

— Hei, e prea puţin, prea puţin voinicilor! Ţineţi-vă bine!

Scoţând şi aceste strigăte, lăsă liberă pânza, ca să nu se folosească prea mult de vânt şi, din pricina aceasta, să nu-şi zdrobească propria-i barcă, sau să se răstoarne.

Ciocnirea care se produse de această dată a fost mai puternică decât cea dinainte. Ea lovi cu extraordinară putere în mijlocul bărcii contelui. Scândurile trosniră; barca se răsturnă cu chila în sus. Partea din faţă a bărcii pescăreşti săltă vreme de câteva clipe lângă barca vrăjmaşă, apoi lunecă mai departe.

Contele împreună cu însoţitorii săi strigară, iar apoi fură azvârliţi în apă. Ştiind totuşi să înoate binişor, ei se ţinură la suprafaţă, văzură stâncile din apropiere şi înotară spre ele, căci barca răsturnată nu le mai putea fi de nici un folos.

Gerd fusese şi el aruncat în apă şi strigase, dar numai de formă. Un privitor atent ar fi putut să observe că strigătul lui era un chiot de bucurie, iar săritura în valuri fusese intenţionată. În ciuda tinereţii sale, era destul de ager, încât să chibzuiască bine. În cazul în care contele l-ar fi acuzat, el trebuia să se poată apăra. De aceea el se bălăci cât putu de mult în apă, şi se urcă înapoi în barcă numai după ce se asigură că ceilalţi doi erau deja pe stâncă.

— Stai, băiete, ia-ne de-aici! porunci contele cu glas puternic.

— Imposibil, omule! Mi se scufundă barca. Nu vin acolo. Dacă vă fereaţi nu dădeaţi de bucluc!

— Adu-mi măcar barca încoace!

— N-are nici un rost. Scândurile sunt sparte. De altfel nici n-aş putea s-o cârmesc singur; arată de parcă acum se scufundă. Uite, a şi dispărut sub apă.

Într-adevăr, sub barcă se formă un vârtej, care trase barca sub apă. Gerd îşi pescuise şapca din apă şi apucă vâslele.

— Stai, aşteaptă! ordonă Hohenegg. Venim noi spre tine.

— Nici asta nu merge, spuse râzând băiatul. Barca mea ia apă şi n-o pot încărca cu încă doi oameni. Dar am să mă duc la mal şi am să le spun oamenilor de acolo că trebuie sa fiţi aduşi înapoi, poate se găseşte vreunul care să-şi ofere barca unuia care se consideră atât de nobil, încât răstoarnă bărcile, stropeşte doamnele, iar pe copii îi aruncă în apă. O asemenea poznă n-are voie nici un puşti să facă, fiindcă ar primi o chelfăneală pe cinste de la profesorul său. Să vă fie de bine baia!

El vâsli mai departe şi observă cu bucurie că toate bărcile se îndreptaseră spre mal, ca să nu-i strice lui gluma. Când ajunse şi el înapoi, îi rugă pe cei de faţă să-l aducă pe conte.

— Nici nu ne trece prin cap, băiete! răspunse un bătrân lup de mare, care-i întinse mâna dreaptă cu căldură. Eşti un băiat viteaz şi o să avem grijă de tine să nu ţi se întâmple ceva, dacă o să cazi tu în apă. Dar să-l aducem pe el, nu! Fluxul începe imediat; se va ridica repede şi s-ar putea să intrăm la apă până să-l remorcăm pe el. Nu vrem să păţim una ca asta. N-avem, nici o obligaţie să-i împiedicăm baia. Paza de coastă e departe şi bărcile de salvare sunt legate toate, iar alarma nu se poate da, fiindcă e vreme frumoasă. Poate să aştepte cât o vrea!

Pe una dintre cele mai frumoase străzi ale staţiunii, înconjurată de pomi îngrijiţi şi straturi de flori parfumate, se afla o vilă minunată, care era închiriată turiştilor pe timpul verii. În momentul de faţă ea era locuită de familia maiorului Emil Helbig, venită din ţările nordice.

Helbig era un ofiţer de vază, dar un om modest; îşi câştigase pe merit poziţia pe lângă prinţul său şi de aceea avea o mare influenţă la curte. Cu toate acestea, el nu părea

prea bucuros. Firea sa dintr-o bucată îi producea un sentiment de jenă, în acele cercuri unde eticheta cunoştea cele mai înalte forme ale sale. Se simţea cel mai bine singur şi de aceea se îngrijise ca în preajma lui să fie oameni cu firi asemănătoare. În rândurile servitorilor, nu avea decât foşti soldaţi; iar Conrad, la care ţinea cu deosebire, era un lăudăros ce nu putea trăi fără stăpânul său, după cum nici maiorul nu-şi putea închipui că ar fi în stare să se folosească de alt servitor de încredere. Conrad cunoştea toate ciudăţeniile stăpânului său, se învăţase cu ele şi devenise astfel o copie în miniatură a ofiţerului; de aceea, îşi îngăduia oarecare „libertăţi”, de care alţii s-ar fi înfricoşat.

Maiorul şedea în odaia sa, plină de un fum gros de tutun. Pe duşumea, pe canapea şi pe scaune erau tolăniţi unsprezece câini, de diferite rase şi mărimi, care păreau că se simt foarte bine printre norii de fum. În faţa maiorului era deschisă o lucrare a generalului Clausewitz, pe care ofiţerul o cerceta cu luare-aminte. Deodată, se deschise uşa şi intră în odaie un bărbat, care putea fi confundat lesne cu maiorul. Amândoi purtau aceeaşi uniformă cenuşie şi militărească; numai că aceea a lui Helbig era croită dintr-o stofă mai fină. Amândoi erau de aceeaşi vârstă, de aceeaşi statură, purtau părul tăiat scurt şi mustăţi războinice, dar cel ce intrase avea numai ochiul drept; pe cel stâng îl pierduse în urma unei împuşcături de pistol. Lovindu-şi zgomotos călcâiele, „luă poziţia”, îşi duse degetul mijlociu la vipuşca pantalonilor şi aşteptă.

— Ce doreşti, Conrad?

— Domnul maior a poruncit să-i aduc aminte căvrem să mergem la plimbare; aţi înţeles?

— Aşa e! Dar am dat tocmai de o carte foarte interesantă. O cunoşti?

— Ce carte e, domnule maior?

— O lucrare a lui Clausewitz.

— E minunată, dar n-am citit-o.

— Atunci, de unde ştii că e minunată?

— Altminteri n-ar citi-o domnul maior; aţi înţeles?

— Bine! Unde-i Magda?

— S-a dus în cercetare.

— În cercetare? Nu te înţeleg.

— A vrut să vadă cum se merge prin pădure. Înţeles?

— Ţi-am poruncit doar să n-o laşi niciodată să meargă singură prin astfel de locuri, Conrad!

— Să-mi fie cu iertăciune, domnule maior, dar trebuie să creştem în aşa fel pe mica domnişoară, încât să nu cunoască frica! În pădurea de aici nu sunt nici tigri, nici şerpi cu clopoţei. Înţeles?

— Hm! Dar surorile mele unde sunt?

— Desigur că au părăsit cartierul principal şi au plecat la vânătoare după holtei.

— Hei, Conrad, asta nu te priveşte!

— Să-mi fie cu iertăciune, domnule maior, dar tot mă priveşte niţel! Schreia spune că nu se mărită niciodată; Zanka spune că n-are nevoie de nici un bărbat, iar Brülla spune că o să moară fată bătrână. Cu toate acestea, aleargă mereu după bărbaţi mustăcioşi şi, dacă nu găsesc nici unul, se întorc acasă cu mutre plouate şi încep să ţipe, să se certe şi să răcnească la oricine, dar mai ales la mine. Pe mine îşi varsă întâi focul, aşa că mă priveşte foarte mult dacă se duc, sau nu se duc. Înţeles?

Helbig râse. Şi el suferea destul de mult din pricina ciudăţeniilor surorilor lui; de aceea, îi plăcea uneori să ştie că are în Conrad un aliat curajos.

— Unde-i Hector? întrebă maiorul. Aici sunt numai unsprezece câini.

— Domnule maior, asta-i o nouă poznă a treimii roşii — verzi — albastre! Am băgat de seamă că Hector lipseşte şi l-am căutat. Când am trecut pe lângă încăperile doamnelor,

am auzit dinăuntru tusete, gâfâituri şi strănuturi înfricoşătoare. Am strigat câinele şi gălăgia a devenit şi mai zgomotoasă. Mi-am dat seama că e Hector, dar uşile erau încuiate. Am forţat uşa şi.... ce-am văzut?

— Ce?...

— Câinele era vârât într-un coş. Bibi şi Limi voiau să se joace cu el, dar Hector nu poate suferi decât veveriţa; pe celelalte două creaturi le urăşte. Fiindcă a muşcat puţin pe Bibi şi pe Lili, stimatele doamne i-au legat la bot o punguliţă cu tabac de tras pe nas şi l-au închis în coşul acela.

— Am să interzic asemenea năzbâtii copilăreşti.

— Şi eu, domnule maior! Să leg şi doamnelor câte o punguliţă cu tabac la nas? Poate că în felul acesta vor înţelege cum s-a simţit animalul.

— Unde-i câinele?

— Când l-am scos din coş şi l-am scăpat de tabac, a sărit şi a fugit. S-o fi dus să ia aer, săracul! înţeles?

— Vine el înapoi... Peste o oră mergem la plimbare. Pregăteşte-te! Stânga-mprejur!

Conrad făcu întoarcerea reglementară şi ieşi. După ce rămase câtva timp pe gânduri, coborî în grabă scara, îndreptându-se spre grădină şi întâlni pe grădinar, care orânduia straturile de flori.

— Heinrich, ai timp pentru mine?

— Ce doreşti?

— Am nevoie de nişte broaşte şi broscoi.

— Broaşte şi broscoi? repetă uimit grădinarul. Dar pentru ce-ţi trebuie?

— Pentru doamnele noastre. Înţeles?

— Da; straşnic, minunat. Fug să ţi le aduc.

— Zăboveşti mult?

— Într-un sfert de ceas pot aduna un sac plin. Felul acesta de carne e uşor de găsit. Să aduc şi câţiva raci?

— Oricât de mulţi!

— Bine. O rup la fugă!

Foarte încântat, Conrad se întoarse în casă, îngrijindu-se să nu fie văzut de nimeni. Grădinarul aduse curând un mare număr de broaşte, broscoi şi raci şi, un închizându-se împreună cu Conrad în camera în care fusese Hector, goli sacul în coş. Apoi, ieşiră amândoi, fără să fie observaţi. Dacă era vorba să se joace o festă celor trei surori, nici unul dintre ei nu se dădea în lături.

Între timp, maiorul continuă să citească lucrarea lui Clausewitz. Deodată, auzi apropiindu-se paşi grăbiţi. Uşa fu deschisă cu putere şi se ivi Freya cea lungă, ţinându-şi pe braţe nedespărţita pisică şi vădind o supărare nemărginită.

— Emil, frate!

— Ei, ce s-a întâmplat?

— Ce putea să se întâmple, decât o ispravă de-a dracului sau, fiindcă-i totuna, de-a „contelui zănatic”.

— Ah, iar neastâmpăratul acela?

— Da, iar! Dumnezeule, ce fel de om o fi? Dacă aş fi fost un ofiţer, un cavaler, l-aş fi provocat la duel, l-aş fi…

Rostind aceste cuvinte, îşi ridică palmele şi, ca să-şi convingă fratele că l-ar fi pălmuit, şi le trânti cu putere în canapeaua pe care se aşezase. Din nenorocire, însă, palmele ei nimeriră pisica zbârlită, ce şedea ghemuită alături şi care, nefiind deprinsă cu asemenea „drăgălăşenii”, scoase un mieunat şuierător şi, străbătând camera din câteva sărituri, se repezi la fereastra deschisă şi fugi. Freya sări de pe canapea şi alergă la fereastră.

— A plecat! Frate! Dumnezeule, nu vezi că a murit şi Bibi?

— Şi Bibi a murit, ai spus? Dar cine a mai murit?

— Dumnezeule mare, nu ştii încă? S-a răsturnat în apă şi…

Uşa fu smulsă iar şi se ivi Wanka.

— Ai şi ajuns, Freya? Da, aşa e, ai picioare mai lungi ca ale mele. Ah, pier, simt că mă topesc! Fă-mi loc să şed!

Se prăbuşi pe canapea şi închise ochii. Maiorul fu cuprins

de teamă.

— Vorbiţi o dată! Cine a murit?

— Nu-i moartă, exclamă Wanka, dar e în apă…

— Ba da, a murit, e moartă de-a binelea scumpa mea Bibi! strigă Freya. După o asemenea prăbuşire, nu mai avea cum să ajungă întreagă la pământ!

— Trăsni-v-ar…! blestemă maiorul, nemaiputându-se stăpâni. Cine s-a răsturnat în apă? Asta vreau să ştiu! Hai, descleştaţi-vă limba o dată!

În clipa aceea, se auziră de afară gemete, care păreau a fi scoase de un monstru, şi uşa se deschise pentru a treia oară. Grăsuna Zilla păşi greoi. Gâfâia, şi chipul ei avea roşeaţa chinovarului.

— Ah… ih… ah… uh… ufff… oh!… uh!!!

Şi în timp ce Zilla scotea aceste sunete chinuite, începură să i se rostogolească broboane mari, de pe frunte pe obraz. Încercă să le îndepărteze, dar era atât de tulburată, încât săvârşi o confuzie destul de neplăcută; într-adevăr, îşi apăsa nervos batista pe piept şi-şi ştergea năduşeala de pe obraji cu ajutorul corpului veveriţei, cu trupuşorul lui Mimi. Micul animal se împotrivi din răsputeri acestei îndeletniciri la care era folosit, dând stăpânei sale prilejul să-şi recapete respiraţia.

— Emil, ai aflat?

— Eu? Habar n-am de nimic! Ce s-a întâmplat? Ah, uite-o că vine!

Se ivi Magda. Păşind repede, se îndreptă spre tatăl ei şi-l îmbrăţişă.

— Nu-i aşa, tată, că nu eşti supărat pe mine?

— Pentru ce să fiu supărat?

— Ei, fiindcă „zănaticul acela de conte” m-a aruncat în apă.

— Pe tine? Nu se poate! Poate din greşeală!

— Nu, dinadins. Dar să nu mă cerţi, fiindcă am alergat şi am ajuns acasă înaintea mătuşilor, şi mi-am schimbat

numaidecât rochiţa. Însă n-am păţit nimic.

— Ce noroc! Ia povesteşte-mi.

Îndemnul fu ascultat în acelaşi timp de patru glasuri; surorile se arătară atât de vorbăreţe, încât aproape cănu se mai înţelegea nimic. Maiorul îşi stăpânea cu greu enervarea; dar el ştia că nu se cade să întrerupă navala zgomotoasă de cuvinte, aşa că-i aşteptă sfârşitul.

— Încotro s-a îndreptat contele? întrebă, când văzu că surorile guralive s-au potolit.

— Nu ştim. A vâslit mai departe.

— Spre uscat?

— Nu.

— Prin urmare, nu s-a dus acasă. Şi cum se numeşte băiatul acela curajos?

— Gerd. Are un tată vitreg, îl lămuri Freya.

— Adică un tată vitreg şi denaturat, care-l bate şi-l chinuieşte în fiecare zi, adăugă Zilla. Dacă n-ar fi fost atât de brav şi de viteaz, ne-am fi înecat toate.

— E adevărat, întări Wanka. Trebuie să-i acordăm o răsplată, ca să-i exprimăm recunoştinţa noastră.

— Mă voi îngriji eu de răsplată, hotărî maiorul. Puteţi pleca.

Cele trei surori plecară spre încăperile lor şi, îndată ce intrară, îşi opriră privirile asupra coşului.

— Ah! Am uitat cu totul de câine! îşi aminti Freya. Să deschidem coşul şi să-i dăm drumul!

— Da, şi-a isprăvit pedeapsa, şi fratele nostru Emil i-o fi simţit lipsa.

Ridicară capacul, — şi de pe buzele lor ţâşni în aceeaşi clipă un strigăt de groază, pricinuit de priveliştea înfiorătoare a micilor animale ce mişunau în coş. Voiră să fugă, dar rochia albastră a Freyei rămase agăţată de coş; în urma smuciturii, coşul se răsturnă şi goli pe duşumea o sumedenie de broaşte şi salamandre din lacul apropiat, împreună cu raci, gândaci mari cu picioare lungi şi tot felul de vieţuitoare ciudate, din

cele ce sunt aruncate de două ori pe zi de flux pe ţărm şi pe care le prind copiii, ca să le vândă vizitatorilor staţiunii. Micile vieţuitoare săreau şi se târau pretutindeni prin odaie, astfel că surorile înspăimântate nu mai ştiau unde să stea, ca să nu le calce. Sora îmbrăcată în albastru sări pe canapea, cea îmbrăcată în verde se urcă pe scaunul cel mai apropiat şi cea îmbrăcată în purpuriu se caţără pe masă, aşezându-se de-a binelea.

În timpul acestei întâmplări, maiorul şi fiica sa trecură pe lângă uşa încăperii. Se duceau să-l caute pe inimosul Gerd şi să-l răsplătească. În urma lor păşea respectuos Conrad, care era nelipsit la toate plimbările lui Helbig. Maiorul şi Magda nu luară în seamă ţipetele ce se auzeau din odaie, închipuindu-şi că e vorba de o continuare a convorbirilor privitoare la căderea fetiţei în apă. Conrad însă deschise încetişor uşa şi zvârli o privire asupra scenei pline de haz dinăuntru. Cu o mulţumire pe care izbuti să şi-o stăpânească, închise uşa tot atât de încet, o încuie, scoase cheia şi o vârî în buzunar. Apoi, fugi după stăpânul său.

Maiorul se îndreptă mai întâi spre ştrand. Când ajunse acolo, văzu barca de pază, care înconjura limba de pământ şi se grăbea să ia pe bord pe conte şi pe însoţitorii săi, ducându-i pe uscat. În halul în care se afla, contele nu mai oferea înfăţişarea unui erou care a săvârşit o ispravă măreaţă; toţi cei din apropiere îşi aţintiseră privirile asupra lui cu o vădită bucurie răutăcioasă. Primul care-i ieşi în întâmpinare fu maiorul.

— Domnule conte!

— Domnule maior!

— Ţi-ai oferit plăcerea de a lovi barca în care erausurorile mele?

— Aş! Barca a fost condusă greşit de un barcagiu nepriceput, un băiat.

— Băiatul acela cunoaşte mai bine vâslitul decât mulţi

bărbaţi. Nu cumva vrei să susţii că izbitura n-a fost plănuită de dumneata?

— Desigur.

— Eşti un ticălos!

— Bine! Asta-i o insultă, pentru care ne vom bate în duel.

— Nici nu mă gândesc! Un ofiţer onorabil nu-şi mânjeşte sabia, îngăduind s-o atingă un om care n-are nici urmă de educaţie şi demnitate şi care nu se bucură decât de faima că e un ticălos.

— Ascultă! tună contele.

— Ei aş! Vrei poate să tăgăduieşti palma pe care ţi-a trântit-o deunăzi căpitanul von Falkenau, fiindcă ai fost necuviincios cu o doamnă respectabilă? Se mai văd doar şi acum urmele de neşters ale acestei palme. Un om cinstit nu se poate bate în duel cu dumneata, fără să se necinstească pe sine însuşi. Cu toate acestea, îţi voi pretinde o satisfacţie, dar nu pe calea armelor, ci la bara justiţiei. Isprava dumitale este o crimă, este un atac josnic împotriva unor oameni paşnici, care pot cădea lesne victime cruzimii dumitale. Se va arăta şi unui conte cât de aspru sunt pedepsite de lege astfel de delicte.

Contele voise să-l întrerupă, dar nu izbuti. Abia după ce maiorul îşi termină dojana, „zănaticul” fu în sfârşit în stare să răspundă pe un ton ameninţător:

— Omule, îmi vorbeşti în felul acesta, fie datorită unei slăbiciuni bătrâneşti, fie din nebunie! Voi şti eu cum să te silesc să te baţi cu mine în duel. Iar în ce priveşte legea, îi cunosc prevederile şi mă voi folosi de ele. Ţine-ţi bine femeile şi pe vâslaşul lor; s-ar putea să-mi dea în gând să cer arestarea lor!

Şi plecă, urmărit de priviri duşmănoase. Atunci, unul dintre barcagii înainta spre Helbig, răsucindu-şibereta în mână. Era vecinul Klassen, care rosti pe un ton respectuos:

— Nu-i aşa că dumneavoastră sunteţi domnul maior, şi în

barca aceea este domnişoara Magda, fiica dumneavoastră?

— Da. Ce doreşti?

— Aş voi să vă vorbesc pentru tânărul acela cumsecade, Gerd.

— Ah, pentru Gerd?

— Da. A ajutat stimatelor doamne să nu cadă în apă şi aţi avea putinţa să-i arătaţi mulţumirea dumneavoastră.

— În ce mod?

— Hm! Gerd avea de multă vreme pică pe conte, fiindcă i-a insultat mama, şi azi s-a răfuit cu el. Contele a încercatsă răstoarne barca în care se aflau doamnele; dar n-a izbutit, deoarece Gerd îşi cunoaşte foarte bine meseria. Apoi, tânărul a pornit în goană după conte şi i-a scufundat barca, astfel că l-a silit să rămână o bucată de vreme în apă, împreună cu însoţitorii săi, până când să fie salvat. Desigur, acum va pârî pe băiat şi-l va preda justiţiei, după cum a şi făgăduit adineauri, şi ar fi foarte nimerit dacă Gerd ar avea sprijinul unui om cu vază, care să-l apere de neplăceri. Merită să fie ajutat; oricine vă poate încredinţa de lucrul acesta.

— Într-adevăr! Şi unde locuiesc părinţii lui?

— Colo, în bordeiul de lângă cel din capăt. Mama lui e o femeie de treabă, dar tatăl lui e un păcătos şi un beţiv, căruia nu-i place să muncească. Tânărul e nevoit să se istovească din greu, ca să-şi întreţină toată familia — şi se alege cu lovituri zilnice, drept răsplată, dar cu mâncare puţină. Mama lui e de prin ţinuturi îndepărtate şi pare să fi fost o femeie foarte frumoasă. A fost logodită cu un cârmaci, care trebuie săfi pierit într-un naufragiu pe mări străine, întrucât nu s-a mai întors niciodată. Ea n-a voit să se mărite, dar a fost silită de familie şi a venit aici cu bărbatul ei. Gerd e un băiat foarte bun şi sârguincios, puteţi fi sigur. Merită cu prisosinţă să fie ocrotit împotriva contelui. Şi noi toţi ne vom strădui să-l sprijinim şi să-l apăram, dacă va fi pârât.

Maiorul strânse mâna celui ce vorbise:

— Băiatul a salvat viaţa fiicei mele şi se înţelege de la sine că-i sunt recunoscător. Şi dumitale îţi mulţumesc. Te porţi ca un om vrednic. Prin urmare, Gerd a plătit numaidecât contelui răsplata ce i se cuvenea?

— Da, şi cu atâta dibăcie, încât nici unul dintre noi, vâslaşi experimentaţi, nu i-am fi putut-o plăti mai bine.

— Mă bucură cele ce-mi spui!

— Dar nu se cade să ştie nimeni. În faţa judecăţii, fireşte că însuşi contele e vinovat de ciocnire. Tânărul i-a lovit barca atât de îndemânatic, încât oricărui cunoscător îi va fi lesne să facă dovada că Gerd n-are nici o vină.

— Aşadar, în afară de faptul că e curajos şi are prezenţă de spirit, băiatul e şi deştept şi chibzuit?

— Da. A vâslit de nenumărate ori barca de salvare, iar în orele libere se apleacă sârguincios asupra cărţilor ce i se împrumută. E un băiat minunat! Printre noi sunt mulţi marinari care au călătorit în toată lumea, care cunosc temeinic meşteşugul şi vorbesc numeroase limbi. El le ascultă poveştile şi caută să-şi însuşească toate cunoştinţele lor; dar pe ascuns, fiindcă tatăl sau vitreg nu-i îngăduie să-şi întrebuinţeze vremea în felul acesta şi-l pedepseşte.

— Bine, voi ţine seamă de ceea ce-mi spui! Este aici barcagiul care a adus pe uscat pe surorile mele?

— Eu le-am adus.

— Da? Au uitat să-ţi plătească. Iată dreptul dumitale!

Vecinul Klassen mulţumi pentru suma frumoasă pe care o primi, iar maiorul se îndreptă, împreună cu Magda, spre locuinţa părinţilor lui Gerd.

Bordeiul era aşezat la o mare depărtare de celelalte. Când ajunse în preajma lui, maiorul auzi plânsete; iar când păşi înăuntrul bordeiului, priveliştea ce i înfăţişă ochilor îl încremeni.

Gerd atârna cu ambele mâini legate cu o curea de un cui înfipt în perete, în aşa fel încât abia atingea podeaua cu

vârfurile picioarelor. Partea de sus a corpului era goală, iar carnea însângerată de pe urma unor lovituri sălbatice; podeaua era plină de pete de sânge. Peste măsură de îndurerat din pricina chinurilor prin care trecuse, bietul băiat nu mai putea să strige. Ochii-i erau roşii şi umflaţi. Bâtele cu care fusese lovit zăceau pe aproape. Într-un ungher întunecat, era trântită mama lui Gerd, cu capul legat. Suferise şi ea câteva lovituri în cap, dar se părea că rănile nu erau grave. Lângă ea se aflau patru copilaşi, care plângeau încet, iar pe un pat vechi şedea cel ce săvârşise cumplita grozăvie. Făptura lui osoasă şi trăsăturile lui aspre făceau o impresie respingătoare. Se vedea numaidecât că e în stare de beţie. Auzii că a intrat cineva, dar rămase nemişcat şi cu privirea pierdută în gol.

Zărind băiatul, Magda fu sincer înduioşată, mai ales că începuse să ţină la el, şi scoase un strigăt de spaimă şi durere:

— Ah, Dumnezeule! Tată, uită-te la Gerd! Ajută-i repede, tată, repede!

Maiorul se îndreptă spre băiat şi ridică mâna, ca să-i desfacă legătura şi să-i dea putinţa să coboare. Dar sălbaticul tată beat se ridică şi-l apucă de braţ.

— Stai! Ce doreşti?

— Întâi vreau să eliberez băiatul!

— Casa asta e a mea şi băiatul tot al meu. Căraţi-vă!

— Potoleşte-te! Ia-o încetişor! Plecăm, n-avea grijă, dar numai după ce ne vom îndeplini datoria.

— Ieşi! Nu-ţi dau voie să porunceşti aici şi nu-mi vei porunci!

Şi strânse pe maior de braţ; dar Helbig îl îmbrânci.

— Ascultă! Să nu te încumeţi să te mai apropii de mine, dacă nu vrei s-o păţeşti! Şi întrebă pe copii: E tatăl vostru?

Unul dintre ei dădu din cap.

— Şi dânsa e mama voastră?

— Da.

— Conrad, dezleagă cureaua şi dă drumul băiatului!

— Încercaţi, dacă vă dă mâna! îi ameninţă sălbaticul, înşfăcând o bâtă.

— Conrad!

Servitorul înţelese îndemnul stăpânului său şi, repezindu-se afară, se înapoie curând cu câţiva poliţişti şi barcagii. Cu ajutorul lor, omul nemilos fu legat, cu toate că se împotrivise din răsputeri. Apoi, Gerd fu coborât şi aşezat pe un scaun. Bietul băiat era atât de năucit în urma loviturilor, încât abia mai putu recunoaşte pe cei ce intraseră în bordei. Ca să-şi stăpânească durerea – fiindcă, dacă şi-ar fi vădit-o prin strigăte, şi-ar fi îndârjit şi mai mult călăul — îşi muşcase buzele şi limba, însângerându-şi-le. Tot din pricina loviturilor pe care le primise în cap, şi mama lui era aproape ameţită şi bolborosea cu greutate cuvintele, prin care se străduia să răspundă întrebărilor ce i se puneau. Băiatul venise acasă fără bani, şi tatăl său se înfuriase. Aflând şi despre întâmplarea cu contele, sălbaticul se năpustise cu toată cruzimea asupra soţiei şi fiului şi-i chinuise atât de barbar. Poliţiştii îl luară cu ei.

Barcagiii chemaţi de Conrad se îngrijiră în grabă de pansarea rănilor, iar Gerd fu ajutat să se îmbrace.

— Bietul băiat! rosti maiorul. Vrei să pleci din casa aceasta?

— Nu. Rămân cu mama.

— Frumos, foarte frumos! Dar dacă pleacă şi ea?

— Atunci o însoţesc. Dar unde să ne ducem, stimatedomn?

— Veniţi la mine. Voi avea eu grijă de voi. Acum trebuie să mă înapoiez. Mă poţi întovărăşi, sau te mai împiedică rănile?

Băiatul zâmbi, dar păru că se ruşinează:

— De multe ori am plecat de acasă după ce am fost bătut rău, şi a trebuit să şi muncesc.

— Atunci, vino cu mine!

Maiorul puse punga sa cu bani lângă biata mamă, ce zăcea

încă înlemnită în ungher şi ieşi. Magda luă pe băiat de mână.

— Săracu' Gerd! Eşti atât de curajos! M-ai scos din apă şi acum ai mâncat bătaie! Te mai doare?

Chipul tineresc al micului barcagiu se înseninä:

— Acum nu mă mai doare!

Fetiţa nu-şi putea închipui cât bine e în stare să facă un singur cuvânt bun. Ea merse cu el de mână, până când ajunseră la vila în care locuia maiorul.

Aici, îi aşteptă altă privelişte, tot atât de neobişnuită. Întregul personal al vilei era adunat pe gang şi vorbea cu trei glasuri femeieşti, ce se auzeau dintr-o încăpere cu uşa încuiată, şi care se tânguiau amarnic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă maiorul.

Toţi cei adunaţi pe gang voiră să răspundă în acelaşi timp, dar vocea stridentă a subretei fu mai puternică:

— Ce s-a întâmplat, domnule maior? O nenorocire, o nenorocire înspăimântătoare şi nemaipomenită.

— Deschideţi!

— Nu putem! N-avem cheia!

— Staţi!

Se apropie de uşă şi bătu:

— Cine-i acolo?

— Noi! ţipară deodată cele trei surori.

— V-aţi încuiat?

— Nu! răspunseră iar toate trei.

— Ce s-a întâmplat?

— Deschide repede şi adu ajutoare! Prin toata odaia mişună…

— Monştri! strigă alt glas.

— Şerpi! adăugă al treilea glas.

— Salamandre şi balauri! rosti iar cea mai mare dintre surori.

Se auziră apoi strigătele învălmăşite ale celor trei prizoniere:

— Melci, viermi, limbrici, cameleoni! Veniţi, veniţi odată! Eu cad de pe masă! Eu de pe scaun! Şi eu de pe canapea! Ajutor! Ajutor! Ajutor!

Conrad făcu un semn grădinarului şi acesta se uită pe jos, spunând.

— Ah! Aici nu v-aţi gândit să căutaţi! Uitaţi-vă! Cheia e pe podea.

— Dă-mi-o! îi porunci maiorul.

Deschise şi izbucni în hohote de râs, o dată cu toţi ceilalţi.

— Aşa! Cum au ajuns aici vieţuitoarele acestea? întrebă stăpânul vilei.

— Au ieşit din coş, îl lămuri Freya.

— Hm! mormăi maiorul, zvârlind servitorului său o căutătură supărată. Hector s-a transformat în târâtoarele acestea! Straşnică schimbare! Hai, îi îndemnă el pe servitori, alungaţi-le!

Şi plecă.

— Luaţi-le, ce mai staţi? se răsti Freya.

Grădinarul clătină gânditor din cap.

— Hm! mormăi neîncrezător. Hector s-a transformat în târâtoare? Hm! Foarte primejdios animal! Dar slujba mea nu-i în vilă, ci în grădină.

Plecă şi el. La rându-i, Conrad făcu o mutră ciudată:

— Hector? Hm! Totdeauna a fost un animal răutăcios şi mi-am închipuit că are pe dracu' în el! Dar nu sunt dator să servesc pe doamne, ci numai pe domnul maior.

Se îndepărtă şi el. Nici Magda, nici vreuna dintre servitoare nu se încumetă să se apropie de vieţuitoarele caremişunau prin odaie. Atunci, se ivi Gerd. Din modestie, stătuse tot timpul deoparte. Surorile îl văzură şi se bucurară.

— Uite salvatorul! Gerd, dragul nostru Gerd, alungă, târâtoarele astea de aici!

Fără să se mai codească, băiatul vârî în coş musafirii nepoftiţi, cu o repeziciune uimitoare.

— Aşa, stimate domnişoare. Acum, puteţi porunci să se ia coşul de aici.

Surorile putură în sfârşit să coboare de pe „baricadele”pe care se cocoţaseră de frică.

— Îţi mulţumim, băiete! exclamă Zilla. Nu trebuie să ne mai părăseşti.

— Da, vei rămâne la noi! adăugă Wanka.

— Fireşte! întări Freya. Va rămâne aici, fiindcă înainte de orice trebuie să caute pe biata mea Bibi, care s-a aruncat de pe fereastră din pricina contelui. Şi apoi, trebuie să afle cine ne-a jucat festa aceasta, ca să ne putem răzbuna!

2. O „treime” deocheată

Locomotiva scoase câteva fluierături asurzitoare, roţile scârţâiră sub apăsarea frânelor strânse şi trenul personal intră în gară. Îndată ce trenul se opri, se deschiseră câteva compartimente.

— Hochberg, oprire cinci minute! răsună glasul conductorului.

— Oprirea o să ţină ceva mai mult, rosti pe un ton aspru un călător, ce şezuse împreună cu un tovarăş de drum într-un compartiment de clasa a III-a. Cel care vorbise purta uniforma de vagmistru şi înfăţişarea lui era aceea a unui ostaş.

— Asta nu priveşte pe nimeni! răspunse grosolan celălalt. Au fost destui inşi, care s-au umflat întâi în pene şi apoi s-au împotmolit. Şi cred chiar că au rămas şi vagmiştri pe aici, domnule vagmistru. Să ţii minte lucrul acesta!

Cel care vorbise acum era o făptură măruntă respingătoare, îmbrăcată în nişte haine vechi. Avea obrazul spălat şi părul pieptănat, dar grija aceasta pentru curăţenie era cu totul nepotrivită omului. Se părea că fusese silit să aibă o înfăţişare curată. Dar ceea ce atrăgea mai mult luarea-aminte asupră-i era faptul că avea mâinile prinse în cătuşe; pentru o mai mare siguranţă, cătuşele fuseseră legate zdravăn cu o curea, trecută în jurul mijlocului. Era un răufăcător arestat.

— Foarte bine! Acum, coborâm! răspunse vagmistrul.

— Domol, domol! o să cobor când voi avea chef, rosti celălalt.

— Fie! Dar ceva mai repede!

Vagmistrul îl împinse în afara compartimentului. Răufăcătorul se uită în jurul lui, văzu îmbulzeala din gară şi se gândi că o va putea folosi, spre a se salva. Dintr-o săritură ajunse lângă călătorii care coborâseră şi cei ce se aflau pe peron, şi încercă să se strecoare printre ei.

— Opriţi-l! Puneţi mâna pe el! strigă vagmistrul.

De fapt, strigătele fuseseră de prisos. Câţiva inşi îşi dăduseră seama că e vorba de un arestat care încercă să fugă şi-l înconjuraseră, împiedicându-l să-şi înfăptuiască planul.

— L-am prins. Luaţi-l în primire!

— Mulţumesc, vă mulţumesc domnilor! A fost o încercare neroadă şi de neînţeles, dacă şi-a închipuit că-mi va scăpa.

Gardianul care-şi făcea serviciul în gară se apropie zelos.

— Să vă ajut la transportarea arestatului, domnule vagmistru? întrebă.

— Îţi mulţumesc frumos! Sunt destul de sigur de el; dar îl voi veghea ceva mai aspru şi-l voi lega mai bine.

Scoase din buzunar o bucată de frânghie, legă pe răufăcător de braţ şi porni cu paşi ţanţoşi. Se îndreptă spre cea mai înaltă parte a oraşului, unde, îndărătul unor case neobişnuit de înalte, se zăreau turnurile unei clădiri ce avea înfăţişarea unui castel: acolo era cetatea Hochberg, care adăpostea de vreme îndelungată între zidurile ei pe mulţi inşi ce nesocotiseră legile şi-şi ispăşeau osânda, cu preţul libertăţii lor.

La capătul străzii se afla o poartă de fier, greoaie şi întunecată, de care era agăţat un ciocan mare. Vagmistrul luă ciocanul şi lovi cu el în poartă. Orice om s-ar fi simţit înfiorat de sunetul ce urmă şi care însemna pentru el încheierea silită a felului de viaţă trăit până atunci!

Se trase un zăvor şi în poarta întredeschisă se ivi un chip bărbos.

— Cine-i?

— Un vagmistru şi un răufăcător arestat.

— Intraţi!

Poarta fu deschisă şi cei doi păşiră într-un gang întunecos, construit în forma unui tunel. Ostaşul bărbos care le deschisese poarta o încuie cu grijă şi descuie altă poartă, ce ducea într-o curte.

— Drept înainte!

Vagmistrul dădu din cap. Cunoştea bine orânduiala închisorii, fiindcă mai fusese de câteva ori pe aici. Îşi duse prizonierul într-o încăpere mică, a cărei singură fereastră avea zăbrele de fier şi în care şedea supraveghetorul paznicilor porţii; îndatorirea lui era să observe tot ce se întâmplă în curte şi să noteze într-un registru pe toţi cei care intrau în închisoare sau o părăseau.

— Bună dimineaţa! îl salută vagmistrul.

— Bună dimineaţa, domnule vagmistru; iar ne-ai adus un oaspete?

— Da, după cum vedeţi.

— Treceţi-vă numele, vă rog!

Vagmistrul îşi scrise numele în registru şi întrebă:

— Domnul consilier e aici?

— Da. Voi suna să vină cineva.

Supraveghetorul apăsă pe o sonerie şi, după câteva clipe, veni alt supraveghetor.

— Încă unul? se miră noul venit.

— Însoţiţi-mă, îndemnă pe vagmistru. Arestatul rămâne aici.

Cei doi străbătură un gang lung; ajungând la o uşă, supraveghetorul intră ca să vestească şefului său sosirea vagmistrului şi, după câteva clipe, se înapoie, spunându-i că poate să intre şi el.

Vagmistrul îi urmă îndemnul şi, păşind în odaie, luă o poziţie militărească, fără să salute. Ştia că nu poate vorbi,

decât după ce va fi întrebat de director despre rostul venirii la închisoare. Directorul era un bărbat bine făcut şi purta uniforma funcţionarilor superiori şi o sabie; mustaţa groasă care-i împodobea chipul vădea o fire aspră. Nu-şi ridică ochii spre cel ce intrase, decât după ce sfârşi ceea ce avea de scris; apoi îl întrebă:

— Cine eşti dumneata?

— Vagmistrul Haller din Fallum, domnule consilier.

— Ce-ai adus?

— Un arestat.

— Numele lui?

— Heinrich Hartmann din Fallum.

— Ocupaţia?

— Pescar sau barcagiu.

— Actele de predare?

Vagmistrul îi înmână actele, pe care le avea pregătite.

— Bine; ai ceva de spus?

— Hartmann a fost reclamat că şi-a chinuit neomenos şi necontenit soţia şi pe fiul său vitreg. A fost adus sub pază severă, a încercat să fugă şi cu prilejul acesta a rănit grav un gardian. E un beţiv, un ins rău şi primejdios, care şi în timpul călătoriei până aici a încercat să se împotrivească, atunci când l-am îndemnat să coboare. Între altele, mi-a spus că închisoarea de aici a adăpostit şi vagmiştri, şi în gară a voit să se furişeze prin mulţime, dar a fost prins numaidecât.

— Vom şti noi să-l îmblânzim. Îi vom aplica regimul disciplinar de clasa a III-a şi va primi timp de douăzeci de zile mâncare redusă, ca să se deprindă de la început cu închisoarea. Poftim dovada de primire, domnule vagmistru! Bună ziua!

În timp ce directorul se apucă să cerceteze actele ce-i fuseseră predate cu privire la noul său oaspete, vagmistrul se înapoie în odăiţa de pază, ca să-şi ia chipiul. Arestatul şedea pe un pat şi se uita amărât în juru-i.

— Hartmann, rosti vagmistrul, pregătindu-se de plecare: ai ceva de spus soţiei şi copiilor? E ultima dată când le mai poţi trimite vreo veste în modul acesta.

— Căraţi-vă! sună răspunsul, drept mulţumire.

Încredinţat că sălbaticul nu-şi potolise vrăjmăşia, paznicul care-l însoţise până aici porni înapoi spre gară. În clipa aceasta, prizonierul încetă să mai fie o făptură omenească şi deveni un obiect: nu mai era stăpân pe voinţa lui. După câteva clipe, se ivi un supraveghetor.

— Vino, îi porunci, după ce-l privi în treacăt.

— Aşa? Aici mă tutuiţi?

Supraveghetorul porţii, care nu rostise nici un cuvânt până acum, se întoarse spre tovarăşul său de slujbă:

— E un ins rău şi neruşinat, să ştii! Trebuie să te porţi aspru cu el!

— Va afla curând ce se cuvine unor asemenea inşi. Înainte!

Îşi înşfacă prizonierul şi-l împinse spre uşă. Străbătură gangul şi o luară apoi la dreapta, oprindu-se în faţa unei uşi de fier. După ce se descuiară două lacăte mari şi se traseră trei zăvoare groase, ieşi la iveală un gang mic şi îngust care n-avea fereastră şi era luminat de o lampă. Pe ambele părţi ale gangului se aflau câte opt uşi de fier, încuiate cu lacăte şi zăvoare. Încăperile de dindărătul acestor uşi aveau câte şapte picioare înălţime, patru picioare lărgime şi cinci picioare adâncime. În fiecare din ele nu se vedeau decât o sobă, o cană de apa, un scăunel şi un lanţ de fier, găurite, iar pe din afară zăbrele duble şi groase. Nici un leu n-ar fi fost în stare să scape dintr-o asemenea cuşcă.

Acestea erau celulele închisorii din Hochberg, cele mai straşnice din întreaga clădire. E neapărată nevoie ca orice nou răufăcător să le cunoască asprimea, fiindcă numaiastfel îşi poate aminti de ele după ispăşirea pedepsei şi se poate speria de urmările vreunei isprăvi oprite de lege. Toţi puşcăriaşii îşi trăiesc în aceste celule înfricoşătoare prima şi

ultima zi a timpului prevăzut de pedeapsa la care au fost condamnaţi. Supraveghetorul deschise o celulă:

— Intră!

— În asta? N-aveţi una mai bună?

— Nu.

— Păi cele din Fallum erau mai frumoase!

— La „Hotel de Saxe” sunt şi mai frumoase, dar costă între zece şi douăzeci de mărci pe zi. Să-ţi văd buzunarele!

— Nu îngădui să fiu tutuit!

— Te vei deprinde şi cu asta. Arată-mi buzunarele! rosti supraveghetorul pe un ton înăsprit.

— N-am nimic în ele!

— Vreau să mă conving. Sau ţii să te ajut?

Cătuşele îi fuseseră scoase, astfel că răufăcătorul îşi putea mişca braţele. Înfricoşat puţin de tonul aspru al paznicului, îşi întoarse buzunarele. Apoi se lăsă percheziţionat în amănunţime, din cap până-n picioare.

— Cum te numeai?

— Hartmann.

— Ce meserie aveai?

— Barcagiu.

— Ce faptă ai săvârşit?

— Trebuie neapărat să ştiţi?

— Voi citi mai târziu actele tale, aşa că nu eşti silit să-mi spui. Totuşi, socotesc nimerit să te previn, spre binele tău, că aici eşti dator să fii respectuos cu paznicii şi cu întregul personal al închisorii. Nu te găseşti aici decât de vreo jumătate de oră şi ţi s-a şi aplicat o pedeapsă de reducere a mâncării pe timp de douăzeci de zile.

— Mie? Aş dori să ştiu pentru ce!

— Fiindcă ai fost mojic faţă de vagmistrul care te-a adus. În închisoarea noastră, se pedepseşte cea mai mică greşeală cu cea mai mare asprime. Sunteţi trimişi aici ca să vă ispăşiţi pedepsele şi ca să vă îndreptaţi purtările. Cine-i supus şi

sârguincios, n-are de ce să se plângă; dar celui care-i îndărătnic nu-i prea merge bine. Să ţii minte ce-ţi spun! Ce pedeapsă ţi s-a dat?

— Zece ani.

— Pentru ce?

— Fiindcă mi-aş fi bătut soţia şi fiul vitreg şi fiindcă la o încercare de evadare aş fi înjunghiat pe paznicul care mă însoţea.

— Ai fi? De ce nu vorbeşti, cum trebuie? Spune: l-am bătut şi l-am înjunghiat, fiindcă ai făcut-o doar! Ştii să citeşti?

— Ştiu puţin, dar numai dacă literele sunt mari.

— Aici, pe uşă, e lipit un anunţ, în care se indică regulile de care trebuie să ţineţi seamă. Pe fereastră vine destulă lumină. Citeşte totul până când mă înapoiez şi nu uita nimic!

Şi părăsi celula. Lacătele fură încuiate şi zăvoarele fură trase; apoi se făcu linişte. Înfricoşătoarea singurătate care-l înconjura începu să-l înfioare pe deţinut. Se simţea atât de rău, de parcă l-ar fi lovit cineva în cap. Se prăbuşi pe scăunelul vechi de lemn, cu obrajii în palme. Rămase astfel multă vreme, până când lacătele şi zăvoarele zornăiră iar. Supraveghetorul deschise din nou uşa:

— Hai!

Porni supus şi străbătu mai multe ganguri, până când ajunse într-o încăpere mare şi plină de aburi, care era despărţită prin pereţi de lemn, scunzi şi subţiri. În fiecare despărţitură se aflau o cadă şi un scăunel. Pe unul din aceste scăunele, erau nişte haine; pe un altul şedea un bărbat înalt şi slab, care ţinea în mână o foarfecă şi un pieptene; era îmbrăcat în haină şi pantaloni de pânză neagră şi purta ghete din piele tare. Părul îi era tăiai scurt, dar chipul lui mărturisea că trăise cândva zile bune.

— „Numărul doi”, avem încă un oaspete! spuse supraveghetorul. Îmbracă-l! Eu am de lucru în altă parte. Dar vezi să nu faci vreo prostie! Mă înapoiez peste o jumătate de

oră.

Plecă şi încuie uşa. Cei doi rămaseră singuri în încăpere.

— Şaptezeci şi patru, aşază-te!

— Cine?

— Tu! Acum nu mai ai nume, ci eşti numărul şaptezeci şi patru. Numai în felul acesta vei fi chemat de azi înainte!

— Drace! E tare frumos!

— Nu drăcui! murmură celălalt. Apoi adăugă cu glas puternic: Ţi-am spus să te aşezi, sau eşti tare de urechi?

Hartmann se supuse şi se trânti pe scăunel. Celălalt se pregăti să lucreze cu foarfeca şi pieptenul.

— Ce ai de gând, hai? îl întrebă barcagiul.

— Să-ţi tai părul. După aceea, vei face baie şi vei îmbrăca hainele închisorii. Cele pe care le porţi vor fi puse într-un sac, cu numărul tău, şi vor rămâne în el până când vei fi eliberat.

— Hai, fă-ţi meseria, dacă nu se poate altfel!

În timp ce se apucă să-i taie părul, „numărul doi” şopti:

— Când vorbeşti, nu mişca buzele! Suntem necontenit supravegheaţi prin găurile de deasupra căzilor. Cu ce te îndeletniceai?

— Am fost barcagiu.

— De unde eşti?

— Din Fallum.

— Ah, staţiunea balneară Fallum?

— Da, o cunoşti?

— Am fost deseori acolo. Nu ştii dacă vara aceasta a venit contele Hohenegg la Fallum?

— Acum vreo trei luni era în staţiune. De atunci sunt închis şi nu ştiu dacă n-a plecat. Îl cunoşti?

— Foarte bine.

— Dar cine eşti tu?

— N-are importanţă. Dar, biruit de vanitatea care stăpâneşte pe cei mai mulţi oameni, adăugă: N-am fost un om de rând. Contele a fost prietenul meu.

— Ah! exclamă Hartmann, mirat. Din pricina „contelui zănatic” am ajuns aici.

— Cum asta?

Hartmann îi răspunse, şoptind printre buzele uşor întredeschise:

— S-a plimbat cu barca şi a răsturnat în apă pe fiica maiorului Helbig. Băiatul meu a răsturnat apoi pe conte şi eu am bătut cam aspru pe băiat. Am fost reclamat şi închis. Am încercat s-o rup la fugă şi am înjunghiat pe paznicul care mă ducea. De aceea am fost pedepsit cu zece ani închisoare.

— Şi băiatul?

— N-a păţit nimic. Contele a trebuit să plătească şi cheltuielile.

— Da, aşa e acum. Înainte, sub celălalt regim, era mai bine. Hai, am terminat. Dezbracă-te şi intră în cadă! Îţi voi lua hainele.

— Ce faci aici?

— Sunt paznicul băii.

— Şi ce plată primeşti?

— Şase pfenigi pe zi.

— Drace, e mult!

— Da, e destul de mult. Timp de trei luni nu ţi se dă nimic, dar după aceea primeşti în fiecare, zi câte trei pfenigi dacă-ţi sfârşeşti cum se cuvine lucrul ce ţi se încredinţează.

— Ce lucru?

— Ţi se dă în fiecare zi câte ceva de făcut. Dacă nu isprăveşti, eşti pedepsit, fie cu câteva zile de carcera, fie cu reducerea mâncării, fie chiar cu lovituri. Şi fiindcă ţi s-a aplicat regimul disciplinar de clasa a III-a, ţi se reţine zilnic un pfenig din cei trei, drept pedeapsă, şi vei primi numai doi pfenigi.

— Şi cum e cu regimul şi cu clasele?

— Cine e predat cu observaţii aspre din partea justiţiei, sau e pedepsit aici, are regimul de clasa a III-a; cel care se bucură

de observaţii judiciare bune, intră în regimul de clasa a II-a, iar celui care se poartă bine un timp îndelungat i se aplică regimul de clasa I. Cei din clasa I poartă nasturi albi, cei din clasa a II-a, nasturi galbeni, iar cei din ultima clasă, nasturi negri.

— Prin urmare, tu eşti din clasa I?

— Da, însă nu din pricină că m-am purtat bine vreme îndelungată, fiindcă nu sunt aici de mult, — ci din cauză că directorul ţine seamă de ceea ce am fost înainte. Slujba de paznic al băii este un privilegiu. Este o funcţie de încredere, fiindcă am de-a face cu toţi deţinuţii. Prin urmare, le pot fi de mare folos. Vrei să mă serveşti şi să duci câteva rânduri unui alt deţinut? Le-am pregătit, cu nădejdea că voi găsi pe cineva care să vrea să le predea. De aici, vei fi dus la medicul penitenciarului. Acolo, vei vedea un deţinut care este secretarul medicului. Lui trebuie să-i dai rândurile mele. Îmi cunoaşte semnul şi priveşte pe oricine cu luare-aminte. Când îţi scoţi haina, strănuţi şi-ţi ştergi apoi ochiul drept cu mâna stângă, şi ochiul stâng cu mana dreaptă! Se va apropia numaidecât de tine şi-ţi va ajuta să te dezbraci. Cu prilejul ăsta, va lua hârtia pe care ţi-o voi vârî eu sub legătura de la gât. Îţi va fi de folos, să ştii. Cine vrea să i se dea cafea, sau vreun alt lucru neobişnuit în închisoare, trebuie să ceară îngăduinţa medicului; acesta comunică secretarului său hotărârea şi ceea ce scrie secretarul se îndeplineşte întocmai. Uneori, se întâmplă ca secretarul să treacă în registru o încuviinţare care nu i-a fost dată, sau pe care deţinutul nici n-a cerut-o. De aceea, atunci când primeşti ceva, spune supraveghetorului că ai cerut voia medicului!

Între timp, „numărul şaptezeci şi patru” îşi isprăvise baia şi începu să se îmbrace. Paznicul îi ajută şi avu grijă să-i înnoade şi legătura la gât.

— Ai uitat scrisoarea! spuse Hartmann.

— N-avea grijă! E la locul ei. Aş fi fost neîndemânatic, dacă

ţi-ai fi dat seama că am pus-o, fiindcă tot atât de lesne ar fi descoperit-o şi supraveghetorul.

— Prin urmare, e adevărat că ne spionează?

— Da. Vei vedea că intră, îndată ce am terminat. Paznicii ăştia se cred deştepţi, dar sunt mai proşti decât îţi închipui.

Într-adevăr, în clipa când Hartmann îşi trase haina, uşa se deschise şi intră supraveghetorul.

— Iar ai pălăvrăgit?

— Nici un cuvânt! Sau credeţi cumva că unul ca mine simte nevoia să-şi încredinţeze cuiva gândurile?

— Vreau să sper că nu. Hai, înainte!

Hartmann fu condus în altă clădire şi se opri cu supraveghetorul într-o odaie, în care se afla un domn ce şedea la o masă. În cealaltă parte a odăii, văzu un bărbat gras, îmbrăcat în uniforma închisorii şi care nu-şi ridică ochii de pe hârtia pe care scria.

„Domnul” era medicul-şef al penitenciarului. El măsură o clipă cu privirea pe noul venit şi întrebă pe Hartmann:

— Ai mai fost bolnav?

— Nu.

— Ai nevoie de ceva? Te doare ceva?

— Nu, dar sunt mereu flămând.

— Aşa? râse medicul. Domnii deţinuţi nu prea mănâncă destul în timpul prevenţiei şi vor să se îngraşe aici. Dezbracă-te!

Şi se aplecă iar asupra hârtiilor de pe masă. Hartmann începu să-şi scoată încet haina şi strănută; apoi, îşi şterse ochii cum fusese învăţat. Grăsunul se ridică îndată şi se apropie de el.

— Ei, dar nu te pricepi deloc, ştii? Cât vrei să te aştepte domnul medic-şef, hai? Dezbracă-te mai repede!

Îi desfăcu legătura de la gât şi o trânti într-o parte; după aceea, îi ajută să se dezbrace. Medicul-şef se ridică de la masă şi se apucă să-l examineze pe îndelete. Avea destulă

vreme, fiindcă nu se mai adusese nici un deţinut. În timpul acesta, Hartmann băgă de seamă că „scriitorul” citeşte biletul în grabă şi scrie altul cu aceeaşi repeziciune. După ce medicul îşi isprăvi examinarea, furierul se apropie iar de Hartmann şi-l ajută să se îmbrace. Cu acest prilej, îi vârî biletul sub legătura de la gât şi-i şopti:

— La inspector să strănuţi iar!

Hartmann ieşi; supraveghetorul îl însoţi până la celulă, îl încuie şi plecă. Deţinutul se gândi că s-ar cuveni să citească biletul, cu toate că ar fi putut să fie observat. Cuvintele erau scrise într-o limbă străină. Cel care-l trimisese, ca şi acela căruia urma să-i fie predat biletul nu erau oameni de rând.

Trecură câteva ore, până să se ivească iar supraveghetorul, care-i aduse pâine şi apă.

— Ai cerut medicului o cantitate dublă de pâine?

— Da. Marinarii sunt totdeauna flămânzi.

— Domnul medic-şef trebuie să fi fost azi într-o dispoziţie bună. Hai cu mine!

Prin urmare, făgăduiala paznicului se împlinise, furierul grăsun îi încuviinţase din proprie iniţiativă dublarea raţiei de pâine.

Hartmann străbătu iar câteva curţi şi se opri în faţa unei uşi.

— Domnului dinăuntru îi vei spune: „domnule inspector”, îl povăţui supraveghetorul.

Slujbaşul era tânăr şi avea un aer binevoitor. Uniforma i se potrivea şi-l făcea impunător. Şi în odaia aceasta se afla un deţinut, care îndeplinea funcţia de furier. Supraveghetorul rămase pe gang.

— Ce meserie ai avut? întrebă inspectorul.

— Barcagiu.

— Barcagiu, prin urmare eşti voinic.

Şi răsfoi hârtiile de pe masă.

— Văd că medicul ţi-a încuviinţat un kilogram de pâine pe

zi: aşadar, trebuie să munceşti. În afară de ocupaţia pe care ai avut-o, te-ai mai îndeletnicit cu vreun meşteşug?

— Nu, răspunse, strănutând şi ştergându-şi ochii.

— Dar iarna, când nu se pescuieşte şi nu se vâsleşte, ce-ai făcut?

— Hm! tuşi deţinutul, încurcat.

— Aşa, înţeleg, n-ai făcut nimic! Ai jucat, nu-i aşa?

— Numai seara, se scuză Hartmann.

— Şi ziua?

— Am dormit.

— Foarte frumos! Aşadar, ai jucat de cum se lăsa seara şi până dimineaţa, iar toată ziua ai dormit. Ai soţie? Copii?

— Da.

— Prin urmare, cu toate că ai familie, ţi-ai trăit viaţa fără să fi fost nimănui de folos. Pari să fi un om dezgheţat! Îţi voi încredinţa o ocupaţie care să nu te adoarmă uşor. Munca va fi grea, dar dacă n-o isprăveşti îţi reduc porţia de mâncare.

Inspectorul se înfuriase. Şi secretarul se arătă mânios, întrucât se apropiase de deţinut şi rosti pe un ton aspru, ca să fie pe placul şefului său, care-i îngăduia să intre în vorbă:

— E şi dezordonat! Aici e descheiat un nasture, iar legătura de la gât i-a ieşit peste guler. Domnii supraveghetori nu se îngrijesc de lucrurile acestea. Trebuie să le îndrept eu totdeauna, ca să dau deţinuţilor putinţa să se înfăţişeze în chip demn în faţa domnului inspector.

Încheie nasturele şi potrivi cu multă grijă legătura de la gâtul deţinutului. Apoi, se înapoie la masă, vădind un aer mulţumit.

— Aşa e, spuse, inspectorul. Aşadar, ce să-ţi dăm de lucru? Trece-l la fierărie şi îngrijeşte-te de tot ce trebuie! Sunt nevoit să mă grăbesc, fiindcă nu vreau să pierd trenul. Tu poţi să pleci, se adresă deţinutului.

Hartmann ieşi din odaie şi fu condus la celulă de supraveghetorul care-l aştepta. După câtva timp, uşa se

deschise iar şi veni paznicul însoţit de bucătarul închisorii.

— Acesta e noul arestat? întrebă bucătarul, măsurându-l cu privirea.

— Da, are noroc! răspunse paznicul. I s-a aplicat întâi pedeapsa reducerii mâncării pe timp de douăzeci de zile şi acum primeşte porţie dublă de pâine şi i se încredinţează o slujbă la bucătărie, cu toate că alţii jinduiesc ani de zile după o astfel de funcţie, şi nu pot s-o capete. Sunt tare curios să ştiu cum o să potrivească domnul director reducerea mâncării, cu slujba la bucătărie şi cu porţia dublă de pâine!

— Asta nu e treaba noastră! spuse bucătarul. Desigur că e o greşeală la mijloc. Dar eu sunt dator să mă iau după ordinul domnului inspector şi să vestesc pe deţinut că mâine dimineaţă trebuie să vină la bucătărie. Îngrijiţi-vă de un şorţ alb şi de o tichie de bucătar pentru el!

Între timp, furierul inspectorului se apropiase de fereastră şi privea în curte. Era singur, întrucât şeful său părăsise închisoarea şi se dusese la gară. Furierul părea chinuit de o îngrijorare şi se uita mereu la biletul pe care-l găsise sub legătura de la gâtul lui Hartmann. Rândurile erau scrise în limba franceză şi aveau cuprinsul următor:

„A sosit în sfârşit vremea, după cum mă înştiinţează Natter.
Aşteaptă-ne în odaia ta!”

Un deţinut străbătu curtea, fără să fie însoţit de vreun paznic Era curierul medicului-şef. Intră în odaia inspectorului. Cei doi se cunoşteau. Unul fusese director, iar celălalt medic-şef al unui aşezământ de boli mintale şi se făcuseră vinovaţi de asemenea isprăvi, încât erau pedepsiţi cu închisoarea pe toată viaţa.

— A plecat inspectorul? întrebă fostul director Breiding.

— Da, răspunse Schram, fostul său subaltern. De unde ştii că avea de gând să plece?

— A fost la medic înainte de prânz şi i-a spus că pleacă. Eşti gata?

— Îmi pun viaţa în primejdie, dacă e nevoie. Dar cum?

— Nici eu nu ştiu. Natter mi-a scris azi să vin la tine la ora asta.

— Vine şi el?

— Desigur.

— Ce bine e că acei care aparţin clasei I au voie să-şi vadă de lucru, fără să fie supravegheaţi! Dacă mă găseşte cineva la tine, putem spune că avem de cercetat vreun registru sau vreo hârtie. Dar uite că vine Natter!

Deţinutul cu „numărul doi” străbătu la rându-i curtea şi intră în odaia inspectorului.

— Bine că sunteţi împreună! Aţi primit rândurile ce vi le-am trimis?

— Da. Ce pregătiri ai făcut?

— Nici una până acum. Dar suntem aşteptaţi în afara închisorii.

— De cine?

— Nu vreau să vă lămuresc deocamdată. În hanul din satul apropiat s-a mutat un birjar, care-şi ţine mereu caii înhămaţi şi gata de drum. După un minut de la sosirea noastră acolo, poate să pornească.

— Dar cum ieşim din penitenciar?

— În uniformă de supraveghetori. Văzându-ne îmbrăcaţi astfel, paznicii n-o să ne oprească.

— Drace, e foarte primejdios să ieşim în plină zi! Şi hainele de unde le luăm?

— De la şeful gărzii. Fireşte, n-o să le dea de bunăvoie, aşa ca i le luăm. Orice supraveghetor care vine de acasă şi intră în penitenciar trebuie să lase mantaua şi şapca la şeful gărzii. Îmbrăcămintea e atârnată în odaia de lângă „corpul de gardă”. E de-ajuns; nu ne trebuie decât o manta şi o şapcă pentru fiecare, ca să putem fi luaţi drept supraveghetori.

— Dar noi suntem raşi, şi mai toţi paznicii poartă barbă!

— M-am gândit şi la asta. Îmi trec printre mâini atâtea şuviţe de păr, încât am păstrat câteva şi le-am prefăcut în bărbi false. Ia încercaţi-le!

Scoase din buzunar un pachet şi-l desfăcu. Cele trei bărbi ce se aflau în el li se potriveau foarte bine.

— Sunt minunate! spuse fostul director; dar ce ne facem cu pantalonii şi ghetele?

— La poartă e întuneric.

— Dar dacă ne întâlneşte cineva în curte? Chiar dacă uniformele noastre ar fi complete, chipurile noastre ar atrage luarea-aminte a oricărui paznic.

— Voi avea grijă să nu ne întâlnească nimeni. Ştiţi că deseori sunt trimis să comunic slujbaşilor ordinele directorului. Îi voi înştiinţa să se adune numaidecât în sala de mese. Îndată ce voi împărtăşi acest ordin celor doi supraveghetori-şefi, se adună în cinci minute acolo toţi paznicii, în afară de acei care nu-şi pot părăsi posturile. Plec. După două minute din momentul când mă vedeţi că trec iar prin curte, veniţi în odaia „corpului de gardă”, dar pe rând, ca să nu bată la ochi!

Şi se îndepărtă.

— E îndrăzneţ Natter! spuse furierul inspectorului. Dar aş vrea să ştiu de ce ne-a ales tocmai pe noi şi de ce ţine să evadăm împreună?

— Crede că-i vom putea fi de folos cândva. E de la sine înţeles că evadarea noastră va stârni o nemaipomenită vâlvă şi nu se va cruţa nici un mijloc, ca să fim prinşi iar.

— Dacă ar izbuti să ne prindă, aş fi în stare să mă omor!

— Şi eu. Dar înainte de a fi prins, voi doborî câţiva inşi. Mi-am ascuns câteva cuţite, pe care le-am luat dintre instrumentele medicului şi ni le putem împărţi. Vrei să-ţi dau unul?

— Da, dă-mi!

Câţiva paznici trecură prin gang.

— Uite, a prins şiretlicul! Ăştia se duc spre sala de mese.

După câteva clipe, paznicul băii trecu încet prin curte şi se îndreptă spre „corpul de gardă”, în care şeful gărzii se afla singur.

— Domnule supraveghetor!

— Ce doreşti?

— Domnul supraveghetor Wendler face baie. Şi-a uitat săpunul în manta şi vă roagă să fiţi atât de bun şi să i-l trimiteţi.

— Îndată. Aşteaptă-mă!

Se duse în odaia alăturată şi scotoci buzunarele. Apoi spuse:

— Nu-i nici un săpun aici. Vino şi tu să cauţi, dacă vrei!

Paznicul băii zvârli o privire spre fereastră şi văzu că vine furierul inspectorului. Nu se mai zărea nimeni. Intrând cu hotărâre în cealaltă odaie, se năpusti asupra „şefului gărzii” şi-l apucă de beregată, strângându-l cu atâta putere, încât slujbaşul nu putu scoate nici un strigăt.

În clipa aceea se ivi şi Schram, care se grăbi să dea ajutor tovarăşului său.

— Pune-i o batistă în gură! îi porunci Natter. Furierul se supuse, dar fu nevoit să deschidă gura supraveghetorului, cu ajutorul cuţitului.

— Ia sfoara din buzunarul meu şi leagă-i mâinile la spate şi apoi picioarele!

Între timp, venise şi furierul medicului, care dădu tovarăşilor săi ajutorul trebuincios. Apoi, slujbaşul fu târât într-un colţ al odăii.

— Acolo e sabia lui! spuse Natter. Mă voi încinge cu ea, fiindcă ştiu că sunt singurul care se pricepe să mânuiască o astfel de armă. Acum, să îmbrăcăm repede mantalele şi şepcile şi să pornim!

După câteva clipe, deţinuţii fugari ieşiră din odaia corpului

de gardă. Paznicul băii încuie uşa şi vârî cheia în buzunar.

Cei trei ajunseră neobservaţi până la poarta interioară a închisorii şi unul din ei bătu uşor.

— Cine-i acolo? se auzi vocea paznicului, printr-o crăpătură a porţii.

— Trei supraveghetori care vor să iasă! răspunse Natter fără să şovăie.

— Puteţi trece!

Deschise întâi poarta interioară, apoi pe cea din afară; Natter avu grijă să tragă după el pe cea din urmă, ca să nu dea paznicului putinţa să vadă că e vorba de trei fugari.

— Slavă Domnului, se pare că izbutim! Acum, repede de-a lungul zidului, spre libertate! Să ne ferim de drumurile mai umblate!

Păşind cât putură de iute, deţinuţii se furişară pe lângă zid şi ajunseră în câmp liber. Zăriră o cărare îngustă ce ducea spre satul vecin şi începură s-o străbată, întrucât nu se vedea nici un trecător.

— Cred că acum ne puteţi mărturisi în ce mod aţi reuşit să intraţi în legătură cu cei din afară! spuse fostul director de ospiciu lui Natter.

— N-a fost atât de greu cum îmi închipuisem, răspunse Natter. Ca paznic al băii, aveam deseori prilejul să mă duc la bucătărie, ca să-mi iau apă caldă. Măcelarul, care aduce în fiece zi cantitatea aceea mică de carne, folosită la mâncărurile ce se servesc deţinuţilor, vine mereu la o oră anumită. El face parte dintre cei care pot intra în penitenciar, fără să mai ceară o îngăduinţă specială. Când l-am văzut prima dată, l-am recunoscut numaidecât; era un om cu care am avut cândva legături „de afaceri”. Şi el m-a recunoscut, dar a ştiut să nu se trădeze. Din câteva cuvinte, pe care s-a prefăcut că le adresează bucătarului, am înţeles că vrea să mă mai vadă, aşa că a doua zi mi-am căutat de lucru prin bucătărie la aceeaşi oră. Pe furiş, a lăsat să cadă o bucăţică

îndoită de hârtie şi am pus piciorul pe ea ca s-o ridic, atunci când am fost sigur că nu sunt supravegheat. Mă întreba dacă-mi poate fi de folos într-un fel oarecare. Am fost mereu în legătură cu el şi i-am dat o scrisoare pentru contele Hohenegg.

— Pentru „contele zănatic”?

— Da. Contele mi-a răspuns că se va strădui să mă ajute şi-mi va trimite un om de încredere, care să mă aştepte cu o trăsură, pentru a mă duce peste graniţă, la un loc sigur.

— Şi vă puteţi bizui pe el?

— Fără nici o grijă! Poate că încă nu ştiţi că, atunci când nu i s-a putut dovedi participarea efectivă la conspiraţia ce se plănuise, ducele l-a alungat doar din ţară, impunându-i îndatorirea de a locui câteva luni în fiece an în Nordlandia. Dacă aş fi trădat ceea ce ştiam, ar fi trebuit să se ferească de a mai trece graniţa, fiindcă şi-ar fi pierdut libertatea. Lucrul acesta-l ştie şi el, aşa că n-are interesul să fiu prins.

— Călătoria în trăsură nu-i lipsită de primejdie; ne-am încredinţat de-ajuns de neplăcerile pe care le putem întâmpina. Şi nici de tren nu ne putem folosi. Vestea evadării noastre va fi trimisă pretutindeni şi se vor supraveghea toate locurile de trecere, astfel că orice trăsură va fi cercetată în amănunţime, înainte de a fi lăsată să-şi continue drumul.

— Hm! Aveţi dreptate! Ar fi mai nimerit, prin urmare, să mergem pe jos. Aproape că m-aş hotărî pentru soluţia aceasta. Ce părere aveţi?

— Sunt de aceeaşi părere.

— Bine! Să ne iuţim paşii! Dar până mâine nu putem ajunge în munţi. Luăm trăsura din sat; nu mai avem mult de mers. Parcă se vede venind cineva!

— E un drumeţ.

— Aşa s-ar părea, după felul cum păşeşte. Dar uitaţi-vă mai bine; are un bici în mână şi s-ar părea să fie omul nostru. Înţelegerea pe care am stabilit-o prevedea că trimisul va avea

acest semn de recunoaştere şi că va sta cât mai mult cu putinţă în preajma penitenciarului. Ne-a văzut şi el şi s-a oprit. El este, fără îndoială.

Se apropiară de birjar. Acesta-şi scoase şapca şi salută respectuos. Natter îi mulţumi şi întrebă:

— Spune-mi, te rog, ce faci aici?

— Aştept.

— Într-adevăr! Eşti din cetatea Himmelstein şi te afli în serviciul contelui?

— Sunt chiar intendentul castelului. Pe care dintre domni trebuie să-l conduc?

— Eu sunt cel pe care-l aştepţi. Mă numesc Natter. Domnii aceştia sunt prietenii mei, pe care trebuie să-i prezint excelenţei sale. În câtă vreme ai putea porni?

— În cel mult zece minute. Caii sunt înhămaţi; n-am decât să-i scot din grajd şi să-i pun la trăsură.

— Atunci, să nu mai zăbovim!

— Vreţi să vă duceţi în sat? Nu, domnii mei! Lua-ţi-o mai bine la dreapta, ocoliţi satul şi apoi pe şosea, drept înainte! Vă ajung curând şi vă veţi putea urca în trăsură.

— Ţi-ai pregătit tot ce-ţi trebuie?

— Am îmbrăcăminte numai pentru dumneavoastră, dar vom putea găsi oriunde haine, fiindcă sunt destule prăvălii. Mai întâi, însă, să ne îndepărtăm de ţinutul acesta!

— Dar bani?

— Am atât cât abia veţi putea cheltui până la cetatea Himmelstein. Contele mi-a dat această pungă şi nişte scrisori, cu însărcinarea să vi le predau.

— Mulţumesc! Atunci, pune repede caii la trăsură, ca să nu fim nevoiţi să te aşteptăm prea mult!

Intendentul castelului se înapoie în sat, iar cei trei fugari urmară drumul ce li se indicase. Ajunseră la şosea şi, neobservând pe nimeni, porniră încet. Aveau să se încredinţeze curând, însă, că săvârşeau o mare greşeală, în

clipa când se aflară la o cotitură, unde drumul era ascuns de tufiş, Natter tresări înspăimântat.

— Drace! Un vânător!

— Într-adevăr! exclamă fostul furier al medicului. Ce ne facem? O rupem la fugă!

— O rupem la fugă! rosti şi fostul medic-şef Schram. Ne pitim colo, în tufiş.

— Nu, nu se poate, ne-a văzut. Înainte, pornim drept spre el! hotărî Natter.

— Dar are o carabină!

— Ei şi? Noi avem şase mâini! Sau vă temeţi?

Vânătorul mergea agale, cu arma atârnată pe spate. Luându-i drept supraveghetori ai închisorii, îşi duse mâna la pălărie, ca să-i salute; dar o coborî repede, din pricină că-i privise cu mai multă luare-aminte şi devenise bănuitor.

— Bună ziua, domnilor! Încotro?

— La plimbare, răspunse Natter.

— Sunteţi liberi?

— Da. Am avut serviciu de noapte şi, ca de obicei, suntem liberi o zi întreagă.

— Nu v-am văzut până acum, cu toate că toţi camarazii dumneavoastră îmi sunt cunoscuţi. Nu sunteţi de mult în slujba închisorii?

— Aş! Suntem slujbaşi vechi; dar am fost mutaţi de curând aici.

— Se pare că nu v-aţi îmbrăcat întreaga uniformă... sau în cealaltă închisoare aţi purtat ghete, iar pantalonii vă erau făcuţi din pânza uniformelor de deţinuţi?

— Fireşte.

— Şi la gât purtaţi o legătură ca aceea a deţinuţilor, în loc de cravată? Ah, dragul meu, închide-ţi gura, că-ţi cade mustaţa în ea! Domnii mei, sper că veţi avea bunăvoinţa să vă întoarceţi cu mine în sat.

— Pentru ce?

— Fiindcă sunteţi suspecţi.

— Suspecţi? Supraveghetori de închisoare suspecţi? Cred că glumiţi!

— Nu sunt eu atât de glumeţ, pe cât de caraghioasă este deghizarea dumneavoastră. Vă rog, înapoiaţi-vă! Mă veţi însoţi! Ah, ce a fost asta?

Dinspre oraş se auzise un bubuit înăbuşit. Vânătorul rămase locului, ciulind urechile, şi-şi luă carabina de pe umăr.

— Un foc de armă... Încă unul... şi în sfârşit al treilea! Asta înseamnă că au evadat trei deţinuţi, — prin urmare, e vorba de voi! înainte-marş spre închisoare.

— Cu plăcere, domnule vagmistru! spuse Natter. Văzuse că se apropie trăsura, la care erau înhămaţi doi armăsari vânjoşi. Intendentul castelului şedea pe capră. Zărise pe vânător, care păşea cu arma în mână îndărătul celor trei inşi şi-şi opri numaidecât caii. Ştia că poate să deschidă într-o clipă uşiţa trăsurii şi să sară în clipa următoare pe capră. Totodată, îşi dădea seama că totul atârnă de dibăcia lui.

— Domnule vagmistru, strigă, atunci când cei patru ajunseră în dreptul lui, aţi auzit împuşcăturile? Au evadat trei deţinuţi.

— I-am şi prins, ăştia sunt!

— Drace! Mi-am închipuit că ei trebuie să fie, cum i-am zărit. Atunci, e foarte bine. Am deschis uşiţa; n-aţi vrea să vă folosiţi de trăsura mea? în felul acesta, sunteţi mai sigur de ticăloşi!

— Primesc propunerea dumitale.

— Unde-i ducem?

— Ne oprim doar la poarta închisorii. Întoarce-ţi caii!

— Pot întoarce după ce vă urcaţi. Asemenea inşi primejdioşi nu trebuie să fie văzuţi pe şosea.

— Bine! Hai urcaţi-vă! îi îndemnă el pe evadaţi.

Intendentul îşi pregăti biciul, gata să lovească, şi înşfacă bine hăţurile, aşteptând clipa hotărâtoare. Se urcară întâi cei

doi furieri, apoi Natter. Vânătorul puse mâna pe uşiţă, ca să se urce la rându-i.

— Domnule vagmistru! strigă birjarul.

— Ce doreşti?

— Mi se pare că n-aveţi dreptate. Nu cumva cei care aleargă peste livadă sunt deţinuţii care au evadat?

— Unde?

— Colo, în dreapta!

Şi intendentul îşi îndreptă biciul spre dreapta. Vânătorul se duse îndărătul trăsurii, ca să se uite spre livadă. Birjarul îşi lovii caii, care se ridicară pe picioarele de dinapoi şi o rupseră la fugă.

— Rămâneţi cu bine, domnule vagmistru; tot cei dinăuntru sunt fugarii pe care-i căutaţi! râse birjarul.

Cel păcălit se întoarse; îşi ridică repede carabina şi, îndreptând-o spre cei care îi scăpaseră, strigă:

— Opreşte, sau trag!

Ordinul nu fu ascultat. Trosni o împuşcătură, şi încă una — gloanţele porniră spre trăsură; dar aceasta era trasă în galop furios de cei doi armăsari. Păsările zburaseră.

3. Măiastra „lovitură” a lui Gerd

În după-amiaza zilei următoare, un băiat şi o fetiţă călăreau pe doi ponei pe şoseaua ce trecea prin munţi. Băiatul avea vreo paisprezece ani, iar fetiţa vreo zece; totuşi, fetiţa părea să fie o călăreaţă mai pricepută decât băiatul.

— Eşti un băiat foarte curios, spuse fetiţa. Ai trei taţi.

— Cum aşa, Magda?

— Păi, întâi ai un tată pe care nu l-ai văzut niciodată; pe urmă ai un tată vitreg şi în sfârşit mai ai un tată, care este şi tatăl meu.

— Da, ar trebui să-i spun şi eu „tată”, dar m-o fi iubind oare aşa cum îşi iubeşte copiii orice tată?

— Desigur. Tata te iubeşte foarte mult, poţi să mă crezi. Am fost de faţă când a vorbit despre tine cu domnul Meinhart.

— Ce-a spus?

— Ei, asta nu-ţi pot destăinui, Gerd, ca să nu te făleşti; şi tu ştii că nu mi-ar plăcea să te văd că devii mândru.

— Îţi făgăduiesc că nu voi deveni mândru.

— A spus aşa: (Frumoasa fetiţă îşi înălţă trupuşorul pe ponei şi-şi împrumută un aer de seriozitate, ca să poată imita cât mai bine aerul şi poziţia tatălui său, în clipa când vorbise.) „Scumpul meu domn Meinhart, sunteţi pedagogul fiicei mele şi mă bucur mult că vă pot împărtăşi toată mulţumirea mea pentru felul cum vă ocupaţi de ea. Acum, vă voi preda şi pe fiul meu adoptiv. E un băiat sărman, fiul unui pescar şi n-a învăţat decât ceea ce se predă de obicei într-o şcoală primară. Dar are însuşiri minunate şi o adevărată dragoste de carte, care îl vor ajuta să învingă orice piedici i se vor ivi în cale. Are un suflet foarte bun, e sincer şi cinstit. Merită să i se

arate bunăvoinţă şi aş fi încântat dacă l-aţi îndrăgi şi dumneavoastră. Aş vrea să ajungă ofiţer de marină. V-aş ruga, deci, să vă ocupaţi de el în direcţia aceasta, predându-i cunoştinţele trebuincioase!” Auzi? Aşa a vorbit tata.

— Mă bucur mult de tot. Dacă ar şti mama, ar fi foarte fericită. M-a îndemnat să fac tot ce voi putea, ca să mulţumesc pe tatăl tău şi să-i dobândesc dragostea.

— I-am povestit eu. Dar să nu mai spui tatăl „tău”, Gerd; nu-i numai al meu, ci şi al tău, şi eu sunt sora ta. Mă bucur că am un frate şi mă simt mai bine ca înainte. Şi mătuşile te iubesc. Şi să ştii că ele nu ţin la oricine. Vrei să-ţi spun cum le-ai cucerit dragostea?

— Spune-mi.

— Fiindcă te-ai dovedit atât de curajos şi deştept împotriva „contelui zănatic” şi mai ales fiindcă ai alungat broaştele şi viermii din odaia lor. Şi Conrad al nostru ţine mult la tine. Când vorbeşte despre tine, nu te numeşte altfel decât „băiatul nostru”.

— Da, faţă de suferinţele dinainte, ne simţim la voi ca în rai şi sunt fericit că mama este încântată că a scăpat de necazuri şi sărăcie. Dar e foarte mâhnită că tatăl meu vitreg se află acum în… în…

— Poţi rosti cuvântul, Gerd; tu n-ai nici o vină doar!

— Am vrut să spun că… se află în închisoare.

— Ah, ce îngrozitor trebuie să fie acolo! Nu e de mirare că unii încearcă să fugă, cum mi-a povestit ieri birjarul. Dar cum s-a întâmplat, că nu mai ţin bine minte? L-ai auzit şi tu când povestea.

— Trebuia să însoţesc la gară pe tata şi pe Conrad, care plecau undeva şi am găsit în sala de aşteptare un domn în uniformă. După cum a spus tatei, domnul acesta era inspectorul muncii din penitenciar şi venise cu ultimul tren, ca să stea de vorbă cu un negustor ce dădea închisorii lucrări spre executare. În timpul acesta, auzirăm pe slujbaşii din gară

împărtăşindu-şi o veste telegrafică, sosită tocmai atunci şi pe care trebuiau s-o aducă la cunoştinţa tuturor gărilor din ţară. Vestea privea fuga unor deţinuţi primejdioşi: un complotist periculos ce se numeşte Natter şi doi medici, dintre care unul fusese director, iar celălalt medic-şef al unui ospiciu. Îţi poţi închipui că inspectorul s-a speriat. Fostul medic-şef fusese în închisoare furierul său. Inspectorul îşi întrerupse convorbirea pe care o începuse cu tata şi se înapoie la închisoare cu primul tren, în care se urcă şi tata.

— Aş vrea să-l prindă iar şi să-i închidă în penitenciar!

— O să fie prinşi! Toată poliţia e pe urmele lor şi şoselele sunt bine păzite, ca să nu poată scăpa. S-a primit ştirea că fugarii au pornit pe şoseaua ce duce în munţi, într-o trăsură la care sunt înhămaţi doi armăsari.

— E groaznic! Dacă-i întâlnim?!

— Ah, să încerce să ne facă vreun rău! Nu m-am speriat de „contele zănatic” şi nu mi-e frică nici de ei. Nu-i pot opri, fiindcă sunt prea mic; dar să-i ferească Dumnezeu să se uite urât la tine!

— Dar dacă ar veni în satul Helbig? Tata a plecat împreună cu Conrad, mătuşile s-au dus în vizită la baroni şi se înapoiază abia mâine, iar domnul Meinhart al nostru e în concediu.

— Nu-i nimic! Tata are în dulapul cu arme o sumedenie de săbii şi pistoale. Îi voi înjunghia pe toţi, sau îi voi împuşca! Am învăţat să le mânuiesc.

— Cu toate astea, mi-e frică. Dar, ia uită-te! Cine şade acolo, la poalele copacului? Mi-e teamă. Hai pe partea cealaltă, mai bine!

Şoseaua străbătea o pădure. La poalele unui molift noduros, se ghemuise o femeie bătrâioară. Era desculţă, purta o rochie de culoare roşu-aprins şi avea pe umeri un şal galben şi murdar; capul îi era înfăşurat într-un fel de basma albastră, legat ca un turban. Chipul îi era oacheş. Când văzu pe cei doi copii care se întorceau spre casă, îi măsură cu

luare-aminte cu ochii ei adânci şi negri. Iar când ajunseră în dreptul ei, se ridică, le ieşi în cale şi întinse o mână, cerşindu-le o pomană:

— Daţi ceva unei biete ţigănci, copii albi!

Înfricoşată, Magda voi să-şi continue drumul, dar Gerd opri în acelaşi timp calul ei şi pe al său.

— Eşti ţigancă? Mi-am închipuit că ţigăncile arată altfel.

Chipul său prietenos şi ochii săi calzi trebuie să fi plăcut femeii.

— Uită-te bine la mine! îi spuse ţiganca, zâmbind.

— Ai umblat mult astăzi? o întrebă Magda.

— Nu; dar sunt bătrână şi la vârsta mea omul oboseşte mai repede, decât atunci când e tânăr.

— Ţi-o fi foame şi sete?

— Sunt puţin flămândă şi însetată.

— Îmi pare rău. Gerd, mi-am uitat acasă punga cu bani. Te rog dă-i ceva şi pentru mine, ca să-şi poată cumpăra de mâncare şi de băut!

— Da, răspunse încurcat băiatul, dar n-am nici eu bani la mine. Ce ne facem?

Fetiţa îşi coborî privirea, gândindu-se. Ţiganca dădu prietenos din cap, spunându-le:

— Sunteţi copii buni. Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Magda îşi înălţă cu hotărâre căpşorul.

— Nu, trebuie să primeşti ceva de la noi! Dar spune-mi mai întâi dacă-i adevărat că ţiganii sunt oameni atât de răi! Mătuşile mele susţin că fură şi copii.

— Nu, nu-i adevărat! Ţiganii sunt atât de săraci, încât se bucură să nu aibă copii. Şi dacă săvârşeşte vreunul dintre ei o faptă rea, nu pot fi învinuiţi ceilalţi!

— Da, aş vrea să cred că e aşa cum spui. Pari blândă şi bună, cu ochii tăi mari, şi desigur că nu eşti în stare să faci vreun rău. Aş ţine mult să ai ce să mănânci şi să bei şi să te poţi odihni bine. Vrei să vii cu noi?

— Unde?

— Spre satul Helbig. E la o depărtare de numai un sfert de oră.

— E al maiorului Helbig?

— E tatăl nostru. Vrei să ne însoţeşti? Poţi mânca şi bea la noi oricât doreşti şi te poţi odihni într-un pat moale şi frumos.

Bătrâna dădu din cap, în semn afirmativ:

— Merg cu voi, copii buni!

Gerd o privi cu oarecare neîncredere:

— Eşti foarte obosită şi nu vei fi în stare să mergi destul de iute!

— Călăriţi înainte, dar mânaţi-vă încet caii!

— Nu se poate. Poneii nu merg încet şi noi nu vrem să te lăsăm să fugi. Încearcă să te urci pe căluţul meu. Eu voi coborî şi voi duce calul în aşa fel, încât să nu cazi. Ce spui? Vrei să încerci?

— Da, dacă-mi îngădui.

— Hai!

Băiatul descălecă şi voi s-o ajute. Dar bătrâna sări pe cal cu o sprinteneală uimitoare.

— Ah! Se pare că ai călărit de multe ori!

— Aşa e, copilul meu!

Îi luă frâul din mână şi tustrei porniră în goană. Ţiganca spuse după câtva timp:

— Prin urmare, voi sunteţi copiii domnului maior Helbig? Credeam că are numai o fiică.

— De fapt aşa este, răspunse Magda. Gerd a devenit de curând fratele meu.

— Nu te înţeleg.

— Am fost în staţiunea balneară Fallum. Acolo l-am cunoscut şi l-am adus la Helbig, împreună cu mama lui. Mi-a salvat viaţa şi a răsturnat în apă pe „contele zănatic”, o dată cu barca sa. De aceea, acum e fratele meu. E adevărat că ţiganii ştiu să ghicească?

— Sunt unii cărora le este hărăzită însuşirea despre care vorbeşti.

— Ah, atunci trebuie să le pricepi şi tu!

— Da, răspunse simplu bătrâna.

— Te rog, ghiceşte-mi şi mie!

— Eşti încă prea mică, draga mea. Trăsăturile obrăjorilor tăi şi liniile mâinilor tale nu sunt încă destul de dezvoltate şi pronunţate. Mai târziu îţi voi da ocazia să-ţi cunoşti viitorul.

— Nu vrei să-mi spui nimic acum?

— Poate, zâmbi ţiganca, poate. Cum îl cheamă pe fratele tău?

— Gerd.

— Bine: Gerd e acum fratele tău dar o dată şi o dată va fi soţul tău.

Magda bătu bucuroasă din palme:

— Asta-i minunat! Nici n-aş vrea să am alt soţ.

— Dar cred că nu-l cheamă numai Gerd; trebuie să aibă încă un nume! Tatăl lui mai trăieşte?

Magda răspunse în locul băiatului:

— Ei, iată cum ai putea dovedi că ştii mai multe decât alţi oameni. El nu şi-a cunoscut niciodată tatăl. Era cârmaci şi umbla mereu cu vaporul prin toată lumea; dar nu s-a mai întors niciodată. Atunci mama lui a fost silită să se mărite cu alt bărbat tată vitreg, foarte rău, care se îmbăta totdeauna şi acum zace în închisoare. Pe tatăl lui adevărat îl chema Schubert.

— Era cârmaci şi se numea Schubert? întrebă ţiganca, îngândurată. Poate Balduin Schubert?

— Da, Balduin! răspunse repede Gerd. Ah, îi cunoşti numele?

— Ce mai ştii despre el? întrebă ţiganca.

— Nimic altceva, decât că a avut un frate care se numea Thomas şi era calfă de fierar. Aşa mi-a povestit mama.

— Vă pot dovedi că ştiu mai mult decât alţi oameni. Voi

vorbi mamei tale despre tatăl tău, pe care-l cunosc. Acum este cârmaci-şef pe faimosul vas de război „Tigrul”. Am un frate care este contramaistru pe acelaşi vas.

— Ce noroc! Cât de bucuroasă va fi mama! Hai să mergem mai repede!

— Ţiganii sunt într-adevăr mai deştepţi ca noi, spuse Magda, îngândurată. Cum te cheamă? Doar ai şi tu un nume.

— Mă numesc Lilga.

— Lilga! exclamă uimită fetiţa. Tata ne-a istorisit multe despre o regină a ţiganilor, care se numeşte Lilga. E prietena ducelui nostru, Max. Trebuie să aibă o putere foarte mare. Nu cumva eşti tu Lilga, despre care ne-a vorbit tata?

— Ba da.

— Într-adevăr? Ah, ce bine-mi pare că te-am poftit la noi; dar păcat că tata nu-i acasă! Cu toate acestea, vei fi primită tot atât de bine, cum te-ar fi primit el însuşi, dacă l-ai fi găsit în sat.

— Da, mama mea este jupâneasa castelului Helbig, adăugă Gerd, cu înţelepciune de om matur, astfel că-ţi poţi închipui că vei fi bine primită.

După câtva timp, ajunseră într-un sat mărişor, la capătul căruia se zăreau zidurile măreţe ale unei clădiri boiereşti. În timp ce ţiganca şi copiii treceau printre căsuţele curate şi cu înfăţişare plăcută, locuitorii îi priveau miraţi. Luarea-aminte le era atrasă îndeosebi de bătrâna călăreaţă.

La poartă, fură întâmpinaţi de administrator, care le luă caii în primire. Văzând pe Lilga, administratorul se uită la ea cu o privire uimită şi supărată.

— Unde aţi găsit-o? O ţigancă! Dacă ar afla domnul!...

— De ce vorbiţi aşa? îi întrebă Magda.

— Fiindcă asta nu-i o tovărăşie demnă de dumneavoastră, stimată domnişoară!

Micuţa fiică a maiorului îl fulgeră cu o privire mânioasă.

— Ştiu singură, domnule administrator, ce tovărăşie este

potrivită pentru mine! Duceţi caii în grajd! Hai, Lilga!

Luă ţiganca de mână şi o conduse spre intrarea casei. Gerd păşea în urma lor. Administratorul se uită speriat după toţi trei.

— Lilga? Drace, am făcut o boroboaţă cât toate zilele! Prin urmare, asta este faimoasa *vaidzina*[1] a tuturor ţiganilor din Nordlandia şi Sudlandia! Cine şi-ar fi închipuit? E cunoscută de conţi şi duci, îi vizitează şi cu toate acestea umblă pe aici desculţă şi zdrenţuită. Trebuie să-mi îndrept greşeala pe care am făcut-o!

În timpul acesta, sosi prin celălalt capăt al satului un bărbat, care trase la han şi ceru să i se aducă un pahar cu bere.

— Nu-i aşa că satul acesta se numeşte Helbig? întrebă pe hangiu.

— Da.

— Şi proprietarul castelului de colo, de sus, este domnul maior Helbig?

— Da.

— Nu-i acasă?

— Nu, e plecat din sat.

— Dar cele trei surori ale lui sunt aici?

— Nu. Au plecat prin împrejurimi.

— Aşa? Şi pe cine aş putea găsi acasă?

— Pe administrator şi pe noua jupâneasă.

— Jupâneasă? Cine e? Cum o cheamă?

— Numele ei e Hartmann.

— Hartmann? Hm! Desigur că nu-i de mult în satul Helbig?

— Nu, de puţin timp. Domnul maior a adus-o dintr-o staţiune balneară, împreună cu fiul ei; acolo i-a cunoscut.

— Dintr-o staţiune balneară? Atunci, se potriveşte, în satul acesta voiam să ajung!

Îşi plăti berea şi se îndreptă spre castel.

---

[1] Conducătoare, regină.

Soarele începea să apună. Razele sale aureau acoperişul, zidurile şi ferestrele castelului şi învăluia în semiumbre marginea pădurii din apropiere. Trei inşi şedeau la poalele unui pom şi priveau în zare.

— După indicaţiile ghidului, aici este satul Helbig, proprietatea maiorului Helbig. Nu vreau să dorm în pădure. Din păcate, Helbig mă cunoaşte. Prin urmare, trebuie să ne continuăm drumul. Se naşte însă întrebarea: în ce direcţie pornim?

Cel ce vorbise părea să fie conducătorul celorlalţi doi inşi. Al doilea, un bărbat foarte gras, spuse:

— Nici eu n-am poftă să înnoptez în pădure şi să mă aleg cu oasele zdrobite, sau cu vreun reumatism. Dar am tot atât de puţină poftă să pornesc iar. De când mergem pe jos, sunt peste măsură de istovit.

— Şi eu, adăugă al treilea. E foarte obositor de mers prin pădure!

— Hm! exclamă şeful lor. Helbig are adesea de lucru la Fürstenberg. De ce o fi lipsind tocmai azi? Dacă aş putea afla că nu-i acolo, m-aş hotărî să rămân la castel. Un popas la han e foarte primejdios.

— Vom vedea îndată ce avem de făcut. Prin defileu trece un factor poştal, care ştie de obicei tot ce se întâmplă. Fără îndoială că trebuie să fi fost şi pe la castel.

— Vine încoace. Daţi-vă înapoi, ca să nu vă zărească! Mă voi preface că-l întâlnesc din întâmplare şi-l voi iscodi.

Rostind acestea, merse câţiva paşi înăuntrul pădurii şi se întoarse curând, în timp ce tovarăşii săi se ascunseră îndărătul unui boschet. Apoi, porni de-a dreptul spre factor, care-l salută politicos.

— Bună seara! răspunse. Acela e castelul Helbig?

— Da.

— E al maiorului Helbig?

— Desigur.

— Nu ştiţi dacă e aici?

— Nu, e plecat la oraş.

— Dar surorile lui sunt aici?

— De fapt, locuiesc cu el. Dar acum s-au dus să facă o vizită şi se înapoiază mâine dimineaţă.

— Şi pe cine aş putea găsi?

— Pe administrator şi pe jupâneasă castelului, dacă nu punem la socoteală şi pe mica domnişoară de zece ani, fiica domnului maior.

— Vă mulţumesc.

Factorul îşi urmă drumul, iar celălalt se duse să-şi caute tovarăşii.

Aceşti trei inşi erau deţinuţii care evadaseră din închisoare şi desigur că înfăţişarea le era mult schimbată. Tustrei purtau haine fine de călătorie; pe umeri îşi atârnaseră câte o tolbă, în care strângeau rădăcini.

— Acum suntem siguri, le spuse Natter. Maiorul nu-i aci şi nici surorile lui. Îmi voi dărui plăcerea de a înnopta la el şi voi scrie mai târziu maiorului că m-am folosit de găzduirea castelului său, cu prilejul evadării. O să înnebunească de ciudă! Haideţi să ocolim satul. Suntem profesori de ştiinţe naturale şi facem o excursie prin întregul ţinut. Prin urmare, prezenţa noastră nu va fi bătătoare la ochi.

Se îndreptară spre castel.

Între timp, ţiganca fusese foarte bine primită de mama lui Gerd. Cei doi copii nu se putură stăpâni de a-i mărturisi ceea ce aflaseră.

— Ştii pe cine ţi-am adus, dragă doamnă Hartmann? întrebă Magda.

— De unde să ştiu?

— Pe faimoasa Lilga, despre care ne-a istorisit tata mereu. Poate să ghicească orice şi este atotştiutoare. Mi-a şi prorocit că Gerd o să fie soţul meu. Şi acum vei auzi ceea ce te interesează foarte mult pe dumneata. Lilga cunoaşte pe

logodnicul dumitale şi poate să spună unde se află acum.

— Pe logodnicul meu? N-am nici un logodnic. Despre cine vrei să vorbeşti, copila mea?

— Despre tatăl lui Gerd.

— Se poate? Nu, a murit; altminteri s-ar fi înapoiat.

— Dimpotrivă, trăieşte! Nu-i aşa, Lilga?

— Da, trăieşte şi am vorbit cu el!

Înspăimântată şi bucuroasă în acelaşi timp, doamna Hartmann păli:

— Dumnezeule, dacă ar fi adevărat! Spune-mi, spune-mi repede ce ştii!

— Mai întâi aş vrea să aud ce ştiţi dumneavoastră despre el! o rugă ţiganca.

— Se numea Balduin Schubert şi, când l-am cunoscut eu, era cârmaci pe o corabie comercială. Nu avea nici o rudă, în afară de un frate, care se numea Thomas şi despre care-mi povestea că este calfă de fierar la un oarecare Brandauer din Fürstenberg. Apoi, Balduin a plecat pe mare şi n-a mai dat nici un semn de viaţă. Poate că s-o fi înapoiat şi nu m-a găsit, fiindcă am fost silită să mă mărit cu altul şi să părăsesc patria, împreună cu el.

— N-ai căutat niciodată să vorbeşti cu fratele lui?

— Am voit să-l scriu o dată, cu toate că nu eram sigură dacă mai este la fierarul Brandauer; dar tocmai atunci a venit bărbatul meu şi m-a văzut că începusem scrisoarea. A citit cele câteva rânduri şi s-a purtat atât de rău cu mine, încât nu m-am mai încumetat niciodată să-i scriu. S-o fi temut, desigur, că va pierde pe Gerd, care muncea singur şi ne hrănea pe toţi. Aşadar, Balduin trăieşte?

— Da. Acum este cârmaci-şef pe vaporul „Tigrul”, pe care-l conduce comandantul de escadră Artur von Falkenau. Acesta-i mai mult prietenul decât şeful lui şi vă pot încredinţa că lui Balduin îi merge foarte bine.

— Unde ai vorbit cu el?

— Sus în munţi, în timpul ultimului război. Dar cine-i bărbatul acela care intră în curte?

Femeile se apropiară de fereastră şi văzură pe cel care fusese la han şi ceruse atâtea relaţii, cu privire la maior şi la castelul său. Pe buzele ţigăncii flutură un zâmbet. Ea cunoştea desigur pe oaspetele ciudat. Doamna Hartmann băgă de seamă că zâmbeşte şi o iscodi:

— Cine e?

— Veţi afla curând chiar de la el. Deocamdată însă o să mă ascund.

Şi se piti îndărătul căminului. După o clipă se deschise uşa. Cel care fusese văzut de la fereastră se îndreptă spre jupâneasă, salutând-o:

— Vă rog să mă iertaţi, scumpă doamnă! Numele dumneavoastră este Hartmann?

— Da.

— Prin urmare, dumneavoastră sunteţi doamna cu care am de vorbit. Eu sunt hangiul şi meşterul fierar Schubert din Fürstenberg.

— Schubert? Ah! Tocmai v-am pomenit. Fiţi binevenit!

— Mă bucur! Dacă aţi vorbit adineauri despre mine, însemnează că vă sunt puţin cunoscut.

— Da, vă ştiu numele de vreo cincisprezece ani.

— Poate că l-aţi auzit de la fratele meu Balduin?

— Da. Luaţi loc, vă rog!

— Da. Mă voi aşeza, fiindcă avem multe de vorbit.

— Îmi îngăduiţi să vă întreb cum aţi aflat că locuiesc aici?

— De la domnul maior Helbig. Trebuie să ştiţi că fierarul Brandauer, de la Curte, fostul meu meşter, îşi predă atelierul şi ducele vrea să mă numească fierar al Curţii, în locul lui. Cei doi lucrători, adică Heinrich şi Kasimir, vor rămâne să muncească la mine, cu toate că „le-am suflat de la nas” pe hangiţa şi negustoreasa de cartofi Barbara Seidenmüller, pe care am luat-o în căsătorie. Toţi boierii care dădeau înainte

de lucru fostului meu meşter vin acum la mine; ieri a fost chiar domnul maior Helbig, împreună cu ducele Max. Am vorbit despre dumneavoastră şi despre fratele meu. Astfel, am aflat că bătrânul ofiţer are şi un fiu şi m-am hotărât numaidecât să vă vizitez pe dumneavoastră şi să mă duc să-l caut şi pe el. Aş putea să văd pe fiul dumneavoastră?

— Iată-l!

— Acesta? Drace, straşnic băiat! Ia ascultă tinere, eu sunt unchiul tău şi tu eşti nepotul meu! Vrei să te faci fierar? Te iau la mine, ca să te învăţ meseria, şi-ţi va fi bine, să ştii!

— Nu se poate, unchiule, fiindcă am de gând să mă fac ofiţer de marină.

— Ce? Ofiţer de marină? Asta-i o năzuinţă prea măreaţă. Dar n-am nimic împotrivă, cu toate că trebuie să-ţi spun că, după cariera pe care vrei s-o îmbrăţişezi, nu-i nimic mai frumos decât să te faci un fierar iscusit. Ce o să se mai bucure Barbara mea, când o să afle că am un nepot atât de drăguţ! Băiete, trebuie să mergi cu mine la oraş, ca să te cunoască şi ea!

— Merg cu dumneata, fiindcă sunt în vacanţă; profesorul nostru a plecat în concediu. Nu-i aşa, mamă?

— Nu ştiu dacă-ţi va îngădui domnul maior.

— Ei aş! Desigur că-i va da voie. Lucrul acesta e de la sine înţeles.

— Da, tata ne dă voie, adăugă Magda. Merg şi eu!

— Tu? Dar cine eşti tu, domnişoară mică?

— Sunt fiica maiorului.

— A maiorului? Drace! Păi eşti o persoană distinsă, în toată puterea cuvântului! Ei, Barbara mea o să fie copleşită de cinstea că o vizitează o principesă atât de drăgălaşă! Hai, pregătiţi-vă copii! Dacă ne grăbim, mai putem prinde trenul de noapte.

— Ei, nu vă pripiţi! râse doamna Hartmann. Astăzi, rămâneţi la noi. Copiii se vor duce în parc şi se vor juca, iar

între timp dumneata vei avea atâtea să-mi povesteşti despre fratele dumitale!

— Despre Balduin? Nu-ţi voi putea istorisi prea mult, fiindcă de câţiva ani nu prea am aflat nici eu mare lucru despre el.

— Dar acum ştii ce face şi unde este?

— Fireşte. Mi-a povestit şi despre dumneata. Dar nu ştie că are un băiat. Te-a iubit foarte mult şi nu te-a uitat niciodată. Corabia comercială pe care se afla atunci a naufragiat pe o mare îndepărtată, şi Balduin a fost salvat de un vas pentru pescuit balene, pe care a rămas timp de trei ani. De-abia după ce s-a întors, i s-a spus că ai renunţat la slujba de fată în casă.

— Am fost silită să mă mărit şi am părăsit patria.

— Despre asta nu i s-a spus nimic. A plecat numaidecât pe mare şi a stat până acum câtva timp departe de ţară. Zilele trecute a pornit iar; de data aceasta e îmbarcat pe faimosul „Tigru”, care era mai înainte un vas de piraţi şi e socotit ca unul dintre cele mai bune vase de pe toate mările.

— Când se înapoiază?

— Nu ştiu, fiindcă încă nu mi-a scris; dar îndată ce voi primi scrisoarea lui, vom şti unde e şi ne vom da seama spre care localitate trebuie să-l adresăm răspunsul. Mi-a făgăduit că va veni să mă viziteze îndată ce se înapoiază şi că va aduce şi pe prietenul său, contramaistrul Karavey. Ghiceşte: cine este Karavey?

— Fratele Lilgăi, regina ţiganilor.

— Aşa e. Prin urmare, ştii! Nu cumva cunoşti şi pe îndrăcita astă?

— Ba da.

— Unde ai cunoscut-o?

— Aici. A fost la castelul Helbig.

— Ah! Şi ce dorea?

— Voia să-mi spună că fratele dumitale trăieşte.

— Ah! E atotştiutoare! Ţi-a plăcut?

— Foarte mult.

— Şi mie mi-a plăcut. Mai întâi, am luat-o drept vrăjitoare, care şi-a vândut diavolului sufletul. Mai târziu însă mi-am dat seama că e o femeie vrednică şi isteaţă, care merită o preţuire specială. Sunt tare curios să ştiu dacă o voi mai întâlni vreodată.

— De ce nu? Chiar acum, dacă doreşti! se auzi un glas ţâşnind de dinapoia căminului.

Thomas se întoarse şi dădu cu ochii de femeia despre care vorbise înainte cu câteva minute.

— Da, ea este, într-adevăr! Regina ţiganilor, în carne şi oase. Femeiuşcă asta rea s-a ascuns, ca să asculte ce vorbesc. Cum ai ajuns aici, Lilga? Şi de unde vii?

— De unde viu? De pretutindeni.

— Ai primit o scrisoare de la fratele tău, Karavey?

— Nu. După cum cred, „Tigrul" s-a îndreptat spre America. De aceea n-a sosit încă nici o veste din partea lui.

— Nici nu te-ar putea ajunge vreo scrisoare, în cazul când ţi-ar trimite-o, fiindcă pribegeşti necontenit.

— Am luat toate măsurile, ca să primesc tot ceea ce mi se scrie.

— Azi rămâi aici?

— Da.

— Foarte bine! Prin urmare, ne vom putea aşeza şi pălăvrăgi cât vom vrea, povestind tot ce avem pe inimă. Poftim, dragă doamnă Hartmann, pălăria şi umbrela! Ia-le, te rog.

— Nu rămânem în încăperea aceasta. Mergem sus, în odaia mea, spuse jupâneasă castelului. Cinăm acolo şi după aceea vă voi arăta camerele în care veţi dormi.

Se îndreptară spre o aripă a casei boiereşti, unde-şi avea doamna Hartmann locuinţa. De-abia intraseră şi începuseră să stea de vorbă, când se ivi administratorul.

— Doamnă Hartmann, veniţi repede cu mine! Au sosit nişte

oaspeţi, care caută pe domnul maior: sunt trei domni distinşi, care se află într-o călătorie şi ar vrea să vorbească domnului maior.

Jupâneasă porni cu administratorul spre sufragerie, unde găsi pe Ambrozius Natter şi pe cei doi tovarăşi ai săi.

— Sunt sluga dumneavoastră, domnii mei! Cu cine am onoarea?...

Ca de obicei, Natter rosti în numele celorlalţi:

— Numele meu este von Hellmann. Sunt locotenent-colonel la husari şi prieten cu domnul maior Helbig. Aceşti doi domni îmi sunt rude — domnul preşedinte şi domnul consilier de cancelarie von Hellmann. Am pornit într-o excursie şi, ajungând prin părţile acestea, ne-am hotărât să facem o vizită prietenului nostru. Din păcate, nu-i aici — după câte am aflat.

— A plecat la oraş.

— Dar stimatele dumisale surori?

— Sunt prin împrejurimi.

Jupâneasă răspundea pe un ton rece, întrucât cei trei domni nu-i inspirau prea multă încredere. Nu-şi putea da seama din ce pricină nu-i plăceau; dar simţea că „oaspeţii” sunt oarecum ciudaţi.

— E foarte neplăcut, urmă Natter. Vei fi bună să comunici domnului maior şi domnişoarelor că i-am căutat, nu-i aşa?

— Fireşte! Şi vă pot asigura că le va părea foarte rău că n-au fost aici, ca să vă poată primi!

— Te-aş ruga să ne dai o lămurire, înainte de a pleca. S-a înserat şi suntem prea obosiţi, aşa încât nu ne simţim în stare să ne continuăm drumul. Există în sat vreun han, în care să putem înnopta în condiţii mulţumitoare?

Jupâneasă se văzu silită să se gândească la îndatoririle ei:

— Avem un han, dar nu încape îndoială că nu veţi găsi tihna cu care sunteţi obişnuiţi. E de datoria mea însă să vă aduc respectuos la cunoştinţă, în numele domnului maior, că

vă ţinem la dispoziţie camerele castelului. Nu v-am împărtăşit până acum această invitaţie, întrucât mi-am închipuit că aveţi trăsura prin apropiere, ca să vă continuaţi drumul. Îmi îngădui să sper că veţi avea bunăvoinţa să primiţi invitaţia mea.

— Bine, primim. Dar ţin să-ţi atrag atenţia, în mod deosebit, că nu pretindem o găzduire de musafiri, cum se spune. Suntem în excursie, astfel că tot ceea ce te vom ruga este să ne dai o cină cât de simplă şi un pat ca să ne odihnim.

— Vă voi îndeplini dorinţa întocmai. Vă rog să-mi îngăduiţi să vă trimit pe domnul administrator. Se va simţi onorat, dacă-i veţi da prilejul să vă stea la dispoziţie.

Jupâneasă plecă şi, după ce dădu bucătăresei cuvenitele îndrumări, se înapoie la Thomas şi Lilga.

Cei doi copii se întorseseră din parc. Curioasă, Magda întrebă:

— Doamnă Hartmann, am văzut că avem oaspeţi. Cine sunt?

— Nişte cunoscuţi ai domnului maior, care voiau să-l vadă şi vor înnopta aici. Cel mai tânăr dintre ei este domnul locotenent-colonel von Hellmann. Ceilalţi doi domni sunt rudele sale.

— Von Hellmann? exclamă Magda, uimită. Nu, domnul acesta trebuie să se numească altfel. Pe domnul locotenent-colonel von Hellmann îl cunosc foarte bine. E un bărbat mărunt şi slab, cu o barbă mare care-i ascunde toată faţa.

— Greşeşti, copila mea. Uită-te încă o dată la el, dar uită-te bine! Iată-i, trec prin curte.

— Văd, văd; nu-i domnul locotenent-colonel von Hellmann.

Şi Thomas se ridicase şi se apropiase de fereastră. Privind pe cei trei, se dădu speriat înapoi:

— Drace! Nu, nu-i Hellmann. Ăsta e... hm! Lilga, vino puţin încoace şi uită-te la bărbatul acela cărunt, care s-a oprit în dreptul grajdului.

Ţiganca îi ascultă îndemnul şi exclamă, surprinsă:

— Natter!

— Da, Natter, pe care l-am prins atunci!

— Dumnezeule mare! E cu putinţă? exclamă jupâneasă, înspăimântată. O fi evadat din închisoare.

— Da, scumpa mea doamnă Harttmann, chiar aşa! Şi ceilalţi doi vagabonzi au fugit o dată cu el. Acum sunt urmăriţi, fireşte, şi nu pot locui într-un han. De aceea au venit la dumneavoastră.

— Ce facem?

— Datoria, ce altceva? Îi prindem. Aţi arătat trântorilor camerele în care vor dormi?

— Încă nu. Le voi arăta după ce vor fi cinat.

— Bine. Duceţi-i în camere orânduite în aşa fel, încât să nu se poată ajuta unul pe altul şi să nu aibă cum să fugă.

— Le voi alege odăi depărtate între ele.

— Foarte bine! Şi după ce vor intra, mă voi înfăţişa în chip de servitor sau de fecior şi, cu prilejul acesta, îi vom prinde.

Auzind aceste cuvinte, Magda fu stăpânită de frică şi se ascunse într-un colţ al odăii. Gerd însă ascultă totul cu luare-aminte şi se strecură pe uşă, îndreptându-se spre odaia sa. Acolo-şi ţinea cele două pistoale, cu ajutorul cărora învăţa să tragă. Le încarcă şi le vârî în buzunar. Apoi, coborî în curte. Pe scară, întâlni pe administrator, care însoţea pe cei doi foşti medici de ospiciu. Natter rămăsese în urmă, ca să cerceteze grajdul pe îndelete. Gerd se apropie de „şeful” fugarilor.

— Vă plac căluţii noştri? îl întrebă pe un ton sincer.

— Sunt minunaţi, tinere! răspunse Natter.

— Dar armăsarul cel negru?

— E un cal măreţ.

— Da, şi e îngrijit cu multă atenţie. Vă plac şi câinii frumoşi, domnule locotenent-colonel?

— Desigur!

— Administratorul v-a arătat cuşca în care sunt ţinuţi câinii?

— Nu!

— Ar trebui s-o vedeţi. Voiţi să mă însoţiţi?

— Bucuros.

Gerd îl conduse până la o uşă, dindărătul căreia se auzea un scheunat prietenos.

— Linişte! Vin la voi!

În clipa când deschise uşa, băiatul fu înconjurat de o droaie de câini; fiecare dintre ei era câte un exemplar desăvârşit dintr-o anumită rasă. Natter pătrunse în adâncul cuştii.

— Vă rog, nu înaintaţi prea mult, domnule locotenent-colonel! E foarte primejdios. Mai avem în fund un câine, care-i mai rău ca un tigru.

— Ah, un câine-lup!

— Nu numai atât; dar e şi siberian. Vreţi să-l vedeţi de-aproape?

— Dacă se poate şi nu-i prea primejdios...

— Atunci, daţi-vă puţin într-o parte!

Gerd se îndreptă spre câinele-lup.

— Wjuga, scoală!

La strigătul lui, se ridică încet un animal de culoare albă, impunător şi lăţos, ce se asemăna mai curând cu un urs polar, decât cu un câine. Gerd îl dezlegă şi-l trase până la uşă. Natter se afla în fundul cuştii.

— Priviţi-i colţii, domnule locotenent-colonel! Nimeni nu s-ar putea lupta cu el. Fără să-l spun nici un cuvânt, ci mulţumindu-mă să plescăi din limbă şi să-mi întind un deget spre dumneavoastră, v-ar trânti într-o clipă la pământ. Dacă aţi vrea să scăpaţi cu viaţă cel puţin, aţi fi nevoit să rămâneţi nemişcat şi să vorbiţi numai în şoaptă. Un singur strigăt ar fi de ajuns, ca Wjuga să vă sfâşie în bucăţi.

— Cred că-i în stare de o asemenea ispravă.

— Nu-i aşa? Vă voi convinge numaidecât. Luaţi seama: acum voi plescăi din limbă! Vedeţi, s-a şi repezit spre dumneavoastră, fiindcă altcineva nu-i aici şi înţelege că spre

dumneavoastră voi întinde degetul. Iar în clipa când îl voi asmuţi asupra dumneavoastră prin acest semn, v-a şi răsturnat la pământ. S-o fac?

— Îţi interzic o astfel de nebunie! răspunse Natter.

Purtarea băiatului începuse să-i dea de bănuit.

— Şi cu toate astea o voi face, dacă veţi continua să vorbiţi mai tare decât doresc eu!

— De ce? îţi poruncesc să încetezi gluma aceasta primejdioasă!

— Nu-i nici o glumă; dimpotrivă, un lucru foarte serios. Vă încredinţez încă o dată că, dacă veţi încerca să scoateţi un singur strigăt, veţi fi sfâşiat!

— Pentru ce?

— Fiindcă vă voi trimite acolo unde se cuvenea să fiţi şi acum. Înapoi la închisoare, domnule… Natter!

— Dra!…

Nu fu în stare să rostească întregul cuvânt. Vorbise pe un ton înfuriat şi câinele siberian îşi scosese colţii la iveală, mârâind şi dându-i de înţeles că e gata să se năpustească asupră-i.

— Vedeţi, domnule, că Wjuga nu ştie de glumă? Sunteţi prizonierul nostru. Acum, voi încuia uşa şi vă voi lăsa în paza câinelui. În felul acesta, voi fi sigur de dumneavoastră. Când mă voi înapoia, ştiu că vă găsesc ori în acelaşi loc, stând în picioare, ori prăbuşit la pământ şi sfâşiat în bucăţi.

— Omule… tinere… băiete, eşti nebun, eşti smintit de-a binelea!

Gerd nu-i răspunse. Ieşi din cuşcă şi se duse spre odaia de primire a musafirilor, unde găsi pe ceilalţi doi evadaţi, împreună cu administratorul.

— Domnii mei, mama vă roagă să aveţi bunăvoinţa de a veni până la ea.

— Cine-i mama dumitale?

— Jupâneasa, îi lămuri administratorul.

— Bine, tinere, arată-ne drumul!

— Poftiţi! Şi domnul administrator ne va însoţi.

Porniră şi Gerd lăsă întâi pe cei doi să intre. Administratorul îi urmă, iar Gerd închise uşa.

Fugarii încremeniră. Recunoscură pe Lilga şi voiră să se întoarcă. Dar Gerd rămăsese lângă uşă şi-şi aţintise asupra lor unul din pistoale. Fulgerându-i cu ochii săi negri, le spuse:

— Domnii mei, dacă încercaţi să faceţi cea mai mică mişcare, vă împuşc! Unchiule, leagă-i!

Înspăimântat, directorul grăsun începu să năduşească.

— Dar, doamnelor şi domnilor, ce doriţi? Ne confundaţi! Greşiţi!

— Nu, spuse Lilga. Nu greşim deloc. Sunteţi răufăcătorii evadaţi şi căutaţi acum în toată ţara. Am fost închisă doar în văgăuna voastră, unde aţi vrut să mă daţi drept nebună, aşa că vă cunosc foarte bine. Nu încercaţi să vă împotriviţi, fiindcă e în zadar!

— Vă asigur că nu ne cunoaşteţi. Vărul nostru, domnul locotenent-colonel, vă va convinge.

— Vărul dumneavoastră, domnul Natter, este prizonierul meu.

— Ce? exclamă Thomas. Unde e?

— În cuşca de câini.

— Poate să fugă de-acolo!

— E cu neputinţă. Îl păzeşte un câine grozav, care l-ar sfâşia în bucăţi.

— Bine. Prin urmare, întindeţi-vă mâinile, dragii mei ştrengari. O să vă leg bine de tot, ca să fiţi mulţumiţi de mine.

Fugarii se văzură siliţi să se supună soartei. Cu puţin timp înainte de a evada, mărturisiseră amândoi că ar vrea şi ar fi mai curând în stare să moară, decât să se lase prinşi. Acum însă nici nu se gândiseră la moarte, nici nu încercaseră să se apere.

Legaţi zdravăn, răufăcătorii fură duşi într-un loc sigur. Apoi

jupâneasa şi ceilalţi se îndreptară spre cuşcă. Deschizând uşa, găsiră pe Natter în aceeaşi poziţie în care-l lăsase Gerd. Trecuse, desigur, prin clipe înspăimântătoare; dar când zări pe Thomas şi Lilga, învineţi de-a binelea. Cei doi îi rămăseseră în minte din timpul cercetărilor judiciare, de pe urma cărora ajunsese în închisoare.

— Ah, bună ziua, domnule locotenent-colonel! îl salută fierarul, voios. Ne întâlnim pe negândite în vilegiatură. Cum vă place aerul din părţile acestea?

Natter scrâşni din dinţi, dar nu-i răspunse. Nici Lilga nu vorbi, ci se mulţumi să urmărească purtarea evadatului.

— Ne recunoaşte, dar nu vrea să vorbească, fiindcă-şi dă seama că orice împotrivire ar fi zadarnică. Gerd, câinele mă lasă să intru?

— Da. Leagă prizonierul.

Natter fu legat cu toată grija şi dus la tovarăşii săi; locul în care fuseseră adăpostiţi răufăcătorii era foarte sigur, astfel că le-ar fi fost cu neputinţă să fugă. Când prizonierii rămaseră singuri, Natter îi dojeni mânios:

— Ah! V-aţi lăsat prinşi fără să vă apăraţi, cu toate că aveaţi revolverele la voi!

— Dumneata n-ai făcut acelaşi lucru? îi replică fostul director.

— Păi, nu m-am putut apăra! Băiatul acela m-a momit să văd cuşca de câini şi, dacă aş fi făcut cea mai neînsemnată mişcare, aş fi fost sfâşiat de câinele siberian.

— Nici noi n-am avut cum să ne apărăm! Pe noi ne-a momit într-o odaie în care erau şi alţii, — şi ne-a ameninţat că ne împuşcă, dacă nu ne supunem. Şi acum, spune, cum scăpăm?

— Cum scăpăm?! Ce neghiobie! Vom fi duşi iar la închisoare. Vom fi bătuţi şi ni se vor pune fiare la picioare; totodată, ni se va reduce mâncarea şi vom fi vârâţi în celule. Dumnezeule, tare aş fi vrut ca omenirea întreagă să aibă un singur cap, pe care să-l pot reteza!...

În timpul acesta, Thomas Schubert se afla în salon; luându-şi nepotul de braţ, fierarul îi spuse:

— Bravo, băiete! îţi sărut amândoi obrajii. N-are nici paisprezece ani şi a izbutit să prindă singur trei deţinuţi evadaţi din închisoare! Şi acum, să ne gândim cui predăm pe muşterii.

— Telegrafiem penitenciarului să trimită paznicii, care să-l ia în primire, spuse Gerd.

— Şi tatei, spuse Magda.

— Fireşte. Dar cine se îngrijeşte de telegrame? Cu peniţa nu sunt deprins atât de bine, cum sunt cu ciocanul şi cu cleştele.

— Le va întocmi domnul administrator şi tot domnia sa le va duce la poştă.

— Bine. Şi cât timp vor rămâne prizonierii aici, trebuie să punem pe cineva în faţa uşii şi pe altcineva lângă fereastră, ca să-i păzească zi şi noapte.

— Eu îi păzesc la uşă! spuse Gerd şi ieşi din odaie.

După câtva timp, Magda se duse să-l vadă şi-l găsi plimbându-se încoace şi încolo.

— Vezi, Magda, că tot au venit şi am izbutit să-i prind?

— Da. Nu ţi-a fost frică deloc şi într-o zi ai să fii un adevărat erou.

— Şi tu, soţia mea, eroina mea!

— Desigur! Şi fiindcă o soţie e datoare să-şi răsplătească soţul pentru tot ce săvârşeşte, se cuvine să-ţi dau acum o sărutare pentru vitejia pe care ai dovedit-o. Nu-i aşa?

— Da, hai! Dar îndată după aceea, pleci! Trebuie să veghez necontenit uşa.

Prizonierii fură duşi iar la închisoarea din Hochberg. Toţi cei care luaseră parte la prinderea lor, şi mai ales Gerd, fură răsplătiţi cu sume însemnate.

Nu se mai auzi niciodată de o altă încercare de evadare a

celor trei inşi. Într-o dimineaţă, fostul director de ospiciu fu găsit mort. Se spânzurase cu o frânghie, pe care izbutise să şi-o procure pe ascuns. Medicul-şef Schram muri după câtva timp. Despre Natter se şopti că n-a rămas multă vreme la Hochberg. O putere străină ar fi intervenit pentru extrădarea lui şi cererea n-ar fi fost refuzată. Dar nimeni n-a fost în stare să afle ce ispravă săvârşise împotriva acelei puteri şi închisoarea în care îşi ispăşea osânda. În anumite cercuri se mai vorbi câtva timp despre el; apoi, amintirea-i fu înlocuită de alte întâmplări, mai însemnate, astfel că numele lui Natter nu mai fu pomenit.

4. O întâlnire ciudată

Au trecut vreo zece ani de la întâmplările istorisite până aici.

La sudul Nikobarelor, o barcă la care vâsleau doi inşi se îndrepta spre coasta Sumatrei; era o barcă dintr-acelea de care se folosesc deseori andamanezii. Cei doi inşi purtau numai câte o cămaşă lungă până la glezne şi aveau gâtul şi braţele goale şi pârlite de soare. Cel mai vârstnic dintre ei avea pronunţate trăsături de malaiez, pe când chipul celuilalt, care era mai slab şi mai vânjos, te îndemna să-l iei drept european. Totuşi, ar fi fost greu de spus cărui neam îi aparţine.

Amândoi păreau zdrobiţi de oboseală. Cel tânăr şedea în partea de dinainte, dar era lesne de observat că se străduia să-şi ţină ochii deschişi, iar celălalt abia era în stare să mânuiască vâslele, astfel că barca înainta cu mare încetineală împotriva boarei ce începuse să sufle dinspre sud.

Barca nu avea pânză şi faptul era destul de ciudat, întrucât plutea departe de ţărm. Totuşi, călătorii noştri îşi pregătiseră destule provizii de hrană; sub una din bănci se aflau o sumedenie de dovleci, numeroase fructe ale arborelui de pâine şi nuci de cocos, care se găsesc din belşug prin părţile acelea.

Ore întregi cei doi inşi nu schimbaseră nici un cuvânt, din pricina istovelii lor, peste măsură de mare.

Deodată, cel vârstnic trase o înjurătură şi, trezindu-se parcă, trânti zdravăn vâslele şi-şi întrebă tovarăşul:

— Pe Vişnu şi pe soţia lui, Lakşmi, câtă vreme ai de gând să mă mai batjocoreşti? Sunt sătul de atâtea necazuri!

Celălalt îşi întredeschise pleoapele şi-i zvârli o căutătură dispreţuitoare.

— Dacă ţii atât de puţin la libertate şi te istoveşte atât de mult vâslitul, ar fi trebuit să rămâi pe Insula Viperei. Doar nu te-am silit să mă urmezi!

Malaiezul încercă să-şi ascundă mânia, dar nu izbuti să se stăpânească şi rosti pe un ton aspru:

— Dar n-ar fi fost neapărată nevoie să ne îndreptăm în direcţia aceasta. Dacă am fi luat-o pe drumul cel mai scurt, am fi scăpat de mult de orice îngrijorare!

— Eşti un prost! Te-am lămurit doar de o sută de ori, mi se pare, că dacă am fi mers pe lângă Birma, care se află mai aproape, am fi fost prinşi de mult. Sper că-ţi poţi închipui că suntem urmăriţi. Şi trebuie să ne gândim că urmăritorii noştri bănuiesc că am luat-o spre răsărit. Prin urmare, în direcţia aceea îşi vor înteţi cercetările. Pe când spre sud, şi încă atât de departe, nu-i va trece nimănui prin minte să ne caute.

— Sahib[1], s-ar putea să ai dreptate. Dar s-ar fi cuvenit să gonim până la Nikobare, ca să ne odihnim şi să ne împrospătăm puterile!

Celălalt râse batjocoritor:

— Da, şi indigenii ne-ar fi prins şi ne-ar fi trimis iarăşi la temniţă, cu cel dintâi vapor care trece pe lângă Grupul insulelor, ca să poată câştiga răsplata ce se acordă celor care izbutesc să pună mâna pe prizonierii fugiţi! Fii mulţumit că n-am păţit nimic! Mai avem o zi şi scăpăm de toate caznele, afară de cazul că ne surprinde vreo furtună. Dar n-avem de ce să ne temem de furtună. Am fost ajutaţi de noroc timp de opt zile şi vântuleţul uşor de la amiază nu ne va fi neprielnic.

— Vântuleţul? Sahib, vorbeşti cu prea mare uşurinţă! Să te văd în locul meu! De fiecare dată când dau o lovitură de vâslă, simt că-mi plesnesc muşchii.

Chipul celui ce fusese numit „sahib” se roşi de mânie şi o

---

[1] Stăpâne (în carte folosit şi ca apelativ comun).

privire supărată străpunse pe cel care vorbise.

— M-am chinuit mai puţin decât tine, prostule? Şi toată noaptea ce vine nu voi sta tot eu în locul tău şi voi vâsli, în timp ce tu vei dormi liniştit? Nu mai vorbi prostii şi înşfacă mai bine vâslele, ca să putem înainta!

Malaiezul se supuse şi începu iar să vâslească, fără să rostească vreun singur cuvânt de împotrivire. Răstimpul în care nu mânuise lopeţile îl înverşunase parcă, deşi fusese destul de scurt, dar îi şi dăduse prilejul să-şi recapete puterile; acum, barca alunecă mai repede şi spintecă sprinten valurile.

În cele câteva zile de când se aflau laolaltă, se înjghebaseră legături ciudate între cei doi inşi, care erau fugari. Ani îndelungaţi înduraseră aceeaşi soartă în închisoarea de pe Insula Viperei, unde sunt surghiuniţi criminalii care au nesocotit legile engleze, fără să se împrietenească şi fără să se ajute vreodată. Nu erau decât două „numere”, cum sunt atâtea în lista răufăcătorilor. Dar de când porniseră pe apă, se schimbaseră raporturile dintre ei. Malaiezul simţea înrâurirea pe care o avea tovarăşul său asupră-i şi nu era în stare să i se împotrivească. Îl numise aproape în chip firesc „sahib” şi se supusese dorinţei lui aproape fără să-şi dea seama. E adevărat, uneori sângele lui sălbatic îl îndemnase să se răzvrătească împotriva hotărârilor pe care le lua tovarăşul său; însă, în cele din urmă renunţase la propriile-i dorinţe şi le îndeplinise pe ale celuilalt.

Un timp îndelungat fu desăvârşită tăcere, întreruptă doar de zgomotul valurilor răscolite de vâsle şi barcă. Din când în când, malaiezul zvârlea o căutătură spre tovarăşul său, care ţinea aproape adormit cârma. Deodată, malaiezul spuse:

— Sahib, suntem de atâta vreme împreună, dar încă nu mi-ai spus cine eşti. Ai putea să ai încredere în mine.

Celălalt îşi încruntă sprâncenele.

— Nu-i vorba de nici o lipsă de încredere, dar n-are nici un

rost să vorbim despre trecut.

— Dar ai putea să-mi istoriseşti măcar cum ai ajuns în mâna englezilor, care se poartă astfel, de parcă sunt stăpânii întregii lumi.

Celălalt râse cu hohote.

— Cum am ajuns în mâna lor? într-un chip cu adevărat nerod. Cunoşti Nordlandia? Nu? Ei, nici n-are vreo însemnătate, la urma urmelor. Am nesocotit legile acestei ţări — în ce fel, n-ai neapărată nevoie să ştii — şi am fost vârât în închisoare. Am încercat să evadez, împreună cu alţi doi deţinuţi, în condiţii mult mai prielnice decât de data aceasta. Totuşi, am fost prinşi iar de poliţie, fireşte numai din pricină că n-am ştiut să fim destul de prevăzători. Ajunsesem aproape de graniţă şi ne socoteam scăpaţi de orice primejdie, dar am fost păcăliţi de un băiat de paisprezece ani. Cred că s-ar cuveni să-mi trag şi azi palme, pentru neghiobia mea de atunci.

Malaiezul îl privi cu ochi mari.

— Ai fost păcălit de un băiat? Tu?

— Da, de un băiat, râse celălalt, amărât. Şi-ţi poţi închipui că am fost supravegheaţi cu şi mai multă străşnicie decât până atunci, astfel că era cu neputinţă să mai încercăm o evadare.

— Şi cum ai ajuns pe Insula Viperei?

— Într-un mod foarte simplu. Englezii, care aveau socoteală veche cu mine, ţineau să ne răfuim: au cerut să le fiu predat şi nordlandezii s-au arătat atât de neomenoşi, încât le-au îndeplinit dorinţa — luai-ar dracu'! Şi englezii s-au grăbit să mă trimită tocmai pe Insula Viperei, ca să scape lumea de un ghimpe primejdios al societăţii. Din fericire pentru mine şi pentru tine, nu şi-au putut atinge scopul în întregime, întrucât păsărica a ştiut să se furişeze prin uşiţa din dos. Asta-i tot. Altceva n-ai nevoie să ştii. Să lăsăm trecutul în pace! Viitorul, şi mai ales cea ce vom mai avea de întâmpinat, o să ne ceară

destule griji, ca să nu ne putem gândi şi la trecut.

Rostind acestea, tăcu şi începu să scruteze zarea cu privire posomorâtă. Un punct ce părea că se mişcă îi atrase luarea-aminte. Îşi duse o mână la ochi, spre a privi mai bine. Apoi se întoarse spre camaradul său:

— Acolo, spre sud, trebuie să fie ceva; cred că-i o luntre. Ai ochi mai ageri ca mine. Ia uită-te şi spune-mi dacă mă înşel, sau nu! Tocmai acum, când suntem atât de departe de coastă, n-aş prea avea poftă să ne întâlnim cu cineva.

Malaiezul lăsă vâslele din mâini şi se întoarse. Privi doar o clipă în direcţia spre care-l sfătuise tovarăşul său să se uite şi răspunse liniştit:

— O barcă, şi după cât se pare e goală.

— O barcă goală în mijlocul mării? Nu se poate.

— De ce nu, sahib? S-o fi rupt undeva, de la ţărm. Din pricină că vântul suflă necontenit şi fiindcă marea e liniştită, putea să străbată o distanţă atât de mare.

— Hm! Vântul dinspre sud, care bate de atâtea zile, nu se potriveşte cu socoteala asta. O luntre ce s-a smuls de pe coasta Sumatrei putea să se îndrepte spre sud-vest, ca să parcurgă asemenea distanţă.

— Atunci, de unde a ajuns aici?

— Nu ştiu. Poate că este de pe un vapor care s-a scufundat. Dar n-are nici un rost să ne mai certăm! Dacă mergem mereu în direcţia în care am vâslit până acum, vom trece negreşit prin preajma ei şi ne vom dumiri numaidecât.

Îşi continuară drumul şi se apropiară de obiectul nelămurit care le atrăsese luarea-aminte. În partea din urmă fâlfâia o cârpă, care avea oarecum înfăţişarea unei pânze de corabie. Se putea crede că e vorba de o barcă de salvare, al cărei echipaj se îmbătase şi care acum era mânată la întâmplare de vânt şi se îndreaptă spre nord. Dar atunci când se apropiară mai mult, cei doi fugari îşi dădură seama că nu era o barcă de salvare. Părţile de dinafară ale bărcii nu erau

vopsite cu ulei, ci cu un fel de materie pe care n-o cunoşteau, iar încheieturile păreau astupate cu smoală.

Când ajunseră lângă barcă, fugarii nu-şi putură stăpâni curiozitatea, care-i îndemna să-i afle rostul. Dădură câteva lovituri de vâslă şi-şi alipiră barca de cealaltă. Ca la un semn, se ridicară amândoi în acelaşi timp şi se aplecară, dar tot în acelaşi timp se traseră înapoi, scoţând un strigăt de uimire.

În barcă zăcea cu faţa în sus un bărbat, care părea că nu murise de mult, întrucât nu se simţea nici cel mai uşor miros de putrefacţie. Bărbatul părea să fi fost în vârstă de vreo patruzeci şi cinci de ani şi era îngrozitor de slăbit; pielea, care avea o culoare foarte urâtă, era lipită de oasele obrajilor, dându-i o adevărată şi înspăimântătoare înfăţişare de cap de mort. Ochii-i erau foarte înfundaţi şi maxilarele-i erau ieşite în afara obrajilor. Înfăţişarea de schelet îi era „îndulcită” într-o oarecare măsură de barba lungă şi argintie, care ajungea până la pieptul mortului şi de părul lung care-i acoperea capul şi gâtul. Mâinile-i osoase erau încleştate pe un obiect ce nu se deosebea prea mult de un carnet de însemnări, iar picioarele-i desculţe erau ridicate, desigur în urma zvârcolirilor de dinaintea morţii. Toată îmbrăcămintea era alcătuită dintr-o cămaşă şi nişte pantaloni de marinar; haina fâlfâia în partea de dindărăt a bărcii şi ţinea locul pânzei care s-ar fi cuvenit să-i înlesnească mersul.

Cărei nenorociri îngrozitoare îi căzuse victimă bărbatul acesta? Cei doi criminali fugari se dezvăţaseră de multă vreme să-şi simtă sufletele înduioşate, dar de data aceasta priviră înfricoşaţi ochii larg deschişi şi ţepeni ai mortului. Malaiezul fu cel dintâi care puse capăt tăcerii.

— Sahib, cine o fi oare mortul acesta? Să fie un marinar de pe un vapor ce s-a scufundat?

— După înfăţişarea lui, n-aş crede că e marinar. Mai curând aş crede că e vorba de vreun om mai de seamă, care s-a văzut silit, din anumite pricini, să se deghizeze într-o

îmbrăcăminte marinărească. Desigur că lipsa de îngrijire a părului şi bărbii nu se prea potriveşte cu presupunerea mea. Trebuie să fie o taină la mijloc!

— De ce o fi murit?

— De ce o fi murit? Desigur că foamea l-a omorât. Nu vezi că n-are în barcă nici un fel de merinde?

— Da, văd. Dar mă miră că s-a încumetat să pornească pe mare, fără să-şi ia destule provizii.

— Dar de unde putem noi să ştim dacă a avut vreme să-şi facă pregătirile trebuincioase? Şi apoi, de unde să ştim dacă n-a avui merinde la plecare? Poate că i-au căzut în apă în timpul unei furtuni. Ia uită-te bine la barcă! Vezi undeva vreo vâslă, sau o prăjină pentru pânză? Şi cu toate acestea, trebuie să le fi avut, întrucât pe fundul bărcii se află câteva bucăţi de lemn, care nu pot fi decât resturile unei prăjini. Şi priveşte puţin cârma! E făcută dintr-o bucată de scândură. Nu încape nici o îndoială că omul din barcă a ajuns în starea aceasta îngrozitoare în urma unei furtuni puternice.

— Ce facem cu mortul şi cu barca?

Celălalt cercetă cu luare-aminte construcţia bărcii şi răspunse:

— Este o barcă nouă şi, după câte cred, foarte bună. Negreşit, constructorul ei a pus mai mult preţ pe trăinicia ei într-o călătorie pe mare, decât pe strălucire. Dar asta nu-i strică deloc. Şi pe dinăuntru e mai bună decât a noastră. Sunt de părere s-o socotim drept o pradă neaşteptată şi s-o schimbăm cu a noastră. Dar mai întâi să cercetăm buzunarele mortului; poate că găsim vreun lucru care ne-ar putea fi de folos.

Înţepeniră barca mortului de-a lungul bărcii lor şi se apucară să golească buzunarele musafirului neaşteptat. Nu găsiră decât un compas şi o pungă destul de mare. Când o deschiseră, scoaseră un strigăt de bucurie. Punga era plină... cu perle. Şi toate de o mărime neobişnuită şi de o strălucire

orbitoare, foarte preţuită în Europa.

Europeanul cântări punga în mână şi rămase câteva clipe pe gânduri, ţinând ochii închişi. Apoi, strigă bucuros şi scutură pe malaiez de umeri:

— Omule, ştii că avem o avere uriaşă, că am găsit o comoară în toată puterea cuvântului? Dacă izbutim să ajungem cu bine la ţărm, să ştii că am scăpat de orice grijă de acum încolo! N-am fi putut avea parte de un noroc mai mare ca ăsta!

Malaiezul se uită cu ochi lacomi spre punga cu perle din mana tovarăşului său:

— Cui va aparţine punga? Şi mie, nu? Sper că ne vom împărţi cinstit perlele!

Celălalt râse:

— Cum poţi vorbi aşa? Desigur că sunt şi ale tale! Poţi gândi despre mine orice ai vrea, dar cred că până acum n-ai avut niciun prilej şi nici un motiv ca să bănuieşti că aş fi în stare să te înşel.

— Nu m-am gândit la asta. Ştiu că fără tine n-aş fi putut fugi şi am încredere în tine. Dar de unde o fi avut mortul bogăţia aceasta?

— Nu m-aş pricepe să te lămuresc. Întâmplarea aceasta devine din ce în ce mai de neînţeles. Un bărbat care-ţi face impresia că n-a mai trăit multă vreme printre oameni — şi are totuşi o bogăţie atât de mare asupra sa! Nu sunt în stare să desluşesc taina; e prea încâlcită. Să mai căutăm! Parcă ţine un caiet în mâini. Poate că vom găsi în el lămurirea misterului.

Nu era lesne de scos carnetul de însemnări — fiindcă acesta era obiectul pe care-şi încleştase mâinile — dintre degetele ţepene ale mortului. Cei doi trebuiau să-l smulgă. Totuşi, malaiezul izbuti să îndepărteze degetele cu mânerul cuţitului său şi să tragă carnetul. Îl deschise, dar în clipa următoare îşi vădi dezamăgirea printr-un mormăit şi-l înmâna

tovarăşului său:

— Sunt litere străine, pe care nu le pot citi. Ia uită-te la ele, sahib! Poate că le cunoşti.

Celălalt luă carnetul şi-l privi cu luare-aminte. Era foarte gros şi toate paginile erau aşternute cu rânduri mărunte şi dese, scrise cu creionul. Literele nu erau şterse însă, ceea ce dovedea că nu fuseseră scrise de mult şi că autorul lor îl îngrijise cu multă luare-aminte. Citi prima pagină şi răsfoi apoi carnetul. În timp ce-şi arunca ochii pe câte una din foi, chipul său vădea o curiozitate crescândă.

— Cunoşti limba în care e scrisă cartea aceea?

— Da, rândurile sunt scrise în limba germană.

— Şi despre ce e vorba?

— Încă nu-ţi pot spune. Dar se pare că sunt lucruri foarte interesante. Îmi trebuie câtăva vreme, până când voi desluşi toată taina. Dar pentru asta n-avem nevoie să rămânem pe loc. Am aflat ce doream să ştim şi ne putem continua drumul. Cară în cealaltă barcă tot ce avem aici şi să pornim repede!

— Şi cu mortul ce facem?

Europeanul rămase câteva clipe pe gânduri. Apoi, se păru că ajunsese la o hotărâre.

— Am putea scufunda cadavrul în mare, dar socotesc că nu ne sileşte nimic s-o facem chiar acum. Căldura l-a uscat atât de mult, încât nu trebuie să ne temem nici de cel mai uşor miros de putreziciune şi nu ne va stânjeni deloc. Avem destul timp să scăpăm de el, dacă vom ţine să-i luăm hainele.

— Hainele? Nu te înţeleg.

— Păi, nu te gândeşti că e primejdios să ne vadă cineva în îmbrăcămintea aceasta? Felul cum sunt croite cămăşile ne-ar trăda numaidecât. Astfel că uniforma de marinar a celui mort este cât se poate de nimerită. Când vom ajunge la ţărm, unul dintre noi va coborî, ca să cumpere tot ce ne trebuie, iar celălalt va rămâne ascuns.

— Atunci de ce nu-i dezbrăcăm acum hainele? N-am nici o

poftă să călătoresc cu un cadavru în barcă!

Celălalt râse batjocoritor:

— Nu cumva ţi-e frică de el? Bine, dacă ţii să-l arunci acum în apă, nu mă împotrivesc. Dar să nu-mi ceri să-i scot hainele! N-am vreme acum, fiindcă vreau să citesc însemnările din carnet.

Malaiezul mormăi ceva în sinea sa, dar se hotărî să se supună, ca de obicei, şi să care lucrurile din barca lor în cealaltă. Superstiţios, ca întregul neam din care făcea parte, se temea să se apropie de un mort.

Celălalt trase cadavrul spre partea dindărăt a bărcii şi se aşeză pe bancă, în timp ce tovarăşul său rămase în cealaltă, ca să-i arunce proviziile de hrană şi celelalte lucruri. După ce sfârşi, dezlegă vâslele şi le trecu dincolo; apoi se aşeză şi el şi desfăcu frânghia cu care legase cele două bărci. După câteva minute, îşi reluară drumul spre coasta Sumatrei; barca rămasă fără stăpân fu părăsită în voia valurilor.

Cel de pe banca de dinainte nu băgă de seamă că malaiezul vâslea iarăşi, căci era adâncit în citirea carnetului. Urmări pe îndelete fiecare rând din paginile acelea numeroase, fără să-şi ridice o singură dată privirea de pe ele.

5. Jurnalul celui dispărut (I)

Cine sunt? Şi cum mă cheamă? Nu ştiu şi mi se pare uneori că n-am ştiut niciodată, atât de multă vreme a trecut de când urechile nu mi-au mai auzit sunetul unui glas omenesc şi nu m-a strigat nimeni pe numele meu. Şi apoi, în afară de mine mai există vreo făptură omenească pe pământ?

Când mă zvârcolesc noaptea în culcuşul meu din pricina nesomnului şi când valurile se izbesc de ţărm, cântându-şi vuietul, atunci sufletul meu stingher e frământat de gândul că nu sunt singurul om deasupra căruia-şi revarsă stelele sudului lumina îndurătoare, de la depărtări de neînchipuit, că nu sunt singurul om în această nemărginire.

O mai fi existând oare o fiinţă care să se simtă atât de singuratică şi părăsită ca mine? Nu-mi vine să cred. Când eram mic, am citit viaţa lui Robinson Crusoe şi m-am lăsat vrăjit de romantismul cărţii. Dar copilăreasca mea lipsă de înţelegere m-a făcut să trec peste durerea fără nume, care nu se putea citi decât printre rânduri. Şi cu toate acestea, soarta lui a fost fără asemănare de fericită pe lângă soarta mea. Atunci când nu se mai încumeta să nădăjduiască într-o îmbunătăţire a destinului său şi când se deprinsese şi se resemnase cu izolarea ce-i fusese hărăzită, găsi pe tovarăşul său, Vineri; eu mi-am pierdut tovarăşa, pe Rabbadah, prea iubita mea soţie, care mi-a transformat timp de opt ani în rai insula mea uitată de lume. Am înmormântat-o dincolo, în templul ruinat Siwa, într-o încăpere subpământeană, împreună cu comoara maharajahului, pe care n-o mai pot privi fără să mă simt dezgustat.

Soarta s-a jucat cu mine într-un chip ciudat. Mi-am, luat o

soţie, pentru care aş fi fost în stare să renunţ la toate bogăţiile pământului şi pentru stăpânirea căreia m-aş fi luptat împotriva întregii lumi, dacă mi s-ar fi cerut. Dar nimănui nu i-a venit în minte să-mi tăgăduiască dreptul de a o stăpâni şi m-am bucurat numai eu de dragostea ei, cu toate că nu ştiu de ce mi-a dăruit-o şi cum i-am dobândit-o. Şi sunt totodată stăpânul unei comori, a cărei vedere ar înnebuni pe mulţi inşi, i-ar înnebuni de lăcomie, dar comoara aceasta nu mai are nici o valoare pentru mine, astfel că mă simt mai sărac şi mai nenorocit decât cel mai umil dintre cerşetori, care are doar câţiva bănuţi în pungă. El poate să-şi cumpere cel puţin o bucată de pâine, ca să-şi potolească foamea, pe când eu nu sunt în stare să mă folosesc în nici un fel de comoara mea. Pietrele preţioase şi diamantele pe care le cuprinde, ca şi oalele şi idolii de aur, n-au pentru mine o valoare mai mare decât sticlele pline cu pietre de cremene şi scoicile pe care le răspândesc valurile pe plajă. Le-aş da bucuros aceluia care ar vrea să îndure soarta acestei insule izolate, devenind tovarăşul amarnicei mele singurătăţi, i le-aş da pe toate, pe toate. Dar asta nu se va întâmpla niciodată, niciodată. Timp de cincisprezece ani am aşteptat ziua în care se va apropia vreun vapor de insula mea; zile întregi am stat pe ţărm şi am nădăjduit că voi zări o pânză: aş fi fost mulţumit şi fericit chiar dacă ar fi aparţinut unui vas de piraţi, dar nici o singură pânză măcar nu s-a ivit în zare, astfel că în cele din urmă am renunţat să mai aştept şi m-am resemnat.

Fireşte, nu mi-a fost uşor să înăbuş dorinţele inimii mele; dimpotrivă, m-am luptat mult cu mine însumi. De sute de ori mă cuprindea dorinţa să iau o frânghie şi să-mi curm viaţa în acelaşi fel în care şi-o curmase un alt om înaintea mea, din pricina îngrozitoarei singurătăţi a acestei insule, — şi de o mie de ori am rătăcit aproape nebun de-a lungul şi de-a latul plajei şi mi-am însângerat capul, lovindu-l înverşunat de stânci. M-am războit de multe ori cu nălucile nebuniei şi de

nenumărate ori am rugat fierbinte pe Dumnezeu să mă cheme la el, când m-au scuturat frigurile în culcuşul meu. Dar el nu mi-a ascultat rugile stăruitoare şi de fiece dată m-am însănătoşit şi m-am ridicat iar, cu toate că nu m-am putut îngriji câtuşi de puţin.

Oare poate obosi cineva aşteptând vreme îndelungată? Am încetat de mult să mai nădăjduiesc, dar şi să mă tem, am devenit ca o maşină însufleţită, pusă dimineaţa în mişcare şi oprită seara. Mă miră chiar că am fost în stare să ajung la hotărârea de a-mi însemna diferitele momente ale vieţii într-un carnet, pe care l-am salvat după naufragiul vaporului. Oare plictiseala m-o fi îndemnat să iau această hotărâre? Sau nelămurita presupunere că într-o zi rândurile mele vor fi de oarecare folos? Poate vor ajunge chiar în mâinile acelora care îmi sunt cele mai dragi fiinţe de pe pământ şi care, fără îndoială, mă jelesc de mult, socotindu-mă mort? Nu ştiu. Ceea ce pot spune este că ieri, în timp ce m-am dus la mormântul scumpei mele Rabbadah şi am văzut comoara pe care am aşezat-o acolo, fiindcă e mai bine păstrată decât în coliba mea, m-am hotărât să-mi încep jurnalul. Voi încerca, prin urmare, să mă duc cu gândul înapoi, la vremea în care nu devenisem încă sărmanul bogătaş de astăzi. Fără îndoială că-mi va fi greu să rechem în minte întâmplări ce mi se par pierdute în negura veşniciei şi aparţinând unei alte lumi. Dar am destulă vreme! Nu mă goneşte nimeni din urmă şi nu mă sileşte nimeni să-mi sfârşesc lucrul mai curând — şi ce-ar fi dacă ar trece un an sau mai mult, până ce voi isprăvi însemnările? Tot le voi sfârşi înainte de a mă găsi moartea, astfel că le voi putea aşeza lângă corpul meu, de îndată ce voi simţi că se apropie „încheierea socotelilor cu viaţa”. Poate că mai târziu, după ani şi ani de zile, călătorul vreunei bărci aruncate de valuri la ţărm, sau al vreunui vapor naufragiat va găsi aceste foi, împreuna cu osemintele mele, şi, în cazul când între timp nu vor fi îngălbenite sau putrezite, îi vor

istorisi despre Hugo von Gollwitz, care a fost cândva unul dintre cei mai fericiţi oameni de pe pământ, despre Rabbadah, încântătoarea şi iubita lui soţie, şi despre comoara maharajahului.

A trecut vremea ploioasă şi mica mea insulă e un adevărat paradis. Aerul curat îmi mângâie fruntea şi mă ameţeşte cu mirosul milioanelor de flori. Mii şi mii de germeni roditori au ţâşnit din pământ şi, dezvoltându-se, au căpătat forma celor mai curioase flori, iar deasupra acestui covor de plante, dintre cele mai încântătoare, se înalţă coroanele de neasemuit ale palmierilor şi ale pandanuşilor. Iar dincolo, în faţa coloniilor de corali, marea îşi izbeşte de zăgazurile ascuţite valurile înspumate, când cristaline, când întunecate şi ameninţătoare, în timp ce talazurile străpunse de reflexele strălucitoare se înalţă şi se scufundă, ca şi cum ar scoate la iveală mii de sirene, ale căror priviri scânteietoare vor să afle ce lucru măreţ săvârşeşte omul singuratic de pe plajă, încât pare că nu ia în seamă toate aceste frumuseţi de neînchipuit.

Da, eşti frumoasă, draga mea insulă cu comori, eşti răpitoare ca o zână cu sclipiri verzui în valurile strălucitoare ca safirul, — dar patria mea este de o mie de ori mai frumoasă, cu mările şi pădurile ei, cu fluviile şi munţii ei. Cu toate farmecele tale, nu eşti decât o vrăjitoare grozavă, ce m-a înlănţuit de ea cu cătuşe pe care nu le pot sfărâma. Dă-mi drumul, frumoasă vrăjitoare, lasă-mă să-mi revăd patria şi voi uita totul, nu mă voi mai gândi niciodată la ceea ce am îndurat în decursul anilor în temniţa ta, şi sufletul meu nu va avea decât cuvinte şi simţăminte de mulţumire şi recunoştinţă pentru găzduirea prietenoasă pe care mi-ai dăruit-o în împărăţia ta, din vrerea sorţii!

Acum douăzeci şi cinci de ani, când mi-am părăsit patria, cei doi fraţi ai mei numărau: unul treisprezece, celălalt şapte ani. Îi am şi acum în faţa ochilor, pe Theodor, cu bucle blonde şi privire visătoare, şi pe micul Fred care, cu totul deosebit de

fratele său visător şi melancolic, era îndrăzneţ şi privea curajos viaţa cu ochii lui albaştri, fiind singurul dintre noi trei care însufleţea casa şi însenina frunţile tuturor, uneori poate chiar mai mult decât s-ar fi cuvenit faţă de grijile pe care le întâmpinau tata şi mama, şi eu însumi, cel mai vârstnic dintre fiii lor.

Familia Gollwitz este una dintre cele mai vechi din Sudlandia şi una dintre cele mai sărace. Sutele de ani ce trecuseră şi lipsa de chibzuinţă cu privire la viitor şi la întreţinerea bunurilor noastre de care dăduseră dovadă strămoşii, împovăraseră familia Gollwitz cu datorii mari şi ar fi fost o problemă foarte grea, dacă nu chiar cu neputinţa de dezlegat, să se scoată din puţinul rămas până la urmă atât cât ar fi trebuit ca fraţii mei şi cu mine — n-am avut surori — să fim în stare de a ne asigura viaţa cuvenită şi plăcută pe care o doream.

Împrejurările acestea m-au îndemnat de timpuriu să mă gândesc la îmbunătăţirea situaţiei în care ne aflam. Strămoşii mei avuseseră în sânge, darul de a pribegi, astfel că şi gândurile mele se îndreptară curând în depărtări, întrucât patria nu-mi făgăduia perspective atrăgătoare. Nici Sudlandia şi nici statele nordice n-au posesiuni coloniale; altminteri, aş fi oferit patriei mele serviciile pe care i le-aş fi putut aduce. De aceea, am intrat în trupele coloniale engleze din India de Răsărit, care păreau că mă vor putea ajuta să-mi înfăptuiesc planurile ce-mi făurisem. Când am împlinit douăzeci de ani, eram la drum.

Ceea ce aş dori sa numesc „romanul vieţii mele” a început în Calcutta. Puţin după sosirea mea acolo, am cunoscut un tânăr şi distins indian, care venise să-şi urmeze studiile. O vreme, el nu voi să vorbească despre patria sa şi nici să-mi spună cum se numeşte; dar încetul cu încetul, se arătă mai puţin îndărătnic şi deveni mai vorbăreţ. Cât de uimit am fost în ziua când mi-a destăinuit că nu era altul decât maharajahul

Madpur Singh din Augh! Totodată, îmi ceru să-i dau cuvântul de onoare că nu voi dezvălui nimănui numele şi adevărata lui situaţie. Nu văzui nici un motiv care să mă oprească de a-i făgădui ceea ce-mi ceruse şi-i dădui cuvântul de onoare că voi păstra taina ce-mi încredinţase. Madpur Singh îmi povesti că tatăl său a murit. Din păcate, însă, îşi adusese ţara la marginea prăpastiei, datorită luxului în care se desfătase şi fiul se simţea dator să depună toate sforţările spre a o ridica iarăşi, printr-o gospodărire chibzuită şi prin înlăturarea oricărei risipe. Venise la Calcutta, ca să înveţe de la englezi tot ce-i putea fi de folos întru realizarea acestor gânduri. Era un tânăr nobil şi înţelept şi mă simţeam fericit că m-am putut împrieteni cu el. Timp de câteva luni am fost aproape în fiece zi împreună şi, când el fu nevoit să plece, ne dădurăm amândoi seama că am devenit prieteni pentru toată viaţa.

Faptul că mă vedeam mereu cu tânărul maharajah îmi stinse într-o oarecare măsură primul dor de patrie. Acum, după plecarea lui, mă năpădi iar dorul de casă, cu atât mai mult cu cât nu găsii la şefii şi camarazii mei nici cel mai neînsemnat simţământ prietenesc. Generalul meu, lord Haftley, era un englez nepăsător, care socotea că ar fi fost o înjosire să se înduioşeze de soarta cuiva, sau să-i arate un simţământ de afecţiune. Era totdeauna foarte tăcut şi mândru, iar atunci când găsea că e nimerit să-şi deschidă gura spre a rosti vreo observaţie nu-i scăpa printre dinţi decât un *Yes*, care era tot atât de rece şi de nesuferit ca şi omul ce-l spusese, şi a cărui îngâmfare ar fi putut îngheţa pe oricine. Datorită obiceiului său de a lua parte la orice fel de convorbire doar printr-un *Yes* scurt, inferiorii săi îl porecliseră „Generalul *Yes*”.

În timp ce ofiţerii din regimentul meu îmi erau mai mult sau mai puţin indiferenţi, exista un bărbat faţă de care am simţit din prima clipă o nestăpânită vrăjmăşie. Căpitanul de cavalerie Méricourt era un parizian; poate că înainte fusese

voiajor comercial sau se îndeletnicise cu o meserie asemănătoare şi venise în India fiindcă în patria sa nu fusese în stare să facă nimic bun. Eram încredinţat că-şi datoreşte gradul numai vicleniei pe care o vădea. De altfel, îl priveam ca pe un om fricos şi am avut curând dese prilejuri să-i cunosc bine firea mârşavă.

După câtva timp de la plecarea prinţului indian, cunoscui într-o societate pe doamna maior Wilson şi de atunci fui invitat adesea în casa ei. Maioreasa mă primea cu multă plăcere, întrucât vorbeam limba germană şi avea astfel prilejul să-şi completeze cunoştinţele. Era foarte frumoasă, dar o femeie cu purtări cât se poate de rigide. Între noi nu se schimbase niciodată vreun cuvânt, pe care să nu-l fi putut auzi şi soţul ei. Într-o zi, veni şi căpitanul Méricourt s-o viziteze. El găsi că maioreasa e fermecătoare şi încercă să se apropie de ea. Dar ea ştiu să se poarte cu el cum se cuvenea. De atunci, căpitanul începu să mă pizmuiască şi se purtă faţă de mine aşa cum era de aşteptat din partea unui om ca el. După câtva timp, maiorul îmi ceru socoteală cu privire la legăturile de dragoste dintre mine şi soţia lui. Ne adresarăm cuvinte nepotrivite şi mă provocă la duel. Nu mă temeam de luptă, fiindcă-l puteam înfrunta, dar mă gândeam la cinstea soţiei sale credincioase. Mă străduii aşadar să-l liniştesc şi să-l conving că soţia lui este nevinovată, dar nu izbutii, şi fui nevoit să mă lupt cu el. Maiorul îmi găuri mâneca, iar eu îl rănii în obraz. După aceea, nu mai călcai în casa lui. Nici căpitanul nu mai avu îngăduinţa să vină pe acolo. Nu am dovezi, dar aflai din întâmplare că el întărâtase pe maior împotriva mea, trezindu-i acele bănuieli lipsite de temei. Nădăjduiam în mine însumi că va veni ziua în care să mă pot răzbuna pe el pentru această josnicie. Voii apoi să-i plătesc ticăloşia printr-un glonte tras cu toată precizia. Nu bănuiam încă în clipele acelea că răsplata avea să vină foarte curând, de sus de tot.

În casa maiorului, începusem să mă simt aproape ca acasă la mine, astfel că izolarea care urmă duelului îmi deveni neînchipuit de apăsătoare. Din fericire, se produse după câtva timp o întâmplare, care-mi croi alte drumuri. Anglia, care-şi întinsese înrâurirea până dincolo de Allahabad, îşi prelungi antenele şi asupra învecinatei ţări Augh, a cărei climă sănătoasă şi al cărei pământ foarte roditor îi ispitiseră de multă vreme ochii pofticioşi. Se hotărî să se trimită o solie, care să înnoade iar legăturile cu ţara aceea bogată, întrerupte din pricina morţii bătrânului rajah. „Generalul Yes” şi câţiva ofiţeri, printre care mă aflam şi eu, primiră însărcinarea aceasta cu aparenţă cât se poate de paşnică. Eram încă prea tânăr şi destul de nepriceput în problemele politice, dar în timpul scurtei mele şederi în Calcutta avusesem nenumărate prilejuri să cunosc arta politică a Angliei, astfel că nu crezui nici o clipă în „inocenţa” soliei pe care trebuia s-o îndeplinim. Şi apoi, văzusem cum se purtase Anglia în cazuri asemănătoare. Împuterniciţii aveau îndatorirea de a formula o sumedenie de cereri grele, care nu puteau fi primite, ca Anglia să poată avea după aceea un motiv să pornească război împotriva ţării şi să devină stăpâna ei. Este drept, în cazul acesta deosebit nu puteam face presupuneri întemeiate, întrucât nu cunoşteam cererile Angliei; însă mă hotărâi să vădesc o necontenită luare-aminte şi să previn pe Madpur Singh, dacă aş fi fost încredinţat că se plănuieşte o trădare. Nu ţineam câtuşi de puţin să apăr cu preţul conştiinţei mele poftele de cuceriri ale unei ţări de care nu mă lega nimic altceva decât contractul meu de serviciu, încheiat pe o durată de câţiva ani.

Plecarăm cu trenul până la Benares şi de acolo ne îndreptarăm în susul Gangelui, în două bărci la care vâsleau câte paisprezece culi; apa Gangelui e socotită de indieni ca fiind atât de sfântă, încât ei nutresc credinţa de nezdruncinat că acela care-şi caută moartea în valurile vestitului fluviu, sau

care se lasă sfâşiat de crocodilii ce se găsesc în această apă, e primit numaidecât de Brahma în cel mai fermecător dintre cerurile sale. „Generalul Yes” porni în prima barcă, împreună cu servitorul său indian, în timp ce ofiţerii ceilalţi, printre care era şi căpitanul Méricourt, se aşezară în barca următoare.

Timp de opt zile, mi s-a părut că pribegesc prin ţara basmelor. Chiar la Benares, unde zăbovirăm o zi, mă cuprinse o nemărginită uimire. Nicăieri nu se putea vedea mai bine ca aici că India este ţara celor mai mari contraste. Pe malul stâng al Gangelui se înălţa înaintea ochilor noştri vrăjiţi, pe o grămadă de stânci aproape abrupte, vechiul oraş cu nenumărate temple, moschei şi palate. Reşedinţele pompoase ale fruntaşilor ţării se întreceau cu măreţele monumente sfinte şi templele frumoase ca în vis. Crenelurile zidurilor şi cupolele pitoreşti scânteiau în lumina soarelui, iar turnurile minaretelor sclipeau. Soarele Indiei aureşte totul, aureşte până şi... necurăţenia pe care, după cât se pare, n-o zăresc şi n-o simt decât ochiul şi nasul europeanului, dar în care băştinaşii se simt cât se poate de bine. Benaresul este centrul brahmanismului. Aici a fost prigonită cu atâta străşnicie închinarea cea mai curată şi mai pioasă către Budha, până când a fost alungată cu desăvârşire de către credincioşii lui Brahma şi Vişnu din toată India, în afară de vârful sudic al ţării şi de Ceylon. De aceea, în Benares domnesc acum iarăşi nestingheriţi Brahma şi boii lui sfinţi, care îşi lasă urmele de-a lungul întregului oraş. Toate străzile şi toate templele sunt pline cu aceste vite sfinte, care îşi târăsc trândăvia printre bunătăţile ce li se pun în cale, în timp ce pelerinii credincioşi se strecoară printre picioarele lor murdare şi le sărută. Bogaţi şi săraci, bărbaţi şi femei aduc idolilor din templu jertfe preţioase şi ar fi vai de acela care ar pune la îndoială divinitatea acestor vite. O tânără acoperită cu un văl şi foarte bogat împodobită se aruncă înflăcărată la picioarele unei vaci care zace în murdărie, ca să-i ungă copita

cu o alifie scoasă dintr-o cutie de argint şi să murmure rugăciuni fierbinţi. Şi mii de pelerini, ologi, leproşi şi ciumaţi coboară treptele ce duc de pe ţărmul Gangelui în jos, la fluviu, ale cărui valuri se prefac din pricina acestei navale de murdărie şi de microbi într-o băltoacă respingătoare şi sorb cu lăcomie din apa „sfinţită” şi galbenă, în căuşele mâinilor lor, la fel de murdare. În asemenea împrejurări, nu e de mirare că holera şi ciuma nu dispar niciodată din Benares, ci sunt răspândite neîncetat de pelerini în întreaga peninsulă.

Dar Gangele nu e numai baia, ci şi cimitirul împărăţiei. Bogaţi şi săraci vin până la el, ca să-şi spele păcatele şi ca să-şi arunce în el morţii. Preţul lemnului trebuincios arderii stârneşte tocmeli îndelungate cu preoţii; pretutindeni se văd flăcări care pâlpâie şi trosnesc în jurul cadavrului gol; în sfârşit, cenuşa mortului e răspândită deasupra fluviului, în care plutesc hoiturile vacilor şi cadavrele oamenilor sărmani, pentru care arderea a fost prea scumpă.

O impresie din cale-afară de respingătoare fac schilozii şi cerşetorii, care născocesc fel de fel de mijloace pentru a-şi chinui cât mai groaznic trupurile şi a stârni îndurarea trecătorilor. De cele mai multe ori, ei vădesc o cunoaştere sigură a modului în care-şi pot înduioşa semenii, ca anumite cete de cerşetori din marile oraşe europene. Pe scările „Moscheii Perlelor”, am văzut un indian care era pe moarte şi se tânguia de cumplite dureri de stomac. Mi-am întors îngrozit capul de la această privelişte înfiorătoare. Dar călăuza mea indiană zâmbi şi-mi spuse pe un ton nepăsător:

— Îl cunosc de ani de zile şi l-am văzut de o sută de ori pe moarte; câştigă o grămadă de bani cu şmecheria asta!

O lume întreagă de impresii nebănuite se năpusti asupra mea, în timp ce pluteam cu barca pe fluviul sfânt, printre sate şi oraşe, printre palate şi cocioabe. Însoţitorii mei, care se aflau de mulţi ani în India, nu se arătară atât de miraţi sau încântaţi ca mine de cele ce vedeau, iar „Generalul Yes” nu

lăsă să-i scape nici un cuvânt în tot cursul călătoriei şi nu-şi scoase niciodată la vedere făptura slabă şi lunguiaţă, pe care şi-o adăpostise într-un fel de cort împotriva soarelui arzător al Indiei, ci-şi petrecu toată vremea fumând şi zăcând tolănit pe divanul său roşu. Ce însemna Benares, ce însemna Gangele, ce însemna mai ales toată India faţă de un singur şi adevărat *englishman*, sau chiar faţă de el, lord Haftley!

Într-a opta zi, pe la amiază, începu să se zărească Aughul. Fluviul sfânt strălucea în bătaia razelor de soare ca argintul topit. Pe valurile sale se încrucişau nenumărate bărci, iar printre ele se strecurau pescarii, şezând după felul lor indian pe două oale de pământ, legate între ele, şi mânuindu-şi năvoadele.

Pe locul unde trebuia să debarcăm se afla o trupă de *sepoys*[1], trimişi înainte, ca să ne iasă în întâmpinare. Unul dintre ei mâna un cal foarte frumos, care părea destinat unui prinţ, în timp ce îndărătul lui se aflau alţi câţiva cai, pregătiţi pentru noi. Generalul coborî din arcă, în timp ce doi culi deschiseră deasupra lui o mare umbrelă de soare. În clipa când puse piciorul pe uscat însă, răsunară din oraş împuşcături şi bubuituri de tunuri, iar toţi indienii ce se aflau pe ţărm se încovoiară smeriţi până la pământ. Apoi, coborârăm şi noi.

Un indian înarmat, în care recunoscui spre marea mea uimire pe Madpur Singh, prietenul meu din Calcutta, se îndreptă spre general.

— Stăpânul meu, rajahul Madpur Singh, căruia-i aparţine tot ce se află în ţara aceasta, mi-a poruncit să-ţi urez bun venit, sahib.

— *Yes!*

Salută cu o mişcare a mâinii pe indienii care îl aşteptau şi se lăsă ridicat de culi pe cal. Încălecaserăm şi noi. Indianul mă văzuse, dar îşi întoarse repede privirea într-altă parte, ca

[1] Soldaţi englezi.

şi cum nu dorea să-l iau în seamă. Încălecă şi el. Apoi, micul alai porni. Generalul călărea în faţă cu indianul, care trecuse în stânga lui. Sprâncenele lordului se încruntaseră; se părea că nu-i într-o dispoziţie prea bună.

— Căpitane Méricourt!

Cel strigat îşi apropie calul de general, oprindu-se în dreapta lui:

— La ordin, domnule general!

— Sunteţi francez?

— Da, vă rog.

— Francezii sunt cel mai politicos popor din lume.

— Aşa se spune.

— Prin urmare, cunoaşteţi politeţea, nu-i aşa?

— Cred că o cunosc.

— Primirea aceasta a rajahului e politicoasă?

— Nu prea mi se pare!

— *Yes!*

— Îşi trimite intendentul şi un grup de soldaţi ca să primească pe reprezentantul şi solul atotputernicului Albion. Atâta tot!

— *Yes!*

— Aproape că s-ar cuveni să ne mirăm că ni s-a acordat permisiunea de a fi găzduiţi în palatul rajahului!

— *Yes!*

— În cursul tratativelor, ar trebui să arătaţi, excelenţă, o politeţă asemănătoare aceleia cu care aţi fost primit.

— *Yes!*

— Şi să stăruiţi cu toată străşnicia asupra îndeplinirii cererilor noastre, domnule general!

— *Yes!*

Cei doi vorbiseră atât de tare, încât călăreţii de dindărătul lor auziseră şi înţeleseseră fiece silabă. Nici indianul nu scăpase vreun cuvânt din convorbire, deoarece stăpânea foarte bine limba engleză. Cu toate acestea, nu se trăda şi

de-abia îşi ridică privirea de la calul său. Bineînţeles, lipsa de tact a generalului nu mă lăsase nepăsător, dar nu mă supăra prea mult. Generalul n-avea decât să-şi deschidă singur ochii, dacă ţinea să se ferească de încurcături.

Micul nostru cortegiu se opri în faţa porţii principale a castelului. La sosirea noastră, paznicii se trântiră la pământ. Generalul zâmbi dispreţuitor; credea că lui îi fusese hărăzit acest semn de omagiu.

— Îngăduie-mi să te însoţesc în camera rajahului, spuse indianul în limba sa natală.

— Pe mine şi suita mea.

— El doreşte să te vadă numai pe tine.

— Nu sunt un ins oarecare, ce poate merge fără însoţitori. De ce mă primeşte stăpânul tău ca pe un vânzător de covoare?

— Chiar dacă ar veni regina ta şi reginele tuturor ţărilor, nu le-ar primi altfel. A fost în ţările voastre şi n-a ţinut deloc să fie primit în chip deosebit. Vino singur!

— Vin împreună cu suita, sau nu vin deloc. Du-te şi vesteşte-l!

— Şi-a exprimat dorinţa să te vadă singur, ca să-ţi facă plăcere. Totuşi, fiindcă te împotriveşti, vino cu suita!

Ne conduse prin câteva curţi minunate, până la o scară de granit, care ducea spre un portic impunător, aşa cum se aflau în India înainte cu două mii de ani. Numeroasele persoane pe care le întâlnirăm se trântiră tăcute la pământ, rămânând aplecate până când trecurăm de ele.

— Stăpânul tău le-a poruncit să se arunce la pământ în faţa noastră?

— Nu. El nu le-a poruncit niciodată un asemenea lucru. Se trântesc la pământ din respect pentru el.

Englezul părea incapabil să înţeleagă că acest semn de omagiu putea fi făcut şi în lipsa domnitorului. Şi zâmbi iarăşi dispreţuitor.

Sala măreaţă în care ne oprirăm era acoperită cu covoare preţioase. În partea din fund se afla un tron construit din fildeş, întruchipând un elefant şezând. În ambele părţi ale tronului erau patru sclavi, care ţineau în mâini evantaie, făcute din pene de păun şi împodobite cu perle, cu ajutorul cărora răcoreau aerul.

— Cum doreşte stăpânul tău să ne înfăţişăm?

— Înfăţişaţi-vă cum vreţi şi respectaţi obiceiurile ţărilor voastre.

— Spune-i că nu ne vom trânti la pământ, ca sclavii lui.

— Nici nu v-o cere. Cum vreţi să vorbiţi cu el, în limba lui, sau în limba voastră?

— Cunoaşte limba engleză?

— Vorbeşte engleza şi franceza.

— Atunci, din politeţe faţă de oaspeţii lui, va vorbi cu noi în limba engleză.

— Tot din politeţe faţă de el, aţi putea vorbi şi voi în limba lui. Totuşi, va fi bucuros să se arate mai politicos decât voi. Puteţi începe!

— Cum? Să începem? Păi nu-i aici!

— Ba este de multă vreme şi-şi va ocupa acum locul ce i se cuvine.

Cel ce vorbise urcă treptele tronului şi se aşeză. Englezii rămaseră uimiţi într-o oarecare măsură. Generalul şi căpitanul îşi dădură seama de ce voise rajahul să-l primească numai pe cel dintâi, fără suită. Întrucât pricepuse fiece cuvânt pe care-l rostiseră, ar fi dorit să-l cruţe pe general de umilinţă.

Primirea propriu-zisă era o simplă formalitate şi nu dură mult. Tratativele aveau să înceapă mai târziu. Generalul se ridică de pe divanul pe care şezuse, ca să dea de înţeles că nu mai are nimic de spus, dar rajahul îi făcu un semn.

— Îţi voi face o rugăminte. Pot să salut pe unul dintre ofiţerii tăi, pe care-l cunosc?

— Îi dau voie să stea cu tine de vorbă.

— Ah! Sunt oare un prizonier, sau este el oare prizonierul tău, încât e silit să-ţi ceară întâi îngăduinţa, când Madpur Singh, regele din Augh, vrea să-i vorbească?

Generalul îşi dădu seama că-l jignise.

— Mă înţelegi greşit. Cuvintele mele n-au avut sensul pe care-l dai. Cine-i ofiţerul cu care vrei să vorbeşti?

— Spui că nu ţi-am înţeles cuvintele; şi crezi prin urmare că nu-ţi cunosc limba de-ajuns. Voi încerca s-o învăţ mai bine şi te voi ruga să-mi dai ca profesor pe acela cu care vreau să vorbesc. Este sublocotenentul Hugo von Gollwitz!

— Von Gollwitz!! exclamă uimit generalul. Apoi, îmi porunci pe un ton aproape ameninţător: Apropiaţi-vă!

Mă supusei poruncii şi înaintai spre rajah, care-mi strânse prietenos mâna.

— Ne-am văzut în Calcutta; ţin mult la tine şi nu te-am uitat. Vei locui în încăperile mele şi vei vedea dacă vorbesc destul de bine limba voastră. Îngădui? întrebă, adresându-se generalului.

— Îmi dau îngăduinţa.

— Acum poţi pleca, împreună cu oamenii tăi. Camerele vă sunt pregătite. Servitorii mei vă vor călăuzi.

Coborî de pe tron, mă luă de braţ şi dispăru, cu mine, îndărătul unei perdele.

Astă-noapte n-am putut adormi decât târziu de tot. Amintirea trecutului m-a tulburat adânc şi mi-a ţinut pleoapele deschise. Şi atunci când izbutii în sfârşit să închid ochii, avui un vis încâlcit. Îmi văzui fraţii; dar nu mai erau băieţi, ci bărbaţi. Theodor avea obrajii palizi şi foarte slăbiţi şi întindea spre mine, cu o privire nespus de rugătoare, braţele-i încătuşate. Voii să mă apropii de el, dar imaginea lui pieri şi mă găsii pe o întindere nesfârşită şi acoperită cu iarbă; nu fusesem încă niciodată în America, dar aşa-mi închipuisem că

trebuie să fie preriile apusene. Deodată, se ivi un călăreţ ce se îndrepta în goană spre mine. Când se opri în faţa mea, mă privi uimit un timp îndelungat. Şi eu mă uitai ţintă la el, fără să rostesc vreun cuvânt. Era fratele meu mai mic. Dar în îmbrăcămintea lui de vânător şi în trăsăturile lui serioase şi bărbăteşti nu mai avea nimic din băiatul voios şi dornic de viaţă de altădată, nu mai avea nici cea mai mică asemănare cu băiatul pe care-l ştiam. „Fred!” voii să-l strig, dar în clipa aceea vedenia pieri dinaintea ochilor mei, de parcă o înghiţise negura. Apoi, eram iar în India. Mă aflam în faţa consiliului de război ca pârât. Mi se legaseră mâinile la spate, iar Méricourt stătea în faţa mea, cu o sabie uriaşă. Îmi zvârli o căutătură drăcească de bucurie, în timp ce spunea generalului:

— Şi domnul general este de părere că sublocotenentul von Gollwitz s-a făcut vinovat de crima de înaltă trădare?

— *Yes!*

— Şi-l osândiţi la moarte?

— *Yes!*

— Când să se execute pedeapsa? Acum? Numaidecât?

— *Yes!*

Atunci, Méricourt îşi ridică sabia, pregătindu-se să-mi dea o lovitură cumplită, şi... mă trezii năduşit. Nu eram în India, ci zăceam pe culcuşul meu, în coliba mea din insula uitată de lume. Oare visul tulburător era prevestirea unor friguri apropiate? Sau era urmarea amintirilor pe care le zgândărisem în sufletul meu? Şi apoi, îmi aducea vreun folos şi era un lucru chibzuit să rechem umbrele trecutului şi să le încătuşez în acest jurnal? Dar începusem să aştern pe hârtie aceste însemnări, astfel că mă hotărâi să le duc până la capăt. Mi-am pregătit ceva de mâncare, am luat un praf de chinină, ca să preîntâmpin venirea frigurilor; şi acum, să-mi continui povestirea...

Încă în seara zilei când sosisem la Augh, am fost chemat la general. Bănuii ce vrea să-mi spună şi vestii pe rajah că generalul m-a chemat să-mi vorbească. Madpur Singh îmi răspunse că e dornic să cunoască subiectul convorbirii şi că mă va aştepta în grădină pe o bancă, sub un liliac. În timpul după-amiezii ne plimbasem împreună prin grădină, astfel că ştiam unde-l voi găsi. Aş fi nimerit banca şi pe întuneric.

Când intrai la general, îl văzui fumându-şi *hukahul*[1]; lângă el era căpitanul Méricourt. Generalul făcu un semn căpitanului şi acesta începu:

— Domnule sublocotenent, cunoaşteţi pe rajah?

— Da.

— Unde v-aţi cunoscut?

— În Calcutta. Cred că aţi auzit când a spus-o!

— V-aţi văzut deseori cu el?

— Aproape zilnic, timp de câteva luni.

— Dar n-aţi pomenit nimic despre faptul acesta atât de important pentru noi.

— Madpur Singh a venit la Calcutta ca să studieze. A ţinut să nu fie cunoscut de nimeni şi am fost nevoit să-i dau cuvântul de onoare că nu-l voi trăda.

— Dar atunci când aţi aflat ţinta călătoriei noastre, aţi fi avut datoria să ne dezvăluiţi taina.

— Modul cum vă înţelegeţi dumneavoastră îndatoririle vă priveşte. Dar eu am socotit că datoria îmi porunceşte să nu-mi nesocotesc niciodată cuvântul de onoare.

— Domnule sublocotenent!

— Domnule căpitan!

— Vă aflaţi în faţa unui superior!

— Negreşit; şi superiorul şade în faţa mea. Dar nu dumneavoastră sunteţi acest superior.

— Nu vă înţeleg. Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că doresc să vorbesc cu domnul general,

[1] Narghilea persană.

nu cu dumneavoastră.

— Domnul general m-a însărcinat să vorbesc în numele domniei sale. Nu-i aşa, excelenţă?

— *Yes!* răspunse cel întrebat, zvârlindu-mi o privire furioasă.

— Aţi auzit!

— Da, am auzit. Întrucât însă cred că domnul general nu este sub supravegherea dumneavoastră şi fiindcă orice subaltern are dreptul să vorbească fără mijlocirea nimănui şefului său, în cazul când acesta este de faţă, voi vorbi şi voi răspunde numai ca să respect obişnuitele îndatoriri ale bunei-cuviinţe, iar nu fiindcă sunt silit cumva de îndatoririle serviciului.

— Drace, sunteţi îndrăzneţ! Un asemenea ton şi astfel de cuvinte pot atrage o pedeapsă aspră. Nu-i aşa, domnule general?

— *Yes!*

— Pedeapsă? Ce vreţi să spuneţi? Cine o să fie pedepsit? Vorbiţi limpede!

— Acel ce merită.

— În tot cazul, nu eu sunt cel ce merită pedeapsa, între noi doi; convingerea aceasta mă linişteşte.

— Domnule sublocotenent!

— Domnule căpitan!

— Domnul general, a trimis după dumneavoastră ca să daţi socoteală pentru faptul că aţi tăinuit cunoştinţa dintre dumneavoastră şi rajah. Dumneavoastră sunteţi de vină că am fost primiţi într-un mod atât de umilitor!

— Eu? Eu n-am stat cu nimeni de vorbă în faţa cuiva care să cunoască limba de care mă folosesc.

— Potoliţi-vă tonul! Eraţi dator să ne preveniţi, ca să ştim cine-i omul care ne-a întâmpinat.

— Nu m-am simţit deloc dator să vă previn, şi vă rog să scurtaţi această convorbire cât mai curând cu putinţă.

Rajahul m-a chemat să vin la el, întrucât sunt silit din păcate să-i fac dovada că nu cunoaşte limba engleză, deşi el o ştie la perfecţie.

— Înainte de orice, trebuie să ţineţi seama că noi suntem cei care avem de vorbit cu dumneavoastră! Nu-i aşa, domnule general?

— *Yes!*

— Ciudata dumneavoastră discreţie, cu totul neîntemeiată, este o purtare atât de neobişnuită şi un fapt atât de însemnat încât nici nu suntem în stare să ne închipuim pedeapsa care i s-ar potrivi. Acum nu ne aflăm în serviciu, ca să spunem aşa, astfel că deocamdată nu vă putem pedepsi; cu toate acestea, trebuie să vă cerem să ne predaţi sabia, domnule sublocotenent; nu-i aşa, domnule general?

Îmi dusei repede mâna la sabie, dar nu cu gândul să i-o predau, ci spre a pedepsi cu tăişul ei pe cel ce mă insultase, şi fui nevoit să-mi întrebuinţez toată chibzuinţă, ca să-mi înfrânez furia ce mă năpădise.

— Aţi sfârşit ceea ce aveaţi să-mi spuneţi, domnule căpitan?

— Da.

— Atunci voi sfârşi şi eu îndată! Să vă predau sabia, fiindcă nu mi-am nesocotit cuvântul de onoare? O asemenea pedeapsă nu poate porni decât din îndemnul necinstei.

— Sublocotenent!

— Ei, aş! Să nu mai jucăm comedia aceasta fără haz! Vă pricepeţi să vârâţi pe altul într-un duel, dar nu aveţi curajul să vă luptaţi dumneavoastră înşivă. Îmi cereţi să vă predau sabia. Fie! O să v-o dau, dar nu aşa cum o doriţi, ci în felul în care vreau eu s-o primiţi, şi anume cu mânerul drept în obraz!

— Aceasta-i o insultă care se cuvine să fie pedepsită, nu-i aşa, domnule general?

— *Yes!*

— Pedepsită? Confundaţi noţiunile. O greşeală poate fi

pedepsită, dar o insultă se răzbună, domnul meu. Din pricina laşităţii dumneavoastră, v-aţi gândit să împrumutaţi cuvintelor mele pecetea unor relaţii de serviciu, ca să nu fiţi pus în situaţia de a-mi cere socoteală pe calea duelului. Din păcate, însă, nu vă va izbuti planul, întrucât aţi spus singur adineauri că nu suntem în timpul serviciului. Vă purtaţi nu numai într-un mod grosolan, nedrept şi laş — dar şi imprudent. Domnul general are depline împuterniciri să stabilească cu maharajahul anumite legături, destul de însemnate şi grele, fără îndoială; domnul general n-a uitat desigur că rajahul a fost insultat azi de căpitanul Méricourt; domnul general a auzit că rajahul mi-a spus: „Ţin mult la tine!”. Dar domnul general pedepseşte pe sublocotenent pentru această prietenie. Domnul general ar trebui să se gândească la numele ce s-ar putea da acestui procedeu şi cine ar fi în stare să dezvăluie rajahului planurile pe care le nutreşte. Am spus tot ce ţineam să ştiţi, şi vă rog să-mi daţi voie să plec.

— Deocamdată puteţi pleca, dar vă veţi lăsa sabia! Nu-i aşa, domnule general?

— *Yes!*

— Dar, bine, domnilor! Sabia aceasta e proprietatea mea şi nu mă despart de ea, decât dacă o vând sau o dăruiesc. M-am încredinţat dumneavoastră de bună-voie, domnule general, şi vă rog să-mi îngăduiţi să plec. În afară de aceasta, vă rog să-mi primiţi demisia.

— Nu va fi acceptată! zâmbi batjocoritor Méricourt.

— Atunci, mă voi socoti demisionat.

— Vă atrag luarea-aminte că o asemenea purtare se numeşte dezertare; nu-i aşa, domnule general?

— *Yes!*

— Ei bine, mă las mai curând împuşcat ca dezertor, decât să fiu răsplătit pentru călcarea cuvântului de onoare. Ţin să vă declar că din clipa aceasta nu vă mai stau la dispoziţie în

nici o privinţă. Noapte bună!

Plecai; dar nu mă îndreptai drept spre grădină, ci spre camera mea. Convorbirea cu cei doi foşti superiori ai mei mă întărâtase mai mult decât voisem să-i las să observe, astfel că ţineam să mă liniştesc şi abia după aceea să mă duc la rajah.

Şi apoi purtarea generalului îmi dădea de gândit. Ştia că rajahul mă iubeşte şi s-ar fi cuvenit, de hatârul misiunii pe care trebuia s-o aducă la îndeplinire, să nu se arate atât de dârz cu mine. Faptul că aşteptările-mi fuseseră înşelate mă încredinţa că el nu se sinchisea deloc de părerea domnitorului său, care-l trimisese aici, şi nici nu se supunea vederilor şi planurilor guvernului pe care-l reprezenta. Şi mi se întări bănuiala că solia nu urmărea în nici un caz ţelurile paşnice, pe care părea că le are. Dar dacă lucrurile stăteau într-adevăr astfel, însemna că se apropie o primejdie şi trebuia să previn pe rajah. Aş fi făcut-o, de altfel, chiar şi în cazul când convorbirea noastră ar fi avut un sfârşit mai puţin neprietenos. Acum, nu mai aveam nici o îndatorire faţă de general, întrucât socoteam că legăturile mele cu Anglia sunt rupte.

De fapt, s-ar fi cuvenit să fiu îngrijorat de ceea ce mă poate aştepta. Mă aflam singur şi lipsit de orice mijloc de trai într-o ţară străină, a cărei situaţie n-o cunoşteam. Dar nu mă gândii deloc să-mi sporesc neliniştea şi să chibzuiesc prea mult în privinţa aceasta. Aveam doar un prieten, pe rajah, a cărui persoană mi-era mai preţioasă decât cele mai strălucite perspective ce mi s-ar fi ivit, dacă aş mai fi rămas în slujba Angliei. De aceea, eram foarte bine dispus în timp ce mă îndreptam spre grădină, unde mă aştepta rajahul.

Îmi dădui seama că făcusem un lucru chibzuit, ducându-mă întâi în camera mea, în loc să mă fi dus de-a dreptul în grădină. Încă nu ieşisem din palat. Străbăteam sala acoperită de covoare, care înăbuşeau zgomotul paşilor. În clipa când

urma să trec de ultimul stâlp al sălii, zării un bărbat care venea dinspre grădină. Era ministrul Tamu. Printre arborii tămâioşi apăru un alt bărbat şi recunoscui numaidecât pe căpitanul Méricourt. Se părea că cei doi inşi îşi dăduseră întâlnire. Dar ce avea de vorbit în mod tainic ministrul din Augh cu solul străin? N-avui nevoie să-mi frământ mintea cu această întrebare, întrucât fui lămurit curând de căpitan, care început:

— Ei, ai vorbit cu rajahul?

— Da, răspunse ministrul.

— Ce-a spus?

— E nemulţumit de mine.

— De ce?

— Fiindcă bănuieşte că sunt un prieten al Angliei.

— Şi faptul acesta te nelinişteşte?

— Nu. Am slujit pe tatăl său, fiindcă ştia să-mi răsplătească necontenit credinţa. Dar el îşi îngraşă supuşii şi lasă pe miniştri să flămânzească. Dublează-mi suma pe care mi-ai făgăduit-o şi regatul Augh e al vostru.

— Vom mai vorbi în privinţa aceasta.

Nu mai putui auzi ce plănuiesc, întrucât se îndepărtară înăuntrul palatului. Îi lăsai să treacă de mine şi mă luai după ei, fireşte, fără să fiu observat. Străbătură palatul şi apoi grădina ministrului, îndreptându-se spre locuinţa lui. Rămăsei câtva timp, dar văzând că Méricourt întârzie, mă dusei în parc, deoarece nu voiam să las pe rajah să mă aştepte prea mult.

Parcul se afla îndărătul palatului şi se întindea până la Gange. Era împărţit în două părţi neegale, dintre care cea mare era destinată rajahului, iar cea mică femeilor din harem. Nu mi-a fost greu, cu tot întunericul, să găsesc tufele de lilieci, pe care le văzusem în cursul după-amiezii şi în a căror umbră era banca. În clipa când ajunsei îndărătul ultimilor copăcei de piper, se ridică de pe bancă un bărbat. Era rajahul.

— Gollwitz!

— Sahib!

— Ai zăbovit. Aşază-te!

— Am întârziat, fiindcă am supravegheat doi şerpi, care vor să-şi reverse otrava asupra fericirii tale.

— Cine sunt?

— Unul dintre şerpi este căpitanul Méricourt, iar celălalt este... nu, sahib, dacă ţi-l voi numi, nu vei voi să-mi dai crezare.

— Poţi să mi-l numeşti, fiindcă ştiu că nu mă minţi.

— Lasă-mă să încep întâi cu o poveste! Te vei încredinţa apoi singur dacă eşti sau nu înconjurat de trădători!

Şi istorisii rajahului ceea ce aflasem cu puţin timp înainte, trăgând cu urechea pe sălile palatului. Domnitorul nu mă întrerupse cât timp îi înfăţişai faptele. Dar chipul si răsuflarea lui greoaie vădeau tulburarea care-l cuprinsese. Când sfârşii, rămase tăcut o vreme, de parcă voia să chibzuiască asupra celor ce auzise. Apoi, rosti pe un ton cât se poate de liniştit:

— Căpitanul este francez, după cum arată numele său, nu-i aşa?

— Da.

— Şi cu toate acestea eşti de partea mea, în loc să ţii cu el?

— Pe tine te iubesc, iar pe el îl dispreţuiesc. E întocmai ca o târâtoare, pe care o calci în picioare, fără s-o striveşti cu totul.

— Trebuie să te fi insultat rău.

— L-aş fi dispreţuit chiar dacă nu m-ar fi insultat. Cândva a jignit o femeie cinstită, care mi-a purtat o prietenie maternă. Trebuie s-o răzbun.

— Poate că şi el vrea să te nimicească!

— A încercat de mult s-o facă. Astăzi însă nu s-a mai codit şi mi-a aruncat mănuşa; am ridicat-o şi mă voi strădui să iau acestui om putinţa de a mai fi vătămător.

— Era la general când ai fost chemat?

— Da. El m-a primit în locul generalului.

— Şi ce a vrut de la tine?

— Mi-a cerut socoteală pentru faptul că nu le-am trădat prezenţa ta în Calcutta. Apoi, mi-a cerut să-i predau sabia şi m-a ameninţat că la înapoiere voi fi pedepsii cu toată străşnicia, din pricină că nu le-am destăinuit ceea ce ştiam.

— Văd că mai porţi sabia. Nu le-o predai?

— Nu-mi dau sabia, decât o dată cu viaţa.

— Dar căpitanul ţi-a cerut-o! Ce i-ai răspuns?

— L-am lămurit foarte răspicat că va primi sabia, dar numai cu mânerul zvârlit în obraz. Dar în loc să-şi tragă numaidecât sabia din teacă, aşa cum ar fi făcut orice om curajos, s-a prefăcut că nu m-a auzit. E un laş.

— Şi care a fost urmarea convorbirii?

— Am cerut să mi se primească demisia.

— Ţi-au aprobat-o?

— Nu; au refuzat să mi-o primească. Atunci, le-am declarat limpede şi cu toată hotărârea că, dacă mi-o resping, mă voi socoti demisionat şi fără aprobarea lor.

— Prin urmare, acum te socotesc dezertor?

— Ei, şi? Nu mi-e teamă! Fricoşii aceia nu m-au oprit când au văzut că mă îndrept spre uşă.

— Şi acum ce ai de gând?

— Îi voi provoca pe amândoi la duel. Sunt ofiţeri şi nu vor putea să-mi refuze satisfacţia pe care le-o cer.

— Şi după ce-i înfrângi, ce ai de gând?

— Mă duc la Batavia, să intru în slujba Olandei.

— De ce nu vrei să rămâi în India?

— Unde aş putea găsi un domnitor care să-mi ofere perspective prielnice?

— Aici, în Augh. Rămâi la mine. Prezenţa ta îmi va fi de mare folos. În ce armă eşti?

— Mi-am desăvârşit cunoştinţele în arma artileriei.

— Foarte bine. Vei intra în serviciul meu, te vei îngriji sa am

tunurile trebuincioase şi-mi vei organiza artileria după sistem apusean. Vei fi ministrul meu de război, fratele meu. Primeşte-mi propunerea!

— Fie! Ia-mă la tine şi-ţi jur că din clipa aceasta îţi vor aparţine sângele, viaţa şi toate puterile mele, fiindcă ştiu că nu eşti dintre tiranii aceia care, dacă sunt apucaţi de vreo toană, îşi alungă slujitorii credincioşi.

— Chiar mâine voi începe să mă folosesc de serviciile tale, fiindcă voi îndepărta pe Tamu, ministrul meu. Vei negocia pentru mine cu englezii, în locul lui; tu vei duce tratativele.

— Sahib, să nu-mi porunceşti lucrul acesta!

— De ce nu? Vrei să-mi câştigi încrederea şi refuzi să aduci la îndeplinire chiar prima însărcinare-pe care ţi-o dau?

— Da. Ascultă-mă, sahib. Pentru un om cu simţăminte josnice, ar fi un prilej care să-i ofere cea mai plăcută dintre satisfacţii, dacă ar putea păşi ţanţoş în faţa generalului şi i-ar spune: „M-aţi socotit ieri trădător şi mi-aţi cerut sabia, iar azi sunt ministrul de război al maharajahului din Augh şi mă aflu în faţa dumneavoastră ca împuternicit al lui, pentru a vă dicta condiţiile în care e dispus să asculte propunerile ce vreţi să-i faceţi”.

— Tocmai satisfacţia aceasta vreau să ţi-o dau!

— Dar ţi-ar fi vătămătoare, neînchipuit de vătămătoare. Se va spune că nu se pot duce negocieri cu un dezertor care şi-a pierdut onoarea; purtarea ta va fi socotită drept o călcare a dreptului ginţilor şi va atrage răzbunarea acestei jigniri printr-o declaraţie de război. Cred că-ţi dai seama că mă gândesc numai la tine şi la binele ţării tale.

— Îţi mulţumesc. Voi preda altcuiva sarcina de a duce tratativele, dar ele vor fi ţinute în locuinţa mea, unde noi doi vom putea auzi fiece cuvânt. Ai aflat ce propuneri vor să-mi facă englezii?

— Nu. Numai generalul le cunoaşte; şi poate că şi căpitanul, în cazul când cel dintâi i le-a împărtăşit cumva.

— Cred că i le-a destăinuit, întrucât căpitanul este mâna lui dreaptă.

— Greşeşti. Preţuieşte pe căpitan mai puţin decât pe oricare altul. Generalul ştie că Méricourt este un aventurier şi un fricos viclean. Se preface doar că-i ascultă îndemnurile, dar îl foloseşte aşa cum foloseşti apa care trebuie să învârtească roata şi curge apoi mai departe.

În timp ce rosteam ultimele cuvinte, rajahul se ridicase de pe bancă.

— Aşa procedează englezii, spuse. După ce le folosesc, aruncă uneltele, fără nici o recunoştinţă. Şi nouă ne arată aceeaşi lipsă de recunoştinţă. Acest lord Haftley vine aici şi-mi spune că nu urmăreşte decât binele ţării mele, dar sufletul lui e plin de falsitate şi de trădare, îmi cere să deschid englezilor ţara mea, pentru ca după ce voi fi îngăduit acest lucru să mi-o ia cu totul.

— Ce ai de gând să-i răspunzi?

— Cunosc bine pe englezi. Au foarte multe lucruri care ne trebuie nouă, iar noi avem unele de care nu se pot lipsi ei. Un negoţ între noi ar folosi ambelor părţi. Prin urmare, n-am nimic împotrivă ca ei să vină încoace, şi supuşii mei să se ducă la ei, să facă schimb de mărfuri. Dar îmi voi expune în aşa fel condiţiile, încât să nu fiu păgubit în urma acestei înţelegeri cu englezii.

— Care sunt condiţiile tale, Radja?

— La voi este îngăduit unui stat să-şi însuşească o ţară oarecare, fără consimţământul altor popoare?

— Nu; mai întâi trebuie să se asigure de învoirea lor.

— Atunci e bine! Voi deschide englezilor ţara, numai dacă-mi vor dovedi că francezii, italienii, germanii, ruşii, spaniolii şi portughezii îşi dau consimţământul. Şi aceste popoare trebuie să-mi făgăduiască în acelaşi timp că-mi vor da tot sprijinul, în cazul când englezii vor vrea să-mi ia ţara.

— Englezii nu vor primi aceste condiţii.

— Atunci, n-au decât să plece din Augh şi să se înapoieze de unde au venit.

— Se vor pleca în faţa hotărârii tale, dar se vor întoarce după câtva timp cu puteri armate, ca să te silească să le primeşti propunerile.

— Mă voi lupta. Te socotesc doar fratele meu şi vreau să sper că-mi vei ajuta să-i întâmpin curajos şi să mă împotrivesc năvalei lor. Dar acum, să ne odihnim! Ne aşteaptă o zi grea, care ne va cere să fim ageri şi hotărâţi. Englezii sunt un popor puternic. Trebuie să le respect solii şi mâine le voi oferi un spectacol minunat.

— Lămureşte-mă, te rog.

— Le voi da prilejul să privească o luptă între un elefant, un urs şi o panteră. Am un urs sălbatic din Himalaia, care-i mai mare decât toţi urşii pe care i-am văzut vreodată. Pantera mi-a fost dăruită de maharajahul din Sigha. Şi e foarte fioroasă. Să mergem!

Ne îndreptarăm spre palat. Rajahul se duse în încăperile sale, iar eu păşii spre camera mea, unde mă trântii îmbrăcat pe pat şi începui să mă gândesc la cele întâmplate în ziua aceea. O singură zi fusese de ajuns ca să-mi schimbe tot mersul vieţii! Pierdusem o îndeletnicire care, dacă nu-mi făgăduia perspective strălucite, îmi asigura totuşi o carieră plăcută, şi o schimbasem cu postul de ministru în slujba unui domnitor indian, care, fără să fiu ispitit de a nutri nădejdi exagerate, mă făcea dintr-o dată om bogat şi-mi înlesnea prilejul să împodobesc blazonul familiei Gollwitz cu o nouă strălucire. Îmi era cu neputinţă să adorm, astfel că ieşii din camera mea şi din palat, voind să-mi caut în liniştea nocturnă a grădinii mijlocul de a-mi potoli nervii excitaţi. Mă simţeam atras spre locul în care viaţa mea luase o întorsătură atât de însemnată şi neprevăzută. Străbătui grădina, adâncit în gânduri. Abia în clipa când ajunsei la locul pe care-l părăsisem puţin mai înainte, îmi ridicai ochii şi văzui uimit că

mă aflu în faţa unei femei, care se ridică înspăimântată de pe bancă.

Cunoşteam obiceiurile aspre ale ţării; înainte de orice, ştiam că orice încercare de a întâlni o femeie în grădina rajahului e oprită şi pedepsită. Dar mă aflam în acea parte a grădinii, prin care puteau umbla şi bărbaţii şi faptul acesta mă ajută să-mi stăpânesc uluiala.

Cu toate că era speriată, femeia nu făcu nici o mişcare şi nu se îndepărtă, ci se înfăşură şi mai mult în îmbrăcămintea pe care o purta.

— Iartă-mă! rostii după câteva clipe de tăcere. Credeam că nu e nimeni aici! Şi mă întorsei să plec.

— Rămâi! mă rugă.

— Ce-mi porunceşti? o întrebai.

— Aşază-te!

Îi îndeplinii dorinţa şi ea se aşeză de asemenea pe bancă, la o mică depărtare de mine.

— Cum te numeşti? începu ea.

— Hugo von Gollwitz.

— Faci parte din solia englezilor?

— Am fost până azi dintr-ai lor, dar acum nu mai sunt.

— De ce nu mai eşti?

Tăcu o clipă şi o întrebai:

— Cine eşti?

— Numele meu e Rabbadah. Încă n-ai auzit de mine?

Mă arătai surprins.

— *Rabbadah*, *begum*[1], sora maharajahului, floarea din Augh, regina frumuseţilor indiene? Ah! am auzit de multe ori, încă înainte de a pătrunde în ţara aceasta, despre măreţia ta şi despre mărinimia inimii tale.

— Da, eu sunt beguma, astfel că-mi poţi mărturisi de ce nu mai aparţii soliei engleze.

— Fiindcă am devenit slujitor al fratelui tău, maharajahul

[1] Regină sau principesă.

din Augh.

— În ce mod îl slujeşti?

— Mi-a predat sarcina de a-i orândui armata.

— Atunci, are mare încredere în tine.

— Ţin mult la el!

— Îţi mulţumesc, fiindcă şi eu îl iubesc. Dar să nu laşi dragostea ce-i nutreşti să se asemene acestei flori care trăieşte câtva timp şi se ofileşte!

Şi smulse îngândurată un trandafir din apropiere.

— Dragostea şi credinţa mea se aseamănă copacilor vânjoşi, pe care nu-i poate doborî nici vremea cea mai aspră.

— Atunci, binecuvântez ziua care te-a adus la fratele meu!

Îmi dărui trandafirul; îl luai şi atinsei în treacăt mâna ei delicată şi caldă.

— Îţi mulţumesc, sahiba[1]. Voi păstra până la moarte trandafirul acesta!

— Te cunoşteam şi-ţi ştiam numele, înainte de a fi venit în Augh. Fratele meu mi-a povestit despre tine. Sunt confidenta lui şi-mi destăinuieşte tot ce are pe suflet. Să-i uşurezi grijile şi să-i ajuţi! Vrei să fiu şi confidenta ta?

Auzind această întrebare, fui copleşit de un simţământ pe care nu-l cunoscusem până atunci. Deasupra noastră se boltea cerul întunecat al Sudului, presărat cu stele sclipitoare, în timp ce noi înşine ne simţeam învăluiţi de vraja climei tropicale şi auzeam freamătul miilor de plante sub adierea zefirului ce pătrundea printre vârfurile palmierilor. Iar lângă mine, şedea cea mai frumoasă femeie din lume.

— Ah! Dacă ar fi cu putinţă, sahiba! exclamai.

— Este cu putinţă şi te rog chiar să mă socoteşti confidenta ta, răspunse. Sunt unele lucruri, pe care unii servitori le tăinuiesc stăpânilor lor, tocmai fiindcă ţin la ei şi ca să nu le sporească grijile; pe acestea aş dori să mi le încredinţezi. Vrei?

---

[1] Stăpână.

— Da, vreau.

Îmi întinse mâna; i-o strânsei şi avui impresia că inima-mi este inundată de o fericire fără nume, de o beatitudine divină. Uitai să-i las mâna liberă, iar ea uită să şi-o retragă. În ţările acelea tropicale, natura are o înrâurire mult mai puternică decât la noi, iar simţămintele omului îi stăpânesc viaţa, gândurile şi purtările, fără ca judecata rece să-şi poată afirma existenţa binefăcătoare. Îi şoptii cu glas tremurător:

— Vreau să te slujesc şi să-ţi dau ascultare, până când mă va chema Dumnezeu la el! Dar aici nu e îngăduit bărbaţilor să se apropie de femei.

— Eu sunt prinţesa şi am dreptul să poruncesc. Legile sunt făcute de regi, prin urmare regii au şi puterea de a înlătura sau a schimba aceste legi. Şi apoi, cine ar putea să afle că noi stăm de vorbă? Fratele meu, rajahul, nu; iar un altul, cu atât mai puţin.

— Şi unde am putea vorbi, fără să afle cineva?

— Vino să-ţi arăt!

Ne ridicarăm, în acelaşi timp, continuând să ne ţinem de mână. Ea mă călăuzi cu toată luarea-aminte spre partea de grădină destinată femeilor.

— Te pricepi să imiţi sunetul pe care-l scoate bulbului[1] când visează?

— Mă pricep.

— Când vrei să-mi vorbeşti, vino până aici, fără să te laşi zărit de cineva, şi scoate sunetul acesta! Totdeauna, înainte de căderea serii, vei fi aşteptat aici de o sclavă credincioasă, până când mă ivesc eu. Ea te va conduce înăuntrul căsuţei şi te va ascunde acolo, până la venirea mea. Dacă sunt eu aici, mă auzi imitând gunguritul unei turturele şi poţi păşi numaidecât; nici nu auzi acest sunet şi nici nu mă vezi venind, înseamnă că fratele meu se află la mine. Atunci, trebuie să te piteşti, până când pleacă.

[1] Privighetoarea.

— Voi veni, sahiba!

Aceste cuvinte fură singurele pe care mă încumetai să le rostesc.

— Şi nu-mi vei ascunde nimic, niciodată?

— Nu, niciodată.

— Nimic despre politica voastră şi despre treburile voastre războinice şi nici... nici... despre tine însuţi?

— Nici despre mine însumi! îi făgăduii.

— Te cred. Acum pleacă! *Leilak saaide*[1].

— *Leilak saaide*! răspunsei.

Îi luai din nou mânuţa şi o dusei la buze, simţindu-i iarăşi tremurul braţului şi auzindu-i respiraţia.

Apoi, ea se îndreptă spre chioşc, în timp ce eu mă întorsei spre palat. Eram parcă pradă unui vis; rămăsei totuşi multă vreme treaz; abia când se crăpă de ziuă putui să adorm şi somnul alungă în sfârşit arătările pe care mi le crease o fantezie îndatoritoare, înveşmântându-le în culori înflăcărate.

Ori de câte ori mă gândesc la Rabbadah a mea, sunt nevoit, întocmai ca acum, să mă trezesc la realitatea crudă, la adevărul dureros. Dar ce-i adevărat, la urma urmelor, în viaţa mea? Oare iubirea aceasta primăvăratică, despre care visez în preajma defunctei mele soţii, este adevărată — sau n-am fost niciodată altceva decât sihastrul bărbos şi ciufulit, al cărui chip l-am zărit iarăşi în pârâul ce curge pe dinaintea colibei mele? Sau am devenit astfel de când îmi lipseşte influenţa blândă şi nobilă a femeii? Sau am fost poate dintotdeauna urâtul locuitor din peşterile primitive, ce-mi pare că sunt astăzi? Am citit cândva într-o carte că un bărbat, care a fost trimis pe o insulă singuratică, dar bună de locuit, spre a-şi ispăşi pedeapsa cuvenită pentru o crimă oarecare, a ajuns încetul cu încetul într-o stare de sălbăticie animalică. Nevoind să cred că un asemenea lucru e cu putinţă, am râs

[1] Noapte bună.

pe atunci de imaginaţia scriitorului; astăzi însă îmi dau seama că —avea dreptate. O, Rabbadah, de ce-ai plecat de lângă mine, de ce te-ai întors în ţinuturile luminoase, din înălţimea cărora ai coborât până la mine şi ai făcut din mine cel mai fericit dintre muritori? Vino iar la mine, întoarce-te, sau dăruieşte aripi dorului meu, ca să-mi răpească temniţa şi s-o aducă acolo unde mă poate fericii prezenţa ta însorită şi mă poate învălui răsuflarea ta...

Cât de fericiţi eram în mizeria noastră, atunci când ne-a zvârlit vaporul pe ţărmul acestei insule! Tot echipajul vaporului era mort, — fusese ucis de ticăloşii care voiau să fure comoara maharajahului. Noi doi am fost singurii supravieţuitori ai îngrozitoarei tragedii, de pe urma căreia şi-au pierdut viaţa toţi ceilalţi. Rămăsesem şi noi lipsiţi de orice mijloc de a ne întoarce în patrie şi a o revedea. Dar ce ne păsa? Ne aveam doar pe noi înşine — şi ne iubeam! Nu pot povesti prea multe, fiindcă nu am spiritul născocitor al lui Robinson Crusoe. Toate câte ne trebuiau pentru trai, chiar lucruri pe care le-aş putea numi plăcute, se găseau din belşug pe vapor, şi avusei norocul să salvez totul pe insulă, înainte ca ultima scândură a vaporului să se fi scufundat în apă. Aveam nevoie doar de o colibă şi pentru construirea ei găsii destule lemne. Fireşte, munca era foarte anevoioasă pentru mâinile mele nedeprinse să mânuiască ferestrăul şi toporul, dar izbutii, după o străduinţă stăruitoare şi istovitoare, să dobor cei mai măreţi dintre palmierii ce crescuseră pe insulă şi-mi acoperii mâinile de băşici şi bătături. Dar uitam numaidecât durerile şi oboseala, când îmi cădea ochiul pe făptura drăgălaşă, care plutea pe nisipul plajei întocmai ca o zână fermecătoare, sau şedea tolănită la picioarele mele şi împletea coroane, cea mai frumoasă şi mai plăcut mirositoare dintre flori.

Când coliba fu isprăvită, mă arătai foarte mândru de opera mea. E adevărat că nu era un palat şi mă îndoiesc chiar că

vreunul dintre compatrioţii mei s-ar fi încumetat să locuiască în ea, dar mie mi se păru că este castelul vrăjit din basme. Prima încăpere era destul de spaţioasă, încât putea fi folosită ca bucătărie şi ca odaie de locuit, iar micul dormitor ce dădea spre peretele de dindărăt al colibei nu cuprindea decât două capre de lemn, pe care le salvasem de pe vapor. Merindele erau adăpostite într-o cămară tot atât de mică. În ochii unui european răsfăţat de viaţă, coliba noastră ar fi făcut o impresie de sărăcie. Cu toate acestea, eram eu însumi uimit de repeziciunea cu care zâna mea din pădurea vrăjită, ce fusese învăluită până atunci de splendori cu adevărat orientale, izbutise să se deprindă cu noul nostru fel de viaţă. Înconjurată de o ceată de servitoare, care îi îndeplineau până şi cele mai mici dorinţe, nu cunoscuse şi nu îndeplinise vreo muncă. Nu trecuseră nici patru săptămâni de când ne aflam aici, şi îngrijea de tot ce trebuia cu îndemânarea unei gospodine desăvârşite, de parcă aceasta fusese dintotdeauna îndeletnicirea ei. Aş fi dorit, desigur, să n-o las să facă nimic şi să-i cruţ mâinile delicate, — dar se cuvenea să săvârşesc un astfel de lucru? Situaţia în care ne găseam ne silea să ne deprindem cu orice încercare şi să fim pregătiţi a înfrunta perspectivele unei singurătăţi ce putea să ţină câţiva ani. Înainte de toate, eram nevoiţi să ne reducem pretenţiile de viaţă şi să îndepărtăm de noi năzuinţele pe care le nutrisem odinioară. Rabbadah mă ajută cu minunatele ei simţăminte femeieşti să fac faţă tuturor împrejurărilor.

Mă îndoiesc foarte mult că ar fi fost în măsură să ducă o viaţă lipsită de orice îndeletnicire, chiar dacă ar fi avut mijloacele să o trăiască astfel. Ea nu se dădu în lături, de la nici una dintre treburile femeieşti, care se cereau a fi făcute în singurătatea noastră; dimpotrivă, li se dedică cu tot avântul de care era în stare. Şi, ceea ce nu ştia, ghicea mereu cu instinctul sigur al femeii. O, Rabbadah, cât de bine te-ai priceput, înger scump, să prefaci temniţa noastră într-un rai

fermecător! Dacă Dumnezeu preţuieşte cumva binecuvântarea unui biet om amărât, atunci Preamilostivul îţi va răsplăti în Paradis de o mie şi de un milion de ori ceea ce mi-ai dăruit, mie, omul fără patrie, de când te-am zărit pentru prima dată pe bancă, sub liliecii din grădina fratelui tău!...

Totuşi, s-ar cuveni să-mi continui povestirea. De-a lungul anilor, am fost mereu tulburat de o nelinişte ciudată. Oare pricina acestei schimbări curioase se datoreşte trecutului şi amintirilor mele, sau pluteşte în aer ceva ce nu-mi pot lămuri şi care-mi prevesteşte poate vreo întâmplare ce se apropie şi de pe urma căreia soarta mea va căpăta altă întorsătură? Nu ştiu. Viitorul îmi va spune dacă mai pot nădăjdui într-o îmbunătăţire a situaţiei mele. Mă las cu totul în mâna Atotputernicului şi a înţelepciunii providenţei. Cei cincisprezece ani de singurătate m-au învăţat să fiu modest şi să-mi îndrept toate nădejdile de pe această insulă uitată, sus, dincolo de stele, unde se află un părinte milostiv, care nu mă va uita nici pe mine, copilul său singuratic şi părăsit...

Am istorisit mai înainte că, după prima mea întâlnire cu Rabbadah, eram atât de tulburat, încât am rămas treaz aproape toată noaptea. Când natura şi-a cerut în cele din urmă drepturile şi m-a răpus un somn scurt dar adânc, curtea îndepărtată a palatului era însufleţită de o viaţă nocturnă. O sumedenie de lucrători erau preocupaţi de ridicarea unor clădiri de-a lungul zidurilor; din pricina slabei lumini a făcliilor, aceste clădiri nu puteau fi recunoscute lesne. Abia când se crăpă de ziuă şi luminile fură stinse, ieşi la iveală o arenă, căreia i se adăugaseră locuri pentru spectatori.

Deasupra intrării se înălţa o tribună, destinată regelui din Augh. În faţa ei se afla altă tribună, ale cărei zăbrele de lemn dădeau de înţeles că va fi ocupată de femeile maharajahului. Pe ambele laturi se construiseră două firide, dintre care una avea să adăpostească pe solii Angliei, iar cealaltă pe marii

dregători ai regatului Augh.

În afara arenei era o cuşcă solidă, cu zăbrele duble şi acoperită atât de bine cu rogojini, încât cei pe care îi adăpostea nu puteau fi zăriţi. Era, desigur, cuşca panterei şi a ursului din Himalaia.

Dormisem puţin. Fiindcă vremea nu se încălzise încă, mă hotărâi să mă plimb prin împrejurimile oraşului. Întrucât cunoşteam locurile ce dădeau spre malul fluviului, mă întorsei spre cealaltă parte.

După ce trecui de marginea oraşului, pătrunsei printre plantaţii întinse de orez şi banani, într-o pădure de palmieri. De frica fiarelor sălbatice, eram hotărât să mă înapoiez; deodată, auzii un zgomot uşor în tufiş. Îmi trăsei sabia, dar nu avui vreme să lovesc, întrucât înainte de a zări vreun om am fost legat pe la spate cu o curea, care-mi înţepeni braţele; apoi, târât prin pădure într-o goană înfricoşătoare, datorită căreia îmi pierdui cunoştinţa.

Când mă trezii, văzui că mă aflu într-un luminiş îngust, înconjurat de toate părţile de ferigi înalte şi dese. Zăceam încă legat la pământ, iar în jurul meu şedeau înghesuite vreo douăzeci de arătări sălbatice, ale căror priviri aspre nu mă îndemnau defel să bănuiesc că mă aşteaptă lucruri plăcute. Toţi cei douăzeci de inşi erau înarmaţi până în dinţi. Unii aveau cuţite încovoiate şi cu forme din cele mai ciudate, iar alţii purtau la cingătoare nişte laţuri şi ascultau cu toţii cuvintele unui bărbat, care era aşezat pe o piatră, pe un loc ceva mai înalt, şi le vorbea cu foarte multă însufleţire.

Mă îngrozii. Laţurile pe care le purtau îmi dădeau de înţeles că am căzut în mâinile unei bande a faimoşilor thagi, pentru care uciderea unui om a devenit un cult şi care respectă cu o râvnă înspăimântătoare regulamentele organizaţiei lor tainice. Aceşti thagi sunt răspândiţi în întreaga Indie; din organizaţia lor fac parte inşi din toate păturile sociale, de la dispreţuitul om de rând, până sus, la preoţii şi brahmanii

îmbrăcaţi în alb. Thagul este cel mai înfiorător om din câţi există pe lume. Se năpusteşte asupra ta în singurătatea pădurii sau a junglei, te ucide în mijlocul oraşului, într-o adunare, chiar dacă-i este cu neputinţă să dispară după săvârşirea faptei. Cobori de pe vapor pe uscat, şi te pomeneşti cu un laţ de mătase, ce ţi-a fost aruncat în jurul gâtului şi te strânge de beregată; te însoţeşte ani îndelungaţi prin India, ca servitor credincios şi grijuliu, şi în ultima noapte, înainte de a părăsi ţara, îţi „dăruieşte” laţul sinistru în jurul gâtului. Nimeni nu-i sigur că poate scăpa de el, nici băştinaşul şi nici cel străin; dar mai ales străinul, pe care-l pândeşte neîncetat. Nici unul dintre cei care aparţin acestor organizaţii tainice nu-şi trădează tovarăşii; nici cele mai dureroase chinuri nu-i pot smulge vreun cuvânt şi nu sunt în stare să-i scoată vreo mărturisire cu privire la regulamentele lor drăceşti. Se ştie doar că în aceste organizaţii de ucigaşi sunt orânduite anumite grade, până la care pot înainta cu încetul cei merituoşi. Ucigaşii unui grad se folosesc numai de laţuri, alţii îşi omoară victimele cu ajutorul otrăvii, alţii prin înec, cei dintr-al patrulea grad îşi ard victimele, cei dintr-al cincilea le zdrobesc oasele cu ajutorul măciucilor şi ceilalţi, în sfârşit, se folosesc de alte torturi, de neînchipuit.

Dar cel mai de temut dintre thagi este phansegarul, a cărui armă de ucidere este laţul de mătase. Nici o victimă nu poate scăpa unui phansegar, astfel că-şi poate da oricine seama ca fusei năpădit de groaza morţii zărind laţurile şi înţelegând că am căzut în mâinile lor.

Cel care vorbea era un bărbat destul de bătrân şi cred că trebuie să fi trecut de şaptezeci de ani; dar în ciuda vârstei, avea trăsături atât de sălbatice şi mişcări atât de vioaie, încât îmbrăcămintea lui cu înfăţişare de caftan se legăna pe corpul lui slab, întocmai ca un nor alungat de vânt.

Înţelesei cu toată limpezimea fiece vorbă pe care o rostea. Desigur că moşneagul acesta nu avea nici un fel de cultură,

însă cuvântarea prin care se străduia să-şi înflăcăreze tovarăşii era un fel de poezie drăcească, pe cât de uimitoare, pe atât de neliniştitoare.

După ce thagii îl aprobară zgomotos, el îşi continuă vorbirea, al cărei înţeles ar fi cel ce urmează:

„Acolo, în jungla întunecoasă şi ameţitoare,
unde se strecoară pantera,
unde şuieră limbile otrăvite ale şerpilor,
unde cutreieră tigrul după pradă,

zace Bhowannie[1]*, stăpâna atotputernică,*
scufundată sub pomul minunii.
Pe chipul ei, palid ca noaptea,
dănţuieşte jocul visului de aur al fericirii.

Visează despre câmpiile Lambadan,
unde se afla cândva templul ei sfânt,
înainte ca poporul ei să fi cunoscut
nepotolitul şi tainicul său dor de ducă;

unde şi-a clădit marea împărăţie,
la lumina hecatombelor,
până când şi-a văzut născându-se ultimul copil,
pe catacombele surpate.

Acolo s-au prăbuşit stâlpii,
de care s-au sfărâmat norii,
acolo s-au prăbuşit galeriile uriaşe,
de pe care a vorbit poporului,

când a glăsuit pentru ultima dată
spre tronul împroşcat de sânge,

[1] Bhowannie, — zâna nopţii şi a morţii.

zvârlindu-şi cu înverşunare de neîmblânzit
blestemul robiei asupra fiului ei.

Altceva nu putui auzi. Indianul care se afla în imediată apropiere de mine băgase de seamă că-mi recăpătasem cunoştinţa şi-mi legă în jurul urechilor o cârpă veche şi ruptă, din pricina căreia îmi fu la început cu neputinţă să aud. După câtva timp însă legătura îşi slăbi strânsoarea, astfel că fui în stare să prind sfârşitul cuvântării:

Dacă se pare că seara se opreşte în Apus,
după alergătura din timpul zilei,
se urcă totuşi iar dimineaţa
spre Răsărit, pe deplin biruitoare.

În Apus ţi s-a scufundat poporul,
departe de înălţimile Lambadan,
în Răsărit se va ridica beat de biruinţă,
renăscut din propria-i cenuşă.

Atunci noaptea trebuie să devină zi,
întunericul să devină lumină,
iar phansegarul va fi pe întregul pământ
Stăpânul tuturor stăpânilor!

Bătrânul se ridică de pe piatră, dintr-o săritură. Văzui că i se înroşiseră ochii, în care năvălise sângele. În timp ce „şeful” începu să se învârtească într-un picior, cu o repeziciune nebună, ceilalţi se ridicară şi făcură la rândul lor aceeaşi mişcare, până când se prăbuşiră, zdrobiţi de oboseală.

Urmă o pauză, pentru ca ucigaşii dănţuitori să se odihnească. Apoi, bătrânul şef al bandei păşi spre mine şi-mi desfăcu legătura din jurul urechilor.

— Eşti străin?

— Da, răspunsei.

— Din ce ţară?

— Din Frankhistan.

— Minţi. N-ai venit împreună cu englezii?

— Ba da.

— Atunci, eşti din Inglistan!

— Nu, cu toate că am venit cu englezii, sunt din Frankhistan.

— Dar ai făcut parte din solia lor.

— Da. Însă acum nu mai sunt dintr-ai lor.

— Iar minţi! Porţi doar uniforma lor!

— Am intrat abia ieri seară în slujba maharajahului din Augh şi n-am avut vreme să-mi găsesc altă îmbrăcăminte.

— Minţi încă o dată. Maharajahul din Augh nu primeşte nici un englez în slujba sa. Vei muri!

— Atunci, ucideţi-mă! Dar repede!

Celălalt râse şi mă înfioră.

— O moarte lipsită de chinuri este cea mai măreaţă îndurare pe care o dăruieşte Bhowannie fiilor săi. Cum poate cere un englez o astfel de moarte?

Nu mă înfricoşasem cândva de leu şi de tigru; acum, însă, situaţia era cu totul alta. Făcui o mişcare, cu gândul să-mi desfac legăturile care mă strângeau —, dar nu izbutii.

— Stai liniştit, străine! rânji moşneagul. Aţi venit din Inglistan ca să ne sfârtecaţi rând pe rând câte o bucată de ţară. Vă vom da răsplata ce vi se cuvine. Sugrumă-l! porunci gâtuitorului, pregătit să-i aducă ordinul la îndeplinire.

— Ajutor! strigai din toate puterile.

— Taci! îmi porunci ucigaşul, îngenunchind pe corpul meu. Nu-ţi poate veni nimeni într-ajutor, fiindcă suntem singuri. Şi chiar dacă ar fi sute de inşi prin apropiere, nu s-ar încumeta să ne stingherească.

Nu mai era nici o nădejde de scăpare. Închisei ochii. Voii să mai rostesc un singur cuvânt; şi-l murmurai ca pe o rugăciune

a unui om în pragul morţii:

— Rabbadah!...

Phansegarul îşi smulsese laţul de la cingătoare, dar simţi că-i pune cineva mâna pe braţ.

— Opreşte-te! îi porunci şeful său.

— De ce? exclamă mirat celălalt.

— Nu întreba!

Apoi, se întoarse spre oamenii săi:

— Daţi-vă în lături, până ce voi vorbi cu englezul acesta!

Ei se supuseră, iar eu mă simţii năpădit de o nădejde sfioasă.

— Cum te numeşti? mă întrebă phansegarul.

— Hugo von Gollwitz.

— Eşti cu adevărat din Frankhistan?

— Da.

— Dacă greşesc, va trebui totuşi să mori. Ai rostit un cuvânt. De ce tocmai pe acesta?

— Nu-ţi pot spune.

Phansegarul îşi adânci ochii într-ai mei.

— Nu-mi poţi spune? Dar dacă ar trebui să mori, din pricină că nu vrei să mă lămureşti?

— Nici atunci!

— Eşti hotărât şi curajos. Cu toate acestea, ştiu de ce nu vrei să-mi răspunzi. Unde ai fost ieri, la miezul nopţii?

— La rajah.

— Şi după aceea?

— În camera mea.

— Minţi. Ai fost într-un loc, unde oftează bulbulul şi unde gângureşte turturica.

Acum, mă înfricoşai cu gândul la Rabbadah. Omul acesta fusese în grădină şi trăsese cu urechea la ceea ce vorbisem.

— Nu te înţeleg, îi spusei, prefăcându-mă uimit.

— Nu-ţi fie teamă! Nu ţi-am putut vedea chipul; de aceea nu te-am recunoscut astăzi. Dar atunci când ai rostit numele

begumei, am bănuit că eşti tu. Trebuie să dai tunuri rajahului şi să-i alungi pe englezi?

— Da.

— Atunci, eşti liber. Însă trebuie să-mi juri pe zeii tăi că nu vei povesti nimănui că phansegarul spionează în grădină, ca să-şi ocrotească regele.

— Poate că-ţi voi jura, dacă-mi vei spune de ce tu, ucigaşul, vrei să ocroteşti pe rege şi pe sora lui.

— Te voi lămuri. Am trecut în rândurile phansegarilor, fiindcă Tamu, ministrul, m-a jefuit de tot ce-am avut. M-am dus la rege, la tatăl rajahului de astăzi; însă nu numai că n-am fost primit, dar am fost biciuit şi aruncat în închisoare, unde aş fi pierit, dacă n-aş fi avut curajul să fug de acolo. Domnitorul a murit, iar în ziua când se urcă pe tron rajahul de acum, fiul meu primi din partea lui tot ce mi se luase. De aceea-l ocrotesc pe el, pe prinţesă şi pe tine, fiindcă ştiu că voi nu veţi săvârşi niciodată vreo faptă care ar pricinui dureri poporului. Dar Tamu îşi va sfârşi zilele printr-o moarte chinuitoare şi înceată, adică aceea ce-ţi fusese sortită ţie.

— Nu mai este ministru.

— Am auzit, fiindcă mă aflam îndărătul vostru, culcat la pământ, când ţi-a vorbit rajahul.

— Ai auzit ce-am vorbit?

— Da.

— Şi apoi... mai erai acolo, când m-am înapoiat?

— Am fost acolo şi am ascultat totul. Dar nu te teme de nimic! Te voi ocroti.

— Am încredere în tine.

— Jură-mi că nu vei povesti nimănui ce ştii despre mine!

— Îţi jur!

— Eşti liber. Ai auzit până acum despre thagi?

— Da.

— Ei îngrozesc numai pe duşmanii lor şi sunt chiar mai înspăimântători decât fiarele sălbatice din junglă; dar faţă de

prieteni, ei sunt binefăcători cum este soarele pentru pământ şi roua pentru iarbă. Iată, ia dintele acesta, poartă-l atârnat pe piept şi arată-l, dacă mai cazi vreo dată în mâinile fraţilor noştri. Vei fi socotit prieten şi lăsat în pace.

Privii darul preţios: dintele unui crocodil tânăr. Era agăţat de o sforicică, şi vârful lui era ascuţit într-un chip ciudat.

— Îţi mulţumesc. Vei veni deseori în grădina rajahului?

— Nu ştiu. De ce mă întrebi?

— Poate că aş vrea să-ţi vorbesc vreodată.

— Atunci, ieşi afară din oraş drept spre răsărit, până la pădurea cea mare, la care ajungi în şase ore. Este pădurea Koleah. Drept în mijlocul ei se află ruinele unui templu. Ia o piatră ascuţită sau un cuţit şi desenează în mijlocul ultimei trepte a scării templului un dinte de crocodil — şi voi veni să te văd. Hai! Te voi conduce spre oraş.

Bătrânul îmi desfăcu legăturile, fără să spună nimic tovarăşilor săi. Străbăturăm pădurea de palmieri şi câmpurile. La marginea ultimului câmp, phansegarul se opri. Îmi strânse mâna şi dispăru printre plantaţii.

Răsuflai adânc. Mi se părea că m-am trezit dintr-un vis ameţitor. Cui datoram faptul că scăpasem cu viaţă? prinţesei, fiindcă fusese de ajuns să-i rostesc numele, ca ucigaşul să fie oprit de a-şi săvârşi isprava.

Trecând prin oraş şi pătrunzând prin castel, mi se părea că sunt un nou-născut. Îndată ce ajunsei, aflai că rajahul trimisese după mine. Mă dusei la el şi fui primit mai întâi cu o prietenie călduroasă, dar apoi cu o uimire peste măsură de mare.

— Nu erai aici când am trimis să te cheme?

— Nu, sahib. Plecasem în oraş.

— Nu te-ai gândit că te voi căuta?

— Ba da. Însă nu-mi închipuiam că voi zăbovi atât de mult.

— Ai trăit vreo întâmplare deosebită?

— Ce te face să crezi asta, sahib?

— Hainele-ţi sunt rupte.

De-abia acum îmi dădui seama în ce hal mi-e uniforma.

— Da, am avut o aventură.

— S-o aud!

— Nu se cade s-o povestesc.

— Spune-mi dacă ţi-ai dat cuvântul că vei tăcea!

— Da.

— Atunci, nu voi stărui. Văd că ai fost atacat, poate din pricină că ai fost luat drept englez. Din păcate, nu pot pedepsi pe vinovaţi, deoarece nu vrei să mi-i numeşti.

— Iartă-i, sahib, aşa cum i-am iertat şi eu!

— Vino cu mine! Tratativele cu englezii vor începe curând şi vreau să-ţi dau hainele pe care le vei purta de-acum încolo.

După un sfert de oră, şedeam cu rajahul într-o încăpere acoperită în mijloc cu un covor şi având divanuri lângă pereţi. În această odaie nu se aflau decât nişte vase de lut.

Aceste vase poroase, făcute din lut ars, sunt umplute cu apă, care se evaporă uşor prin pori, răcorind aerul odăii. Pentru ca atmosfera răcoroasă să se răspândească mai lesne, pereţii despărţitori dintre odăi sunt deseori sparţi şi vasele cu apă sunt aşezate în firide.

Şi odaia în care şedeam avea două firide, astfel că prin deschizăturile lor puteam auzi tot ce se vorbea în camera alăturată. Acolo se aflau lord Haftley şi căpitanul Méricourt, care trebuiau să negocieze cu împuternicitul rajahului. Prin urmare, mândrul englez consimţise să stea de vorbă, dar nu spera că jertfa lui va fi încununată de izbândă, căci i se acordaseră oarecare concesii, numai după ce primise condiţiile despre care îmi vorbise Madpur Singh.

Era neîndoios că Anglia nu va accepta aceste condiţii, dar lordul se arătă rezervat şi pretextă că trebuie să mai chibzuiască asupra chestiunilor discutate. Se ridică şi făcu semn căpitanului să vorbească.

La rândul lui, Méricourt se ridică şi spuse oarecum în

treacăt:

— Ah, mai am de formulat o întrebare, pe care era aproape s-o uit. Unde locuieşte sublocotenentul Hugo von Gollwitz?

Împuternicitul rajahului fusese instruit ce să răspundă şi în privinţa aceasta.

— La stăpânul meu, răspunse. Ştiţi doar.

— Ştim, rosti căpitanul. Dar sublocotenentul este subalternul meu şi doresc să locuiască împreună cu mine.

— Excelenţa sa lordul n-a îngăduit oare sublocotenentului să locuiască la stăpânul meu, rajahul?

— Ba da, a dat această îngăduinţă, însă acum se vede nevoit să şi-o retragă.

— Faptul acesta ar mâhni mult pe stăpânul meu, care ţine peste măsură de mult la sublocotenent. Excelenţa sa lordul vrea să insulte pe stăpânul meu, maharajahul Madpur Singh din Augh?

— Excelenţa sa nu urmăreşte un asemenea lucru, dar sublocotenentul nu-i vrednic de o astfel de găzduire.

— Pentru ce?

— Este un trădător al superiorilor săi.

— Şi al rajahului?

— Şi al lui.

— Dacă v-a trădat pe voi, e un fapt care nu priveşte pe rajah; iar dacă trădează pe rajah, te rog s-o dovedeşti.

— N-am nevoie să dovedesc nimic.

— Ba trebuie să dovedeşti! Eşti bărbat şi un bărbat trebuie să fie în stare să dovedească ceea ce susţine. Dă-mi voie să împărtăşesc stăpânului meu cuvintele pe care le-ai rostit!

— Da. Atunci, ne va trimite numaidecât pe sublocotenent.

— Nu. El te va întreba prin mine în ce mod l-a trădat sublocotenentul şi, dacă nu-i vei răspunde, te va socoti calomniator, iar pe sublocotenent îl va preţui ca pe un om merituos. Fă ce vrei!

— Cer să-mi fie predat sublocotenentul.

— Nu eşti şeful lui. Tu aparţii cavaleriei, prin urmare eşti din altă armă.

— Nu e aşa. Excelenţa sa lordul comandă divizionul din care face parte sublocotenentul. Aşadar, excelenţa sa lordul îi poate porunci?

— Da.

Lordul se hotărî în sfârşit să vorbească.

— Poruncesc!

— Ce?

— Să-mi fie predat sublocotenentul!

— Numai maharajahul îl poate preda; prin urmare, excelenţa voastră doreşte să împărtăşească o poruncă stăpânului meu, regele din Augh?

Faţă de această întorsătură, Haftley se văzu pus în încurcătură.

— *No!* replică pe un ton energic.

Căpitanul luă iarăşi cuvântul:

— Excelenţa sa lordul porunceşte sublocotenentului să vină la mine.

— Aşa este? întrebă împuternicitul rajahului.

— *Yes!* răspunse lordul.

— Stăpânul meu nu va avea nimic împotriva acestei dorinţe. Excelenţa sa lordul poate împărtăşi sublocotenentului porunca!

— Să se îndeplinească dorinţa! Excelenţa sa lordul împărtăşeşte porunca?

— *Yes*, o socotesc împărtăşită, confirmă Haftley.

— Cum asta? Prin mine? Crede oare excelenţa sa lordul că sunt servitorul vostru, obligat să transmit această poruncă? Întâi aţi poruncit maharajahului şi acum îmi porunciţi mie!

— Poruncim cui vrem! spuse căpitanul. Nu-i aşa, excelenţă?

— *Yes!*

— Vă veţi convinge în ce mod vă vor fi îndeplinite poruncile!

— Trebuie îndeplinite. Nu-i aşa, excelenţă?

— *Yes!*

Cu acest cuvânt, rostit energic, lordul se îndreptă spre ieşire şi căpitanul îl urmă, cu convingerea că demnitatea bătrânei Anglii nu va avea nimic de suferit.

Îndată după ce se sfârşi această convorbire ciudată, se deschiseră porţile ce dădeau în curtea palatului, iar toţi bărbaţii aflaţi în slujba regelui dădură năvală şi-şi ocupară locurile din arenă, ca să poată privi lupta fiarelor. Puţin înainte de începerea spectacolului, rajahul trimise să mă cheme. Îmi arătă un costum minunat, pus pe o măsuţă.

— Îmbracă hainele astea! Le poartă luptătorii din Augh. Vreau să mă însoţeşti numai tu, până la locul pe care mă voi aşeza. Ţin să-ţi dau această satisfacţie împotriva englezilor.

Mă îmbrăcai într-o încăpere alăturată şi-mi agăţai la şold sabia englezească. Nu se prea potrivea cu noua mea îmbrăcăminte, dar nu voiam câtuşi de puţin să dau vrăjmaşilor mei prilejul să creadă că m-am lăsat convins din pricina lor să renunţ la onorabila mea sabie.

Când păşii la dreapta rajahului în tribuna regală, toate locurile erau ocupate. Băgai de seamă că drept în faţa noastră este tribuna femeilor, în care se aflau două făpturi foarte elegante şi acoperite cu văluri: desigur, soţia şi sora rajahului. În tribuna din stânga, zării pe dregătorii din Augh, iar în cea din dreapta pe ofiţerii soliei engleze. Observai numaidecât privirile uimite pe care şi le îndreptară spre tribuna noastră, dar nu le făcui cinstea să mă uit la ei. Şi locurile de jos erau ocupate, până la cel din urmă.

Acum, rajahul bătu din palme şi numaidecât rogojinile prinse în faţa uneia din intrările cuştii fură date în lături de câţiva băştinaşi. Cuşca se deschise şi o panteră uriaşă şi neagră ajunse dintr-o săritură drept în mijlocul arenei. Apoi, îşi roti privirea în jur, scoase un urlet fioros şi se trânti pe nisip.

Se înlăturară şi rogojinile prinse la a doua intrare a cuştii. Când se deschise cuşca, ieşi la iveală un urs, care rămase liniştit, fără să vădească în vreun fel oarecare că vrea să pătrundă în arenă. El nu se mişcă nici atunci când fu împuns de câţiva indigeni, cu ajutorul unor prăjini de bambus. Se părea că nici nu simte împunsăturile. Se aprinseră câteva artificii şi i se aruncară pe corp; abia atunci începu ursul să se mişte şi să ţopăie, ca să scuture scânteile ce-i pârleau blana.

Acum, cei care se aflau pe cuşcă recurseră la mijlocul cel mai sigur; turnară deasupra ursului câteva oale de spirt de orez şi aruncară pe el câteva broaşte. Simţind durerile pricinuite de arsuri, ursul fugi înnebunit din cuşcă. Ca şi pantera, şi acest animal era de o mărime neobişnuită; zvârlindu-se şi tăvălindu-se în nisip, ursul izbuti să-şi stingă flăcările.

Pantera observase ursul, dar nu se năpustise asupra lui, de teama flăcărilor. Acum, însă, îşi recapătă curajul şi, ridicându-se, începu să-i dea târcoale, cu paşi vicleni.

Ursul se ridică pe picioarele dindărăt şi începu să lovească aerul cu labele de dinainte. Deodată, pantera făcu o săritură spre el. Toţi spectatorii aveau privirile încordate şi de pe buzele tuturor ieşiră exclamaţii de uimire: ursul fusese mai viclean decât potrivnicul său: se arătase nepăsător. În clipa când pantera se năpustise spre el, ursul se prăbuşi pe nisip; datorită acestui fapt, săritura panterei fu prea înaltă şi, în timp ce pisica dibace zbură peste el, ursul îi trânti cu o repeziciune de neînchipuit o îngrozitoare lovitură de labă. Se auzi un urlet înspăimântător, urmat de un mormăit de mulţumire: ursul sfâşiase corpul panterei şi rănita se târî îndurerată spre un colţ al arenei.

Totuşi, după câtva timp, pantera se ridică iar şi se apropie încă o dată de urs, răsuflând greoi şi deschizându-şi gâtlejul roşu de sânge; ursul îşi roti ochii şi se trase prevăzător spre fundul arenei. În clipa următoare, şi în ciuda rănii, pantera se

repezi după el. Ursul se rezemă cu spatele de perete şi-şi primi vrăşmaşul cu ghearele gata să lovească. Se desfăşură un spectacol dintre cele mai tulburătoare. Ambele fiare sălbatice se ameninţau cu labele şi colţii; trântindu-se în nisip, începură să se rostogolească, stârnind nori deşi de praf. Pielea panterei putea fi înşfăcată mai lesne de urs, decât blana păroasă de către potrivnica sa; vârându-şi o labă în pântecele sfâşiat al felinei, începu să-i scormonească măruntaiele. Pantera scoase un răcnet îngrozitor, în timp ce ursul nu scoase nici măcar un mormăit. Pantera se răsuci, şi se auzi un ţipăt înfiorător; urmă un horcăit înăbuşit, pe care-l întrerupseră doar trosniturile oaselor zdrobite: ursul strivise ţeasta fiarei învinse, ca să-i mănânce creierii.

Aclamaţii zgomotoase răsplătiră pe biruitor, pentru vitejia sa. Dar ursul nu se sinchisi de ele şi, după ce sfârşi de mâncat creierii, se retrase cu paşi grei spre colţul de lângă cuşcă.

Acum, se deschise poarta ce dădea spre stradă şi câţiva indigeni aduseră un elefant, trecându-l pe sub tribuna maharajahului. El ar fi urmat să se lupte cu pantera, despre care se credea că va birui pe urs.

— Îţi place noul erou? mă întrebă rajahul.

— Minunat animal! răspunsei. Dar ar fi fost mai bine să fi fost o eroină.

— De ce?

— Elefanţii femele nu sunt oare mai curajoase decât elefanţii masculi?

— Da. Însă acesta este cel mai bun dintre elefanţii mei de vânătoare.

— S-a mai luptat cu vreun urs?

— Nu.

— Atunci, sfârşitul luptei nu poate fi prevăzut, întrucât nu cunoaşte puterea ursului şi felul de a lupta.

— Ah! Animalul acesta nu e numai curajos, dar şi isteţ şi prevăzător…

Pachidermul nu era călărit de vreun *kornak*[1], ci lăsat să se bizuie doar pe instinctul său de apărare. Zărind ursul, scoase un răcnet asurzitor şi începu să scormonească nisipul cu cei doi colţi şi să-l zvârle cu trompa. Apoi, păşi prevăzător spre „moş Martin”. Acesta nu părea să aibă poftă de o nouă luptă; pornind cu paşi înceţi prin arenă, ne dădu putinţa să vedem că are oarecare răni pe spate şi în partea dreaptă a corpului. Elefantul îi urmărea cu luare-aminte toate mişcările.

Deodată, ursul se opri; nu se luptase niciodată cu un asemenea vrăjmaş, aşa că începu să meargă de-a lungul arenei, ca să-l cerceteze. Acum, îşi sfârşise cercetarea şi-şi făurise planul. Se ridică pe picioarele de dindărăt.

Elefantul înţelese că e aţâţat şi se năpusti asupra lui. Îşi ridică trompa, care putea fi uşor rănită, dar avu grijă să-şi ţină colţii aplecaţi, ca să-şi străpungă vrăjmaşul. În clipa când aceste arme primejdioase se apropiau de el, ursul se trânti pe nisip, întocmai ca înainte, astfel că pachidermul se prăbuşi; şi, înainte ca elefantul să se poată întoarce, ursul îi înşfăcase una din labele dindărăt, îşi înfipse ghearele în carne şi începu să se caţăre pe el.

Uriaşul elefant scoase un ţipăt îndurerat şi se răsuci pe nisip, gâfâind şi sângerând. Prin aceste mişcări, încerca să zvârle de pe el pe vrăjmaş, fiindcă nu era în stare să-l ajungă cu trompa. Dar nu izbuti. Ghearele ursului, mari şi puternice, erau înfipte zdravăn în grămada de carne.

Bietului animal îi veni un gând care l-ar fi putut salva. Ursul ajunsese cu labele de dinainte pe marginea spatelui său, astfel că era tocmai clipa potrivită să-l răpună. Elefantul se îndreptă cu spatele spre peretele arenei şi încercă să-şi strivească vrăjmaşul printr-o apăsare deznădăjduită.

Cutremurarea întregii construcţii mărturisi violenţa acestei apăsări; stâlpii de lemn care sprijineau tribuna zăbrelită a femeilor slăbiră — se auziră ţipetele de spaimă scoase de

[1] Călăuză.

câteva sute de oameni — şi tribuna se prăbuşi.

Colosul îşi ajunsese scopul, întrucât izbutise să lepede vrăjmaşul de pe corpul său, dar era atât de rănit, încât umbla turbat prin arenă. Ursul suferise oarecare jupuituri, dar se ţinea curajos pe cele patru labe şi privea nepăsător sfărâmăturile tribunei, sub care erau aproape îngropate cele două femei.

Toţi, afară de doi inşi, erau înlemniţi de spaimă. Aceşti doi inşi erau rajahul şi cu mine. Coborârăm amândoi treptele ce duceau în arenă. Elefantul furios ne observă şi se întoarse spre noi, privindu-ne duşmănos, îşi ridică trompa, gata să dea rajahului o lovitură mortală; dar regele sări în lături şi scăpă, fiind nevoit să se strecoare înapoi spre tribună.

Eu izbutisem să trec de animal.

— Ucide ursul! strigă maharajahul, şi-ţi dau regatul!

Toţi spectatorii îşi ţineau răsuflarea; domnea o linişte, care ar fi lăsat să se audă cea mai mică mişcare, îndărătul meu se afla colosul mânios şi înaintea mea ursul neînvins; mă îndreptai spre el, înarmat doar cu sabia. Îmi scosei turbanul din cap, rupsei şalul de caşmir din jurul lui, mi-l înfăşurai în jurul braţului şi trăsei sabia din teacă.

Dihania mă întâmpină, ridicându-se pe picioarele dindărăt, îşi deschise botul şi, în clipa când vârful sabiei îi atinse pieptul, se pregăti să mă strângă cu labele de dinainte şi să mă strivească. Dar îi străpunsei inima cu oţelul sabiei şi-i vârâi braţul ferit de şal în gâtlej. Ne prăbuşirăm amândoi şi ne rostogolirăm câteva clipe pe nisip.

Moş Martin mă strânsese cu atâta putere, încât atunci când ajunsei sub el, eram aproape amorţit. E posibil să mă fi rănit, fiindcă simţeam că mă dor umerii şi pieptul. Dar abia acum se apropia primejdia. Elefantul îşi alungase unul din vrăjmaşi şi căuta pe celălalt. Observându-mă, în clipa când mă ridicam, înaintă spre mine, cu trompa gata de lovire. „Acum se apropie moartea!” Era singurul gând care-mi săgeta mintea

îngrozită. Crezui că mă va zdrobi cu trompa, dar vederea ursului îl făcu să se dezmeticească. Trompa ameninţătoare fu coborâtă, ca să cerceteze pe urs; dându-si seama că e mort şi are sabia în corp, animalul înzestrat de natură cu atâta deşteptăciune înţelese că eu sunt salvatorul lui. Scoase un strigăt triumfător, mă încolăci cu trompa şi, după ce mă aşeză pe spinarea sa, îşi înfipse colţii grozavi în trupul ursului, purtându-ne prin arenă pe amândoi, pe biruitor şi pe cel învins.

Din piepturile tuturor spectatorilor izbucniră strigăte de bucurie. Văzui că maharajahul se îndreptă grăbit spre cele două femei. Se părea că scăpaseră fără să fie rănite, întrucât el se întoarse după aceea spre elefant, care-şi recunoscu numaidecât stăpânul şi se lăsă dezmierdat.

— Eşti rănit? mă întrebă.

— La umărul stâng, îi răspunsei, de pe spinarea elefantului; şi mi-am jupuit puţin coastele, dar nu am dureri prea mari.

— Eşti un erou cum n-am mai cunoscut! Coboară, ca să-ţi pansez rănile!

Descălecai, pregătindu-mă să mă îndrept împreună cu regele spre intrarea în palat, când văzui pe general şi căpitan înaintând spre noi. Ce doreau? Aveau poate de gând să pună mâna pe mine, socotindu-mă slăbit în urma luptei cu ursul? Dacă aceasta le era ţinta, ştiam să-l înfrunt şi să le răstorn socotelile. Într-adevăr, căpitanul rosti:

— Domnule sublocotenent, vă invit să mă urmaţi la locuinţa excelenţei sale!

— Şi apoi?

— Aveţi atât de puţină putere de pătrundere, încât să nu vă daţi seama că vreau să vă arestez?

— Nu sunteţi omul care s-o poată face!

— Măsuraţi-vă cuvintele şi potoliţi-vă tonul, domnule sublocotenent; de nu, vă voi învăţa cum să-mi vorbiţi şi ce merită să păţească trădătorii şi dezertorii! Nu-i aşa, mylord?

— *Yes!*

— Atunci, vă voi arăta şi eu cum se cuvine să se poarte cineva cu un calomniator! mă răstii la el.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Aţi pretins azi că aş trăda pe maharajah. Vă poftesc să dovediţi temeinicia acestei afirmaţii!

— Nu sunt dator să vă fac nici o dovadă. Nu-i aşa, excelenţă?

— *Yes!*

— Aşa? Atunci vă scutesc de obligaţia de a mă mai învăţa cum se cuvine să vi se vorbească, întrucât cunosc „arta” aceasta. Cu dumneavoastră trebuie să se vorbească numai ca unui ticălos, adică aşa!

Şi trântii căpitanului un pumn atât de zdravăn în obraz, încât îl făcui să se clatine, ameţit.

— Ia ascultă! răcni Méricourt, ce-ai îndrăznit să faci?!

— Nimic! Să înfierezi un laş nu-i o îndrăzneală!

Căpitanul spumega de mânie şi-şi trase sabia.

„În sfârşit, l-am silit să se bată!” îmi spusei. Rostind aceste cuvinte, îmi smulsei spada ce se afla înfiptă în corpul ursului şi mă întorsei spre potrivnicul meu. Acesta însă mă privi într-un chip ciudat şi spuse:

— Nu-i aşa, mylord, că sublocotenentul von Gollwitz este un trădător?

— *Yes!*

— Şi că un ofiţer de onoare nu se poate lupta în duel cu un trădător?

— *Yes!*

— Atunci, îl arestăm, excelenţă!

— *Yes!*

— Aţi auzit. Urmaţi-ne!

— Sunteţi nişte laşi! Amândoi! Căpitane şi mylord, vă previn: dacă mai rămâneţi încă un minut în apropierea mea, vă fac de petrecanie, cum am făcut şi ursului.

Îmi scosei ceasul din buzunar.

— Mylord, e smintit! spuse căpitanul, înfricoşat.

— *Yes!*

— Îl înşfăcăm altă dată!

— *Yes!*

Se întoarseră şi porniră spre locuinţa lor.

— Ce părere ai despre oamenii ăştia? întrebai pe maharajah.

— Dacă n-ar fi fost trimişii Angliei, replică regele, aş fi pus să-i biciuiască şi să-i alunge din ţara mea! Vino! Văd că păleşti. Îţi curge sânge din umărul rănit şi ţi-ai putea pierde şi viaţa.

Ne îndreptarăm spre palat. Abia acum începui să simt slăbiciunea pricinuită de scurgerea sângelui şi durerile din piept, datorate îmbrăţişării îngrozitoare a ursului. Când intrai împreună cu rajahul în încăperea mea, căzui leşinat pe divan.

Cufundat cu totul în evocarea trecutului tulburător, era aproape să uit însemnătatea zilei triste de mâine. Mi-am însemnat-o cu trei cruci în calendarul pe care mi-l alcătuiesc în fiece an. Mâine nu voi scrie nimic în jurnalul meu, căci ziua de mâine aparţine cu totul jalei: se împlinesc cincisprezece ani de la moartea scumpei mele Rabbadah.

Deoarece voi celebra ziua de mâine, neastâmpărul mă sileşte să-mi sfârşesc grabnic jurnalul; sunt nerăbdător să văd dacă pot isprăvi descrierea tristelor întâmplări, care n-au cruţat Aughul şi familia sa domnitoare, ci i-au nimicit liniştea şi fericirea…

Când mă trezii din leşinul în care căzusem, era noapte. Mi se părea că sunt singur în odaie. Perdelele ce atârnau deasupra patului meu erau împreunate şi prin ele pătrundea lumina unei lămpi, revărsându-se asupra patului. Trebuia întâi să-mi aduc aminte ce mi se întâmplase. Puternicele dureri din piept şi umăr îmi evocară în chip limpede ultimele întâmplări

pe care le trăisem.

Deodată, văzui că se mişcă o umbră pe dinaintea lămpii. Perdelele fură date în lături şi se ivi o mânuţă albă, urmată de un obraz, a cărui frumuseţe mă ameţi, astfel că lăsai să-mi cadă pleoapele obosite.

Era Rabbadah. Mă socotea încă lipsit de cunoştinţă şi-mi turnă pe gât o băutură tare. Apoi, îmi şterse sudoarea de pe frunte şi de pe obraji, şi-i simţii răsuflarea. Obrajii ei trebuie să fi fost aproape de ai mei. Nu mă mai puteam stăpâni; trebuia să deschid ochii.

Ea îşi dădu seama că mi-am revenit în fire şi se trase înapoi, scoţând o exclamaţie bucuroasă şi înspăimântată în acelaşi timp.

— Rabbadah!

— Te-ai trezit, vorbeşti iar!

— Câtă vreme am dormit?

— Cinci zile!

— Cinci... zile?!

Mi se părea de necrezut; aveam impresia că nu închisesem ochii decât o oră.

— Da, cinci zile. Ai fost foarte rău bolnav!

— Şi... tu eşti aici!

Ea roşi.

— Nu trebuie să afle nimeni. Nu ştiu decât medicul, servitorul tău şi Aimala.

— Aimala? Cine este?

— Soţia fratelui meu.

— Aceea... ah! aceea care s-a prăbuşit o dată cu tine?

— Da. Şi ea a fost aici. Ne-ai salvat viaţa şi am voit să te veghem amândouă, în timpul nopţilor. Să nu vorbeşti cu radja despre lucrul acesta! Eşti obosit?

— Nu. Unde-i generalul Haftley?

— A plecat în ziua când ne-ai salvat de la moarte.

— Se va înapoia desigur cu o armată şi Aughul va fi

neînarmat. Dumnezeule! Dăruieşte-mi iar sănătatea şi puterea!

— Linişteşte-te! Nu trebuie să te frământi. Ah! ni s-a spus că nu este îngăduit să-ţi vorbim când te trezeşti. Voi ruga pe medic să mă ierte şi ţi-l voi trimite numaidecât.

— Ah! rămâi, o rugai cu glas stăruitor; dar ea ieşi repede din odaie.

După câteva clipe adormii din nou.

Era somnul convalescenţei, care durează mult de obicei. Când mă trezii iarăşi, mă simţii atât de înzdrăvenit, încât fui în stare să mă ridic din pat şi să-mi îmbrac hainele, fără să fiu ajutat. Nu era în odaie nimeni care să mă poată împiedica. Dar tocmai când voii să deschid uşa, ca să mă duc în parc, se ivi rajahul. Mă privi mirat şi clătină din cap:

— Mă bucură că eşti aproape însănătoşit, dar va trebui să mai rămâi câteva zile în odaia ta. Ai fost grav rănit la piept. Eşti un erou şi se cuvine să te păstrez.

— Voi rămâne la tine până la moarte.

— Şi eu îţi voi mulţumi, fiindcă te pot folosi chiar dacă zaci în pat.

— Acum, cu ce pot sluji?

— Cu un sfat. Englezii se apropie de graniţa noastră.

— Ah! Atât de curând?

— Blestemaţii. Erau pregătiţi de război înainte ca ticălosul acela de lord Haftley să vină la mine. Solia aceea fusese trimisă numai cu scopul de a mă sili să le dau vreo pricină de război. Şi a izbutit.

— Sunt tari?

— Atât de tari, încât nu-i pot înfrunta decât cu ajutorul vecinilor mei. Le-am trimis în grabă o solie.

— Dar luptătorii tăi?

— I-am înarmat pe toţi. Ah, dacă aş avea artilerie!

— O vei avea!

Rajahul exclamă uimit:

— Eu? De unde?

— O voi lua de la englezi şi ţi-o voi aduce, răspunsei. Mă simţii năpădit de o însufleţire războinică. Dă-mi atâţia luptători câţi îmi trebuie şi îndepărtez pe englezi cu propriile lor arme!

— De câte tunuri e nevoie?

— N-aş putea să-ţi spun acum. Voi, chibzui. Nu se cade să mai fiu bolnav; trebuie să lupt pentru tine, pentru mine şi pentru... Augh!

În locul ultimului cuvânt, era aproape să rostesc alt nume.

— Dar eşti încă prea slăbit!

— Nu, nu mai sunt slăbit. Ia uită-te! Mai sunt bolnav?

Îmi luai sabia din perete şi începui s-o învârtesc deasupra capului cu atâta îndemânare şi repeziciune, încât nimeni n-ar fi fost în stare să-şi închipuie că abia mă trezisem după o luptă de cinci zile cu moartea.

— Bine, spuse rajahul. Am nevoie de tine, aşa că voi nesocoti prescripţiile medicului. Vino cu mine ca să iei parte la consfătuirile ce le vom ţine!

Când intrai în camera rajahului, găsii acolo adunaţi toţi sfetnicii săi. Am fost ascultat cu deosebit respect şi-mi dădui îndată seama că palatul devenise un fel de cartier general al armatei, în care veneau diferite ştiri din minut în minut şi din care porneau neîncetat ordine.

Toţi luptătorii disponibili fuseseră trimişi în întâmpinarea vrăjmaşului ce se apropia. Recunoscui că pregătirile ce se făcuseră erau potrivite, în cazul când se putea nădăjdui că vecinii vor da ajutorul cerut. Rugai să fiu condus să-i văd pe ostaşi, ca să-mi pot da seama mai bine de însuşirile lor şi de felul cum sunt înarmaţi, şi să pot chibzui asupra măsurilor ce mai sunt de luat.

Dorinţa fu socotită ca fiind foarte îndreptăţită. Şi maharajahul voi să-şi vadă trupele, ca să preia conducerea supremă.

În timpul acestor consfătuiri, se înserase. În urma hotărârii la care se ajunsese, aveam să pornesc la miezul nopţii în fruntea unei trupe de două sute de călăreţi, sosiţi de curând. După ce mă pregătii de plecare, mă gândii să mă folosesc pentru prima dată de îngăduinţa ce-mi dăduse Rabbadah, ducându-mă s-o vizitez.

Cu inima stăpânită de emoţie, urcai câteva trepte, dădui perdeaua în laturi si pătrunsei într-o încăpere ortogonală, orânduită cu măreţia pe care o poate imagina numai un domnitor oriental. Pe pernele de catifea era tolănită o făptură ce părea coborâtă din cer, ca să întruchipeze în mod desăvârşit cele mai atrăgătoare imagini despre frumuseţe. Nici cel mai iscusit dintre pictori nu s-ar fi încumetat să imortalizeze pe pânză această femeie; nici un poet, chiar dacă s-ar fi numit Hafis, n-ar fi fost în stare să slăvească vraja acestui idol.

Mă întâmpină cu un zâmbet drăgălaş şi-mi întinse mâna:

— Ştiam că ai să vii.

— De unde ştiai?

— Am ascultat consfătuirea voastră. Aşază-te!

Luai loc lângă ea şi-mi îngădui să-i ţin mâna şi să i-o mângâi.

— Nu vom fi surprinşi? o întrebai.

— Nu. Am poruncit slujnicei mele să mă înştiinţeze dacă vine cineva.

— Voi mai avea vreme să părăsesc chioşcul?

— Nu-i nevoie. Chioşcul acesta n-are decât încăperea în care ne aflăm, dar mai sunt destule ascunzişuri. A fost construit în aşa fel, încât să ofere domnitorului şi familiei sale un refugiu sigur în cazul oricărei primejdii. Te duci să cercetezi trupele?

— Da, la miezul nopţii.

— Mi-ai jurat că vei fi sincer cu mine. De aceea, te rog să-mi mărturiseşti fără înconjur dacă ai încredere, sau te temi

pentru soarta ţării noastre?
— Deocamdată, nu-mi pot da bine seama. Îndată ce-mi voi putea forma o opinie sigură, ţi-o voi destăinui. Ne putem bizui pe ajutorul vecinilor? Nu greşim?
— Cred că nu.
— Ah, englezii sunt vicleni şi se pricep să amăgească, prin făgăduieli strălucite şi cu ajutorul banilor, chiar pe un aliat statornic şi cinstit. Ar fi groaznic dacă, în timp ce noi îi înfruntăm, Aughul ar fi atacat din altă direcţie.
— Ne vom apăra!
— Cu ce?
— Cu propriile noastre mâini!
— Te cred. Dar veţi fi ucişi, înainte ca noi să vă putem veni într-ajutor.
— Ucişi? repetă, clătinând din cap. Nu. Chioşcul acesta este un adăpost sigur.
Aruncai o privire prin încăpere, dar nu fusei în stare să descopăr temeinicia acestei afirmaţii. Ea zâmbi şi-mi spuse pe un ton glumeţ:
— Şi dacă întregul Augh ar fi jefuit, tot ne vei găsi aici, împreună cu comorile noastre; chiar dacă s-ar da foc şi chioşcului. Nu vei avea nevoie decât să-mi strigi numele şi să imiţi bulbulul.
— Cuvintele tale mă liniştesc, deşi nădăjduiesc mult că lucrurile nu vor ajunge atât de departe. Dar acum trebuie să plec. Se apropie miezul nopţii.
Ea se ridică o dată cu mine şi-şi desprinse cordonul care-i înconjura mijlocul.
— Te lupţi pentru noi… şi pentru mine. Ia cordonul acesta; îţi vei atârna armele de el şi-ţi va sluji de talisman în orice cumpănă!
— Rajahul nu-l va recunoaşte?
— Nu-l ştie; poartă-l fără grijă!
Îmi prinse preţiosul cordon în jurul şoldurilor şi-mi întinse

mâna dreaptă.

— Pleacă, şi înapoiază-te biruitor!

Eram peste măsură de tulburat şi abia putui să bolborosesc:

— Rămâi cu bine!

Ieşii din chioşc şi, o jumătate de oră mai târziu, părăsii capitala, după ce-mi luai rămas bun de la rajah. Domnitorul îmi încredinţă cel mai bun cal al său şi mă îndreptai spre răsărit, în fruntea micii mele trupe.

Caii puternici străbătură în goană câmpia nemărginită; nu se auzea nici o vorbă, nici o şoaptă.

Deodată, răsunară loviturile de copite ale unor cai ce se apropiau; erau călăriţi de trei luptători, care voiau să treacă de noi.

— Staţi! le strigai. Încotro?

— Spre Augh, răspunse unul dintre ei.

Cei trei călăreţi îşi dădură seama cât suntem de numeroşi şi se opriră.

— La cine?

— La maharajah.

— De unde veniţi?

— De pe câmpul de luptă.

— De pe câmpul de luptă? Ah! S-a şi dat o luptă? Vrei poate să spui că a fost doar o mică încăierare?

— Nu, o luptă!

— Cum s-a sfârşit?

— Au biruit englezii. Au venit mai curând decât ne-am aşteptat. Năvăleau din toate părţile şi noi nu eram decât călăreţi; n-aveam tunuri şi nici un comandant. Trupele din Augh au fost înfrânte şi s-au împrăştiat. Dar voi cine sunteţi?

— Eu sunt ministrul de război al domnitorului şi mă îndreptam spre voi.

— Ah, sahib, să nu-ţi închipui că am fost laşi! Priveşte-ne rănile! Ne-am luptat cu tot curajul, însă nu ne-am putut

împotrivi vrăjmaşului.

— Vă cred. Englezii s-au năpustit asupra noastră în mod josnic, înainte ca noi să ne fi pregătit de luptă. Unde s-a dat lupta?

— La Sobrah.

— Cât este până acolo?

— În opt ore ajungi la Sobrah. Dar noi am făcut numai cinci ore până aici, ca să aducem vestea.

— Când a început lupta?

— Azi după-amiază.

— Prin urmare, englezii sunt la o depărtare de vreo nouă ore de capitală. Goniţi cât puteţi de repede şi spuneţi rajahului că-l rog să poruncească adunarea tuturor celor împrăştiaţi în preajma câmpului de luptă şi să-i trimită în urma mea, ca să poată apăra capitala. Drum bun!

Voii să-mi continui goana, dar fusei oprit de un strigăt de spaimă.

— Ce s-a întâmplat?

— Priveşte focul dinspre apus, sahib!

Mă uitai îndărăt. Tocmai în direcţia dinspre care venisem, orizontul era înroşit; la început, se văzu doar o fâşie roşie şi îngustă, dar în fiece clipă ea se înălţa şi se lăţea, căpătând o mărime înfricoşătoare.

— E un foc uriaş! Arde un oraş mare!

Clocoteam de mânie. Înaintea mea era o luptă pierdută şi o armată risipită, iar îndărătul meu, Dumnezeule, da, îndărătul meu nu putea fi decât oraşul principal Augh; pe acela îl cuprinseseră flăcările. Dădui pinteni calului, care necheză.

— Întoarceţi-vă! Înapoi! Aughul a fost atacat de duşmani şi dat pradă flăcărilor. Călăriţi cât de iute puteţi şi nu vă îndepărtaţi unii de alţii!

Urmă o goană nebună, de parcă am fi fost urmăriţi de cea mai mare primejdie. Străbăturăm doar în jumătate de oră distanţa pe care o parcursesem în două ore. Cu cât ne

apropiam mai mult, ne puturăm încredinţa că nu ne înşelasem. Cea mai mare parte a oraşului fusese cuprinsă de flăcări. În nici un caz focul nu era datorat unei întâmplări nenorocite, ci avea alte pricini. Curând, ne ieşiră înainte câţiva călăreţi fugari.

— Ce s-a întâmplat? întrebai.

— Sultanul din Symoore a atacat Aughul, mă lămuri unul dintre ei, iar dinspre apus se apropie de noi rajahul din Kamooh.

Scrâşnii din dinţi.

— O mişelie pregătită de multă vreme şi tăinuită cu multă grijă! Unde este Madpur Singh, maharajahul?

— Nimeni nu ştie; nimeni nu l-a văzut.

— Vrăjmaşul e puternic?

— Da. Are câteva mii de oameni.

— Fie! Cine mă urmează, ca să salvăm pe rajah?

— Cu toţii!

— Bun! Răsfiraţi-vă! Veţi opri pe toţi călăreţii pe care îi întâlnim şi încearcă să fugă, silindu-i să ne urmeze!

Pornirăm iar în goană nebună şi, atunci când ne apropiarăm de-a binelea de oraş, aveam o trupă alcătuită din patru sute de inşi, bine înarmaţi.

— Acum, drept spre palatul rajahului! Înainte!

Năvălirăm în oraş ca o vijelie, eu în frunte, iar ceilalţi în urma mea.

Din fericire, trupele vrăjmaşului nu mai erau închegate şi orânduite, ci se răspândiseră după jaf. Doar ici-colo mai trosnea câte o împuşcătură, sau mai încerca să se împotrivească vreo trupă de luptători care dispreţuiau moartea; fireşte, însă, că asemenea încercări singuratice erau zădărnicite. Calul meu îşi vădi nobleţea sângelui.

Cu cât ne apropiam de palat, întâlneam mai mulţi duşmani, iar în faţa palatului se dădea o luptă îndârjită.

— Înainte! Drept înainte! strigai, dând pinteni calului şi

învârtindu-mi sabia.

La început, vrăjmaşii se înspăimântară şi se dădură înapoi, dar când îşi dădură seama că nu suntem numeroşi, îşi recăpătară curajul şi traseră în noi cu atâta înverşunare, încât rândurile oamenilor mei începură curând să se rărească. Căzuseră câţiva şi pe străzile pe care le străbătusem în goană; acum însă se părea că suntem cu toţii sortiţi pieirii.

Văzui câţiva servitori, care se înarmaseră şi luptau în curtea palatului. Mă repezii spre poartă, tăbărând peste cei care se aflau acolo şi risipindu-i. Ajungând la luptătorii regelui, am fost întâmpinat cu bucurie:

— Te-ai înapoiat, sahib?

— Unde-i rajahul?

— În grădină.

— Şi haremul?

— Împreună cu el.

— Fugiţi şi voi acolo! Altundeva nu mai e nici o putinţă de salvare!

Fără să descalec, urcai scara şi străbătui marele gang al palatului, unde doborâi câţiva vrăjmaşi, apoi mă îndreptai spre grădină. Şi aici lupta era în toi şi răsunau strigăte de furie şi de izbândă. Rabbadah îmi vorbise despre un refugiu în chioşc. Prin urmare, acolo trebuia să fie maharajahul, în cazul când mai era în viaţă.

Doborând cu sabia sau trecând călare peste duşmanii pe care-i mai întâlnii, ajunsei în partea de grădină rezervată femeilor. Deodată, auzii îndărătul meu răsuflarea greoaie a unor cai. Întorsei capul. Cinci luptători dintr-ai noştri mă urmaseră. Fără să ţinem seamă de minunăţiile grădinii, ne îndreptarăm spre chioşc, la lumina flăcărilor care mistuiau palatul. La un moment dat, îmi oprii calul, trăgându-l înapoi: zărisem două cadavre, al unui bărbat şi al unei femei. Recunoscui îndată pe rajah şi pe soţia lui, Aimala.

Ambele corpuri erau străpunse de gloanţe şi lovituri de

sabie. Dar unde era beguma?

— Luaţi cadavrele de aici şi adăpostiţi-le!

După ce dădui această poruncă, străbătui câteva tufişuri şi ajunsei la locul pe care era înălţat chioşcul.

Rabbadah se afla pe una din treptele chioşcului şi se apăra din răsputeri, cu ajutorul unui „scirimar” încovoiat. Nu era rănită; duşmanii o cruţaseră. Aveam să aud îndată de ce nu fusese ucisă şi ea. Doi vrăjmaşi se năpustiseră asupră-i şi se străduiau să-i smulgă arma din mână.

— Unde-i averea maharajahului? răcni unul din ei.

— Căutaţi-o! răspunse Rabbadah, liniştită.

Din treizeci de gâtlejuri ţâşniră urlete de furie şi ameninţare.

— Tu eşti beguma. Ştii unde şi-a ascuns rajahul comorile. Destăinuieşte-ne ascunzătoarea lor; de nu, vei muri în cele mai cumplite chinuri!

— Chinuiţi-mă!

— Fie! Ardeţi-i întâi turbanul!

Cinci inşi se repeziră şi o ţinură cu toată puterea, iar altul aduse un tăciune, ca să înfăptuiască înspăimântătoarea ameninţare.

— Rabbadah!

Acesta fu singurul cuvânt pe care-l rostii şi mă năpustii în mijlocul vrăjmaşilor, care se retraseră, surprinşi. Folosii uluiala care-i cuprinse:

— Urcă-te pe cal!

Trântii două lovituri zdravene de sabie în dreapta şi în stânga, îmi silii calul să se ridice pe picioarele dindărăt — şi în clipa următoare îmi trăsei iubita pe cal, aşezând-o în faţa mea. Totodată, apărură cei cinci inşi care mă urmaseră; doi dintre ei aşezaseră pe cai cadavrul rajahului şi pe cel al soţiei sale.

— Săriţi zidul după mine, drept în apă! Înainte!

Gonirăm sălbatic. Cunoşteam un loc unde zidul era scund şi

putea fi trecut lesne de un călăreţ îndemânatic. Mă îndreptai întâi spre partea de grădină rezervată bărbaţilor şi ajunsei la locul prielnic. Ceilalţi mă urmară.

— Să nu te sperii, Rabbadah! Ne aruncăm în apă.

Îmi îndemnai armăsarul şi isteţul animal zbură ca o săgeată peste zid, în mijlocul valurilor fluviului. După ce însoţitorii mei săriră la rându-le în apă, ne oprirăm pe malul opus, unde ajunserăm cu bine, cu toate că trei dintre cai aveau de dus poveri duble.

— Acum, încotro, sahib? mă întrebă unul dintre însoţitori.

— Descălecaţi şi lăsaţi întâi caii să răsufle! Aici suntem câtva timp în siguranţă. Am venit în goană până aici şi mai avem de trecut încă o dată apa.

Coborâi de pe cal, împreună cu Rabbadah, iar ceilalţi păşiră îndărătul nostru, păstrând o distanţă respectuoasă. Prinţesa, care nu avusese vreme să-şi plângă morţii dragi, se repezi la cadavrele fratelui şi cumnatei ei şi, nemaiţinând seama de îmbrăcămintea udă ce i se lipea de corp, îngenunche şi începu să-şi tânguie durerea.

Apoi, veni spre mine şi-mi întinse mâna:

— Erai plecat. Cum te-ai înapoiat ca salvator, în împrejurarea aceasta îngrozitoare?

— Am zărit lumina flăcărilor şi-am bănuit numaidecât că s-a întâmplat o nenorocire. De aceea m-am înapoiat.

— Îţi mulţumesc. Totul e pierdut?

— Totul! Englezii ne-au nimicit azi după-amiază; sultanul din Symoore a cucerit Aughul, iar dinspre apus năvăleşte asupra noastră rajahul din Kamooh.

Ea îşi împreună mâinile şi tăcu. Apoi, îşi ridică mâna dreaptă spre cer. Mi se părea că e o făptură supraomenească, luminată de flăcările care mistuiau oraşul.

— Să fie blestemaţi englezii! Ei mint şi înşală, trădează şi pârjolesc, pradă şi ucid; să fie blestemaţi! Să cadă toate blestemele lumii asupra lor!

Urmă o linişte apăsătoare. Apoi, o întrebai:

— Ce s-a întâmplat după plecarea mea? Povesteşte-mi, te rog!

— Nu acum. Nu pot gândi, nu pot istorisi; pot doar să blestem, să blestem pe aceşti englezi şi pe diavolii din Symoore şi Kamooh, care s-au prefăcut că ne sunt prieteni şi au fost înţeleşi în ascuns cu duşmanii noştri, ca să-şi însuşească avuţiile noastre. Nici un mogul, nici un şah, nici un sultan şi nici un rajah nu au atât de multe bogăţii ca rajahul din Augh. Ştiau netrebnicii şi voiau să le jefuiască. Dar tot nu le vor avea! Maharajahul din Augh, cel mai nobil şi cel mai drept dintre regi, e mort, trădat de englezi şi ucis mişeleşte de „prietenii” săi. Averile lui aparţin prinţesei şi nu vor cădea niciodată în mâinile lor; o jur pe sufletele acestor doi oameni nevinovaţi, care zac la picioarele tale!...

Nu-mi pot continua scrisul, fiindcă sunt peste măsură de tulburat. Mi se pare că văd şi acum ochii sticloşi ai rajahului şi soţiei sale. Sunt neliniştit. Trebuie să mă ridic şi să ies pe ţărm. Poate că dacă-mi va răsuna în urechi zgomotul izbirii valurilor de ţărm, umbrele palide pe care le-am evocat prin povestirea mea se vor îndepărta iar de mine si-mi voi putea potoli nervii. Poimâine voi scrie iar.

De la acest „poimâine” au trecut paisprezece ani. Ca în toţi anii, mi-am petrecut ziua morţii dragei mele Rabbadah lângă coşciugul ei. Şi după aceea, — după aceea m-a năpădit iar dorul, căruia nu mă puteam împotrivi, dorul de a scăpa din această temniţă. Am făcut acelaşi lucru, pe care renunţasem să-l săvârşesc de câţiva ani, din pricina deznădejdii, am stat necontenit timp de opt zile pe cea mai mare înălţime a insulei, de dimineaţă, când răsărea soarele din valuri, şi până noaptea târziu, îndreptându-mi ocheanul spre zarea depărtată. Ochii mei însetaţi de mântuire scrutau neîncetat

fiece punct care putea fi luat drept o corabie sau barcă; de mii de ori am tresărit şi mi-au tremurat picioarele când m-a amăgit soarele cu vedenia sclipitoare a vreunei pânze mişcate de vânt şi de tot atâtea ori m-am prăbuşit, mâhnit. Şi când se lăsa seara, căram pe înălţimea aceea grămezi de lemne uscate şi întreţineam toată noaptea un foc uriaş, pe care nu s-ar fi putut să-l ocolească sau să nu-l vadă nici un vas care s-ar fi găsit la o depărtare de cincizeci de mile. Ce urmăream prin acest procedeu? Ani îndelungaţi dorul nu m-a părăsit nici o clipă, ci m-a urmărit pas cu pas. Îl simţeam atunci când mă odihneam, ca şi dimineaţa, când mă trezeam, şi umbra lui pieri încetul cu încetul într-o mare de dezamăgiri, iar ultima mea nădejde se sfărâmă de stânca insulei mele. Dar acum mi-am dat seama că dorul nu mi s-a potolit cu totul, ci s-a înălţat din valuri, mai însufleţit ca oricând. Iar astăzi, stă drept înainte-mi şi-mi arată apusul, apusul spre care se află patria mea, apusul unde mi-am ţesut visurile copilăriei şi unde cunosc o ţară care a fost cândva patria mea, care este şi azi patria mea...

Veghea mea, care ţinu opt zile, se dovedi tot atât de infructuoasă ca şi cele de dinaintea ei. Nu se ivi nici o pânză. Cu toate acestea, atunci când mă hotărâi în sfârşit să mă înapoiez la coliba mea, fiindcă mă răpusese oboseala —, nu mă simţeam câtuşi de puţin descurajat, ca de celelalte daţi. Eram mai convins ca oricând că, dacă m-aş bizui pe un sprijin din afară spre a scăpa de singurătatea insulei, ar însemna să aştept zadarnic douăzeci şi trei de ani. Şi-mi mărturiseam că n-aş fi fost în stare să îndur atâta vreme îngrozitoarea singurătate în care mă aflam. Dar ce mă împiedica, dacă nu mă putea ajuta nimeni, să-mi rup lanţurile care mă încătuşau şi să încerc să scap prin propriile-mi puteri? Mă simţeam încă destul de îndrăzneţ pentru o asemenea încercare. Şi, la urma urmelor, mi-ar fi fost totuna, în cazul când n-aş fi izbutit, dacă mi-ar fi zăcut cadavrul pe fundul mării, sau dacă ar fi putrezit

în vreun ungher întunecat al insulei. Mă miram eu însumi că mintea-mi fusese în stare să făurească un asemenea plan, întrucât, de-a lungul anilor, gândul unei astfel de încercări mi se păruse lipsit de orice sorţi de izbândă. Câtă vreme era încă în viaţă scumpa mea Rabbadah, mi-aş fi putut găsi o scuză, căci n-aş fi silit-o în nici un caz să săvârşească o faptă atât de primejdioasă. Şi iarăşi nu m-am gândit nici o clipă să pornesc singur, despărţindu-mă de soţia mea. Dar acum, când Rabbadah mă părăsise şi singurătatea mă învăluia în mantia ei deznădăjduitoare, gândul acesta era oarecum firesc şi faptul că mă frământa nu trebuia să mă mire. Oare moartea soţiei mele mă descurajase atât de mult şi-mi slăbise cu desăvârşire cutezanţa de altădată? Acum, când aştern aceste rânduri pe hârtie, încep să-mi dau seama că pe insulă mă schimbasem: nu mai eram acela care fusesem în India. De atâtea ori, în ceasurile de nemărginită întristare care se abăteau asupra mea, Rabbadah fusese aceea ce ştiuse să mă mângâie şi să mă îmbărbăteze! Fără ea, şi fără amintirea feminităţii ei eroice şi iubitoare, m-aş fi omorât de mult, ca şi înaintaşul meu pe insulă. Oare ea este aceea care mă îndeamnă astăzi să-mi rup lanţurile şi care-mi insuflă iar speranţa ce-mi cuprinde sufletul?

Când mă înapoiai să mă odihnesc, după opt zile de veghe, eram ferm hotărât să părăsesc insula şi să-mi croiesc drum pe nemărginita mare, înapoi... la oameni!

În dimineaţa următoare, m-am trezit devreme şi am înşfăcat un ferăstrău şi un topor, ca să încep construirea bărcii cu pânză.

Nu sunt marinar şi cu atât mai puţin un constructor de nave, dar am învăţat cum se construieşte o barcă şi ştiu că voi izbuti s-o fac potrivită cu ţinta pe care o urmăresc. Astăzi, binecuvântez clipa în care m-am hotărât să iau cu mine pe insulă cărţile căpitanului şi instrumentele de bord. La început nu le-am dat atenţie, deoarece n-aveam nici o noţiune despre

felul cum se întrebuinţează; iar lucrurile ciudate despre care scriau cărţile căpitanului îmi erau şi mai de neînţeles. Dar când vâslii pentru ultima dată spre sfărâmăturile vaporului, ca să mai iau vreun obiect folositor, le-am luat totuşi, nu atât din pricină că le socoteam trebuincioase în vreo împrejurare oarecare, cât pentru că erau foarte preţioase. Iar după aceea nu numai că nu m-am căit, dar m-am bucurat că le-am adus pe insulă. Am citit de atâtea ori cărţile, în zilele nesfârşite ale singurătăţii mele, încât aproape că le cunosc pe de rost. Ele m-au ajutat să-mi alung ucigătoarea plictiseală şi mi-au dat putinţa să stabilesc poziţia geografică a insulei mele. Acum ştiu ceea ce înainte nu mă interesa prea mult şi anume că temniţa mea se afla la 92 grade şi 14 minute spre răsărit de Greenwich şi la 37 minute la sud de ecuator; şi nu numai că ştiu să fac deosebirea dintre diferitele feluri de vapoare, corăbii şi bărci, dar cunosc o sumedenie de alte lucruri care, după cum nădăjduiesc, îmi vor fi de mare folos atunci când barca pe care o construiesc va pluti în sfârşit pe mare.

Înainte de orice, cred că acum ştiu în ce mod trebuie împreunate părţile unei bărci, ca să poată fi vâslită cu oarecare uşurinţă şi să înfrunte valurile. Vechea luntre ce aparţinuse vaporului nu mai este de întrebuinţat, fiind putrezită şi spartă; nu mă voi încrede în ea, decât pentru vreo plimbare în apele liniştite de lângă coastă, sau la adăpostul stâncilor. Mai înainte, am înaintat cu ea până în largul mării şi am vâslit în jurul regatului meu. Dar a trecut mult de atunci, şi o asemenea încercare ar fi astăzi plină de primejdii.

Pe insula mea cresc mulţi copaci cu fructe de pâine, de o mărime neobişnuită. Mi-am căutat unul dintre aceştia, ca să-mi înfăptuiesc planul. Avea o circumferinţă de peste un metru şi jumătate şi era la oarecare depărtare de plajă. Nu era o treabă prea uşoară să dobor copacul, care avea o înălţime de vreo şaisprezece metri. Dar cât de bucuros am fost când am izbutit în sfârşit să-l văd întins la picioarele mele, după o

muncă de paisprezece ore! În ziua următoare, îi tăiai coroana cu ajutorul ferăstrăului şi mă apucai să dau tulpinii forma pe care o doream, cu ajutorul toporului. Din ziua când am cărat de pe vapor ceea ce salvasem de la bord, n-am mai muncit atât de mult ca în ultimele zile. Am tăiat cu ferăstrăul şi am tras la rindea, am ridicat şi am scobit cu dalta, am măsurat şi am socotit, — şi abia am avut vreme să mă gândesc că trebuie să mănânc. Mi-am târât anevoie scheletul de barcă până jos, pe plajă, când am simţit că sunt la capătul puterilor.

Azi e duminică. De aceea, nu lucrez. De altfel, nici n-aş fi în stare să muncesc, întrucât sunt din cale-afară de istovit de pe urma îndeletnicirii mele din ultimele zile. Voi folosi timpul liber al acestei zile de odihnă ca să-mi continui însemnările...

În nordul Aughului, la o depărtare de câteva ore de malul Gangelui, se întinde o pădure seculară, deasă şi aproape cu neputinţă de străbătut, din pricina plantelor agăţătoare.

Doar câteva poteci înguste înlesnesc pătrunderea spre mijlocul pădurii, unde se află ruinele unuia din acele temple indiene, cu a căror măreţie de neînchipuit nu se pot asemui decât rămăşiţele templelor ciclopice din Java.

În dimineaţa zilei următoare, în care fusese atacat Aughul, cinci bărbaţi şi o femeie călăreau pe cărarea şerpuitoare ce ducea de la Augh spre pădurea Koleah.

În frunte mergeam eu, fostul sublocotenent în slujba Angliei şi apoi ministru de război al lui Madpur Singh. Îndărătul meu se afla Rabbadah, prinţesa din Augh, iar în urma ei erau cinci călăreţi, dintre care doi duceau câte un cadavru aşezat de-a curmezişul cailor.

— Ai mai fost pe aici? mă întrebă prinţesa.

— Niciodată! îi răspunsei.

Văzui că se înspăimântă.

— Şi crezi că vei fi în stare să ne găseşti aici un refugiu sigur?

— Am un prieten puternic în pădurea aceasta şi între aceste ruine.

— Şi unde se află?

— Nu ştiu, dar voi afla îndată.

Convorbirea lâncezi iar, până când ajunserăm la un loc unde o cărare se împreuna cu aceea pe care venisem noi şi căpăta o lăţime aproape dublă. În clipa când sosirăm acolo, ne ieşiră dintr-un desiş în întâmpinare vreo douăzeci de inşi cu înfăţişare sălbatică. La cingătorile lor atârna înfricoşătorul laţ, pe care-l cunoşteam atât de bine. Rabbadah scoase un ţipăt de spaimă.

— Phansegari! strigă îngrozit călăreţul de dindărătul ei şi, sărind de pe cal, dispăru printre plantele agăţătoare. Ceilalţi patru, la fel de înfricoşaţi, îi imitară pilda, fără să mai stea mult pe gânduri, lăsându-şi caii în părăsire.

— Opreşte-te! îmi strigă unul dintre phansegari. Cine sunteţi?

— Prieteni, răspunsei liniştit. Scosei dintele de crocodil şi i-l arătai.

— Văd că eşti un prieten. Şi cine-i femeia aceasta.?

— Nu pot s-o spun decât celui care mi-a dat acest semn şi cu care vreau să vorbesc.

— Cum se numeşte?

— Nu mi-a destăinuit numele.

— Îmi dai de bănuit cu răspunsul acesta. Coborâţi amândoi şi urmaţi-ne! Ah, două cadavre! Cine sunt? Şi de ce le-aţi adus?

— Vrem să le îngropăm aici.

— Pentru îngroparea cadavrelor există alte locuri. De altfel, trebuie să fii englez sau francon, fiindcă la noi se ard cadavrele. Îmi dai din ce în ce mai mult de bănuit. Porniţi!

Furăm înconjuraţi de phansegari şi ne continuarăm drumul pe jos, până la un loc împrejmuit de o vegetaţie deasă pe care se puteau zări uriaşele blocuri de piatră ale templului de

odinioară.

Câţiva phansegari ne aduseseră caii şi-i legară.

— Mai departe! ni se porunci.

Conducătorul phansegarilor ne călăuzi printre bucăţi mari de stâncă şi resturi de zid, până la un gang îngust, care cobora în pământ. Bâjbâirăm pe întuneric, până când călăuza se opri.

— Aşteptaţi aici! Nu ştiu dacă mă voi înapoia curând.

Îl auzirăm îndepărtându-se — şi după aceea se făcu linişte.

— Nu cumva ne-a părăsit aici, hotărât să nu se mai înapoieze? îmi şopti Rabbadah.

— Nu fi îngrijorată! Ne aflăm în mâini bune.

— Eşti sigur?

— Atât de sigur, încât mi-aş da viaţa de o mie de ori mai înainte de a lăsa pe cineva să-ţi atingă măcar un fir de păr. Ascultă!...

Zidul de care ne sprijinisem trebuie să fi fost destul de subţire, căci auzirăm paşi numeroşi şi tot atât de multe glasuri. Totodată, simţirăm un miros asemănător cu cel al răşinei. Deodată, se auzi un glas puternic şi limpede:

Coboară de pe înălţimile sfinte,
în singurătatea cărora tronezi;
lasă-ne, *Siva*, *lasă-ne să vedem*,
că eşti mereu printre noi!

Oare lumina soarelui tău păleşte
pe înălţimile Tscholamandelas[1]
şi steaua ta piere în Dschahlawan[2],
ca să dispară spre a se ascunde?

Recunoscui numaidecât glasul; era al phansegarului care-

[1] Denumirea indiană a coastei Koromandel.
[2] Denumirea indiană a coastei Malabar.

mi dăduse semnul.

— Acesta-i prietenul, care ne va ocroti pe tine şi pe mine! o îmbărbătai eu pe Rabbadah.

Glasul continuă:

Sfărâmă acoperământul stâncos.
O, Kalidan; ieşi din mormânt
şi vino, cu vechea ta putere,
la Thuda, care te doreşte cu înfocare!

Brahmanul să se ducă la culcare,
cu „Sakundala” în mână
şi să nu înţeleagă vraja
care-l leagă de lumea ta?

Creştetul înalt al Himalaiei
iese din cercul de nori ce-l învăluie
şi căpeteniile de seamă ale giganţilor
privesc umiliţi spre Cel-Etern.

Valurile uriaşe-l preamăresc,
lovindu-se de malurile lui Kuratschis,
iar zgomotul tălpoaiei care le spintecă
povesteşte despre el, la lumina stelelor.

Îl preamăreşte urletul Suycrongului[1]
care vuieşte în junglă,
când îşi înfige ghearele în pradă
şi se schimonoseşte sălbatic, de bucuria biruinţei.

Îl proslăveşte vuietul muntelui de foc,
ce umple de groază orice inimă,

[1] Tigrul indian.

când din prăpastia fără fund
ţâşneşte marea de flăcări!

— Şi acesta-i un phansegar, un ucigaş? mă iscodi prinţesa. Vorbeşte ca un poet.

— A devenit phansegar, fiindcă Tamu i-a jefuit toată averea; cu toate acestea, abia l-ar putea întrece un poet din Apus sau Răsărit. Ascultă!…

Glasul se auzi iar:

Şi e stăpân: din ţara gheţurilor,
unde Lena curge leneş spre Mare,
până în depărtare, unde sălbaticul
se fereşte de Jahu[1]*, pe ţărmul stâncos.*

Şi rămâne stăpân: îi zăreşti urma
măreţiei în constelaţia stelelor;
piciorul lui se reazemă pe mările lumii
şi legea lui este natura.

Chiar dacă se apropie cu furtuni funeste
noaptea neagră dinspre vest,
oricât s-ar înălţa norii,
Hindukohul le sfărâmă puterea.

Furtunile potolite încreţesc curând,
cu adierea rece a vântului de seară,
valurile Golfului Persic şi freamătă
lin prin cele ale Pendjabului.

Acolo unde Almeah[2] *şi-a cântat abia*
cântecele de noapte ale Bhowanniei,

---

[1] Diavolul.
[2] Dansatoare.

se aude în ghaturile[1] *liniştite*
răsunetul limpede al trompetei de război.

Câmpiile mirositoare Thanaka
strivesc copita de fier a armăsarului;
phansegarii zboară în păduri,
spre chemarea de izbândă a duşmanilui.

Undele Gangelui trebuie să-i ducă
până la locul sfânt al lui Siva[2]*,*
iar bărcile lor de foc alungă
animalele jertfite de Dumnezeu.

Apoi se închină cu toţii, plini de smerenie,
unui alt Dumnezeu şi
din rândurile mulţimii lesne de înşelat
se aude venerarea omului din Falesthin[3]*.*

Nu mai puturăm asculta poezia, întrucât se înapoie phansegarul care ne lăsase acolo, dar dintr-altă direcţie decât aceea spre care se dusese.

— Urmaţi-mă!

Păşirăm încet îndărătul lui, până când ajunserăm la o scară de piatră ce ducea în sus, spre alt gang, asemănător celui pe care-l străbătusem mai înainte. Gangul era întortocheat şi plin de fum. Păşirăm apoi într-o despărţitură boltită, din care trecurăm pe un fel de pasarelă de piatră; de aici, puteam privi într-o adâncime.

— Aşezaţi-vă! Şi dacă veţi scoate vreun singur sunet faţă de ceea ce veţi vedea, veţi fi aruncaţi în adânc! ne ameninţă călăuza.

---

[1] Văi.

[2] Benares.

[3] *Palestina*; e vorba prin urmare de Iisus.

Lângă peretele galeriei, se întindea un bolovan de stâncă, pe care erau aşezaţi vreo doisprezece-cincisprezece thagi, pregătiţi desigur să înfăptuiască ameninţarea celuilalt.

— Putem vorbi încet între noi?

— Da.

— Ne putem apropia de marginea balustradei, ca să vedem ce se întâmplă jos?

— S-o faceţi negreşit, ca să vă daţi seama ce vă aşteaptă în cazul când nu ne sunteţi prieteni!

Mă îndreptai spre balustradă şi prinţesa îmi imită pilda.

Zărirăm o încăpere înaltă, cu înfăţişarea unei catedrale, mărginită de ziduri uriaşe de piatră şi sprijinită de un fel de stâlpi tot atât de impunători. În faţa unui altar de piatră, îngenuncheaseră vreo două sute de inşi, care purtau făclii. De aici venea mirosul de răşină pe care-l simţisem. După armele pe care le aveau, înţelesei că bărbaţii dinaintea altarului erau thagi şi phansegari; la cingătoarea fiecăruia dintre ei atârna laţul de mătase, ori înfricoşătorul cuţit încovoiat.

Între ei şi altar şedeau ghemuiţi vreo douăzeci de inşi, care purtau cu toţii uniforme engleze. Mă uitai cu luare-aminte la ei şi întrebai pe Rabbadah:

— Vezi pe prizonieri?

— Da. Sunt englezi.

— Uită-te bine la cei doi din dreapta, în rândul din faţă, dar fii prevăzătoare şi rămâi liniştită!

Îi recunoscu numaidecât:

— Lord Haftley!

— Şi căpitanul Méricourt! adăugai.

Atunci se apropie de noi phansegarul care ne călăuzise până aici.

— Văd că i-aţi recunoscut pe prizonieri!

— Da.

— Atunci sunteţi pierduţi, fiindcă astfel mărturisiţi că aveţi legături cu ei!

— Sunt duşmanii noştri!

— Vă priveşte!

— Dacă aş fi fost vrăjmaşul vostru, de unde aş fi avut semnul acesta?

— Poate că l-ai furat sau l-ai prădat.

— În cazul ăsta m-aş fi încumetat să vin aici?

Mă măsură din cap până în picioare şi se îndepărtă, fără să-mi răspundă.

Printre phansegarii din faţa altarului se afla şi acela care-mi dăduse dintele de crocodil. Îşi sfârşise cuvântarea.

Făcu un, semn şi toţi thagii se ridicară.

— Ucenicii să treacă în faţă! porunci.

Trei inşi păşiră până la altar.

— Astăzi trebuie să săvârşiţi prima ispravă. V-aţi exersat îndeajuns îndemânarea?

— Da! izbucniră în acelaşi glas cei trei ucenici.

— Arătaţi-ne ce-aţi învăţat!

Unul dintre prizonieri fu înhăţat şi dus lângă altar. Primul ucenic dintre thagi se apropie de prizonierul legat şi ţinut zdravăn şi-l privi drept în ochi. Într-o clipă, îi zvârli după gât laţul de mătase.

Strânsei pe Rabbadah de braţ, ca să-mi stăpânesc ţipătul de groază pe care eram gata să-l scot în clipa uciderii.

— Trebuie să mă aşez, îmi şopti Rabbadah.

— Eu rezist încă, îi răspunsei. Fără îndoială că acum este dat pentru prima oară unui european prilejul să privească o asemenea jertfă adusă de thagi şi numai omenirea este de vină că mi-am câştigat dreptul de a fi un martor desăvârşit al acestui spectacol drăcesc.

Trecură vreo două ore, până să mă aşez şi eu; în tot acest timp urechile mele auziră câteva groaznice horcăieli de moarte. Ultimii condamnaţi erau Méricourt şi generalul Haftley.

Acum, călăuza noastră se ridică iar şi ne spuse:

— ”Maestrul” are vreme. Veniţi cu mine!

Ne însoţi de-a lungul unui gang, ce părea să coboare mereu şi ducea în sfârşit spre o potecă; strecurându-ne printre bucăţi de stâncă, ajunserăm în cealaltă parte a templului, la locul unde erau legaţi caii noştri. Maestrul se îndreptă spre noi, însoţit de vreo douăzeci dintre credincioşii săi. Îl recunoscui şi mă recunoscu şi el.

— Tu aici? Am auzit că un bărbat şi o femeie doresc să-mi vorbească, dar nu mi-am închipuit că eşti tu, întrucât semnul n-a fost găsit pe treapta ultimă a scării.

— Oamenii tăi ne-au luat prizonieri, înainte ca noi să fi ajuns la templu. Aş vrea să-ţi fac o rugăminte.

— O rugăminte? Phansegarului? Vorbeşte!

— Priveşte mortul acesta!

Ridicai pânza de pe cadavrul regelui. Phansegarul îl privi şi se trase repede înapoi.

— Madpur Singh, maharajahul! Cine l-a ucis? Vii să ceri răzbunare şi-ţi jur că o vei primi!

— Priveşte şi celălalt cadavru!

— Cine-i femeia aceasta frumoasă?

— Soţia, fericirea maharajahului. A fost omorâtă o dată cu el.

— Va fi răzbunată de zece ori! Şi cine-i femeia care te însoţeşte?

Principesa îşi ridică vălul care-i acoperea obrazul.

Sunt Rabbadah, prinţesa din Augh.

— Prinţesa! Bărbaţi, îngenuncheaţi repede şi sărutaţi-i poala rochiei! Aşa! Şi acum, spune-ne: cine a ucis pe maharajah şi pe soţia lui?

— Nu cunoaştem pe ucigaş, răspunse Rabbadah. Grozăvia s-a săvârşit ieri seară, în timp ce a fost cucerit Aughul.

— Visez oare? Aughul a fost cucerit?

— Da.

— Nu se poate! După-amiază s-a dat lupta de la Sobrah,

astfel că englezii n-au avut cum să ajungă seara în Augh, cu toate că am luat prizonieri pe conducătorii lor, ca să-i pedepsesc pentru trădarea maharajahului.

— Englezii n-au ajuns în Augh; sultanul din Symoore l-a cucerit, împreună cu oamenii lui.

— Atunci, el este ucigaşul maharajahului, în aceeaşi măsură cu ticăloşii care l-au răpus! Am luat seara prizonieri pe englezi şi i-am adus aici în cursul nopţii. Credeam că-l voi putea sluji pe maharajah, prin spaima pricinuită în tabăra lor de dispariţia conducătorilor. Şi acum, lucrurile au luat întorsătura aceasta îngrozitoare! Prin urmare, Aughul este în mâna sultanului din Symoore?

— Da, şi în acea a rajahului din Kamooh, care se îndrepta aseară spre oraş.

— Aşadar, şi el este ucigaşul maharajahului nostru, îşi vor ispăşi mişelia! Întorcându-se spre prinţesă, adăugă:

— Îţi vom îndeplini orice dorinţă, sahiba!

— În primul rând, te rog să te îngrijeşti de adăpostirea acestor doi morţi.

— Nu vrei să-l arzi?

— I-aş putea arde acum în modul cuvenit şi vrednic de maharajahul din Augh?

— O poţi face mai bine acum decât mai târziu.

— Cum? în ce loc şi când?

— Încredinţează-mi sarcina aceasta, sahiba! Mai ai vreo poruncă să ne dai?

— Nu cunoşti un loc, în care ne-am putea ascunde câtva timp, eu şi acest prieten credincios al fratelui meu?

— Urmaţi-mă! ne îndemnă, fără să mai stea pe gânduri.

Ne călăuzi în jurul templului, spre inima pădurii. După vreo zece minute, ne aflarăm în faţa altor ruine, într-o stare oarecum mai bună decât celelalte.

— Aţi fost până acum doar în intrarea templului, sahiba, ne lămuri phansegarul. Adevăratul templu este aici. Oamenii mei

îl cunosc într-o măsură oarecare, dar numai eu şi fiul meu îl cunoaştem în întregime. Fiul meu a rămas în Augh. Dacă nu mai este în viaţă, vai de ucigaşii lui!

Urcarăm într-o sală sprijinită de coloane, lată de vreo treizeci de metri, şi văzurăm un monument impunător, mărturie măreaţă a unor vremi îndepărtate cu vreo mie de ani faţă de cele de azi. În această încăpere de proporţii neobişnuite, mă simţeam ca o furnică rătăcită în catedrala din Koln.

Maestrul n-avea vreme să ne dea lămuriri. Păşea grăbit şi noi îl urmam tot atât de zoriţi; şi ajunserăm la... dar stai! în privinţa aceasta, carnetul meu de însemnări trebuie să fie discret. Pricina care mă determină să nu destăinuiesc locul unde am ajuns va fi curând înţeleasă de cel în mâna căruia vor cădea aceste rânduri.

Prin urmare, îndată ce se opri, maestrul apăsă pe o lespede care, spre uimirea noastră, se deschise. Îndărătul ei se vedea o scară.

— Acolo, sus, vă fi locuinţa voastră. Uitaţi-vă cu băgare de seamă la locul pe care l-am atins, şi urmaţi-mă!

Urcarăm un şir de trepte şi păşirăm într-un gang foarte luminos, de-a lungul căruia se aflau douăsprezece uşi, ale căror deschizături erau astupate cu rogojini.

— Aici au fost cândva locuinţele preoţilor, ne lămuri. Porunceşte, sahiba, câte încăperi îţi trebuiesc! Celelalte sunt destinate ocrotitorului tău!

— Lasă-ne să le vedem! îl rugă Rabbadah.

Intrarăm pe rând în aceste încăperi; fiecare dintre ele era decorată în alt stil: chinezesc, malaiez, indian, european şi aşa mai departe, astfel că nici un prinţ n-ar mai fi stat pe gânduri, dacă ar fi fost îndemnat să le locuiască.

Prinţesa îşi împreună mâinile, plină de uimire:

— Câtă minunăţie! Cât fast! Cine a orânduit camerele în felul acesta?

— Eu, îi replică maestrul.

— Şi cui sunt destinate?

El zâmbi:

— Eu sunt maharajahul thagilor din Augh! Mă vizitează deseori distinşi sahibi, aşa că trebuie să am asemenea încăperi, potrivite cu rangul lor.

— Atunci eşti nevoit să te îngrijeşti şi de servirea oaspeţilor.

El zâmbi iar, cu un aer de încredere în sine, şi ne arătă o placă de metal, care atârna la intrarea gangului, împreună cu un ciocan.

— Sahib, loveşte cu ciocanul, mă îndemnă.

Îi ascultai îndemnul şi în clipa următoare intră un băiat care, ţinându-şi braţele încrucişate, se plecă până la pământ.

— Loveşte de două ori, sahib!

Îi îndeplinii iarăşi îndemnul şi apăru o fetiţă de vreo doisprezece ani, care ne salută în acelaşi mod ca şi băiatul.

— Loveşte de trei ori!

De data aceasta, intră o femeie de vârstă mijlocie.

— Loveşte de patru ori!

Acum se ivi un bărbat cam de aceeaşi vârstă cu femeia.

— Aceştia vă vor fi servitorii, ne lămuri maestrul, la al cărui semn cei patru se îndepărtară. Cunoaşteţi semnalele, astfel că-i puteţi chema oricând vreţi. În fiecare cameră veţi găsi tot ce trebuie pentru scris. Dacă doriţi ceva deosebit, e foarte bine să scrieţi, şi seara să daţi unui servitor biletul ca să mi-l predea.

— De obicei, când ţi se poate vorbi? îl întrebă Rabbadah.

— O vei afla în fiece zi, de la servitori, sahiba. Ziua mea se scurge altfel decât aceea a unui brahman şi acum, în timp ce ţara este cotropită de duşman, voi fi şi mai puţin stăpân pe timpul meu.

— Şi calul meu? întrebai.

— Cei şapte cai ai tăi sunt jos, în grajd, şi vor fi bine

îngrijiţi, sahib.

— Pleacă azi la Augh vreunul din oamenii tăi?

— Foarte mulţi.

— Atunci pune-i pe toţi să spioneze, ca să aflăm ce s-a mai întâmplat şi ce ne-ar plăcea să ştim.

— Şi, adăugă prinţesa, pune-i să cerceteze în grădina palatului dacă mai există chioşcul.

— Îţi voi îndeplini întocmai toate poruncile şi mă voi interesa şi de chioşc, fiindcă, adăugă pe un ton, oarecum şiret, nu trebuie să cadă în mâinile duşmanului ceea ce-i ascuns acolo.

— Ceea ce e ascuns? Ce vrei să spui?

Pe chipul lui flutură un zâmbet uşor şi mândru.

— Phansegarul ştie mai multe decât alţii. Află tot ce se ascunde şi descoperă toate tainele vrăjmaşilor şi prietenilor săi. Vrăjmaşii trebuie doborâţi, dar avuţiile prietenilor trebuie păzite cu mâinile lui, în timp ce ochiul său veghează asupra vieţii lor. Şi chiar dacă ar fi distrus chioşcul, tot îţi vei recăpăta ceea ce-ţi aparţine sahiba, când vei vrea să vezi...

Până aici ajunsese cititorul acestor rânduri, care părea că uitase tot ce se întâmplă în jurul lui, în clipa când fu trezit la realitate de ţipătul înspăimântat al malaiezului. Ridicându-şi ochii de pe jurnalul de însemnări şi urmând direcţia spre care-şi întinsese mâna tovarăşul său, descoperi în cel mai îndepărtat colţ al orizontului un obiect ce scânteia în soare.

— Drace, e un vapor, şi încă unul destul de mare, de vreme ce-l putem zări de la atâta depărtare!

— Dacă ne-au şi văzut cei de pe vapor?

— Cred că încă nu ne-au băgat în seamă. Suntem mult prea mici şi aşezaţi drept în bătaia razelor soarelui.

— În ce direcţie s-o fi îndreptând?

— Nu ţi-aş putea spune deocamdată. Dar, ţinând seama de depărtarea noastră de coastă şi de locul unde se află acum vaporul, cred că vine de la Madras sau de la Calcutta. Este de

presupus că se îndreaptă spre Kota Radja.

— Ce ne facem? Crezi că ne mai putem feri din calea lui?

— Avem datoria să încercăm cel puţin. Ar însemna să fim grozav de ghinionişti dacă am fi prinşi tocmai acum, în ultima clipă, adică dacă ne-am îneca la mal, cum se spune.

— Poate că nu ne observă şi trec de noi!

— S-ar putea, dar trebuie să ne gândim şi la cazul când suntem zăriţi. Ia uită-te cum s-a mărit în câteva minute! Se recunosc şi vârfurile catargelor. Se pare că o corabie minunată. Trebuie să ne întoarcem şi s-o luăm spre nord. Dă-mi celelalte două vâsle! Malaiezul îl privi uimit.

— Ce vrei să faci cu vâslele, sahib? Barca asta e construită numai pentru un singur vâslaş.

— Nu mă mai întreba şi dă-mi-le repede! Ştiu eu ce vreau.

Smulse haina mortului, ce se afla încă în partea de dinainte a bărcii, o rupse în fâşii lungi şi le legă una de alta. Apoi legă cele două vâsle, dându-le înfăţişarea lopeţilor folosite de groenlandezi la caiacurile lor. Mânuirea acestei lopeţi „fabricate” la iuţeală nu prea era lesnicioasă, dar scundul călător vădi o putere de nebănuit în întrebuinţarea ei. Întrucât călătorii noştri aveau acum vântul în spate, barca lor zbură cu repeziciune şi spintecă atât de vijelios valurile, încât le înspumă.

Cu toate acestea, ei aveau să înţeleagă curând că strădania lor era zadarnică. La orizont, vaporul se mărea necontenit. Deocamdată depărtarea era totuşi destul de mare, încât îi putea îndreptăţi pe cei doi să nutrească nădejdea că nu vor fi descoperiţi; cu atât mai mult, cu cât vaporul nu-şi schimbase câtuşi de puţin direcţia. Dar nu trecu mult şi se văzură nevoiţi să-şi dea seama că speranţele le sunt înşelate. Până mai înainte, vedeau vaporul dintr-o parte, dar deodată, li se păru că acesta şi-a schimbat cursul, deoarece acum prora apăruse în faţa ochilor lor.

Trântind o înjurătură, bărbatul cel scund încetă să

vâslească şi-şi zvârli lopata în barcă.

— Mii de draci! Ne-au văzut şi au de gând să ne înhaţe. Nu mai putem scăpa de ei!

— Să ne lase în pace! spuse malaiezul. Altminteri vor avea de-a face cu pumnalul meu.

— Nu mai vorbi prostii! îl mustră celalalt. Dacă te împotriveşti, intrăm şi mai rău în încurcătură!

— Păi, e mai bine să stăm cu braţele încrucişate şi să ne lăsăm vârâţi iar în închisoare?

Cel scund săltă din umeri:

— Situaţia nu-i atât de primejdioasă cum pare. Dacă se iau după îmbrăcămintea noastră, n-au nici un interes să ne vâre în închisoare. Însă dacă sunt englezi, negreşit că soarta ne este pecetluită!

— Bine, dar când vor găsi mortul la noi, ne vor lua şi drept ucigaşii acestui om!

— În privinţa aceasta, nu mă tem deloc. Şi un orb ar putea să-şi dea seama în ce mod a murit.

— Dar ne vor scotoci buzunarele şi vor găsi la noi punga cu perle!

— Ai dreptate, dar nu ne putem împotrivi şi nici n-avem unde să le ascundem. Ar fi o neghiobie fără pereche să ne socotească hoţi din pricina lor, fiindcă numai nişte proşti ar fi lăsat o astfel de avuţie în buzunarele unui mort.

— Atunci, sahib, crezi că e mai bine să-l aşteptăm aici?

Europeanul nu răspunse, ci se uită amărât la vaporul ce le ieşise în cale, stânjenindu-le scăparea. Deodată, luă o hotărâre.

— Dracu' ne-a jucat festa asta, trimiţându-ne vaporul în întâmpinare. Parcă înghite apa, zău! În mai puţin de o jumătate de oră, ajunge lângă noi. Ascultă-mă şi ia seama! Înşfacă zdravăn ramele şi vâsleşte cu toată puterea, ca să ne îndreptăm spre nord. Trebuie să câştigăm timp. M-ai înţeles?

— Şi tu, sahib?

— Între timp, eu voi sfârşi carnetul pe care l-am găsit în mâinile mortului.

Tovarăşul îl privi cu gura căscată:

— Între timp... vei sfârşi... carnetul?... De ce?... Cu ce scop?...

— Fiindcă socotesc că e cel mai nimerit lucru pe care-l am de făcut. Nu am vreme să-ţi dau lămuriri, îţi spun doar atât: e vorba de o taină care, în cazul când izbutim să ne păstrăm libertatea, ne poate preface în cei mai bogaţi oameni de pe pământ. De aceea, este absolut necesar ca, atunci când vom fi ajunşi de cei de pe vapor, să cunosc întreaga taină, fiindcă s-ar putea să ni se ia totul, prin urmare şi carnetul, şi atunci nu voi mai putea să-l citesc până la capăt. Aşadar, ascultă-mă şi străduieşte-te să ne îndepărtăm cât mai mult!

Rostind aceste cuvinte, se trânti pe bancă şi se adânci iar în citirea jurnalului cu însemnările mortului. Tovarăşul său îi dădu ascultare şi începu să vâslească atât de puternic, încât părea că va rupe lopeţile.

Europeanul trebuie să fi avut nervi de oţel, de era în stare să citească liniştit, în ciuda primejdiei care se apropia şi care le ameninţa mai ales libertatea. E drept însă că nu mai avea vreme să citească fiecare cuvânt, fiindcă n-ar fi ajuns la sfârşit până ce s-ar fi apropiat vaporul. Ba trecu repede peste paginile care le socotea mai puţin importante şi citi pe îndelete unele pasaje, mai ales pe cele dinspre sfârşit. Primejdia sporea din clipă în clipă, căci vaporul se apropia tot mai mult; cu toate acestea, cei doi călători îşi vedeau liniştiţi, unul de vâsle şi celălalt de însemnările mortului, fără să se sinchisească de ceea ce-i aştepta.

Criminalul urmărit era mai puţin grăbit decât cititorul pătimaş, astfel că se lăsa desfătat de vraja minunatei taine pe care i-o dezvăluiau paginile jurnalului.

6. Jurnalul celui dispărut (II)

— ...Sahib, dacă vrei să vezi ce măsuri voi lua ca să răzbun uciderea rajahului, urmează-mă!

Părăsirăm încăperea şi ne îndreptarăm înapoi, spre ruine, pe drumul cunoscut. Acolo se afla cadavrul lui Madpur Singh, în umbra unui zid. În preajma lui stăteau de veghe câţiva thagi. Maestrul vorbi unuia dintre ei:

— Lubah, tu ai fost în Symoore. Cunoşti pe sultan?

— Am fost printre călăreţii lui şi-l cunosc bine.

Se întoarse spre altul:

— Tu, Timur, ai fost în Kamooh. Cunoşti pe rajahul care s-a năpustit acum asupra Aughului?

— Îl cunosc.

— Atunci, ascultaţi-mă cu luare-aminte! Aici zace regele ţării noastre. A fost înţelept, bun şi drept. A fost trădat de prietenii lui şi a murit sub loviturile lor. Să i se urce sufletul la Dumnezeul vieţii şi al morţii, iar sufletele vrăjmaşilor lui să-l slujească acolo în vecii vecilor! Poimâine, când soarele va răsări din castelul nopţii, focul sacru să pâlpâie deasupra corpului său şi flăcările să mistuie, împreună cu el, şi corpurile trădătorilor: adică ale englezilor pe care i-am osândit azi, al sultanului din Symoore şi al rajahului din Kamooh. Şi acum, înţelegeţi ce am de gând să vă poruncesc?

— Înţelegem, răspunseră liniştiţi cei doi.

— Să-mi aduceţi pe sultan şi pe rajah, vii sau morţi!

— Îi vom aduce!

— Phansegarul nu se înfricoşează nici de chinuri, nici de moarte; dar voi sunteţi cei mai buni fii ai mei şi nu ţin deloc

să vă pierd. Luaţi-vă prin urmare atâţia fraţi cât credeţi că vă vor trebui, ca să vă îndepliniţi însărcinarea, fără să vă primejduiţi viaţa!

Ochii celui ce fusese numit Lubah îl fulgerară curajos:

— Nu-mi trebuie nici un frate!

— Atunci, du-te singur! Ştiu că-mi vei aduce pe sultan.

— Dă-mi un cal!

— Ia-ţi pe cel mai bun din câţi avem.

— Nu-mi trebuie unul bun, fiindcă-l voi pierde.

Lubah se întoarse şi se îndreptă spre ruinele templului de altădată. Într-o încăpere joasă, dar spaţioasă, se afla un mare număr de cai, dintre care unii erau înşeuaţi. Îşi alese un cal fără şa, îl scoase din grajd, încalcă şi porni în goană.

Sprinteneala cu care sărise pe cal şi felul cum îşi stăpânea animalul fără să aibă hăţuri, ci doar prin apăsarea coapselor, mă îndemnau să văd în el un călăreţ desăvârşit. Bătrânul roib pe care călărea părea că întinerise; simţindu-şi stăpânul, animalul se îndepărtă cu paşi vioi pe poteca îngustă a pădurii.

Însărcinarea pe care i-o încredinţase phansegarul celor doi supuşi ai săi mi se părea atât de temerară, încât începui să mă gândesc că o dăduse doar pentru a creşte în ochii mei. Nu-mi închipuiam defel că o asemenea misiune are sorţi de izbândă şi în nici un caz că va fi îndeplinită. Totuşi, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore fui nevoit să-mi schimb părerea. Pe la miezul nopţii, intră în curtea templului un bărbat, pe un cal acoperit de năduşeală: era Timur. În faţa lui, pe şa, se afla un prizonier. Adusese... pe rajahul din Kamooh. Iar după alte două ore, veni Lubah, pe un cal cu hamuri preţioase şi potrivite unui domnitor. Ca şi tovarăşul său, Lubah îşi dusese la îndeplinire însărcinarea: de-a curmezişul calului se afla legat zdravăn sultanul din Symoore. Prin urmare cei doi thagi prefăcuseră în realitate ceea ce mi se părea o simplă nebunie, cu neputinţă de crezut măcar.

De-abia peste câteva zile, adică după ce se aruncase în

valurile Gangelui cenuşa domnitorilor ucişi şi a englezilor, aflai amănuntele privitoare la felul cum fuseseră prinşi cei doi. Şi uimirea mea fără margini, pricinuită de oamenii aceştia înspăimântători, era amestecată cu un simţământ, pe care n-aş greşi dacă l-aş numi spaimă, cu toate că nu mă ameninţa nici o primejdie din partea lor. Nu sunt un scriitor, care fără îndoială că n-ar ascunde cititorilor săi nici cel mai mic dintre amănuntele acestea tulburătoare, aşa că mă mulţumesc să înfăţişez doar în câteva cuvinte aventura lui Lubah, de pe urma căreia şi-a pierdut viaţa sultanul din Symoore.

Ieşind din pădure, fireşte că drumul lui Lubah nu mai fu atât de anevoios. Călărind în viteza cu care pornise, avea să ajungă curând în oraş. Dar el o luă pe o cărare, ca să ocolească oraşul. Voia să facă întâi o recunoaştere, ca să chibzuiască apoi asupra felului cum să-şi făurească planul.

Era spre seară. Sultanul din Symoore îşi orânduise cartierul general în oraşul ce mai era cuprins de flăcări şi fum, şi luase în stăpânire palatul aproape distrus de foc al maharajahului ucis, pentru el şi suita sa. Şedea pe tronul rămas încă întreg, acela pe care şezuse Madpur Singh când primise pe englezi, iar în jurul lui erau aşezaţi pe podea sau stăteau în picioare dregătorii ţării sale, a cărei conducere o lăsase în mâinile vizirului, şi comandanţii trupelor.

O sumedenie de soli veneau şi plecau, aducându-i veşti sau primindu-i poruncile; pentru cei care trebuiau să se folosească de cai, aşteptau o sumedenie de animale în curtea palatului.

Deodată intră pe uşă un bărbat, care se apropie încet de tron. Era Lubah, phansegarul. În clipa când voia să se îndrepte spre sultan, pătrunse în curte o trupă de călăreţi, care se opri în faţa treptelor ce duceau spre sala tronului. Uniforma pe care o purtau arăta că sunt englezi. Conducătorul lor, un colonel, descălecă repede şi se apropie de sultan, cu semeţia pe care obişnuiesc s-o aibă ofiţerii

englezi chiar în faţa celui mai de seamă dintre domnitorii indieni.

Sultanul îşi încruntă sprâncenele.

— Cine eşti? îl întrebă pe un ton mânios.

— Numele meu este Brighton, colonelul Brighton din armata maiestăţii sale regina Angliei.

— Şi ce doreşti?

— Îţi aduc două ştiri însemnate. Comandantul suprem al armatei noastre, generalul lord Haftley, a dispărut fără urmă, împreună cu mai mulţi ofiţeri, după lupta de la Subrah şi, din cercetările făcute, am ajuns la convingerea că trebuie să fi căzut în mâinile unei bande de thagi...

Voi să-şi continue, dar sultanul îl întrerupse, întrebându-l:

— Şi a doua veste?

— Am fost în tabăra maharajahului din Kamooh, unde domneşte o vie frământare. Rajahul şi-a părăsit cortul împreună cu sirdarul[1] său; au plecat pe cai, spunând că se înapoiază curând. Dar după câtva timp, s-a găsit cadavrul sirdarului, iar rajahul nu s-a mai înapoiat la tabără.

Trăsăturile sultanului vădiră o oarecare bucurie. Îi era greu să-şi ascundă simţămintele care îl năpădiseră la aflarea veştii atât de însemnate a dispariţiei acestor „rivali” primejdioşi.

— Allah e mare! exclamă sultanul. El trimite moartea şi viaţa după cum îi place. Mai ai ceva să-mi spui?

— Vin în numele comandantului secund. Trebuie să ne dai ajutor să-i prindem pe thagi şi să-i pedepsim.

Sultanul zâmbi, gânditor.

— Trebuie? întrebă, apăsând cuvântul. Eşti creştin şi nu cunoşti sfântul nostru *Coran*. Profetul a spus: „Voinţa omului este sufletul său; acela care-şi jertfeşte voinţa, îşi pierde sufletul”. Sultanul din Symoore n-a făcut niciodată vreun lucru fiindcă a trebuit, ci numai dacă a vrut şi i-a plăcut. Dar voi sunteţi prietenii mei şi vă voi ajuta de bună-voie să

[1] Generalul.

prindeţi pe thagi. Dar, spune-mi mai întâi, unde se află?

— Nu ştim şi tocmai aceasta vrem: să ne ajuţi să-l descoperim.

— Oare generalul tău mă crede spion? Sunteţi străini în ţara aceasta; de aceea, nu voi ţine seamă de insulta pe care mi-o aduceţi şi voi socoti că n-am auzit-o. N-o repeta, însă; altminteri, pun servitorii să te bată, până când te vor ucide!

Colonelul puse mâna pe sabie:

— Nu te poţi atinge de mine, fiindcă sunt trimisul maiestăţii sale şi mă aflu sub ocrotirea „dreptului ginţilor”.

— Greşeşti. Nu eşti decât trimisul generalului tău şi te găseşti sub ocrotirea acelui „drept al ginţilor”atâta vreme cât nu mă insulţi. Să nu uiţi asta! Rajahul din Kamooh a dispărut. Ştii unde poate fi?

— Nu.

— Eu bănuiesc!

— Spune-o!

— Nu, n-o voi spune, ca să nu vă insult şi să nu mă îndepărtez de acel „drept al ginţilor”.

Cuvintele acestea fuseseră rostite pe un ton, din care se înţelegea limpede că sultanul nutrea bănuiala că englezii au lăsat pe maharajah să dispară. Colonelul puse încă o dată mâna pe sabie.

— Spusele tale sunt destul de limpezi şi, prin urmare, insultătoare!

— Te înşeli, iarăşi; n-am spus nimic, dar mi s-a istorisit despre mulţi domnitori care au dispărut în timp ce erau la voi, sau în preajma voastră. De aceea, nu mi se pare prea nimerit să vin la voi.

— Atunci, vei da urmare poruncii pe care am venit să ţi-o aduc.

— Poruncă? Cine s-ar putea încumeta să poruncească sultanului din Symoore?

— Eu!

— Tu?

Sultanul măsură din cap până în picioare pe englez cu o privire în care dispreţul era amestecat cu mila.

— Da, eu! Şi ca să-ţi dai mai bine seama, în numele generalului meu.

— Atunci, soarele ţi-a încălzit prea tare creierii, după cum i-a înfierbântat şi pe ai lui. Aţi înnebunit amândoi!

— Eşti un credincios al învăţăturii lui Mahomed şi ştiu că această învăţătură nu dispreţuieşte pe nebun, ci-l priveşte ca pe un om fericit. Dacă lucrurile n-ar fi stat astfel, ţi-aş fi dat răspunsul într-alt mod decât prin cuvinte.

— Ce poruncă trebuie să primesc din partea ta?

— Să părăseşti Aughul, fiindcă ne vom statornici aici cartierul general!

— Dumnezeu e puternic şi lumea-i mare! E loc destul şi pentru noi, şi pentru voi. Închegaţi-vă cartierul general unde vreţi; dar eu sunt în Augh şi voi rămâne aici, atât cât îmi va plăcea.

— Gândeşte-te la semnătura ta!

— Gândiţi-vă la a voastră! Rămân.

— Prin urmare, calci obligaţiile pe care ai făgăduit sa le respecţi.

— Nici voi nu v-aţi respectat îndatoririle; întrucât nu voi aţi cucerit Aughul, ci eu!

— Îţi dai seama de urmările pe care le va avea acest refuz pentru tine şi ai tăi?

— Le aştept liniştit.

— Şi nu vrei să ne ajuţi să descoperim ascunzătoarea thagilor?

— Spune-mi unde sunt şi vă voi ajuta să-i găsiţi şi să-i pedepsiţi.

— Atunci am isprăvit şi pot pleca.

— Allah să-ţi binecuvânteze paşii, ca să nu te poticneşti!

Ofiţerul încalecă şi părăsi curtea, împreună cu însoţitorii

săi.

Lubah urmărise cu luare-aminte toată convorbirea. Vizirul maharajahului din Kamooh fusese ucis, iar rajahul dispăruse. Aşadar, celălalt phansegar îşi dusese cu bine la capăt însărcinarea ce i se încredinţase. Acum, nu mai avea de ce să şovăie şi nici nu mai putea zăbovi. Urcând treptele, Lubah se aruncă la pământ.

— Cine eşti? îl întrebă sultanul pe un ton aspru.

— Stăpâne, îndreaptă-ţi asupră-mi strălucirea ochilor şi vei recunoaşte pe cel mai supus şi mai credincios dintre slujitorii tăi!

Îşi ridică puţin capul, ca să dea sultanului putinţa să-l vadă chipul. Domnitorul îl recunoscu.

— Lubah, cel mai bun dintre suwarii[1] mei! exclamă. Te credeam mort. De ce m-ai părăsit?

— Nu te-am părăsit, stăpâne. Am fost luat prizonier de vrăjmaşii tăi şi dus în ţara ozufzerilor[2]. Acolo am fost ţinut închis, până când am izbutit să omor pe seyud[3]şi să fug.

— Şi cum ai ajuns aici?

— Ca să ajung la Symoore, trebuia să trec prin Augh. Aici m-am îmbolnăvit şi am zăcut mult, întrucât am suferit chinuri mari în timp ce eram prizonier, aşa că n-am putut să-mi continui drumul. Dar inima mea ţi-a rămas credincioasă şi, fiindcă ai venit în Augh, mă apropii de tine, stăpâne, ca să-ţi dovedesc că ţi-am rămas credincios.

— Dacă te înţeleg bine, vrei să-mi împărtăşeşti ceva?

— Nu pot vorbi, decât dacă mă aud doar urechile tale.

— Ridică-te şi apropie-te de mine!

— Stăpâne, eşti puternic şi bogat, dar maharajahul din Augh a fost şi mai bogat decât tine. Numai eu ştiu bine cât de bogat a fost.

---

[1] Călăreţii.

[2] Afganistan.

[3] Căpetenia afghanilor.

— Ai fost paznicul comorilor lui? întrebă sultanul, pe un ton batjocoritor.

— Nu. N-a avut un paznic al comorilor, căci ele n-aveau nevoie să fie păzite; în afară de el şi de prinţesă nimeni nu ştie unde sunt.

— Allah e mare şi cuvintele tale sunt adevărate. Le-am căutat pretutindeni şi nu le-am găsit. Vorbeşte!

— În timp ce eram bolnav, trebuia să mă scald deseori în apele fluviului ca să-mi întăresc oasele. Făceam baie aproape numai seara, întrucât ziua aveam fierbinţeli mari din pricina soarelui. Odată, am rămas pe ţărm până după miezul nopţii, ca să mă odihnesc. După câtva timp văzui o barcă mare, care coborâse fluviul, oprindu-se în apropierea mea. Întâi coborî un naib[1], urmat de câţiva djuvani[2], apoi zării un sahib şi o femeie acoperită de văl. Sahibul era Madpur Singh, maharajahul din Augh, iar femeia era Rabbadah, prinţesa…

— *Allah il Allah*, îl întrerupse sultanul, ai văzut pe cea mai frumoasă femeie de pe pământ, care-i mai preţioasă decât toate avuţiile rajahului?

— Am văzut-o.

— Şi era într-adevăr atât de frumoasă cum se povesteşte? întrebă curios sultanul.

— De o mie de ori mai frumoasă! Când, i-am privit chipul, mi s-a părut că mă uit la soarele strălucitor.

— Unde este? Dacă-mi poţi spune, te voi răsplăti împărăteşte. Trebuie s-o am în haremul meu; mă înţelegi?

— Înţeleg şi o vei avea, chiar fără să-mi dai vreo răsplată. N-am nevoie de ea, fiindcă nu trebuie decât să vreau, şi-mi pot însuşi toate giuvaierurile maharajahului Madpur Singh.

— Prin urmare, cunoşti locul unde le-a ascuns maharajahul?

— Îl cunosc tot atât de bine, cum cunosc locul în care sunt acum.

[1] Sublocotenent.

[2] Servitori.

— Unde sunt? Comorile acestea-mi aparţin. Am cucerit Aughul şi tot ce se găseşte în ţară este al meu.

— Aminteşte-ţi stăpâne că n-ai venit singur în Augh! Sunt aici şi oamenii din Kamooh, şi englezii. Prin urmare, cine-i stăpânitorul ţării Augh?

— Eu, întrucât capitala e în mâinile mele.

— Capitala, da; dar nu şi comorile, fiindcă ele sunt ascunse în afara oraşului.

— Cum? în afara oraşului? în cazul ăsta, maharajahul trebuie să fi fost foarte prevăzător.

— Să-ţi mai istorisesc povestea?

— Desigur!

— După ce a coborât, rajahul s-a dus împreună cu prinţesa într-un loc pe care ţi-l voi arăta, şi ceilalţi îi urmară. Servitorii aveau sape şi târnăcoape. Făcând o groapă adâncă, aruncară în ea numeroase lăzi şi diferite lucruri, pe care le aduseseră cu barca. Erau comorile regelui din Augh. Înlăturând cu grijă orice urmă, aruncară în apă pământul de prisos. În timpul acesta, rajahul se îndreptă singur spre barcă; mă aflam în apropiere şi-i puteam urmări fiecare mişcare. Zării un obiect aprins, care străluci doar o clipă; apoi rajahul se înapoie la oamenii săi. Bănuii ce a făcut. Naibul şi djuvanii ştiau unde sunt îngropate comorile şi trebuiau să moară ca să nu şi le însuşească, sau să nu-l trădeze. De aceea, aveau să sară în aer, împreună cu barca.

— Urcaţi-vă şi plecaţi! le porunci maharajahul. Ei se supuseră, în timp ce Madpur Singh rămase pe ţărm, împreună cu prinţesa. De-abia se îndepărtă barca de mal, şi văzui o flacără; răsună o detunătură puternică, după care se auziră trosniturile scândurilor bărcii, aruncate în aer şi ţipetele servitorilor căzuţi în apă şi înecaţi. Isprava fusese săvârşită, astfel că maharajahul era încredinţat că de atunci înainte numai el şi prinţesa cunoşteau taina.

— Ce-mi ceri, ca să-mi arăţi locul unde sunt ascunse

comorile?

— Stăpâne, sunt servitorul tău şi vreau să trăiesc toată viaţa din îndurarea ta. Dă-mi ceea ce-ţi cer! Nu vreau decât să mă priveşti cu încredere şi bunăvoinţă.

— Lubah, eşti cel mai credincios dintre cei care mă slujesc. Vei fi omul meu de încredere în ţările Augh şi Symoore! Dar spune-mi: unde e prinţesa?

— A fugit din mâinile luptătorilor tăi. A răpit-o un bărbat curajos. Cu toate acestea, o vei vedea şi o vei avea în haremul tău. S-a ascuns la un gorkha[1], care aparţine unor prieteni ai mei şi unde am zărit-o pe ascuns. Porunceşte-mi, stăpâne, când să-ţi arăt locul unde se află comorile?

— Mâine, fiindcă acum s-a înserat.

— Şi englezii?

— Ce-i cu ei?

— N-au fost adineauri, ca să-ţi ceară să le predai oraşul? Ţi-au cerut acest lucru numai fiindcă ştiu că maharajahul avea bogăţii nenumărate şi cred că sunt ascunse în oraş. Trimişii lor au plecat foarte furioşi şi sunt sigur că luptătorii lor vor veni mâine aici ca să-ţi ia oraşul.

— N-au decât să vină şi să încerce!

— Da, dar în urma unei asemenea încercări, s-ar putea să pierzi comorile, chiar dacă eşti biruitor. Numai dacă e pace ai siguranţa că nu le găseşte nimeni.

Sultanul recunoscu temeinicia acestor cuvinte şi dădu din cap, în semn de aprobare:

— Ai dreptate, trebuie să văd negreşit astăzi locul tainic. E departe de aici?

— Dacă mergi pe un cal bun, ai de făcut doar vreun sfert de oră până acolo. Se întunecă din ce în ce, aşa că trebuie să te hotărăşti repede.

— Ce mă sfătuieşti? Să las comorile, sau să le iau acum?

— Crezi că aici, în tabără, poţi fi sigur de ele?

[1] Trib indian.

— Nu.

— Atunci, lasă-le unde sunt. E de ajuns să cunoşti locul, ca să-ţi iei măsurile cuvenite în cazul unei lupte şi să opreşti pe vrăjmaş să se apropie de ele.

— Sfatul tău e bun şi-l urmez. Ia-ţi un cal şi vom pleca numaidecât!

Lubah se duse să-şi caute un cal. Chipul lui nu trăda bucuria pe care o simţea că primejdioasa lui încercare nu întâmpinase nici o piedică şi avea sorţi de izbândă. Nu-i păsa că purtarea sa era necinstită, criminală şi îngrozitoare. Era un phansegar, un fanatic al morţii; după părerea lui, uciderea sultanului nu era decât un pas pe calea care-l ducea spre mântuirea sufletului.

După câtva timp, sultanul urcă pe un armăsar împodobit cu hamuri preţioase, făcu semn lui Lubah să vină lângă el şi ieşi pe poartă. Îi urmau câţiva suvari, ca trupă de acoperire.

Străbătură întâi câteva străzi ale oraşului şi, trecând printre numeroşii pedestraşi şi călăreţi, ajunseră în câmp deschis. Între timp, se întunecase de-a binelea.

Lubah se îndreptase spre malul Gangelui şi, după vreun sfert de oră de drum, îşi opri calul. La o depărtare de vreo sută de metri, vuiau valurile maiestuoase ale fluviului.

— Mai avem puţin până la ţintă, stăpâne, spuse phansegarul.

— Şi de ce te-ai oprit?

— Vrei cu suvarii din spatele nostru să cunoască taina şi să te trădeze, stăpâne?

— Nu. Eşti foarte prevăzător, Lubah, şi-mi dau seama că ai dreptate!

Se întoarse, porunci celor ce-l însoţeau să aştepte până când se va înapoia, şi-şi continuă drumul.

Lubah se uita mereu în jur, prefăcându-se că vrea să-şi amintească locul pe care-l căuta. Văzând că s-au îndepărtat de ajuns de suvari, îşi spuse că a sosit timpul să-şi

înfăptuiască planul.

— S-ar părea că ai uitat unde e locul, observă sultanul.

— Îl ştiu atât de bine, încât sunt sigur că-l pot găsi şi pe un întuneric mai mare decât ăsta.

— Atunci, găseşte-l! îi porunci domnitorul. E noapte şi englezii sunt pe aproape. Nu trebuie să mă îndepărtez prea mult de Augh, dacă nu vreau să cad în mâinile lor.

— *Allah il Allah*! Am ajuns la ţintă!

— Ah! Unde-i locul?

Lubah îşi întinse braţul înainte.

— Vezi stâncile care se află colo, pe ţărm, stăpâne?

— Nu le văd.

— Te uiţi prea mult spre dreapta. Îngăduie-mi să-ţi arăt mai bine!

Îşi apropie calul de cel al sultanului, puse mâna stângă pe şaua acestuia şi întinse mâna dreaptă în aşa fel, încât atinse în treacăt obrazul domnitorului; fireşte, stâncile nu existau, aşa că sultanul se străduia zadarnic să le zărească.

— Acolo sunt!

— Tot nu le văd. Lângă ele este ascunzătoarea comorilor?

— Da.

— Atunci, de ce stăm? Hai s-o găsim, Lubah! Să trecem apa!

— Eu o voi trece, dar tu nu!

Şi ca să-l lămurească dublul înţeles al acestor cuvinte, rostite pe un ton ameninţător, Lubah sări într-o clipă pe calul sultanului, aşezându-se îndărătul lui; în acelaşi timp, îl lovi zdravăn în cap, îi înţepeni braţele şi-i astupă gura, încât sultanul nu se putu apăra şi nici nu fu în stare să scoată vreun strigăt. Îşi pierduse cunoştinţa, din pricină că lovitura fusese dată cu dibăcie.

— Acum e al meu! îşi spuse Lubah, mulţumit. Nu-i mort, astfel că maestrul meu va fi încântat că i-l aduc aşa cum mi-a cerut. Nici Allah al lui nu-l mai poate salva!

Apoi, luă armele victimei, îi smulse turbanul şi-l legă bine pe sultan de-a curmezişul calului, ca să nu-şi mai poată mişca nici mâinile, nici picioarele. Fără să se uite îndărăt, porni în goană.

Dumnezeule sfinte! Ce spaimă am tras în noaptea aceasta! Obosit de munca de peste zi la barca pe care mi-o construiesc şi care-i pe isprăvite, m-am culcat; am dormit vreo două ore, cred, şi am fost trezit de o zdruncinătură. Uimit, mi-am frecat ochii buimăciţi de somn. Dar cine-i în stare să-şi închipuie groaza ce m-a cuprins, când am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare, că-mi pierd echilibrul şi mă prăbuşesc pe pat! Fusese un cutremur — şi încă unul de o putere neobişnuită! M-am ridicat iar, m-am apropiat bâjbâind de peretele colibei mele şi am ieşit.

Fusei învăluit de o beznă de nepătruns. Cerul era, probabil, cu desăvârşire acoperit de nori, căci nu se zărea nici cea mai slabă licărire a lunii sau a stelelor. Valurile continuau să se izbească zgomotos de recifele de corali, dar erau parcă zguduite de o forţă căreia nu i se puteau împotrivi, în timp ce din pădure răsunau glasurile păsărilor speriate şi ţipetele şuierătoare ale maimuţelor.

Au fost orele cele mai înfricoşate din câte am trăit pe insulă, în cursul atâtor ani. Întrucât mi se părea că răzvrătirea pământului ţine de ore întregi, mă trântii la pământ şi, cu respiraţia oprită, ascultam zgomotele din adâncul insulei mele, pe care nu le auzisem niciodată. De fapt, de la prima zguduitură, care mă trezise din somn, până la potolirea scoarţei pământeşti, nu trecuseră decât vreo zece minute. Multă vreme după ce vietăţile din pădure se liniştiră, statui îngenuncheat în faţa colibei mele; iar când mă hotărâi în sfârşit să mă ridic şi să mă duc să mă culc, mă simţii năpădit de vedeniile grozăviilor pe care le putuse pricinui cutremurul şi nu mai putui adormi.

Când se crăpă de ziuă, ieşii din colibă ca să văd urmările înfricoşătoarei nopţi pe care o trăisem. Dar îmi fu greu să cred că nu sunt prada unui vis ameţitor: nimic nu trăda cutremurul. Înaintea ochilor mei, plaja era tot atât de paşnică şi liniştită ca şi înainte cu douăzeci de ani. Valurile îşi cântau melodia ca de obicei, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic; deşi trecuseră doar câteva ceasuri de când se izbiseră cu furie de recifele de corali, revărsându-şi spuma. Nici un copac nu fusese dezrădăcinat, nici o bucată de stâncă nu fusese dislocată, — nimic, nimic nu mărturisea cutremurul. Deasupra dealurilor îndepărtate dinspre răsărit, cerul era roşu şi făgăduia o zi senină, încântătoare şi lipsită de nori, dintr-acelea pe care le trăisem de atâtea sute de ori pe insulă şi care mă ajutaseră să îndur singurătatea temniţei.

Dar atunci când coborâi la mormântul dragei mele Rabbadah, îmi dădui seama că acolo cutremurul lăsase urme. Câţiva bolovani mari de stâncă zăceau sfărâmaţi şi împrăştiaţi; gangul ce părea construit pentru o veşnicie avea o sumedenie de crăpături în pereţi şi tavan.

Ceea ce văzui îmi umplu sufletul de mâhnire. Dar dacă s-ar repeta cutremurul? mă gândii. Dar dacă altă dată cutremurul va fi şi mai puternic? Şi mă simţii cuprins de teamă. Oare spiritul insulei se răzvrătise şi voia să împiedice fuga prizonierului? În cazul acesta, era de aşteptat că-şi va repeta încercarea. Mă hotărâi să grăbesc construirea bărcii. Nu voiam să rămân pe insulă nici o zi mai mult decât era neapărat trebuincios. Voi înfrunta din răsputeri pe paznicul temniţei mele; din răsputeri şi până la capăt! Viitorul va hotărî cine va învinge între noi doi!

Întâmplarea din noaptea trecută întărea cea ce ştiam de mult, anume că la început insula fusese mult mai mare şi actuala ei înfăţişare se datora unui cutremur asemănător aceluia ce mă trezise din somn şi mă înfricoşase. Când cutreierasem pentru prima dată insula, împreună cu

Rabbadah, găsisem pe plajă atât de numeroase resturi ale locuinţelor de odinioară, încât fui încredinţat că insula trebuia să fi avut o întindere mult mai mare decât atunci când o străbăteam noi. Aşa cum era, în primele noastre zile de singurătate, abia ar fi putut îndestula nevoile de hrană ale unui număr de vreo douăzeci de locuitori. Presupunerea mea fu întărită mai târziu, când găsii în inima pădurii seculare resturile impunătoare ale unui templu închinat lui Siva, a căror înfăţişare îmi aminti de pădurea din Augh, care ne adăpostise atâta vreme, pe Rabbadah şi pe mine. Izbutiseră oare locuitorii de pe insulă să ajungă pe mare cu ajutorul bărcilor lor şi să se salveze? Sau se înecaseră cu toţii? Cine ar fi în stare să răspundă acestor întrebări? în tot cazul — şi răspunsul acesta mi se pare întemeiat — locuitorii de pe insulă trebuie să se fi înrudit cu indienii, atât în privinţa religiei, cât şi în privinţa limbii şi a originii lor. Mi-o mărturiseşte templul pe care-l ridicaseră lui Siva.

Maestrul phansegarilor se străduia necontenit să ne uşureze cât mai mult silita inactivitate. Îndată ce primea vreo ştire însemnată, pe care o afla prin thagii trimişi să spioneze tot ce se întâmplă şi se plănuieşte în Augh, se grăbea să ne-o împărtăşească şi vădea o nemărginită bunăvoinţă şi dorinţa de a ne îmbărbăta.

Desigur, vestea dispariţiei foştilor lor aliaţi, rajahul din Kamooh şi sultanul din Symoore, ajunse curând la cunoştinţa englezilor. Nimic nu se potrivea mai bine cu planurile lor decât vestea aceasta. Comandantul suprem se hotărî să folosească zăpăceala stârnită de dispariţia celor doi sultani şi să pună stăpânire pe Augh.

Luptătorii englezi porniră chiar în cursul nopţii spre capitala ţării. Avangarda era alcătuită numai din „sepoy”, pe care vrăjmaşul îi putea confunda lesne cu oamenii săi; iar în fruntea acestei avangarde erau numeroşi spioni indigeni, care

cunoşteau foarte bine ţinutul şi, înaintând împrăştiaţi şi cu băgare de seamă, înştiinţau pe ceilalţi despre tot ceea ce li se părea suspect.

În modul acesta, primele trupe izbutiră să se apropie pe nesimţite de oraş, înfrângând pe vrăjmaşii întâlniţi. Apoi înaintară şi celelalte trupe, care înconjurară pe luptătorii duşmani şi-i scoaseră din luptă, iar la ivirea zorilor englezii erau la porţile oraşului şi se puteau gândi la ocuparea lui.

Luptătorii sultanului din Symoore fură uimiţi când constatară că mai multe baterii engleze deschid focul asupra Aughului şi că sub ocrotirea lor se orânduiau coloanele pregătite de asalt. Se stârni o zăpăceală îngrozitoare. Fiecare voia să poruncească şi nimeni nu mai ştia de cine trebuie să asculte. Oraşul fusese mistuit de flăcări; străzile nu puteau fi străbătute decât cu mare greutate, din pricina caselor prăbuşite; cât priveşte împuşcăturile aliatului de până acum, care devenise dintr-odată duşman, nu erau menite să descurce zăpăceala. Deodată, englezii năvăliră vijelios în oraş, curmând orice gând de împotrivire. Înspăimântaţi, oamenii din Symoore lăsară în părăsire tot ce le-ar fi putut stânjeni fuga. Ziua nu se sfârşise încă, şi englezii erau stăpânii Aughului; călăreţii lor urmăriră cu atâta înverşunare pe duşmanii înfrânţi, încât acestora le fu cu neputinţă să se regrupeze.

Încă o ţară înfloritoare căzuse victimă politicii coloniale a Angliei, care nu ţine seamă de nimic!

În noaptea următoare, fusei zgâlţâit de umeri şi trezit. Phansegarul se afla înaintea mea.

— Sahib, eşti curajos?

— Pune-mă la încercare! Ştii doar că nu sunt fricos.

Phansegarul dădu din cap şi continuă:

— Ştii tot atât de bine ca şi mine că englezii sunt stăpânii Aughului. L-au cucerit printr-o serie întreagă de trădări şi ticăloşii. Îmi sângerează inima, dar nu i-am putut împiedica.

Totuşi, voi încerca să le-o plătesc. La ivirea zorilor, voi da englezilor putinţa să trăiască o privelişte, pe care şi-o vor aminti multă vreme. Şi trebuie să mă ajuţi. Vrei?

— Vreau. Dar n-ai vrea să-mi spui...

— Nu întreba şi urmează-mă! Vei afla la vreme tot ce se cuvine.

Mă îmbrăcai în grabă şi urmai pe phansegar în curte, unde un thag ne aştepta cu doi cai înşeuaţi. După o clipă, ne îndreptarăm pe drumul ce ducea la fluviu; cu toate acestea, nu urmarăm direcţia dinspre care venisem împreună cu Rabbadah, ci, după cum băgai de seamă cu tot întunericul, o luarăm mult mai spre apus, astfel că după socoteala mea aveam să pătrundem în oraş prin partea de nord.

Phansegarul călărea tăcut şi adâncit în gânduri, astfel că nu îndrăznii să-l tulbur şi nu-i pusei nici o întrebare. Trecură câteva ore şi, când ajunserăm la fluviu, cerul începu să se roşească la răsărit. Într-o cotitură a apei se afla o plută foarte ciudată. Nu se zărea nici o clădire prin apropiere. În mijlocul apei se înălţa o spânzurătoare neobişnuită, de care atârnau câteva trupuri şi care era aşezată deasupra unui rug făcut din lemn de orez, pus la rându-i pe o plută. Câţiva inşi împinseră pluta şi, la un semn al phansegarului, ne luară animalele în primire şi se îndepărtară. Phansegarul sări pe plută şi-mi făcu semn să-l urmez. Cuprins de curiozitate, privii cu luare-aminte spânzurătoarea şi mă îngrozii când văzui că trupurile atârnate erau ale lordului Haftley, căpitanului Méricourt şi ale altor ofiţeri, care fuseseră sugrumaţi şi aveau câte o frânghie în jurul gâtului. Numai doi inşi atârnau de câte o curea, ce le fusese trecută pe sub braţe. Aceştia nu erau morţi şi, ca să nu poată striga, aveau căluşe în gură. Erau... rajahul din Kamooh şi sultanul din Symoore. Recunoscui şi cadavrele de pe rug; erau defunctul maharajah din Augh, nefericitul meu prieten Madpur Singh, şi soţia lui, Aimala.

În acelaşi timp, înţelesei ce-şi pusese phansegarul în gând.

Voia să celebreze în chipul cuvenit arderea corpului stăpânului său şi să se răzbune pe acei care îi curmaseră viaţa. Iar jertfa pe care voia s-o aducă era arderea ofiţerilor englezi şi a celor doi vecini trădători ai maharajahului, prinşi de oamenii phansegarului. Eram încremenit de groază.

Atât în partea de dinainte, cât şi în cea din urmă a plutei, era înţepenită câte o vâslă, ca să-i imprime direcţia, întocmai cum se obişnuieşte la noi, în Germania. Phansegarul trecu la vâsla din urmă, îndemnându-mă să mă folosesc de cea de dinainte, apoi dezlegă frânghia de care era legată pluta de mal şi pornirăm.

Mai întâi, o luarăm spre mijlocul fluviului, unde cursul apei era mai puternic, astfel că merserăm cu multă repeziciune în josul apei. Din când în când, aruncam câte o privire spre corpurile care atârnau de spânzurătoare şi pe care le aştepta o moarte înspăimântătoare. Mă simţeam năpădit de o surdă răzvrătire împotriva acestui mod groaznic de pedepsire a unor osândiţi, dar nu puteam şi nu trebuia să mă amestec şi nici să vădesc vreo părere de rău, dacă nu voiam să pierd întreaga bunăvoinţă a călăuzei mele. Deasupra apei se întindea o ceaţă uşoară, care ne împiedica să vedem malul opus. Când ajunserăm în apropierea oraşului, după cât credeam, phansegarul îndrumă pluta spre cealaltă parte a fluviului. După câtva timp, ceaţa se ridică şi puturăm privi în voie malul opus. Trecurăm pe dinaintea celor dintâi dărâmături de case şi alunecarăm curând prin faţa unor mormane uriaşe de moloz, singura amintire a strălucitorului palat ce fusese distrus. După vreun sfert de oră, zărirăm parcul maharajahului.

Până aici nu văzusem nici un om. Desigur că nu se socotise nimerit să se posteze paznici şi în partea aceasta a oraşului. Şi parcul defunctului Madpur Singh era pustiit, cu desăvârşire pustiit. Dar atunci când lăsarăm oraşul în urmă şi ajunserăm la o cotitură a fluviului, se schimbă priveliştea. Atât cât

cuprindea privirea, malul era acoperit de corturi: tabăra englezilor. Şi aici domnea o linişte adâncă; se părea că luptătorii dorm încă. Deodată, însă, se ivi un bărbat pe o ridicătură de pământ. Să mă fi înşelat? Mă uitai cu toată luarea-aminte şi mă încredinţai că era o santinelă, cu arma pe umăr. Ne zărise şi el, după cum înţelesei din mişcarea pe care o făcu. Când trecurăm pe dinaintea lui, ne privi cu toată băgarea de seamă şi se uită mirat la ciudata noastră plută, care aluneca încet. În clipa următoare, liniştea dimineţii fu întreruptă de o împuşcătură, iar corturile se însufleţiră. Curând ţâşniră de pretutindeni soldaţi în uniforma care-mi era atât de cunoscută şi sute de ochi se îndreptară asupră-ne, privindu-ne curioşi.

Tot timpul, phansegarul nu rostise nici un cuvânt. Urmărea fiece mişcare de pe mal, cu buzele strânse şi ochi pătrunzători. Acum, puse capăt tăcerii.

— Sahib, ajută-mi încă un sfert de oră şi voi fi slujitorul tău, atât cât vei dori!

— N-ai vrea să-mi spui ce...

— Nu întreba! mă întrerupse, nerăbdător. Aşteaptă câteva clipe! Răspunsul va veni de la sine. Uită-te colo!

Îi urmai îndemnul şi-mi aţintii privirea în direcţia în care-şi întinsese braţul, spre o ridicătură pe care se afla un cort impunător, — desigur, al comandantului. În mijlocul câtorva ofiţeri se afla un bărbat care purta uniforma de general; o văzui numaidecât, cu toate că era la o depărtare destul de mare. Un altul, îmbrăcat în hainele băştinaşilor, vorbea cu însufleţire şi dădea din mâini, arătând spre noi. Apoi, se despărţi de ei şi sări de pe mal. Ajuns în apă, îşi scoase repede hainele şi începu să înoate voiniceşte, îndreptându-se spre pluta noastră.

Phansegarul îmi vorbi:

— Sahib, opreşte-te puţin! Să auzim ce vrea să ne spună bărbatul care vine spre noi.

Îi ascultai porunca şi dădui plutei direcţia cuvenită. Dar nu băgai de seamă ce se întâmplă îndărătul meu. Înotătorul încă nu ne ajunsese, când auzii un pârâit. Speriat, mă întorsei, şi rămăsei încremenit de spaimă. Phansegarul aprinsese o făclie şi o aruncase peste nişte vreascuri, care luară numaidecât foc. În câteva clipe, rugul era învăluit de flăcări. Nu mă putui stăpâni de a arunca o privire spre spânzurătoare. Pe fruntea sultanului din Symoore, ca şi pe aceea a rajahului din Kamooh se iviră broboane de năduşeală. Se părea că ochii le ies din orbite, iar pe buzele înţepenite de căluşe apăru o spumă. Era groaznic! Nu mă mai simţii în stare să îndur această privelişte şi mă întorsei, cutremurat de fiori. Phansegarul şedea liniştit, de parcă n-avea nici o legătură cu spectacolul acela de o cruzime nemaipomenită şi, ţinându-şi braţele încrucişate, se uita cu ochi întunecaţi la înotătorul care se apropiase între timp. Nu trecu mult şi solul englez ajunse lângă plută, sărind pe ea.

— În clipa aceasta, phansegarul îmi spuse:

— Sahib, ţine-o acum iarăşi spre mijlocul fluviului! Urmă o convorbire, al cărei conţinut mi-a rămas adânc întipărit în minte. Nu sunt în stare să descriu starea mea sufletească din timpul acestei convorbiri. Îndărătul meu era rugul ce ardea, împreună cu chipurile schimonosite de groază ale celor doi osândiţi; înaintea mea era soarele, care tocmai acum ieşea din valurile Gangelui sfânt, ca o zeiţă sângeroasă, dornică să-şi primească jertfa; dincolo, pe mal, erau englezii, care nu ştiau ce să creadă despre rug; lângă mine, cei doi bărbaţi, care aparţineau aceluiaşi popor şi erau totuşi atât de deosebiţi prin felul cum gândeau.

— Cine te-a trimis? întrebă phansegarul pe sol, pe un ton aspru.

— Generalul englezilor.

— Pentru ce?

— Ca să vă aduc o solie.

— Prin urmare, eşti spion! Phansegarul făcu o mişcare, prin care voia să-şi vădească dispreţul. Adică îţi trădezi ţara, poporul şi pe Dumnezeul în care crezi! Află, nelegiuitule, că zeii te vor pedepsi prin mâna phansegarilor!

Celălalt râse.

— Nu mă tem nici de thagi, nici de phansegari. Dar spune-mi ce rost are această *djola*[1]! Cine-i omul pe care vrei să-l jertfeşti zeului morţii?

— Lămureşte-mă întâi pentru ce nu ţi-e frică nici de thagi, nici de phansegari!

— Mă aflu sub o ocrotire care-i mai puternică decât însăşi puterea phansegarilor!

— Despre ce ocrotire vorbeşti?

— Despre aceea a englezilor.

— Prostule! Uită-te puţin la spânzurătoarea de colo! Bărbatul acela cu părul de culoare deschisă şi cu o împunsătură în beregată a fost lord Haftley, atotputernicul sirdar-i-sirdar[2] al englezilor; cel care atârnă lângă el se numea Méricourt şi era subadarul[3] lui; iar ceilalţi, din dreapta lui, au fost cu toţii ofiţeri englezi. Dar phansegarii au izbutit să-i răpească pe bărbaţii aceştia puternici chiar din mijlocul taberei vrăjmaşilor şi să-i pedepsească. Nu vezi că fiecare dintre ei are la gât cunoscuta tăietură a phansegarilor?

— Atunci, şi tu eşti un phansegar?

— După cum vezi. Aşadar, nu sunt mai puternic decât ei, de vreme ce pot să arunc pradă flăcărilor pe cei mai de seamă bărbaţi ai lor? Vezi pe morţii aceia de pe rug? Unul e nobilul Madpur Singh, maharajahul din Augh, iar celălalt corp este al iubitei lui soţii; amândoi au fost ucişi de trădători. Predau sufletele lor Dumnezeului din ceruri. Vezi şi pe ceilalţi doi inşi, lângă sirdarul străin? Sunt sultanul din Symoore şi

---

[1] Plută.

[2] General suprem.

[3] Ahiotant.

rajahul din Kamooh. I-am răpit pe amândoi din mijlocul oamenilor lor. Mai trăiesc, dar clipele le sunt numărate. Vezi cum se înalţă flăcările şi le ajung la picioare? Milostivul şi dreptul Madpur Singh a fost atacat prin trădare şi omorât; phansegarii îl vor răzbuna. Am prins pe comandanţii duşmanilor lui şi-i ard, pe unii de vii, iar pe alţii morţi, deasupra cadavrului său. Şi pentru ca oricine să-şi dea seama de curajul şi puterea phansegarului, am adus spânzurătoarea şi rugul chiar aici, în faţa voastră. Uită-te la cuţitul acesta; te-aş putea ucide, fiindcă eşti un trădător; dar, fiindcă te-a trimis generalul, vreau să-i povesteşti ceea ce ţi-am spus. Îţi dau îngăduinţa să te înapoiezi, dar îţi făgăduiesc, şi-ţi jur pe legile noastre sfinte, că de azi în cel mult trei zile vei simţi tăişul acestui cuţit, chiar dacă te-ai ascunde în cer sau în fundul prăpastiei. Şi acum, pleacă! Pentru azi, am terminat cu tine!

Phansegarul rosti ultimele cuvinte pe un ton atât de poruncitor, iar întreaga lui atitudine era atât de hotărâtă, încât solul se aruncă în apă, fără să răspundă vreun cuvânt, şi înotă spre celălalt mal unde, după cum am putut vedea, era aşteptat de general, care începu să-l descoasă. Cu toate acestea, nu mai aveam vreme să ne sinchisim de ceea ce se întâmpla pe mal, fiindcă şederea pe plută devenise foarte neplăcută. Rugul ce ardea răspândea o căldură aproape cu neputinţă de îndurat şi care sporea din minut în minut, înăbuşindu-ne.

— Sahib, ne-am îndeplinit sarcina, aşa că ne putem înapoia la prinţesă, ca să-l istorisim în ce mod am răzbunat moartea domnitorului.

— Să ne înapoiem? În ce mod? Pe plută...?

— Nu, pe plută nu se mai poate. Vom fi nevoiţi să înotăm. Sper că nu te temi de puţină apă...

Fără să mai răspund acestor cuvinte, care sunau oarecum batjocoritor, şi fără să aştept vreun îndemn sau să mă codesc, sării în apă; phansegarul mă urmă. Culcându-ne pe

spate, ne lăsarăm mânaţi de curent în josul apei, nemaiavând de făcut decât din când în când câte o mişcare, ca să ne luăm avântul trebuincios şi direcţia spre care voiam să înotăm. Ne îndreptarăm spre celălalt mal, unde se afla pădurea Koleah, în timp ce pluta cu povara ei înspăimântătoare urmă mijlocul fluviului şi pieri curând din ochii noştri. Nu ştiu ce s-a întâmplat după aceea. Cred că pluta a mai fost mânată de apă câtva timp; apoi, văpaia trebuie să fi mistuit frânghia cu care erau legaţi stâlpii spânzurătorii, iar apele fluviului sfânt trebuie să fi primit cenuşa lui Madpur Singh, nefericitul meu prieten, şi a soţiei sale, şi o dată cu ea, cenuşa ucigaşilor săi, adică a englezilor şi a celor doi domnitori trădători, al căror sfârşit fusese grăbit şi înfăptuit de răzbunarea phansegarului; după cum sunt încredinţat că, în chip neîndoios, cuţitul sinistru al phansegarului trebuie să fi nimerit după trei zile cealaltă victimă, adică pe solul trimis de general să ne iscodească, spre a afla rostul plutei macabre.

Ajungând la mal, ieşirăm din apă. Baia, fusese binevenită, căci mă răcorise după căldura înăbuşitoare a rugului; mi se părea că sunt nou-născut. De-abia puserăm piciorul pe uscat, şi veniră să ne întâmpine doi inşi, care ieşiseră parcă din pământ: erau thagi, după cum îmi putui da seama, văzându-le îmbrăcămintea şi armele pe care le purtau. Ei ţineau de căpăstru caii pe care gonisem de la ruine până la malul Gangelui. Potrivit poruncii phansegarului, cei doi bărbaţi urmăriseră pluta de pe malul acesta şi ne aşteptaseră cu caii. Phansegarul păşi spre ei şi le dădu cu glas încet o poruncă, pe care eu n-o înţelesei şi în urma căreia se îndepărtară, pornind în josul fluviului. Noi încălecarăm şi ajunserăm curând la cărarea pe care o străbătusem împreună cu Rabbadah, când ne îndreptasem spre ruine.

Aveam pe buze o sumedenie de întrebări, dar phansegarul era tăcut şi îngândurat, astfel că nu mă încumetai să-i vorbesc. În schimb, avui şi eu putinţa să mă las în voia

gândurilor, care nu erau deloc plăcute. Viitorul mi se înfăţişa în culori întunecate şi-mi părea foarte nesigur. Mă gândii mai puţin la mine şi mai mult la Rabbadah, pe care mi-o trimisese soarta în calea vieţii. O iubeam din toată inima, şi Rabbadah — îmi dădeam bine seama — mă iubea cu aceeaşi pasiune. Ce avea să se întâmple cu ea? Şi cum aveam să găsesc mijloacele de a-i asigura viaţa pe care o dusese şi cu care era deprinsă, eu, un fugar fără patrie şi fără putinţa de a-şi agonisi traiul, în cazul când s-ar fi hotărât să devină soţia mea? Ah, dacă englezii n-ar fi venit atât de curând! Dacă mi-aş fi putut îndeplini măcar trei luni funcţia de ministru de război, aş fi primit în aşa fel pe englezi, pe negustorii aceştia, cu ajutorul unor oameni ca phansegarul, încât ar fi uitat să se mai înapoieze vreodată. Acum însă nu mai putea fi vorba de salvare.

Ajunşi la ruine, descălecarăm. Maestrul luă şi calul meu de căpăstru şi se îndreptă spre curtea interioară, în timp ce eu urcai spre camera Rabbadahei, ca să-i istorisesc ceea ce se întâmplase. În clipa când sfârşii istorisirea, se deschise uşa şi phansegarul intră în odaie. Rabbadah se ridică numaidecât de pe perna pe care şedea şi-i întinse mâna:

— Îţi mulţumesc pentru felul cum ai celebrat plecarea dintre noi a fratelui meu şi pentru devotamentul pe care mi-l arăţi. N-aş dori să fiu niciodată vrăjmaşa ta, fiindcă tu stăpâneşti viaţa şi moartea, fără să fi nevoit de a da cuiva socoteală pentru ceea ce săvârşeşti.

Phansegarul o privi îndelung şi gânditor; după aceea, îi răspunse:

— Phansegarul e mai puternic decât un domnitor, dar vrea să-ţi împrumute puterea lui, până când vei scăpa de englezi şi te vei afla într-un loc sigur.

— De ce crezi că trebuie să părăsesc Aughul şi să fug de englezi?

— Fiindcă Aughul va fi al lor. Vor cuceri şi Symoore, şi

Kamooh. Ai pierdut Aughul pentru totdeauna.

— Şi eu ce mă fac?

— Ei îşi vor pune în gând să te prindă.

— Atât timp cât voi trăi eu, nu vor izbuti niciodată! mă amestecai.

Thagul zâmbi:

— Şi cum vrei să-i împiedici?

— Plec cu ea.

— Încotro?

— Spre una din coloniile olandezilor.

— Asta-i bine, fiindcă olandezii sunt duşmanii englezilor. Dar vei avea un drum lung de străbătut, prin diferite provincii ocupate de englezi şi vei cădea fără să vrei în mâna lor, împreună cu prinţesa.

— Sfătuieşte-ne ce să facem! îl rugă Rabbadah.

— Veţi pleca încă în cursul zilei de azi. Pădurea Koleah, în care ne aflăm, e atât de apropiată de Augh, încât englezii vor ajunge curând aici. Vor muri mulţi dintre ei, întrucât phansegarul se va năpusti în rândurile lor şi va semăna panica, înainte de a le preda templul; dar atunci când va începe lupta, voi trebuie să fiţi departe. Ramificaţiile organizaţiei noastre se întind în toată ţara. N-am decât să fac un semn şi veţi fi aşteptaţi de un vapor, pregătit pentru plutirea pe Gange şi cu ajutorul căruia veţi ajunge fără greutăţi la Calcutta. Oamenii de pe vapor sunt credincioşi şi vă puteţi bizui pe ei şi veţi fi conduşi la un bărbat, care va fi chezaş că veţi părăsi cu bine ţara şi veţi călători în condiţii tot atât de bune, până ce veţi ajunge la olandezi. Să fac acest semn?

— Fă-l! Dar mai întâi spune-mi când va fi gata de plecare vaporul despre care ne-ai vorbit.

— În noaptea asta.

— E prea devreme. Vreau să mă duc întâi la Augh.

— Ce ai de gând?

— Se află acolo un lucru, pe care l-aş nimici mai curând decât să-l las vrăjmaşilor.

— Ceea ce vrei să cauţi e în stare bună, sub chioşc.

Prinţesa se uită uimită la el.

— Ce ştii despre chioşcul meu? îl întrebă iscoditoare.

— Că sub el sunt ascunse comorile maharajahului din Augh.

— Cine ţi-a istorisit basmul acesta?

— Nu-i un basm, ci adevărul adevărat. Phansegarul ştie mai multe lucruri decât e în stare cineva să-şi închipuie măcar.

— Bine; recunosc că e aşa. Dar nu cunoşti intrarea care duce la comori. Singur n-o vei găsi, astfel că trebuie să fiu de faţă atunci când se vor lua comorile de acolo.

Maestrul zâmbi iarăşi.

— Să-ţi spun încă o dată, că phansegarul ştie orice? Crezi că mi-a rămas ascunsă piatra care trebuie apăsată, pentru ca întreg chioşcul să se învârtească în jurul axei sale şi să înlesnească pătrunderea la comori? Prin urmare, n-ai nevoie să te oboseşti ca să-ţi iei avuţiile. Mă voi pricepe să învârtesc chioşcul, tot atât de bine ca şi tine. Am fost de multe ori în ascunzătoarea în care aurul străluceşte ca focul şi diamantele sclipesc ca stelele.

— Cum? Te-ai încumetat să ne spionezi, ca să ne cunoşti taina şi să poţi pătrunde în ascunzătoare? Dacă ar fi ştiut asta Madpur Singh, ai fi fost pierdut!

— Nu mi-ar fi făcut nimic! răspunse mândru phansegarul. Şi acum, spune-mi cum aţi fi vrut să vă duceţi singuri şi să ridicaţi comorile, fără să fiţi prinşi de englezi?

— Ne-am fi căutat oameni credincioşi, care ne-ar fi ajutat.

— Ar fi fost primejdios, fiindcă aurul e mai puternic decât credinţa. Cu toate acestea, n-aţi găsit oamenii care să vă sprijine, nu-i aşa? încredinţează-mi fără grijă bogăţiile tale şi-ţi făgăduiesc că nu va dispărea nimic!

— Atunci, hotărăşte ce avem de făcut şi-ţi vom urma în

amănunţit îndrumările.

— Pregătiţi-vă de drum! Călăreţii mei vă vor întovărăşi şi vor fi în stare să vă ferească de orice primejdii.

— Unde mergem?

— După ţinutul Ralaak, Gangele face un cot. Veţi merge de-a curmezişul acestui cot şi mă veţi aştepta; voi veni acolo, aducându-vă pe o plută comorile maharajahului Madpur Singh.

— Fie aşa cum spui! Dar dacă englezii nu vor putea rămâne stăpâni pe Augh?

— Nu-l vor mai pierde, fii sigură! Dar dacă se va întâmpla totuşi un asemenea lucru, vei fi regina noastră, pe care o vom chema îndărăt şi căreia ne vom supune.

— Atunci însă nu vei şti unde suntem. Cum să-ţi vestim locul unde ne aflăm?

— Prin omul pe care-l veţi găsi la Calcutta şi care vă va pune la dispoziţie vaporul. El mă va înştiinţa unde sunteţi şi eu vă voi putea trimite tot prin el veşti despre ceea ce se întâmplă aici. Acum, cunoaşteţi amănuntele pe care aveţi nevoie să le ştiţi. Trebuie să plec, fiindcă vreau să fac pregătirile pentru la noapte. Pregătiţi-vă şi voi, ca să fiţi gata de plecare!

Îndată ce răcoarea înlocui căldura înăbuşitoare a după-amiezii, pornirăm la drum, însoţiţi de zece thagi călări. Vorbind cu ei, aflai că vom fi întovărăşiţi până la Calcutta de cinci călăreţi, care vor veghea asupra noastră. Datorită faptului că seara era foarte plăcută şi mai ales că mă găseam alături de iubita mea Rabbadah, n-am simţit prea mult oboseala călătoriei; aproape de miezul nopţii, ajunserăm la ţintă şi văzurăm apa Gangelui. Dar, dacă nu mă istovise drumul, mă copleşeau întâmplările tulburătoare din ultimele zile.

Într-un golf se afla ancorat un vaporaş îngust, cu un catarg şi trei pânze; se numea Badaya. Într-o parte a vaporului era

pictată, aşa cum observai abia a doua zi dimineaţă, figura unei femei care dansa, fâlfâindu-şi vălul. Căpitanul vaporaşului, care ne aştepta, ne salută foarte politicos, pe Rabbadah şi pe mine, şi ne conduse pe punte, arătându-ne cele două cabine, mici dar plăcute, ce ni se pregătiseră. Întrucât phansegarul urma să sosească abia în dimineaţa zilei următoare, aducându-ne comorile, ne duserăm să ne odihnim, şi eu căzui curând într-un somn adânc şi lipsit de vise. Fui trezit de o uşoară zguduitură. Căpitanul se afla înaintea mea, ţinând în mână o lampă de argilă. După vremea europeană, trebuie să fi fost ora două noaptea.

— Sahib, vino repede! Stăpânul va fi aici într-o clipă.

Întrucât mă culcasem îmbrăcat, după obiceiul oriental, îl putui urma numaidecât. Când păşii pe punte şi aruncai o privire iscoditoare în susul apei, zării la lumina stelelor, la o oarecare depărtare, o plută ce se îndrepta spre vaporul nostru. Pluta era asemănătoare cu aceea pe care fusesem cu o zi înainte martorul acelei privelişti cumplite şi intra destul de adânc în apă, desigur din pricina grelei poveri pe care o ducea. Pe bordul ei nu văzui decât doi inşi. Totodată, băgai de seamă în ambele laturi ale plutei şi îndărătul ei o sumedenie de puncte negre, care o însoţeau. După cum bănuii şi cum aveam să mă încredinţez curând, erau oale de înotat, de care se folosesc locuitorii Indiei, ca să poată pluti cu uşurinţă pe Gange şi pe alte fluvii din partea răsăriteană a ţării, străbătând distanţe mari.

O asemenea oală de înotat este un obiect foarte practic. La capetele unei prăjini tari de bambus, este înţepenit câte un vas scobit, făcut din lut. Înotătorul se aşează pe prăjină şi e ţinut de vase deasupra apei.

Pluta şi oalele care o însoţeau se apropiară. Când ajunseră lângă vaporaşul nostru, se opriră. Primul care sări pe bord fu phansegarul. Zărindu-mă, se îndreptă spre mine şi mă întrebă:

— Unde-i prinţesa?

— Doarme. S-o trezesc?

— Las-o să doarmă! Ce mai este de făcut, se poate îndeplini şi fără ajutorul ei. Am adus comorile maharajahului.

— Într-adevăr? Cum ai izbutit?

— N-a fost greu. Parcul defunctului domnitor era cu desăvârşire pustiu, astfel că am putut lucra nestingheriţi, într-o oră am isprăvit.

— Slavă Domnului! Ce mai este de făcut?

— Vom aduce numaidecât pe bord comorile, care sunt puse în pachete de piele, uşoare şi bine legate. Apoi, vaporul va pleca fără să mai aştepte o clipă.

— Încotro?

— Spre Calcutta. Am acolo un prieten, care-ţi va acorda toate înlesnirile, ca să porniţi fără întârziere pe mare, spre Batavia.

— Cum mă voi legitima la acest prieten al tău?

Phansegarul scoase din haină o geantă mică de piele şi o deschise. În ea se afla un cuţitaş, care avea aceeaşi înfăţişare ca şi cuţitele de care se foloseau phansegarii.

— Când vei ajunge în Calcutta, să predai acest cuţitaş, semnul tainic al thagilor, căpitanului de pe vaporul pe care călătoreşti. E iniţiat în toate privinţele şi te poţi încrede în el ca în tine însuţi. Se va îngriji de toate cele trebuincioase. Dar nu arăta altcuiva cuţitaşul.

— Îţi voi urma întocmai îndrumările.

— Şi acum, să nu mai pierdem timpul! Într-o oră, comorile maharajahului vor fi la bord. Când va răsări soarele, „Badaya” trebuie să se afle în largul mării.

Dacă phansegarul ar fi bănuit că munca lui din timpul nopţii în parcul defunctului Madpur Singh a fost pândită şi că doi inşi îndrăzneţi şi hotărâţi să înfrunte orice primejdie au pornit la drum, cu gândul sa jefuiască giuvaierurile, e neîndoios că n-ar mai fi vorbit cu atâta linişte şi siguranţă. Iar

soarta iubitei mele Rabbadah şi chiar a mea ar fi avut cu totul altă înfăţişare, poate chiar o înfăţişare fericită!

Barca cu care vreau să străbat Oceanul e aproape gata. Sunt într-adevăr mândru de opera mea. În afară de primii ani de şedere pe insulă, când Rabbadah era lângă mine, niciodată nu au trecut cu atâta repeziciune ca acum zilele şi nopţile. Şi-mi dădui încă o dată seama cât de binecuvântată este munca, mai ales când urmăreşte un scop. Mă simt parcă întinerit şi aproape că-mi aud sângele curgând prin vine.

S-ar părea că mi s-a schimbat firea, o dată cu modul de a gândi. Nu mai sunt în stare să înţeleg viaţa pe care am dus-o până acum. Cum am putut lăsa să treacă atâţia şi atâţia ani, fără să întreprind ceva, zbuciumându-mă în frământările jalei şi, mai ales, fără să încerc măcar o singură dată să-mi stăpânesc soarta? Acum, când mă simt iarăşi năpădit de vechea mea putere de muncă, abia acum îmi amintesc că am nesocotit nenumărate prilejuri de a scăpa din temniţa mea. Am fugit de ele, fricos şi întorcând ochii pentru a nu le vedea. Oare n-o fi prea târziu de data aceasta? Dacă soarta, a cărei chemare n-am înţeles-o, a obosit să mă tot îndemne şi mă va lăsa să cad de data aceasta? N-are decât! Mă simt destul de puternic, încât să-mi apăr viaţa şi să-mi înfrunt destinul, luptându-mă cu el. Şi chiar dacă nu voi izbuti să-l stăpânesc, tot mă voi încumeta să fac această încercare, urmărind o singură ţintă: să înfrunt bărbăteşte tot ceea ce-mi rezervă viitorul şi să nu mă înfricoşez nici de ceea ce este de neînlăturat.

Cutremurul nu s-a repetat. Nu se întrezăreşte nici cel mai mic semn, care să prevestească vreo nenorocire plănuită de puterile din adâncuri. Mi-e ruşine de teama care m-a cuprins atunci şi am impresia că sunt un copil care s-a speriat de o împuşcătură în aer. Am devenit oare copil? Uneori, îmi vine să cred lucrul acesta, din pricina seninătăţii şi liniştii desăvârşite

cu care privesc viitorul. A pus stăpânire pe mine o siguranţă nemărginită pe care, când mă gândesc la greutăţile ce voi avea de întâmpinat, sunt nevoit s-o numesc nechibzuinţă.

Sper că în paisprezece zile voi ajunge cu lucrul atât de departe, încât voi putea împinge barca pe apă, iar într-o lună, cu ajutorul lui Dumnezeu, îmi voi sfărâma lanţurile care mă încătuşează în temniţă şi-mi voi lua zborul, ca o pasăre, spre libertate sau spre pieire...

Călătoria în josul fluviului sfânt a trecut pentru mine întocmai ca un vis. Mi se părea că sunt prinţul din basme, care urmează să trezească la viaţă pe „frumoasa din pădurea adormită”, — la viaţa dragostei. Până acum, nu spusesem dragei mele Rabbadah nici un cuvânt despre simţămintele pe care i le nutream. Dar nici n-aveam nevoie să-i spun nimic, fiindcă ne înţelegeam şi fără cuvinte. Inimile noastre zburau parcă una spre cealaltă, purtate de unde nevăzute.

În linii generale, călătoria a fost aproape lipsită de întâmplări deosebite. Cu toate acestea, au fost chiar în prima seară două întâmplări hotărâtoare pentru întregul nostru viitor: Rabbadah mi-a mărturisit iubirea pe care mi-o nutreşte şi... dar mai bine să povestesc pe îndelete această seară de neuitat.

Am călătorit numai în timpul zilei. Seara, căutam un loc adăpostit pe lângă mal, ca să putem sta ascunşi până dimineaţa. În prima zi, „Badaya” străbătuse o bună bucată de drum şi, la lăsarea întunericului, fu ancorată într-un mic golf. După ce se îndepliniră treburile de la bord, oamenii din echipaj şi trupa de thagi ocrotitori îşi înjghebară la repezeală pe mal o tabără şi aprinseră focul, ca să-şi pregătească o cină simplă. Rabbadah se retrase curând în cabina ei. Întrucât nu-mi era încă somn, părăsii şi eu vaporul şi mă dusei pe mal, apropiindu-mă de cei ce şedeau în jurul focului şi care îmi făcură numaidecât loc, îndatoritori şi respectuoşi. Erau cu toţii

oameni simpli şi fără îndoială că nici unul dintre ei nu învăţase la vreo şcoală, dar cei mai mulţi cunoşteau o sumedenie de legende şi, îndată ce mă aşezai, poveştile începură să încânte pe cei care le ascultau.

Mă lăsai bucuros desfătat de vraja basmelor lor, care istoriseau întâmplările unei lumi ce-mi era străină şi aproape că nu-mi dădui seama când trec orele. Trebuie să fi fost ora zece; deodată se apropiară de focul nostru doi inşi. După îmbrăcăminte, aparţineau celei mai sărace pături a poporului, dar chipurile lor vădeau seriozitate şi impuneau chiar respect. Aveau înfăţişarea unor pelerini care se înapoiază în patrie, după ce au pribegit prin regiuni îndepărtate.

Unul dintre oamenii din echipaj se ridică şi-i întrebă:

— Veniţi de la mari depărtări, desigur. Cum năduşiţi?

Acesta-i un salut obişnuit între indieni, întrucât în ţara aceasta cu climă caldă năduşeala este o dovadă a sănătăţii omului, în timp ce o lipsă a năduşelii e socotită drept o prevestire a unei boli apropiate.

— Vă mulţumim, fraţilor! răspunse cel mai în vârstă dintre ei. O ducem bine cu năduşeala şi suntem recunoscători lui Dumnezeu, întrucât am făcut un drum lung.

— Cum aţi ajuns aici?

— Venim din munţii sfinţi de colo sus, unde soarele nu poate topi gheaţa.

— Ce aţi făcut acolo?

— Am fost la vestitul izvor din Ahabar, din care se adapă sfântul taur al munţilor. Aceluia care bea din apa lui i se iartă toate păcatele şi i se dăruieşte iertarea şi pentru acei care îşi împart cu el culcuşul şi hrana. Voi cum năduşiţi?

— Noi năduşim mult, fiindcă avem de mânat vaporul acesta.

— Încotro mergeţi?

— În jos, spre Calcutta. Dar voi, evlavioşii mei fraţi?

— Tot la Calcutta.

— Atât de departe?

— Dar nu-i departe. Regatul lascarilor[1] e mai departe decât de la Calcutta la Ahabar şi de aici iar înapoi, la oraşul fluviului.

— Cum? sunteţi lascari? Atunci, fiţi bineveniţi! Aşezaţi-vă lângă foc şi mâncaţi şi beţi cu noi! Apoi, ne veţi istorisi despre călătoria voastră pioasă!

Cei doi nu se lăsară poftiţi de două ori. Se aşezară şi-şi primiră porţia de orez. După aceea, fiecare din ei îşi puse blidul deoparte şi, întorcându-se, începură să mănânce în aşa fel încât, după obiceiul indian, să nu poată fi observaţi de ceilalţi.

În timp ce străinii mâncau, unul dintre corăbieri se îndreptă spre tulpina unui beţişor de piper, de care atârna o raflahă[2]. Potrivindu-i strunele, începu să cânte, însoţindu-şi melodia, de sunetele monotone ale strunelor.

— Şi acum, povestiţi-ne ce aţi văzut prin locurile unde aţi umblat! îi îndemnă căpitanul pe oaspeţi, după ce se sfârşi cântecul corăbierului.

— Îngăduie acestui om să mai cânte o melodie! îl rugă unul dintre străini. Mi-e tare dragă lăuta şi-mi place mult cântecul, — şi nu le-am auzit de multă vreme!

— Ştii şi tu să cânţi?

— Da, sahib.

— Atunci, cântă-ne ceva! Ia raflaha şi, dacă mi-o plăcea cântecul, atunci vă iau până la Calcutta, fără să-mi plătiţi nimic.

— Inima ta e peste măsură de milostivă! se bucură oaspetele. Îmi voi da osteneala să vă fiu pe plac, ţie şi oamenilor tăi.

Luă lăuta, potrivi strunele şi începu:

Fanna fără patrie

---

[1] Marinari indieni.

[2] Un fel de lăută.

gonea pe valurile agitate,
atunci când se odihnea pe mare
umbra uriaşă a Talhalei.

Toţi cei de faţă ascultau cu luare-aminte şi chiar eu mă lăsai furat de cântec. Erau nişte sunete ciudate, cu totul deosebite de cele pe care le auzisem până atunci. Cel care cânta îşi dădu seama că a izbutit să-şi impresioneze ascultătorii şi urmă:

Îşi pregăti năvodiul
la lumina clară a lunii,
cântă în noaptea liniştită
şi începu să viseze.

Valurile vuiesc
frumos şi încet,
oprind mersul bărcii
şi, făcând-o nevăzută.

Deodată, se ivi pe puntea vaporului o făptură încântătoare. Rabbadah se trezise şi ieşise din cabină, ca să asculte sunetele duioase ale melodiei. Abia-mi putui smulge privirea de la trăsăturile ei dumnezeieşti, când cel care cânta îşi sfârşi melodia:

Fanna fără patrie
goneşte pe valurile agitate,
atunci când se odihneşte pe mare
umbra uriaşă a Talhalei.

Ca să-şi mărturisească mulţumirea, ascultătorii-şi loviră palmele de genunchi. Şi pe mine mă impresionase în chip deosebit cântecul, cu atât mai mult cu cât noaptea era

minunată şi-mi ştiam iubita aproape. De aceea, mă ridicai de pe locul pe care şedeam şi mă apropiai de cântăreţ.

— Cine eşti? îl întrebai.

— Sunt un lascar, sahib, şi mă numesc Lidrah. Şi acest tovarăş de drum este fratele meu, Kaldi.

— Cânţi atât de frumos, cum n-am auzit nici un indian cântând!

— M-a învăţat să cânt un bărbat ce venea din ţara franconilor.

— Mi-am închipuit. Cunoşti şi alte melodii?

— Da, sahib!

— Sahiba care ascultă sus ar dori să mai audă o melodie.

— Dacă-mi porunceşte, mă voi supune bucuros! Luă iar lăuta şi-şi potrivi iar strunele. Văzu ochii întunecaţi ai Rabbadahei aţintiţi asupra-i şi începu să cânte pe un ton melancolic:

Floarea de lotus înfloreşte
singuratică pe mare,
priveşte cu dorinţă tainică
şi ar vrea să fie înaltă.

Umbrele malului se odihnesc
de multă vreme în răcoare,
de jur-împrejurul talazurilor adânci,
care o învăluie cu răceala lor.

Ar ţine mult să vadă
razele luminoase ale soarelui,
din faţa cărora pier umbrele
în pădurea întunecoasă.

Şi pornii îngândurat pe valuri
cu barca mea frumoasă;

şi văpaia dragostei
m-a prins în mrejele ei.

Mă simt atât de singur şi părăsit
cu dorul meu,
şi aş fi peste măsură de fericit,
dacă ea ar sta lângă mine.

Şi cu toate acestea, *în privirile ei*
care nu mă înţeleg nicicând,
nu voi avea niciodată fericirea
să zăresc flacăra iubirii.

Cântecul se sfârşi şi fu aplaudat tot atât de zgomotos, ca şi celălalt.

— Sunt mulţumit de tine, spuse căpitanul nostru. Veţi merge amândoi la Calcutta, fără să plătiţi. Sunteţi lascari, nu-i aşa? Atunci, ştiţi să îndepliniţi muncile de pe vapor?

— Da, sahib.

— Piosul vostru pelerinaj vă îngăduie să munciţi pe un vapor?

— Da, dacă îndeplinim numărul de rugăciuni, pe care am făgăduit să le rostim.

— Nu numai că vi le veţi putea rosti, dar veţi primi şi o răsplată, dacă-mi veţi da ajutorul trebuincios la mânuirea pânzelor.

— Îţi vom ajuta bucuros, sahib. Să ne porunceşti şi te vom asculta!

Mă urcai pe puntea vaporului şi mă aflai singur cu Rabbadah. Din felul cum mă privi, îmi dădui seama că mă aşteptase.

— Omul care a cântat e un băştinaş?

— Da.

— A cântat ciudat de frumos, aşa cum mi-am închipuit

totdeauna că trebuie să fie cântecele franconilor, după felul cum mi le-a descris fratele meu.

— Fără îndoială, le-a învăţat de la un francon.

— E minunat că voi franconii vă pricepeţi în toate!

— Vrei să-ţi lămuresc pricinile?

— Da. Spune-mi-le, te rog.

— La noi nu sunt caste; fiecare poate ajunge ceea ce doreşte şi-şi poate desăvârşi şi folosi însuşirile cu care a fost înzestrat de Dumnezeu.

— Atunci, chiar un om din pătura de jos poate ajunge preot sau brahman?

— Da, fiindcă Dumnezeu a creat pe om după chipul şi asemănarea sa. Valoarea omului nu-i preţuită după familia din care se trage şi starea ei; omul este măreţ sau josnic, după cum arată gândurile care îl frământă, simţămintele pe care le nutreşte şi faptele pe care le săvârşeşte.

— Cuvintele tale sună frumos şi trebuie să fie adevărate, dar nu le pot înţelege. Poate că va veni cândva vremea să ştiu ce vrei să spui. Şi cealaltă pricină?

— La noi, femeia are aceleaşi drepturi ca şi bărbatul. Fata e crescută la fel cu băiatul, în aceeaşi libertate; învaţă tot ce vrea să înveţe; îşi poate alege soţul şi nu e sclava lui. Ia parte la toate bucuriile şi necazurile lui şi are aceeaşi putere asupra copiilor, ca şi soţul ei. Dumnezeu întruchipează atotputernicia şi iubirea, iar omul este imaginea lui; întrucât însă prin cuvântul om înţelegem deopotrivă pe bărbat şi pe femeie, bărbatul trebuie să fie imaginea iubirii divine. Şi acolo unde conlucrează puterea şi dragostea, omul se aseamănă mereu mai mult lui Dumnezeu, acolo coboară înţelepciunea şi dreptatea tuturor, iar popoarele se apropie din ce în ce mai mult de splendoarea aceluia care le-a dat viaţa şi putinţa de a trăi.

— Nici de data aceasta nu te înţeleg, răspunse Rabbadah, dar aş ţine mult să ştiu ce spui. Apoi, repetă gânditoare:

„Femeia trebuie să fie imaginea iubirii divine...”

Privirea ochilor ei fermecători era aţintită spre stele. Chipul ei era aidoma cu cel al unui înger coborât de la înălţimi nemăsurate. Nu-mi putui întoarce privirea de la ea şi mă încumetai, vrăjit de farmecul în care mă învăluia prezenţa ei, să-i mângâi mâna.

— Cunoşti dragostea? o întrebai aproape în şoaptă.

— N-o cunosc.

— N-ai iubit niciodată?

— Poate că da. Sau simţământul pe care-l ai faţă de o mamă şi un frate nu este dragoste?

— Da, însă mai este o iubire, care-i mult mai tulburătoare şi te face mai fericit, o iubire care poate da bietului nostru pământ dreptul de a fi socotit un lăcaş al fericiţilor.

— Despre ce iubire vorbeşti?

— Despre aceea care sălăşluieşte în inima bărbatului şi a femeii. Ai cunoscut-o vreodată?

— Nu, n-am cunoscut nici un bărbat, n-am dorit pe nici un bărbat, n-am iubit pe nici un bărbat.

— Şi nici acum nu cunoşti şi nu iubeşti pe vreun bărbat?

— După obiceiurile voastre, o femeie trebuie să mărturisească un asemenea lucru?

— Da.

— Cui trebuie s-o spună?

— Aceluia pe care-l iubeşte.

— Atunci, el află că ea-l iubeşte.

— Şi de ce să n-o ştie?

— Dar dacă el n-o iubeşte, la rându-i?

— Ah! Dragostea-i atotputernică şi nici o inimă nu-i în stare să i se împotrivească. Cel care iubeşte cu toată căldura inimii sale e răsplătit totdeauna printr-o dragoste la fel de sinceră.

— Dacă ar fi adevărat ce spui! şopti ea, dusă pe gânduri.

Îi dusei mâna la inimă şi înconjurai mijlocul făpturii încântătoare ce se afla lângă mine. Ea se ghemui la pieptul

meu, peste măsură de fericită şi dăruindu-mi o bucurie fără asemănare.

— Sufletul meu, îngerul meu, zâna mea, vrei să fii soţia mea, să rămâi cu mine, acum şi totdeauna?

— Acum şi totdeauna! şopti, înapoindu-mi sărutul care i-l dădusem şi apăsându-şi buzele pe ale mele.

— Îţi jur că fiece clipă a vieţii mele, fiece respiraţie a mea, fiece bătaie a inimii mele îţi vor aparţine numai ţie, Rabbadah!

Ramaserăm multă vreme îmbrăţişaţi; stelele sclipeau a diamantele, Crucea Sudului strălucea deasupra noastră; cu toate acestea, nemărginita mea fericire era mai strălucitoare decât briliantele cerului tropical.

Dincolo, în jurul focului, voioşia se potolise între timp şi începură pregătiri în vederea odihnei tuturor. Se aduseră păturile, care fură aşezate în preajma focului; doi dintre oamenii echipajului se urcară pe nişte scări de frânghie, făcută din fire de palmier, ca să-şi ia în primire paza pe bord în timpul nopţii. Prin urmare, nu mai puteam rămâne singuri, astfel că ne hotărârăm să ne dăruim odihna de care aveam nevoie. Mă despărţii de iubita mea, în uşa cabinei ei, printr-un sărut pătimaş.

În noaptea aceasta, somnul mă lăsă să-l aştept îndelung. Inima-mi era plină de fericire, iar gândurile-mi se îndreptau spre viitor, înfăţişându-mi imagini tulburătoare şi foarte îndoielnice. Eram nebun! Nu bănuiam că ne pândea trădarea şi că respectabilele chipuri ale celor doi oaspeţi nu erau decât două măşti, îndărătul cărora se ascundeau cele mai întunecate gânduri...

După câteva săptămâni, „Badaya” ajunse la Calcutta. Ambii lascari se dovediseră oameni foarte folositori şi izbutiseră să câştige încrederea şi chiar prietenia oamenilor din echipaj, prin mici servicii. Se înserase şi vaporul nostru ancoră. Căpitanul ordonă ca nimeni să nu părăsească vasul;

el însuşi coborî însă în barcă şi se îndepărtă, vâslind şi cerându-mi să-i dau semnul tainic al thagilor. Rămăsei locului, dornic să aflu dacă puterea phansegarului era într-adevăr atât de mare, încât se întindea până în mijlocul unei provincii pe care o stăpâneau de multă vreme englezii.

Trebuie să fi trecut o oră, când uşa cabinei mele se deschise şi văzui pe căpitan, urmat de un bărbat, pe care îl recunoscui numaidecât după îmbrăcămintea-i ciudată; era unul din acei „parsi”, faimoşi în întreaga Indie prin marile lor avuţii şi cinstea lor de netăgăduit. Noul venit era un bărbat înalt şi vânjos, purta o bonetă lunguiaţă şi avea o barbă despărţită în două şi lungă până la piept. Căpitanul încuie numaidecât uşa. Parsiul se uită la mine cu o privire cercetătoare şi-şi ridică mâna, salutându-mă:

— Pace ţie! Tu eşti acela care l-a chemat pe Samdhadja?

— Da. Eu sunt. Aşază-te!

Arătai oaspetelui un loc pe divan, lângă mine, îi întinsei o *hukah* şi-o aprinsei.

— Îngăduie-mi să te servesc! E mai bine să fim singuri, nu-i aşa? N-avem nevoie de prezenţa unui servitor.

Parsiul îşi aprinse narghileaua şi se tolăni pe perne, dornic să asculte lămurirea pe care o aştepta din parte-mi.

— Ai primit semnul? îl iscodii.

— Da.

— Mi s-a spus că-l vei respecta, fără să şovăi.

— Îl socotesc drept poruncă şi mă supun. Cine l-a dat căpitanului: tu, sau altcineva?

— Eu.

— Atunci, vorbeşte-mi, ca să ştiu ce-mi ceri.

— Un vapor.

— Încotro vrei să mergi?

— Spre Batavia!

— Pleacă mâine un vapor într-acolo. Vei avea cel mai bun loc pe puntea lui.

— Îmi trebuie un vapor pe care să nu mai fie nimeni.

— Ar trebui să gonesc călătorii, care s-au şi urcat la bord.

— Atunci, dă-mi alt vapor!

— Vorbeşti aşa, parcă ai avea milioane! Cine eşti, la urma urmelor?

— Mă numesc Hugo von Gollwitz şi am fost voluntar, sublocotenent în slujba Angliei…

— Prin urmare, nu eşti englez?

— Nu. Şi am venit la Augh cu generalul Haftley…

— Ca să furaţi ţara maharajahului prin trădare, adăugă parsiul cu ochii scânteind de furie şi încreţindu-şi fruntea.

— Eu nu puteam fi trădător, fiindcă eram un prieten al maharajahului.

— Tu?

— Da. L-am cunoscut aici, în vremea când n-a ştiut nimeni cine este.

— Ah, tu eşti sublocotenentul despre care mi-a povestit! Fii bine venit, fiindcă-i cu neputinţă de crezut că ai devenit vrăjmaşul lui!

După ce-i povestii toate întâmplările prin care trecusem, parsiul spuse:

— Ce s-a întâmplat cu prinţesa? A fost ucisă şi ea? Mă ridicai şi deschisei uşa cabinei învecinate cu a mea:

— Iat-o!

Rabbadah se afla lângă uşă. Nu purta decât podoaba frumseţii ei, dar era atât de fermecătoare, încât parsiul, care se ridicase o dată cu mine, se zăpăci şi făcu o plecăciune adâncă, spre a-i săruta poalele rochiei.

— Domniţă! exclamă, porunceşte-mi şi porunceşte vieţii mele! Îţi aparţin!

— Numele tău e Samdhadja. Eşti cel mai vârstnic dintre parsii din Calcutta?

— Da.

— Madpur Singh te iubea; ai fost prietenul lui. Vrei să fii şi

al meu?

— Vreau să fiu prietenul şi sclavul tău.

— O fugară are nevoie de prieteni; sclavii şi-i poate cumpăra. Bărbatul acesta va fi soţul meu. Vrei să ne duci pe ascuns la Batavia?

— O voi face. În zorii zilei va pleca un vapor şi veţi călători pe el, fără să plătiţi nici o rupie. Spune-mi dacă-ţi trebuie bani. Îţi pot da.

— Nu am nevoie de bani, fiindcă am cu mine întreaga noastră avuţie din Augh. Aşază-te şi lasă-ne să-ţi povestim ceea ce am aflat şi ne mâhneşte foarte mult.

— Iartă-mă, domniţă, dar trebuie să plec. Aici, în Calcutta, nu sunteţi nici o clipă în siguranţă, aşa că e neapărată nevoie să vă pregătesc grabnic unul din vasele mele şi să înlătur piedicile pe care ar fi în stare să le pună autorităţile din port în privinţa pornirii în largul mării. Îţi voi da cel mai bun vapor, condus de cel mai iscusit dintre căpitanii mei. Mi-e teamă numai că nu voi găsi atât de curând marinarii pricepuţi care îmi trebuie. Chiar dacă aş aduna pe toţi oamenii tot îmi lipsesc doi.

— Avem doi inşi pe bord, spuse prinţesa.

— Ce fel de oameni sunt?

— Lascari.

— Da, aceştia sunt de obicei marinari curajoşi şi care pot fi folositori. Unde s-au urcat pe bordul „Badayei”?

— La graniţa Aughului.

— Pregătiţi-i, ca să-i pot lua când voi veni să vă chem! Şi acum, domniţă, îngăduie-mi să plec. Vom putea sta mai mult de vorbă când vom fi pe vaporul cu trei catarguri…

Trecuse o săptămână. Corabia „Bahadur”[1] trecuse de Insulele Andamane şi Nikobari şi se îndrepta pe la apusul Sumatrei, spre sud, pentru ca de acolo să meargă spre Java. La bord, lucrurile decurgeau în chip mulţumitor, după cum o

[1] „Eroul”.

mărturisea şi expresia căpitanului, în timp ce mă plimbam cu el pe punte. Era un german, ca şi mine, astfel că ne împrietenirăm curând, petrecându-ne împreună vremea în tot cursul călătoriei. Căpitanul îmi spuse la un moment dat:

— Mergem foarte bine şi cred că până la Batavia nu vom avea decât o oprire foarte scurtă.

— Nu te înţeleg.

— Am avut totdeauna norocul deosebit de a fi mulţumit de oamenii mei, dar cu prilejul ultimei mele călătorii m-am pomenit totuşi pe bord cu un ins care mi-a pricinuit, neajunsuri. Ca să nu molipsească şi pe ceilalţi, mi-a venit în gând să-l debarc. I-am dat o cantitate mare de merinde şi l-am dus pe o insulă, unde poate găsi mai multe fructe şi apă decât ar trebui unui număr de zece oameni.

— Prin urmare, un fel de „Robinsonadă”?

— Da. Şi urma să rămână acolo, numai până la înapoierea noastră.

— Şi acum trecem să-l vedem?

— Da. E adevărat că insula nu-i în direcţia spre care mergem, dar tocmai de aceea am ales-o ca loc de „cuminţire”. Ştiam că o cunosc numai eu, astfel că nici un alt vapor n-ar fi putut curma singurătatea, menită să aducă omului ispăşirea pedepsei.

— Când ajungem acolo?

Căpitanul privi pânzele cu luare-aminte:

— Cu vântul care suflă acum, este de prevăzut că vom trece încă în noaptea aceasta pe lângă temniţa despre care v-am istorisit. De nu, vom opri mâine dimineaţă în faţa ei.

— Insula e mare?

Căpitanul râse:

— Mare? Da, cred că e puţin mai mare decât mâna mea.

— Erau pomi pe insulă?

— Da, am văzut destui pomi; sunt mai ales mulţi palmieri.

— Este şi apă?

— Da. Dar de ce mă iscodiţi cu atâta stăruinţă, domnule? Oare aveţi de gând să trăiţi pe insula aceasta viaţa lui Robinson?

— Nu din pricina asta vă întreb, râsei. Dar mi-am închipuit fără să vreau că s-ar putea să fiu cândva în situaţia lui Robinson Crusoe şi ţineam să ştiu dacă ar fi de îndurat viaţa pe o asemenea insulă.

Dacă aş fi bănuit că n-avea să treacă mult şi urma să trăiesc într-adevăr existenţa lui Robinson Crusoe, n-aş mai fi râs deloc.

Din clipa aceasta, începură să se prăbuşească asupră-mi întâmplările, care pregătiseră un sfârşit prăpăstios visurilor şi năzuinţelor mele. Cei doi lascari se arătaseră şi în restul călătoriei că sunt marinari iscusiţi; cu toate acestea, de câteva zile nu-mi plăceau. Cel mai vârstnic dintre ei, Sidrah, urmărea pe Rabbadah, atunci când se plimba pe punte, cu priviri foarte ciudate, care îmi dădeau de gândit. Ea era totdeauna acoperită de văl, dar în seara venirii la noi, Sidrah izbutise totuşi să-i vadă chipul, chiar dacă numai pentru câteva minute. Fireşte, nu era de mirare că frumuseţea ei neobişnuită putuse să tulbure pe un om atât de simplu, dar nu aceasta era pricina uimirii şi, mai ales, a bănuielilor care mă frământau. În privirea lui nu se putea citi numai admiraţie, ci şi un alt simţământ, un soi de poftă pătimaşă. Şi, ceea ce era şi mai ciudat: îndată ce purtarea lui îmi atrase luarea-aminte, observai încă un lucru. Când se credea neobservat, Sidrah mă privea uneori cu atâta înverşunare, încât începusem să mă tem că e hotărât să mă ucidă. De obicei, ambii lascari mă întâmpinau cu foarte mult respect, ba chiar cu supunere îndatoritoare. De aceea, descoperirea pe care o făcusem mă nelinişti şi mai mult şi mă îndemnă să fiu şi mai bănuitor; mă hotărâi să-l supraveghez necontenit.

După-amiază, vântul se potoli încetul cu încetul şi, chiar spre seară, când se învioră puţin, fu atât de slab, încât aveam

impresia că abia înaintăm. Cu toate acestea, zării cu puţin înainte de căderea serii o mică insulă, care ieşea la suprafaţa valurilor, la o oarecare depărtare. Mă dusei la căpitan.

— Veţi coborî o barcă pe apă, ca să aducă pe bord pe cel pedepsit? întrebai pe căpitan, care privea insula cu ocheanul.

— Nu. Prin părţile acestea se întunecă foarte repede, iar barca n-ar ajunge prea curând la insulă şi s-ar putea rătăci. Lanterna vaporului nu luminează până acolo. Şi chiar dacă oamenii noştri ar ajunge la insulă, vor trebui întâi să caute pe cel pedepsit, astfel că nu putem şti în ce fel vom fi primiţi şi nici întâmplările neprevăzute pe care le vom întâmpina.

— Şi atunci, ce aveţi de gând?

— Voi aşeza astfel pânzele ca, datorită acestui vânt slab, să ne îndreptăm spre insulă în timpul nopţii şi să trecem pe lângă ea, la oarecare depărtare. Dimineaţa ne vom găsi repede omul şi-l vom lua pe bord. Vedeţi cum se întunecă? Ne aşteaptă cina. Să mergem în cabină!

După cină, ne duserăm să ne culcăm. Mai mult din obişnuinţă decât din spirit de prevedere zăvorâi uşa. Nu-mi era somn, aşa că nu mă întinsei pe pat, ci mă aşezai pe un scaun. Dar nu aprinsei lampa, deoarece pe întuneric mă puteam lăsa mai bine în voia gândurilor. Faptul acesta, ca şi împrejurarea că nu făcui nici o mişcare, ci păstrai o linişte desăvârşită, îmi salvă viaţa. Crezându-se că dorm adânc, am scăpat; altminteri, aş fi fost cel dintâi care trebuia să cadă victimă pumnalului ucigător.

La cine mă gândeam? Sper că nu e nevoie să spun. Mai erau câteva zile până ce „Bahadur” avea să ancoreze la Batavia, şi eu puteam păşi înaintea altarului, alături de Rabbadah, sub ocrotirea drapelului olandez. Doar câteva zile! Şi apoi? Nu-mi dădea deloc prin gând sa rămân în Java şi să aştept desfăşurarea situaţiei politicedin Augh. Pentru un asemenea lucru, n-aveam decâtsă rămân în patrie. Ajunsei la hotărârea fermă să ne urcăm pe cel dintâi vapor olandez sau

german şi să ne îndreptăm spre Germania. Oare Rabbadah va voi să mă însoţească? Nu vorbisem cu ea nimic în privinţa aceasta, dar eram convins că nu se va împotrivi dorinţei mele. Dacă era osândită de împrejurări să trăiască în exil, avea să-i fie totuna, dacă-şi petrecea exilul în Java sau în Germania. Iar dacă i-ar fi venit totuşi greu să se îndepărteze atât de mult de patria strămoşilor ei, iubirea ar fi ştiut să biruie şi această piedică. Şi m-aş fi străduit din toată inima s-o fac să uite toate suferinţele pe care le îndurase şi să-i prilejuiesc acest lucru în castelul familiei mele…

Planurile fericite pe care mi le făuream îmi fură tulburate deodată de un zgomot; mi se păru că aud un strigăt înăbuşit de ajutor, venind din cabina căpitanului, şi mă speriai. Îmi ţinui respiraţia şi ciulii urechile. Strigătul izbucni încă o dată! De data aceasta mi se păru că aud limpede glasul căpitanului şi cuvântul „ucigaşi”. Fără să mă mai codesc, sării de pe divan, smulsei de pe perete sabia şi revolverul, pe care-l aveam încărcat totdeauna, şi alergai pe punte.

Cabina mea era tocmai în partea opusă celei în care se afla cabina căpitanului, astfel că trebuia să străbat întreaga punte spre a ajunge până la ea. Deodată, văzui că se deschise uşa cabinei căpitanului şi cei doi lascari — îi recunoscui numaidecât, datorită luminii lunii — se iviră în pragul ei. Şi ei mă zăriră şi se opriră.

Ce căutaseră la căpitan cei doi „pelerini”? Mai ales la ora aceasta târzie! Faptul mi se părea foarte suspect. Dacă săvârşiseră vreo ispravă şi plănuiau cumva altă ticăloşie, nu trebuia să-i las să se apropie. Întinsei revolverul spre ei şi strigai:

— Ce-i acolo?

Librah se îndreptă cu un aer linguşitor spre mine şi-mi răspunse pe tonul său obişnuit şi plin de respect:

— Sahib, căpitanul trebuie să fi visat, fiindcă…

— Stai! îl întrerupsei. Opreşte-te, sau te împuşc!

Librah văzu ţeava revolverului aţintită asupră-i şi se opri, fără să vrea.

— Cârmaciule! strigai.

Nu-mi răspunse nimeni. Lucrurile mi se păreau din ce în ce mai de neînţeles. Mă uitai în jur. Nu departe de mine văzui zăcând un corp ţeapăn.

— Toţi oamenii să vină pe bord! strigai acum cu toată puterea glasului meu.

Dar şi strigătul acesta se dovedi zadarnic. Librah, care se apropiase pe furiş, ridică braţul. În clipa următoare, pumnalul lui îmi străpunse braţul stâng. Dar şi împuşcătura revolverului meu trosni, iar ticălosul se prăbuşi, nimerit în cap de glontele pe care-l trăsesem. După altă clipă, mă aflai în faţa lui Kaldi; lovii atât de furios cu sabia pe lascar, încât îl trântii şi pe el, cu umărul spintecat.

Deodată, auzii un zgomot îndărătul meu. Mă întorsei cu repeziciune. Era Rabbadah, al cărei chip vădea o nemărginită spaimă.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă, pe un ton înfricoşat.

— Nu te speria, Rabbadah! Trebuie să se fi întâmplat o nenorocire.

— Ce nenorocire?

— Am ucis pe aceşti doi inşi, fiindcă voiau să mă omoare. Dar asta nu-i o privelişte pentru tine, Rabbadah. Du-te înapoi, în cabină! Pe punte eşti în primejdie. Sau au fost ucişi cu toţii, sau s-a întâmplat vreo răzvrătire a echipajului şi se aşteaptă clipa nimerită în care să ies la iveală şi să fiu atacat.

— Să te părăsesc? Nu, rămân cu tine!

— Atunci, aşteaptă o clipă!

Mă repezii în cabină şi adusei lampa, pe care o aprinsei. Apoi, mă îndreptai prevăzător spre cabina căpitanului, îl găsii mort şi trântit pe podea. Prin urmare, nu mă înşelasem şi înţelesesem bine strigătul lui de ajutor. Cu toate acestea, nu-mi puteam lămuri cele întâmplate. Nu-mi puteam închipui

cum fuseseră în stare cei doi lascari să săvârşească o asemenea ticăloşie fără ştirea celorlalţi, întrucât n-aveau ce folosi de pe urma ei. Îmi spusei, deci, că tot de o răzvrătire trebuia să fie vorba. Într-un asemenea caz, se cuvenea să mă îngrijesc înainte de orice de siguranţa iubitei mele Rabbadah şi de a meu. Se părea că şi Rabbadah gândeşte la fel cu mine, căci mă prinse de braţ.

— În ce primejdie eşti! Vino repede în cabina mea şi rămâi acolo până ce se face ziuă!

Căutai s-o liniştesc şi, desprinzându-mi braţul, îi răspunsei:

— Nu, Rabbadah! Poate că este vreunul care are nevoie de ajutorul nostru.

Rabbadah se văzu nevoită să-mi dea dreptate, dar nu putui s-o conving să se înapoieze în cabina ei. Mai mult, în timp ce străbăteam prevăzător întreaga punte, se ţinu strâns lipită de mine. Descoperirea pe care o făcui era îngrozitoare. Lângă cârmă se afla cârmaciul, cu inima străpunsă de o lovitură de pumnal. Era aproape rece. Desigur că el fusese cel dintâi care căzuse victimă celor doi ucigaşi. Pornii mai departe, dar în afară de corpul ţeapăn al celui pe care-l văzusem la început şi care trebuie să fi fost de cart, nu găsii pe nimeni. Coborât apoi, cu inima îndurerată, spre încăperea destinată echipajului. Eram înspăimântat la gândul priveliştei ce mă aştepta. Când împinsei uşa şi-mi aruncai o privire în încăperea luminată slab de o lampă cu ulei, simţii că mi se zbârleşte părul. Întregul dormitor era scăldat în sânge. Rabbadah nu fu în stare să îndure această privelişte. Scoţând un ţipăt îngrozit, fugi de lângă mine. N-o puteam urma, fiindcă trebuia să mă încredinţez dacă nu mai pot fi de folos vreunuia dintre bieţii oameni ai echipajului.

Cercetarea nu ţinu mult. Ucigaşii îşi îndepliniseră cu măiestrie planul; nu mai era în viaţă nici unul dintre cei opt inşi. Am mai văzut privelişti înfricoşătoare, dar am ştiut să mă stăpânesc. Acum, însă, aspectul celor opt inşi răpuşi

mişeleşte era neînchipuit de înfiorător. Şi astăzi îmi amintesc cu groază de clipele prin care am trecut, când am descoperit baia de sânge din dormitorul echipajului. Simţeam că mă cuprinde o slăbiciune, dar izbutii s-o înfrâng printr-o sforţare uriaşă. Fiindcă situaţia în care ne aflam cerea o voinţă hotărâtă, un bărbat curajos şi puternic. Începui să-mi frământ mintea. Ce scop vor fi urmărit cei doi, când au pus la cale această baie de sânge? Era o întrebare, căreia fără îndoială că numai ei îi puteau răspunde. Dar erau morţi amândoi şi nu mai aveau cum să vorbească. Îmi veni în gând altă întrebare: eram într-adevăr sigur că nu mai trăiau? Trebuia să mă conving. De aceea, urcai repede pe punte şi mă îndreptai spre Librah. Era mort: ochii-i sticloşi priveau în gol. Dar în timp ce mă aplecasem deasupra lui, mi se păru că aud un horcăit din partea unde zăcea tovarăşul lui, Kaldi. Mă întorsei şi îngenuncheai lângă el.

Lascarul primise o lovitură zdravănă de sabie; întregul umăr îi era despicat şi, cu toate că nu zăcea de mult, pierduse atât de mult sânge, încât nu-i mai putea folosi nici un ajutor. Se părea, însă, că-şi dă seama de ceea ce se întâmplă cu el, întrucât ochii lui erau îndreptaţi asupră-mi, cu o expresie ce mă îndemna să cred că lascarul mă recunoaşte. Dacă voiam să mai aflu ceva, trebuia să-l iscodesc fără nici o clipă de întârziere.

— Nenorocitule, ce-aţi făcut?

Rănitul îşi ridică braţul nevătămat, cu o mişcare foarte slabă, şi bolborosi cu greu:

— Eu vreau... comorile... şi Librah... vrea... pe prinţesa.

Prin urmare, asta fusese ţinta pe care o urmăriseră! Josnica lor ispravă îşi dezvăluise taina. Dar cum izbutiseră să afle de comorile maharajahului şi de unde ştiau că însoţitoarea mea era prinţesa? Nu destăinuisem nimănui, nici măcar căpitanului, cine-i însoţitoarea mea si eram îndemnat să cred că nu ne trădaseră nici thagii care ne întovărăşiseră până la

Calcutta. Umbra morţii începu să coboare pe trăsăturile schimonosite ale lascarului şi, dacă voiam să mai aflu vreun amănunt, se cuvenea să-l descos repede. În câteva cuvinte, bolborosite din ce în ce mai greu şi cu un glas mereu mai slăbit, îmi lămuri totul.

Cei doi „pelerini” erau fraţi, nu fuseseră niciodată lascari, cum ne înşelaseră, şi erau originari din Augh. În timpul nopţii, văzuseră pe phansegar şi pe thagii săi dezgropând comorile din chioşcul aflat în parcul maharajahului şi încolţise în ei gândul să şi le însuşească. Urmăriră pe furiş pe cei care le transportau şi, când descoperiră că pachetele au fost duse pe „Badaya”, se hotărâră să săvârşească lovitura. Porniră pe un drum mai scurt şi ne ieşiră în cale în seara când se apropiară de focul aprins pe mal de oamenii noştri din echipaj. Cu nădejdea că vor izbuti să călătorească pe vasul nostru, se dăduseră drept lascari, care n-au altă patrie decât marea şi se întorc dintr-un pelerinaj îndelungat. Înşelăciunea prinse cu atât mai mult cu cât ei călătoriseră într-adevăr cândva pe mare şi-şi însuşiseră oarecare cunoştinţe privitoare la mânuirea pânzelor şi celelalte treburi marinăreşti. Chiar în seara sosirii lor, Librah văzuse pe Rabbadah fără văl şi din clipa aceea râvni nu numai să ne prade comorile, dar şi la fată. Spre fericirea noastră, în timpul călătoriei pe Gange nu li se ivi nici un prilej spre a-şi aduce planul la îndeplinire, astfel că se hotărâră să nu cruţe nici un mijloc pentru a-şi continua călătoria cu noi spre Batavia. Întrucât căpitanul avea nevoie de încă doi marinari, falşii lascari îşi văzuseră planurile încurajate de această împrejurare şi răspunseră numaidecât îndemnului de a împlini lipsa de care suferea echipajul. Astăzi, când ne apropiam de insulă, voiau să-şi înfăptuiască în sfârşit mârşava lovitură. Aveau de gând să ucidă întregul echipaj, să ancoreze lângă insulă şi, coborând pe uscat, împreună cu prinţesa şi comorile, să găurească vasul, ca să se scufunde, urmând să aştepte pe insulă vreun vapor, care

ar fi trecut întâmplător pe acolo, spre a se salva, împreună cu o parte din comori cel puţin. Mai târziu, voiau să se înapoieze, ca să ia ceea ce nu putea fi luat la început, după ce ar fi avut grijă să scape de prinţesă, in cazul când ea ar fi început să-i stânjenească.

Povestirea sleise şi ultimele puteri ale rănitului. După câteva clipe, îşi pierdu cunoştinţa şi respiraţia-i deveni din ce în ce mai slabă. Îl crezui mort, dar îl văzui deodată că se ridică într-un cot. Ochii i se deschiseră şi se aţintiră cu strălucire înfrigurată asupra unui punct anumit, de parcă vedeau pe cineva, pe care eu nu-l puteam măcar întrezări. Şi cu ultima putere, bolborosi:

— Pe insulă… cu comorile… Rabbadah… să fie… a ta… şi comorile… ale mele… ale mele… ale mele.

Apoi amuţi şi se prăbuşi mort de-a lungul punţii.

Acum, când ştiam totul, îmi revenea sarcina de a chibzui asupra situaţiei şi de a folosi schimbarea ce se petrecuse. Mai întâi, însă, trebuia să văd ce face Rabbadah. O găsii în cabina ei, îngenuncheată şi cu capul acoperit. Priveliştea atâtor cadavre o zdruncinase. Mă apropiai de ea şi-i sprijinii capul de pieptul meu.

— Rabbadah!

Tresări, de parcă o trezisem dintr-o amorţire. Îmi înconjură genunchii cu braţe tremurânde şi o văzui că e cutremurată de fiori, atunci când fu în stare să spună, printre hohotele de plâns ce o năpădiseră:

— Iubitule! Ah, ce m-aş fi făcut, dacă te-ar fi omorât şi pe tine!

Nici nu voisem măcar să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat, dacă ticăloşii aceia ar fi avut norocul să-şi ducă în întregime planul la îndeplinire. Îi dezmierdai părul, cu dragoste liniştitoare, şi-i sărutai fruntea.

— A avut Dumnezeu grijă de mine şi m-a păzit! Dar e înspăimântător, e îngrozitor!

— Singuri printre cadavre, pe marea îndepărtată şi singuratică!

— Nu te teme, draga...

Dar nu avui putinţa să-mi sfârşesc gândul, întrucât fui trântit pe podea cu o putere căreia nu fui în stare să mă împotrivesc. În acelaşi timp, auzii zgomotele unor trosnituri, de parcă o mie de mâini se apucaseră să sfărâme cheresteaua vaporului. Prinţesa scoase un ţipăt de spaimă, iar eu îmi amintii în chip fulgerător neglijenţa de neiertat pe care o săvârşisem. În loc să mă duc la cârmă şi să îndrum mersul vaporului, întrebuinţasem acele minute preţioase lângă lascarul muribund, ca să smulg de la el mărturisiri care tot nu ne puteau fi de nici un folos. Fără îndoială că vasul lipsit de cârmaci îşi urmase singur calea şi naufragiase undeva în apropierea insulei, izbindu-se de vreo stâncă.

Mă repezii pe punte. Dumnezeule mare! Ce privelişte dureroasă mi se înfăţişă ochilor. Chiar în faţa vasului se înălţau o sumedenie de stânci întunecate şi ameninţătoare, iar de ambele părţi ieşeau la iveală un fel de bolovani uriaşi, despărţiţi printr-un canal, prin care pătrunsese vaporul, oprindu-se pe insulă. Nu mă puteam gândi la salvare şi se cuvenea să socotesc o fericire faptul că vântul nu sufla cu prea multă putere: altminteri, vaporul s-ar fi sfărâmat în clipa când se lovise de stâncă.

Coborâi repede în încăperea echipajului şi găsii o spărtură, prin care apa năvălea cu furie. Spărtura era atât de mare, încât eu, nepriceputul, n-o puteam astupa, fiindcă nici nu-mi trecea prin minte ce mijloc să folosesc. După o socoteală aproximativă, de-abia aveam vreme până dimineaţă să ne salvăm pe insulă şi să cărăm câte ceva din lucrurile ce se aflau pe bord.

Am scris mai înainte despre felul cum ne-am salvat, astfel că acum nu voi mai stărui. Cu mare osteneală, izbutii să împing o luntre pe apă. Mai întâi, trebuia să-mi duc la adăpost

iubita şi averea ei. În timp ce Rabbadah îmi ajuta să car pachetele, eu le lăsai să cadă în luntre şi coborâi după aceea, împreună cu iubita mea, începând să vâslesc spre uscat. Ţărmul se înălţa din apă cu asprimea unei stânci; totuşi, avui noroc şi, când se crăpă de ziuă, descoperii un loc în care să putem debarca în condiţii mulţumitoare. Apoi, mă înapoiai la vapor, ca să sfârşesc de cărat giuvaierurile şi cele câteva merinde şi alte lucruri, pe care le socoteam plăcute sau trebuincioase.

Când debarcai pe insulă pentru a patra oară, se făcuse ziuă de-a binelea şi putui privi insula cu mai multă luare-aminte. Rabbadah stătea pe ţărm şi se uita spre un crâng din apropiere.

— Ia vezi, te rog, ce-i asta? mă întrebă neliniştită.

— Colo, lângă tufiş?

— Da.

Mă îndreptai cu paşi şovăielnici spre locul care-i atrăsese luarea-aminte. Ce-mi fu dat să văd? De o cracă a unui pom atârna capul unui om, în jurul căruia era răsucit un capăt de funie, iar corpul pe jumătate putrezit zăcea întins pe pământ. Alături, se vedeau un cuţit şi o carte mare, printre o mulţime de alte lucruri. O deschisei şi citii numele semnat pe ea.

Mă aflam în faţa cadavrului acelui marinar care fusese părăsit şi care, neputând îndura singurătatea insulei, îşi pusese capăt zilelor în modul acesta înfiorător. Colo era vaporul plin de cadavre, dincoace rămăşiţele sinucigaşului, — mă îngrozii, gândindu-mă la făptura slabă care era lângă mine, nevoită să vadă aceste privelişti înspăimântătoare…

Marea mea operă a ajuns la capăt. Şi a ieşit mai bine decât mă aşteptam! Nu ştiu ce ar spune un constructor de vapoare despre „arta” mea, dar eu sunt însufleţit de convingerea că am făcut o treabă merituoasă.

Ca să-mi pot stăpâni mai lesne barca, nu i-am pus decât două pânze: una mare şi alta mai mică. Îmi dau foarte bine

seama că barca mea nu este decât o îndrăzneală fără asemănare, chiar pe vreme liniştită, şi fără să mă gândesc la întâmplările neprevăzute; totuşi, trebuia să fac o dată încercarea de a mă salva.

Ieri, când mi-am împins pentru prima dată barca pe apă, eram într-o dispoziţie sărbătorească. E drept că n-am lovit de partea de dinainte a bărcii o sticlă de vin spumos, cum se obişnuieşte în asemenea împrejurări, dar nu cred că există vreun vapor care să-şi fi făcut primul drum, însoţit de mai calde binecuvântări, ca „Rabbadah” a mea, atunci când începui să vâslesc, pornind din micul port, înjghebat în preajma colibei mele.

„Rabbadah!” Acesta e singurul nume pe care trebuia să-l poarte, nu altul! Fiindcă şi după moarte ea era îngerul meu păzitor, fără de care este sigur că mi-aş fi curmat viaţa, ce n-ar mai fi avut nici un rost; tot ea urma să-mi fie înger păzitor împotriva primejdiilor pe care le aveam de întâmpinat în largul mării.

Prima mea călătorie a fost strălucită. Negreşit, vâslii prevăzător numai înăuntrul cercului pe care-l închideau stâncile în această parte a insulei, pe o distanţă de o jumătate de leghe. Atât de aproape de ţărm, n-aveam nevoie să folosesc pânzele, dar cârma se supuse uşoarei apăsări a mâinii mele, astfel că barca spintecă uşor valurile. În ziua aceea, mă culcai plin de bucurie şi mulţumii din toată inima lui Dumnezeu.

Azi-dimineaţă, mi-am vâslit barca printre stânci şi am întins pânza. Mi-am înconjurat insula prin partea de sud şi cea dinspre apus. Sufla un vânt plăcut şi făcui o plimbare tot atât de plăcută. Ajungând pe partea de apus, coborâi pânzele şi-mi îndreptai barca spre ţărm. Barca alunecă repede şi frumos înaintea vântului, numai cu ajutorul sforilor de care trăgeam, şi trecu de cele două stânci, singurele între numeroasele recife de corali printre care se poate strecura o luntre şi

ajunge la ţărm, dacă nu se afundă prea mult în apă. De fapt, era un început din cale-afară de primejdios, întrucât nu eram încă sigur de barca mea cu pânze, dar izbutii, să ies cu bine la capăt, iar după câteva minute coborâi în galeriile subpământene care duc înăuntrul muntelui, la mormântul scumpei mele Rabbadah. De ani de zile, adică de atunci de când luntrea de pe vaporul naufragiat „Bahadur” se spărsese şi putrezise, acum era prima dată când intram la mormântul iubitei mele prin partea aceasta.

A venit vremea să încredinţez carnetului meu de însemnări taina pe care am păstrat-o. Nu ştiu dacă-mi va izbuti planul şi dacă voi fi vreodată în stare să duc la loc sigur comoara maharajahului. Dar poate că jurnalul meu va ajunge într-un fel oarecare în mâinile familiei mele şi numai ea va intra în stăpânirea moştenirii lui Madpur Singh şi a dragei mele Rabbadah, care-i şi moştenirea mea. Altuia, care ar vrea să tragă foloase de pe urma acestor însemnări, nu-i vor aduce noroc, ci pieire: nimeni nu va fi în stare să găsească vreodată cele două stânci, singurele printre care se poate pătrunde la comorile maharajahului. În cel mai bun caz, barca i s-ar sfărâma jalnic de ascuţitele recife de corali. Şi ca să fiu sigur că intrarea spre comori nu va fi aflată de nimeni, voi lua măsurile cuvenite înainte de plecarea de pe insulă.

Câtă vreme mi-am construit coliba, n-am vrut să mă gândesc deloc la starea în care ne găsim şi nici nu m-am simţit îndemnat să cercetez insula. Dar atunci când am isprăvit înjghebarea şi orânduirea adăpostului, pornirăm să ne cunoaştem mica împărăţie.

Insula nu e mare. Cu toate acestea, nu ne-a fost prea uşor s-o cercetăm. Ţărmul e neted numai pe partea pe care naufragiase „Bahadur” al nostru. Mai departe, însă, pământul începe să se înalţe încetul cu încetul şi este acoperit cu o pădure seculară, foarte deasă şi prin care se pătrunde foarte

greu.

Cu prilejul primei noastre preumblări, ne oprirăm între pădurea seculară şi ţărmul dinspre sud, care-i sălbatic şi plin de crăpături şi se înalţă foarte mult spre răsărit. Ne croirăm încet drumul printre grămezi de copaci uscaţi, plante agăţătoare şi bolovani de stâncă. După două ore ajunserăm pe culme. Mai făcurăm câţiva paşi şi ne oprirăm uimiţi. La picioarele noastre nu se întindea uscatul, cum îmi închipuisem, ci marea nemărginită, care se afla la vreo trei sute de metri sub noi. Tranziţia era atât de neaşteptată, încât aproape că ne cuprinse ameţeala. Îndemnai pe Rabbadah să rămână pe loc şi eu mă apropiai prevăzător de marginea înălţimii de pământ pe care ne aflam. Ceea ce văzui mă umplu de uimire. Stânca era verticală şi netedă ca un perete. Nu se vedea nici un loc, pe care s-ar fi putut opri piciorul, coborând spre mare, sau urcându-se spre creştetul stâncii! Numai acolo unde ne găseam noi stânca era puţin roasă şi fărâmiţată de vreme, dar la o depărtare de câţiva metri mai jos începea peretele povârnit şi ameţitor, netezit parcă de un cuţit, şi care se întindea, ascuţit şi râpos, până la partea cea mai înaltă a insulei, pătrunzând în uscat, în forma unui semicerc. Apa mării, care în golful creat de acest semicerc era cât se poate de liniştită, şi crestătura stâncii ar fi înlesnit chiar amenajarea unui port, dacă şirul de recife de corali, care începea la vârful de nord al golfului şi se sfârşea în partea de sud, n-ar fi împiedicat cu desăvârşire pătrunderea în acest port. În faţa recifelor de corali, valurile se izbeau cu furie neobişnuită şi cu un zgomot asurzitor.

Cum se alcătuise această coastă? Nu găseam decât o singură explicaţie. Insula noastră trebuie să fi fost cândva mult mai mare, poate de două sau chiar de trei ori mai mare ca acum. Un puternic cutremur de pământ o rupsese în două, de parcă s-ar fi folosit de un cuţit, şi marea a înghiţit una din ele. Un al doilea cutremur trebuie să fi ridicat şirul de corali

din valuri, aşezându-l ca pe un lanţ în jurul noului golf creat. Nu ştiu dacă ştiinţa se va declara mulţumită cu această explicaţie, dar eu n-am găsit nici atunci, după cum nu găsesc nici acum, alta mai temeinică.

Neaşteptata descoperire pe care o făcusem trezi în noi dorinţa de a nu ne înapoia numaidecât la coliba noastră, ci de a ne urma drumul pe înălţimea aceasta, atâta vreme cât nu vom întâmpina vreo piedică peste care să nu putem trece. Fireşte, ne ţinurăm prevăzători la oarecare depărtare de marginea râpei, întrucât n-aveam prea mare încredere în soliditatea terenului. Pe măsură ce înaintam, îmi dădeam seama că puteam umbla cu mai multă uşurinţă; furtunile ce se abătuseră în decursul anilor deasupra pădurii seculare creaseră cărări, care puteau fi străbătute lesne. Nici un om n-ar fi fost în stare să coboare pe râpa aceasta şi nici cel mai curajos dintre alpinişti nu s-ar fi încumetat să se caţăre pe aceşti pereţi abrupţi, ai unor înălţimi îngrămădite de-a valma de puteri gigantice.

Plecaserăm de dimineaţa de la coliba noastră şi soarele era încă sus, pe cer, când ajunserăm la vârful de nord al insulei. Rabbadah era obosită, astfel că ne dăruirăm o oră de odihnă, în care şi mâncarăm merindele ce luasem cu noi. Aveam destulă vreme să ne înapoiem pe drumul pe care venisem până aici. Întrucât însă socotii că de-a lungul coastei de nord coborârea era mai scurtă, ne hotărârăm să ne folosim de drumul acesta. Ne convinserăm curând că hotărârea noastră era chibzuită şi nu trebuia să ne căim că am luat-o. E drept că ne-am împiedicat de câteva ori de copaci uriaşi, prăbuşiţi în urma furtunilor; cu toate acestea, înapoierea a fost mult mai uşoară decât urcarea de dimineaţă şi soarele nu coborâse cu totul spre apus, când zărirăm coliba la o întorsătură a coastei. Nu e mai puţin adevărat, însă, că eram frânţi de oboseală după această zi de excursie, dar şi încântaţi de cele ce văzusem.

Pe atunci nu bănuiam că descoperirea pe care o făcusem cu privire la aşezarea insulei îmi va folosi la înfăptuirea planurilor de acum.

În ziua următoare, pornirăm la drum, înarmaţi cu o busolă, şi pătrunserăm în pădurea seculară, ca să cercetăm pe îndelete insula.

Ceea ce văzurăm mă îndemnă să cred că nu era vorba de o adevărată „pădure seculară”. Mi se păruse de la început că insula trebuie să fi fost locuită cândva. E de la sine înţeles că aceşti locuitori nu lăsaseră pădurea, ce urma să le asigure într-o oarecare măsură condiţiile de trai, în starea în care o găsiseră. Dar de atunci trecuseră foarte mulţi ani şi crescuseră pretutindeni o sumedenie de plante agăţătoare, astfel că mă văzui silit să-mi croiesc drumul cu ajutorul cuţitului. Rabbadah păşea imediat în urma mea şi căuta să-mi uşureze munca, prin flecăreala ei voioasă şi copilărească. Dar nu-i auzeam decât jumătate din cuvintele pe care le rostea, fiindcă lucrul îmi cerea întreaga luare-aminte şi fruntea-mi era cu totul acoperită de broboane de sudoare.

Deodată, mă oprii. Auzisem un zgomot, pe care nu m-aş fi aşteptat să-l aud în locul unde ne aflam. Mi se părea că la o depărtare oarecare cântă cineva. Da, într-adevăr! Era un cântec, nu un strigăt. Şi cântăreţul avea o voce foarte puternică. Spre marea mea uimire, cânta o octavă întreagă a gamei, în sus şi în jos, fără să se oprească şi destul de corect.

Prinsei pe Rabbadah de braţ:

— Ai auzit? o întrebai. Fii atentă! Oare s-o mai fi găsind vreun om pe insula aceasta singuratică?

Rabbadah râse, voioasă:

— Nu cântă un om, ci o maimuţă.

— O maimuţă? Nu se poate! O maimuţă nu-i în stare să cânte o gamă întreagă, şi mai ales cu atâta siguranţă în glas şi fără nici o greşeală.

— Nu ştiu ce înseamnă o gamă, cum spui tu, dar cunosc

foarte bine sunetele acestea. Sunt ale maimuţei ungko. Fratele meu a adus o dată în Augh un animal dintr-acestea, pe care l-a prins în Java. Era o raritate, fiindcă ungkoul este foarte fricos şi nu poate fi prins decât cu mare greutate. Din păcate, însă, a fugit curând; n-a îndurat prea multă vreme lipsa libertăţii.

Cuvintele acestea îmi stârniră curiozitatea. Ţineam să văd negreşit pe acest cântăreţ minunat şi m-am zbătut destul de mult până să trec prin tufişul care era pe aici destul de des, ca să mă îndrept spre direcţia din care răsunase cântecul. Dar a fost o strădanie zadarnică. Animalul observase probabil că ne apropiem de el şi, ascunzându-se de noi, încetă să mai cânte şi scoase un ţipăt asurzitor. Astfel, marea mea curiozitate rămase nesatisfăcută.

Socotesc însă nimerit să spun că mai târziu am avut dese prilejuri de a urmări animalul. Uneori, am zărit chiar mai multe maimuţe în acelaşi timp. Ungkoul ajunge la o înălţime de vreun metru şi are un cap mic şi rotund, înconjurat de o coroană de păr des. Se deosebeşte de celelalte feluri de maimuţe prin braţele sale lungi şi subţiri care îi ajung până la pământ, când animalul stă drept în picioare. Am făcut chiar câteva încercări să prind un animal dintr-acestea, ca să văd dacă nu l-aş putea îmblânzi. Dar n-am izbutit niciodată să mă apropii de un ungko mai mult de o sută de paşi.

Prima dată nu-l văzurăm prea bine pe ungkoul care cântase; făcusem însă o altă descoperire. Trebuie să fi pătruns vreo trei leghe în adâncul pădurii, după aprecierea mea, şi mă simţeam oarecum dezgustat din pricina drumului anevoios pe care-l străbătusem până aici şi care mă istovise peste măsură, când băgai de seamă că pomii încep să se rărească. În locul acesta, pădurea avea o înfăţişare care mă îndemna să cred că aici a fost cândva un luminiş. În timp ce eu îmi frământam mintea, ca să-mi lămuresc descoperirea făcută, Rabbadah scoase un strigăt şi-mi arătă un zid ce ieşea

la iveală printre pomi, la o oarecare depărtare. Curioşi, ne apropiarăm şi, spre marea noastră uimire, zărirăm ruinele care se întindeau pe o mare întindere şi se păstraseră încă în stare bună, datorită pietrelor întrebuinţate la construcţie ale unui templu ce ne amintea prin înfăţişarea lui pe cel din pădurea Aughului. Asemănarea era atât de desăvârşită şi uimitoare, încât mă gândii că dintr-o clipă într-alta trebuie să iasă de undeva, din pământ, phansegarul nostru. Şi Rabbadah fu izbită de această asemănare; mă prinse de braţ şi se uită cu teamă în jurul ei. Dar nici un thag nu se ivi ca să ne ameninţe cu laţul sau cuţitul, şi nici un zgomot nu tulbură liniştea pădurii.

După ce Rabbadah se linişti, începurăm să cercetăm pe îndelete clădirea. Trecurăm pe sub un portic şi păşirăm înăuntrul templului, care era închinat lui Siva, după cum îmi dădui seama, zărind, diferitele chipuri ale idolului, aşezate în perete şi sculptate pe stâlpi. Faptul că templul trebuia să fie foarte vechi cât şi modul cum fusese construit mă impresionară adânc, dar şi mai impresionată fu Rabbadah, ale cărei gânduri despre cultura apusă erau mai aproape de aceste mărturii decât ale mele.

Încântaţi de ceea ce vedeam şi urmărind fiece privelişte cu dorinţa de a nu scăpa nimic, ne afundarăm din ce în ce mai mult înăuntrul templului. Întrucât lumina nu putea pătrunde prin intrarea clădirii, umblam bâjbâind. Ajunsesem tocmai la locul unde se afla o scară, ca şi la templul din Augh, cunoscută numai de phansegar şi oamenii săi. Mai mult din curiozitate decât din nădejdea că gestul meu va avea vreo urmare, apăsai cu putere lespedea şi fui mai mult speriat decât uimit, când lespedea cedă într-adevăr apăsării mele şi se deschise. Rabbadah fu atât de surprinsă, încât scoase un ţipăt ascuţit. În faţa noastră se căsca o groapă întunecată, în care se întrezăreau câteva trepte; de data aceasta însă treptele nu mai urcau, ca la templul din Augh, ci coborau.

Curiozitatea era gata să mă facă să caut dezlegarea tainei. Dar fui în stare să mă opun ispitei. N-aveam lumină şi, dacă m-aş fi hotărât să cobor pe întuneric, ar fi însemnat să săvârşesc o faptă îndrăzneaţă şi nechibzuită. Cât de lesne ne-am fi putut prăbuşi în prăpastie, fiindcă nu cunoşteam locul! Foarte mulţumiţi de constatările făcute, amânarăm pentru ziua următoare continuarea cercetărilor şi ne înapoiarăm.

În după-amiaza zilei următoare, ne înarmarăm cu o lanternă de pe vapor şi ne îndreptarăm iarăşi spre templu. Ajunşi la groapă coborârăm. Treptele erau destul de uscate şi nu suferiseră prea mult din pricina timpului; construirea acestor trepte trebuie să fi fost din cale-afară de anevoioasă, întrucât atunci când ajunserăm la ultima treaptă, ne aflam după aprecierea mea la o adâncime de vreo cincizeci de metri sub ruinei şi, desigur, la acelaşi nivel cu suprafaţa mării. Jos, gangul se întindea pe o lungime nesfârşită, până când începea deodată să se lărgească şi înfăţişa un soi de boltă scobită în stâncă şi în care puteau încăpea foarte bine o sută de inşi.

În ce scop fusese scobită această boltă? Nu se vedea nici cel mai mic semn din care să se înţeleagă ţinta urmărită prin construirea ei: era cu desăvârşire goală. Dincolo, gangul se întindea în aceeaşi direcţie, spre răsărit, după cum mă încredinţa busola.

Străbătusem până acum vreo trei kilometri; cu toate acestea, aerul continua să fie uscat şi bun de respirat. Deodată însă simţii o oarecare umezeală a aerului şi după vreo cinci sute de metri gangul se sfârşi. La picioarele noastre se aflau câteva trepte ce duceau în jos şi, când coborâi lanterna şi luminai, văzurăm o apă ce strălucea. Spusei Rabbadahei să rămână pe loc şi păşii prevăzător până la marginea gangului. Era desigur un canal, care pornea de afară şi ducea spre gang. Aplecându-mă şi urmărind cu ochii direcţia canalului, zării la oarecare depărtare un punct

luminos şi scânteietor. Îmi dădui îndată seama de locul unde ne aflăm: punctul acela era la capătul galeriei. De unde începea? Fireşte, că de pe coasta de răsărit; din altă parte nu putea începe. Şi presupunerea-mi fu întărită, când refăcui în minte drumul străbătut până la locul acesta.

Urcai treptele, şi mă îndreptai spre prinţesă.

— Rabbadah, îi spusei, nu mai putem înainta! Aici este un canal care duce drept spre mare.

— Spre mare? mă întrebă, mirată. Spre care coastă?

— Coasta de răsărit, pe care am privit-o ieri de pe înălţimea insulei.

— Coasta de răsărit? Nu se poate. Trebuie să fie mult mai departe.

— Te înşeli. Aminteşte-ţi că alaltăieri am fost nevoiţi să urcăm mereu şi să ne căţărăm peste o sumedenie de obstacole. Din pricina aceasta am mers mai mult, aşa că durata drumului te face să greşeşti cu privire la adevărata depărtare.

— Atunci, drumul pe care l-am străbătut astăzi ar fi cea mai scurtă legătură între coliba noastră şi coasta de răsărit.

— Da. Însă numai dacă presupunem că vom fi deseori nevoiţi să vizităm această coastă.

— Dar în ce scop au fost construite toate galeriile acestea?

— Nu eşti şi tu de părere că, întrucât insula a fost odinioară mult mai mare, canalul nu mai are decât o parte a întinderii de altădată? Cu toate astea, munca depusă pentru desăvârşirea galeriilor trebuie să fi fost uriaşă şi peste măsură de istovitoare, astfel că e cu neputinţă să nu se fi urmărit un scop foarte însemnat.

— Sunt cu totul de părerea ta. Poate că taina acestor construcţii este în legătură cu slujba jertfirii oficiată de preoţii lui Siva, care se foloseau de galerii şi canal ca să intre în templu şi să iasă, fără a fi observaţi. De asemenea, poate că s-a folosit canalul şi cu scopul de se îndepărta pe ascuns cei

rău-văzuţi, a căror dispariţie era pusă apoi pe seama lui Dumnezeu.

Tot atât de tainică mi se păru şi întâmplarea că jumătate din insulă pierise de pe urma cutremurului. Aşadar, era tot un joc ciudat al naturii faptul că, deşi scufundase o jumătate din insulă, cutremurul nu lăsase pe cealaltă semne vădite ale prăbuşirii. Nu constatai pe întreaga lungime a gangului nici o crăpătură care să fie socotită ca o consecinţă a mişcării scoarţei pământeşti. Natura trebuie să se fi folosit de un topor uriaş, de vreme ce fusese în stare să taie o parte a insulei şi s-o scufunde, în timp ce partea cealaltă rămăsese cu totul neatinsă.

Deocamdată, nu mai aveam ce să căutăm aici şi ne întoarserăm pe acelaşi drum, adică prin gang şi pe sub boltă, urcându-ne spre coliba noastră.

Sub această boltă am aşezat pe Rabbadah, după opt ani, spre a se odihni pentru totdeauna.

Cum m-a lovit atât de curând nenorocirea? N-am nici o poftă să-mi zgândăresc vechile răni şi să le fac să sângereze din nou. De aceea, nu voi spune decât atât: a murit din pricina dorului de patrie. Nici o dovadă de dragoste din partea mea n-a fost în stare s-o facă să uite vraja arzătoare a patriei ei indiene. Iubirea ei pentru mine nu scăzuse câtuşi de puţin; în acelaşi timp, ea se împăcase cu soarta ce-i fusese hărăzită şi nu i se părea de neîndurat, faţă de viaţa pe care o dusese. Dar dorul de patrie era prea puternic! Rabbadah era o floare care nu înfloreşte decât într-un anumit pământ, iar dacă-i transplantată într-altul, se ofileşte cu încetul.

La picioarele dragei mele am aşezat comorile maharajahului — trei lăzi pline. Aici vor rămâne, până când va ajunge la ele isteţimea aceluia căruia i le-am destinat, adică a unuia dintre fraţii mei. De nu, să piară o dată cu insula! Să nu le zărească ochii nici unui străin şi strălucirea lor să nu ameţească pe nimeni!

Dar să presupun că aş muri subit, sau că insula ar intra în stăpânirea vreunui stat. Oare comorile sunt ascunse destul de bine? Le pot socoti în deplină siguranţa? Dacă-i vorba de drumul de pe uscat, pot răspunde afirmativ: fiindcă nimeni nu ştie despre piatra ce duce la bolta subterană. Dar dinspre apă? în ultimele săptămâni am devenit un adevărat şoarece de apă. Am doborât câţiva pomişori de grosimea braţului, pe care i-am târât sub pământ şi i-am împreunat, dându-le înfăţişarea unei plute mici, dar trainice. Cu ajutorul ei am plutit de vreo zece ori prin golful coastei de răsărit, ceea ce nu era primejdios, întrucât înăuntrul cercului de corali apa era cu desăvârşire liniştită. Şi ajunsei la convingerea că nu pot exista paznici mai buni ai comorilor mele decât stâncile şi apa ce-şi revarsă spuma asupra lor. Am părăsit de mai bine de o sută de ori pluta şi am măsurat adâncimea apei în jurul stâncilor; am cercetat pe rând fiecare ieşitură de piatră şi m-am încredinţat că într-un singur loc, dar numai prin locul acesta, ar fi cu putinţă să se biruie vitregia stâncilor şi să se ajungă în golf, iar asta numai cu ajutorul unei bărci care nu se afundă prea mult în apă. Apoi, am readus barca de pe „Bahadur” pe linia de plutire şi am izbutit, după o mare strădanie, să pornesc dinspre mare şi să pătrund în golf. Mi-am înfăptuit gândul, însă n-a lipsit decât foarte puţin ca să mă înec. Nici o putere din lume n-ar fi însă în stare să mă facă să repet încercarea într-alt loc. Ar însemna să-mi primejduiesc viaţa şi să mi-o pierd!

În cel de-al douăzeci şi treilea an de când sunt pe insulă, am devenit un bărbat amărât. Dar mi-am păstrat cu sfinţenie credinţa că există o călăuză cerească a dibăciei omeneşti. Şi mă stăpâneşte parcă presimţirea că providenţa îndurătoare va toarce un fir, care să ducă de la casa strămoşilor mei până la această insulă singuratică şi părăsită. Fie ca puţinele cuvinte pe care le mai am de spus să înlesnească izbânda alor mei!

Nu pot şi nu trebuie să indic drumul ce duce prin templu la comorile maharajahului. Oricărui străin, dacă i-ar cădea în mână indicaţiile mele, i-ar fi cât se poate de lesne să înţeleagă şi să le urmeze, intrând în stăpânirea lor. O singură intrare duce la boltă şi anume dinspre mare; aceea care duce dinspre uscat nu va mai fi găsită după plecarea mea de pe insulă. Iar cele două stânci, printre care există singurul drum ce duce la galerie, nu trebuie să fie găsite decât de cineva dintr-ai mei.

În familia mea s-a produs o întâmplare fatală. Nu e nevoie s-o precizez; acei pe care îi priveşte ştiu despre ce e vorba. Această întâmplare este în legătură cu o anumită cifră. Ştiu că printre membrii familiei mele nu se pomeneşte niciodată despre această întâmplare şi mai ales în faţa unui străin. De aceea, sunt încredinţat că mărturisirea pe care am de gând s-o fac nu va folosi nimănui, dacă nu aparţine familiei mele.

Dacă însemnările mele îşi vor putea atinge scopul — şi spunând acestea, mă gândesc că vor cădea în mâinile unuia dintre fraţii mei — trebuie să se ţină seamă de următoarele amănunte: Să se scadă din cifra cunoscută treizeci şi şase şi să se împartă restul la o sută optzeci şi trei! Cifra care va rezulta după aceste operaţiuni indică exact stânca îndărătul căreia, numărându-se dinspre vârful de nord, se poate forţa calea dinspre mare. Nu se poate săvârşi vreo greşeală, întrucât stâncile sunt aşezate într-un semicerc aproape perfect matematic, care atrage cu deosebire luarea-aminte pe timpul refluxului.

Lămurirea aceasta e îndestulătoare pentru acela care-i destinat să fie moştenitorul comorilor maharajahului. Un altul să nu încerce în nici un caz să creadă că şi le poate însuşi! Nu încape îndoială că va fi înghiţit de valuri!

Astfel mi-am încredinţat jurnalului de însemnări taina — şi de azi în opt zile voi fi în largul mării…

Zarurile au fost aruncate, — mi-am sfărâmat lanţurile şi vâslesc spre răsărit, mânat din spate de un vânt minunat şi prielnic, în întâmpinarea libertăţii. În ultimele douăzeci şi patru de ore, barca mea s-a purtat voiniceşte. S-ar părea că-mi simte gândurile şi dorinţele şi se supune cu blândeţe conducerii mele. Vântul suflă cu aceeaşi regularitate, aşa că mă pot încumeta să pun cârma la punct şi să fixez direcţia pânzelor, ca să am ambele mâini libere. Vreau să folosesc răgazul, ca să-mi sfârşesc însemnările.

Prin urmare, ieri am fost pentru ultima dată la mormântul dragei mele Rabbadah. Eram foarte bine dispus; cu toate acestea, despărţirea nu mi-a fost deloc uşoară. „O, Rabbadah, ai fost soarele vieţii mele! Cât de mult te-am iubit! Cât de mult te iubesc încă! Fiece zi petrecută alături de tine mi se părea un dar preţios şi nemeritat. Tu, prinţesă, respectată cândva de mii de inşi, care ţi se închinau ca unei zeiţe, ai fost pentru mine numai soţie, devotată şi smerită. Dar niciodată n-ai fost mai smerită decât în ziua în care, alipindu-te duios de mine, mi-ai spus: «Dragule, vorbeşte-mi despre credinţa ta! Aş vrea s-o cunosc şi să mă deprind s-o iubesc, aşa cum o cunoşti şi o iubeşti tu însuţi!» Apoi, mi-ai aşteptat nerăbdătoare cuvintele. O, Rabbadah, sărutul pe care ţi l-am dat atunci, n-a fost decât o dovadă slabă a bucuriei pe care mi-ai făcut-o vorbindu-mi astfel! Apoi, ai devenit o şcolăriţă liniştită şi dornică de învăţătură. Niciodată un misionar n-a avut un ascultător mai plin de luare-aminte şi mai supus. Şi crucea pe care am însemnat-o în peretele boltei, deasupra coşciugului tău, e simplă şi modestă; dar şi cel mai luxos monument din marmură, ridicat pe deasupra mormântului vreunui creştin necredincios, ar trebui să pălească în faţa credinţei simple şi copilăreşti, dar sincere, cu care ţi-ai slujit Dumnezeul. O, Rabbadah, mănunchiul acela mare de flori, pe care l-am aşezat la despărţire la picioarele tale, se va ofili, ca oricare dintre miile de mănunchiuri pe care

le-am cules zilnic pentru tine, — dar în inima mea nu va păli niciodată amintirea ta; gândurile mele se vor roti în jurul mormântului tău în fiece zi pe care mi-o va mai dărui Dumnezeu, şi ultima mea respiraţie va fi o rugăciune închinată ţie, iubita şi neuitata mea regină!”

Acestea mi-au fost ultimele cuvinte, înainte de a-mi lua rămas-bun, cu o privire îndurerată, — şi cu nădejdea că nu pentru totdeauna. Mă întorsei în templu. Apoi, turnai într-o gaură, pe care am săpat-o cu o zi înainte în perete, în imediata apropiere a scării, întreaga mea provizie de praf de puşcă. După ce am aşezat fitilul şi l-am aprins, m-am îndepărtat repede. Îndată ce am auzit detunătura şi mi-am putut da seamă că s-a risipit fumul prafului de puşcă, m-am înapoiat. Puteam fi mulţumit de urmările operei de distrugere, pe care o săvârşisem cu multă împotrivire lăuntrică. Peretele de dindărăt al templului se prăbuşise şi alcătuia un morman uriaş de dărâmături, — intrarea spre boltă era închisă.

Am făcut ultima vizită la mormânt înainte de ivirea zorilor, întrucât doream să folosesc adierea proaspătă din primele ore ale zilei spre a porni spre libertate. Când coborâi spre barcă, pe care o aşezasem în golf, cu pânzele întinse, cerul începea să se roşească. Cu o zi înainte, pregătisem totul în vederea călătoriei. În partea dindărăt a bărcii aşezasem o sumedenie de nuci de cocos şi fructe ale arborelui de pâine, iar în partea de dinainte am pus un butoi plin cu apă de băut, pe care l-am legat bine cu frânghii, ca să nu fie răsturnat peste bord de vreun talaz mai mare. Aruncai încă o privire cercetătoare spre pânze şi cârmă, şi dezlegai barca de uscat. Până când trecui de stânci, mă folosii de vâsle. După aceea însă întinsei pânzele. Cu ajutorul vântului, alunecai de-a lungul coastei, îndreptându-mă spre sud. Ochii mei se aţintiră asupra fiecărui loc — şi erau doar atâtea! — de care se lega vreo amintire deosebită; dar privirea-mi zăbovi mai mult asupra povârnişului pe care era ascuns între pomi templul lui

Siva. Rămâi cu bine, Rabbadah, soţie iubită! Rămâi şi tu cu bine, temnicera mea, insulă înconjurată de mare! Mi-ai jefuit douăzeci şi trei de ani din viaţă, dar mă voi gândi fără amărăciune la tine!

Când trecui de vârful sudic al insulei, întorsei barca şi întinsei pânza cea mare. Ghicindu-mi parcă dorinţele, vântul sufla dinspre vest—sud-vest şi călătorii în condiţii minunate. După două ore, insula mea pieri cu totul în depărtare, — eram singur, un punct neînchipuit de mic pe nemărginita suprafaţă a mării.

Vreme îndelungată am stat de vorbă cu mine însumi, întrebându-mă dacă să las jurnalul pe insulă, ori să-l iau cu mine. Dacă se scufundă cu mine, e pierdut pentru totdeauna, pe când dacă încercarea mea se va bucura de izbândă îmi poate aduce servicii foarte însemnate. Iar dacă l-aş lăsa în colibă, s-ar putea totuşi întâmpla ca odată şi o dată, chiar după ani de zile, să vină vreun om prin insulă, să-l găsească şi să-l înmâneze familiei mele. Până în cele din urmă, însă, mă hotărâi să nu ţin seamă de nici o altă consideraţie şi să-l iau cu mine. Auzeam parcă un glas lăuntric, care-mi şoptea şi mă sfătuia stăruitor să înţeleg că e mai bine să-l ţin la mine, decât să-l las pe insula singuratică, pierdută în imensitatea mării. Viitorul va arăta dacă am săvârşit o faptă chibzuită dând ascultare acestui glas.

Dacă vântul va fi mereu potolit, cum a fost în ultimele douăzeci şi patru de ore, nădăjduiesc că în cel mult patru zile voi ajunge în vreun punct oarecare de pe coasta Javei. Poate că până atunci voi întâlni vreun vapor, care se îndreaptă spre aceeaşi ţintă ca mine şi de al cărui conducător m-aş putea ruga să mă ia la bord. De fapt, n-ar trebui să sper prea mult că voi întâlni chiar în primele zile un vapor; cel puţin atâta vreme cât nu mă aflu în ape umblate.

Am sfârşit cu trecutul şi gândurile mele sunt necontenit frământate numai de viitor, pe care mi-l înfăţişez în culori

trandafirii. Am luat cu mine o pungă mică, plină cu perle. Vreau să-mi cumpăr un iaht frumos şi aceste perle vor acoperi cu prisosinţă costul lui. Am socotit că nu e bine să iau mai multe perle din comoara maharajahului, fiindcă nu mi-ar fi fost uşor să le ascund de privirile lacome. Dacă mă ajută norocul să ajung la coasta Javei, mă voi îngriji să-mi dăruiesc numaidecât înfăţişarea unui om civilizat. Apoi, îmi voi căuta un iaht bun şi... dar poate că e mai bine să nu-mi făuresc prea multe planuri şi să nu-mi înfierbânt mintea. Am trăit în decursul anilor atâtea dezamăgiri, încât am toate motivele să aştept prea puţine bucurii din partea prezentului şi mai puţine chiar din partea viitorului.

Vântul începe să se înteţească şi nu-mi mai pot continua însemnările, fiindcă trebuie să-mi concentrez întreaga luare-aminte în alte direcţii. Călătorie norocoasă, mândrul meu vaporaş! Zboară, draga mea „Rabbadah”, zboară şi du-mă spre libertate şi noroc!...

...Cum să descriu în câteva cuvinte grozăvia pe care o trăiesc de ieri încoace? Am fost prăbuşit din cerul aşteptărilor şi nădejdilor mele într-o prăpastie înfricoşătoare, şi mă aflu într-o situaţie înspăimântătoare. Pânzele mi-au zburat, toate merindele pe care le-am luat cu mine zac pe fundul mării, împreună cu butoiul cu apă de băut, vâslele mi-au fost smulse, cârma mi-e sfărâmată, — toată nenorocirea s-a întâmplat într-o oră. Sunt pierdut, dacă nu se iveşte de undeva un sprijin neprevăzut, cu ajutorul căruia să mă pot salva...

Azi la amiază, vijelia s-a dezlănţuit cu o repeziciune de necrezut şi s-a potolit cu aceeaşi repeziciune. Valurile s-au liniştit, iar soarele e arzător ca totdeauna şi se oglindeşte în valuri în mii de imagini scânteietoare.

Vântul şi-a schimbat direcţia şi suflă acum dinspre sud, dinspre patria mea dorită cu înfocare. Iar resturile bărcii mele — nu-i pot da altă denumire, chiar dacă nu i-a fost vătămată

cheresteaua — se leagănă neputincioase în bătaia vântului, îndreptându-se spre nord. Mi-am făcut un fel de cârmă din banca pe care şedeam şi mă străduiesc să menţin barca la suprafaţa apei şi să n-o las în ghearele vântului furios.

Ah, dacă n-aş fi fost nevoit să înfrunt singur nenorocirea! Lucrurile n-ar fi ajuns atât de departe. Primul talaz mi-a răpit merindele şi le-a zvârlit în mare, umplându-mi barca pe jumătate cu apă; şi, în timp ce mă zbăteam să golesc barca, scoţând apa cu ajutorul unei nuci de cocos, al cărei miez îl mâncasem, se năpusti asupră-mi al doilea talaz, smulgându-mi pânzele o dată cu butoiul cu apă, legat de prăjina ce le susţinea. E de mirare că nu s-a răsturnat şi barca; dar tot ce n-a fost bine înţepenit a dispărut în valuri.

Oare de ce n-a vrut soarta nemiloasă să-şi încheie socotelile cu mine? O moarte năprasnică în valuri ar fi fost de o sută de ori mai lesne de îndurat decât zilele care mă aşteaptă. Lipsit de orice fel de merinde şi de apă, sunt ameninţat de spectrul înfiorător al foamei şi setei. Dumnezeule milostiv, ce ai de gând cu mine? Dacă mi-ai hotărât pieirea, de ce nu m-ai lăsat să mor atunci când — de atâtea ori! — am zăcut în coliba mea de pe insulă, scuturat de friguri? Oare am suferit prea puţin în decursul atâtor ani, încât mă sileşti să beau şi acest pahar, care-i mai amar decât toate cele de până acum?

În timp ce aştern aceste rânduri, simt că oboseala vrea să mă răpună. Voi căuta să dorm o oră; dar mai întâi voi lega cârma, pentru ca barca să nu-şi schimbe direcţia în timp ce voi dormi. Vântul e liniştit, — cred că mai pot nădăjdui. Dar dacă moartea se va năpusti între timp asupră-mi într-o formă oarecare, atâta pagubă! Oricum, nu voi fi în stare să trăiesc mai mult de patru zile fără hrană şi fără apă. Şi atunci?...

Au trecut patru zile, lungi cât veşnicia, lungi şi înfricoşătoare! Drumul meu e încă neschimbat; plutesc mereu spre nord, încet şi mânat de o putere căreia nu mă pot

împotrivi, după cum îmi mărturiseşte busola pe care din fericire o mai am în buzunar. Ca să mă folosesc de adierea uşoară, mi-am făcut un fel de pânză din haina mea şi dintr-o bucată de lemn ruptă dintr-o margine a bărcii. Isprava aceasta ar stârni poate râsul celui care ar privi-o, dar pentru mine a fost o faptă foarte chibzuită, de pe urma căreia voi recolta într-adevăr foloase, cel puţin atâta timp cât va sufla vântul dinspre sud. Fiindcă numai spre nord trebuie să caut Coasta Sumatrei, chiar dacă mă mai despart încă sute de leghe de ea. Fără ajutorul cuiva, nu cred că voi fi în stare s-o ajung; dar s-ar putea să fiu zărit între timp de vreun vapor, care are acelaşi drum cu mine. După aprecierea pe care am făcut-o adineauri, cred că sunt din ce în ce mai aproape de apele umblate.

Dar câtă vreme voi mai putea rezista? Mă aflu în situaţia în care foamea nu se mai simte, fiindcă este înlocuită cu un soi de sete arzătoare şi chinuitoare. Trebuie să mă înarmez cu puterea de a mă apăra împotriva apropiatei şi înspăimântătoarei nesimţiri, care vrea să pună stăpânire pe mine. Pleoapele mele par să aibă greutatea plumbului; prin vine îmi curge parcă un fel de bronz, iar gâtlejul îmi este atât de uscat, încât n-aş fi în stare să rostesc nici un cuvânt. Când am încercat să rostesc o singură silabă, numai din dorinţa de a mă încredinţa că glasul nu mi-a pierit cu desăvârşire, mi-a fost atât de greu, încât am avut impresia că o dată cu acest sunet mi se zdrobea şi gâtlejul. Când vreau să mă gândesc la părinţii şi la fraţii mei din patria îndepărtată sau la Rabbadah, sau când vreau să-mi adun gândurile şi să mă rog lui Dumnezeu, nu sunt în stare — fiindcă-mi fierb creierii. Mă mir chiar că mai pot aşterne pe hârtie aceste cuvinte, cu toate că-mi pricinuiesc dureri şi nu vor să-şi îndeplinească funcţiunea.

Mi-e dor de o noapte în care să pot dormi măcar câteva ceasuri şi care să-mi aducă o uşurare oarecare. Şi mi-e dor de o noapte fără trezire. Câtă vreme le voi mai aştepta? Şi câtă

vreme voi mai fi în stare să ţin departe de mine spectrul nebuniei, care-şi întinde ghearele lacome spre creierii mei? Dumnezeule din ceruri, te implor să-mi dăruieşti o singură îndurare dacă nu vrei să-mi mai dăruieşti alta: fereşte-mă de deznădejde!…

Opt zile… sau zece… mereu spre nord… nu mai pot… nici un vapor… simt flăcări în vine… părinţi… fraţi… rămâneţi cu bine… Dumnezeule!… Rabbadah!…

7. „Tigrul”

Un vas străbătea drumul de la Calcutta spre Kota Radja. Era o corabie solidă cu trei catarguri, pe ale cărei laturi se citea numele „Tigrul” scris cu litere aurite. Îmbrăcămintea echipajului demonstra că e vorba de o corabie de război, cu toate că unele amănunte de construcţie ale vasului te puteau face să crezi că este o corabie comercială obişnuită.

Comandantul ei, un bărbat viguros, stătea acum pe puntea de veghe şi se uita la unul din oamenii săi, ce se căţărase pe un catarg, scrutând zarea cu ajutorul unui ochean.

— Ei, Peter, se vede uscatul?

— Nu, domnule comandant, nu se zăreşte încă. Suntem departe de uscat şi avem soarele în faţă.

— Ai, ai, Peter! Ai dreptate. Fii cu ochii-n patru şi vesteşte-mă îndată ce vezi ceva!

Falkenau — cititorul îşi va închipui, desigur, că el era comandantul — se întoarse; îndreptându-se spre puntea cârmei, intră în cabina cârmaciului. Acesta era un bărbat uriaş, care ar fi fost de temut, dacă aerul blând al chipului său n-ar fi liniştit pe cel care-l privea.

— Ei, cârmaciule, cum merge? Ai primit la Calcutta veşti bune de la ai dumitale?

— Mulţumesc, domnule comandant! Ai mei sunt sănătoşi. Şi băiatul creşte şi se face bărbat. Cu toate că e atât de tânăr, a ajuns sublocotenent de marină.

— Într-adevăr? Ei, atunci, lasă-mă să te felicit pentru un băiat ca el, cârmaciule! Când l-ai văzut ultima dată?

Pe chipul uriaşului flutură o umbră.

— N-am izbutit încă niciodată să-l văd, domnule comandant!

Uimit, Falkenau se dădu înapoi cu un pas.

— Ce-ai spus?! Nu l-ai văzut niciodată până acum? Nu ţi-ai petrecut totdeauna concediul acasă?

— Tocmai asta e, rosti cârmaciul cu oarecare tristeţe în glas. Când m-am dus o dată acasă, nu mi-am găsit băiatul; n-avea concediu. Şi când i s-au dat paisprezece zile, eu mă aflam departe, în largul mării.

Cuvintele acestea fuseseră spuse cu o gravitate atât de caraghioasă, încât Falkenau nu se putu stăpâni şi râse.

— De ce n-ai făcut o cerere, ca fiul dumitale să fie mutat pe „Tigrul”? Ducele Max ar fi ţinut seamă de această cerere şi ar fi aprobat-o, fără îndoială, mai ales că fiul dumitale este copilul adoptiv al maiorului Helbig.

— Vedeţi, domnule comandant, nu vreau şi nici nu sunt în stare să cerşesc ceva pentru fiul meu. El trebuie să-şi croiască singur drumul. Nu vreau ca mai târziu să fie nevoit să spună că a fost necontenit sprijinit de alţii.

— Cârmaciule, modul acesta de a gândi îţi face cinste! Dar dacă ar semna altcineva o asemenea cerere, de pildă dacă aş trimite-o eu, n-ar avea ce să-ţi strice. Nu-i aşa?

Ochii cârmaciului străluciră.

— Sfinte Marte... iertaţi-mă, domnule comandant, voiam să spun că m-aş bucura mult dacă aţi face-o şi dacă aş izbuti să am lângă mine pe unicul meu fiu.

— Bine; nu voi uita s-o trimit curând, autorităţilor. Dar i-a spune-mi: cum îi merge mamei băiatului? Te-ai căsătorit cu ea, nu-i aşa? Cel puţin ştiu că te hotărâseşi să te căsătoreşti.

Chipul cârmaciului se posomorî iarăşi.

— Am avut de gând şi sunt şi acum hotărât s-o fac. Dar mai este o piedică.

— O piedică? Nu-ţi mai place? Sau nu mai vrei s-o iei?

— Nu-i asta pricina! Dar bărbatul ei trăieşte încă şi religia ei

nu-i îngăduie să se mărite a doua oară, în astfel de împrejurări.

— Într-adevăr, e o piedică serioasă. Aşadar, bărbatul ei mai trăieşte?

— Din păcate! răspunse cârmaciul cu o sinceritate vrednică de laudă. A avut de ispăşit o osândă de zece ani, pe care şi-o va sfârşi curând. Când va ieşi din închisoare, va încerca iar să se întoarcă la soţia lui.

— De data aceasta însă va nimeri prost. Nu-i aşa?

— Vreau să sper că va fi aşa. Dacă se va încumeta să se atingă de ea măcar cu un deget, va cunoaşte numaidecât pe cârmaciul Balduin Schubert! Îl voi snopi într-un asemenea hal, încât să i se pară că aude cântând îngerii din cer!

Cârmaciul se mâniase de-a binelea şi ar fi continuat să vorbească pe acelaşi ton, dacă Falkenau n-ar fi găsit alt subiect.

— Ce spui de călătoria noastră, cârmaciule? Minunată, nu-i aşa?

— Straşnică, domnule comandant! E unul din cele mai frumoase drumuri pe care le-am străbătut. De când s-a potolit vijelia pe care am întâmpinat-o la Ceylon, avem o mare pe care alunecăm cu aceeaşi uşurinţă ca pe parchetul unui salon de dans.

Comandantul zâmbi.

— Ai păşit vreodată pe parchetul unui asemenea salon?

— Cred că da. În casa maiorului Helbig, care are trei surori.

— Cum s-a întâmplat povestea asta?

— A ieşit prost, domnule comandant, foarte prost! Vă mărturisesc cinstit, mi se părea că sunt un fel de prăjină pe care se întind pânzele şi căreia i se cere să danseze pe o frânghie foarte întinsă, fără să se răstoarne.

Falkenau râse.

— Ar fi într-adevăr o pretenţie absurdă. De altminteri, când mai scrii acasă, salută-i pe ai dumitale şi familia Helbig, în

numele meu!

— Vă mulţumesc, domnule comandant; nu voi uita. Dar, staţi; să salut şi pe cele trei surori ale maiorului în numele dumneavoastră?

— De ce nu?

— Nu v-aş sfătui.

— Pentru ce?

— Fiindcă fiecare din cele trei „şalupe” va crede numaidecât că vreţi să vă alăturaţi de bordul lor, şi vă va fi greu după aceea să reveniţi la linia de plutire, cum se spune.

— Vorbeşti serios, cârmaciule? În cazul acesta nu mă ameninţă nici o primejdie, fiindcă am căpătat de multă vreme trăinicia unei ancore, înţepenită cu toată nădejdea.

— Atunci e foarte bine! Îmi dau seama că nu sunt decât un rechin şi că nu mă pricep decât să trăncănesc verzi şi uscate. Aveţi doar o nevestică drăguţă, cum n-aţi mai putea găsi alta.

— Desigur, cârmaciule! Prin urmare, poţi saluta şi pe cele trei femei din parte-mi, fără nici o grijă! Şi încă ceva: chibzuieşte şi cere-ţi în aşa fel primul concediu la care vei avea dreptul, încât să-ţi vezi în sfârşit fiul!

Falkenau se îndepărtă, lăsând pe cârmaci să se bucure în voie.

De-abia păşise comandantul pe puntea de comandă şi răsună glasul santinelei de pe catarg:

— O barcă în zare!

— Unde?

— Spre nord-est-nord.

— E cu pânze?

— Nu, cu vâsle.

O barcă mânată cu vâsle în largul mării, la atâta depărtare de uscat, bătea în chip firesc la ochi.

— Câţi vâslaşi sunt?

— Nu ştiu. Depărtarea e încă mare.

Tocmai atunci trecea pe punte şeful echipajului. Era

Karavey, fostul ţigan.

— Ascultă!

— Ordonaţi, domnule comandant!

— Adu-mi te rog ocheanul din cabină!

Karavey îndeplini numaidecât porunca şi se întoarse cu ocheanul. Falkenau îl potrivi, îndreptându-şi-l spre locul despre care-l vestise santinela.

— Aşa e! Este o barcă pe care o vâslesc numai doi inşi, după cum se vede. Ce spui despre asta?

— Trebuie să fie supravieţuitorii de pe un vapor naufragiat.

— Şi eu cred la fel cu dumneata. Stai! Se pare că barca vrea să se îndepărteze din drumul nostru. Cei doi vâslaşi încep să devină suspecţi. Dacă ar fi fost naufragiaţi, ar fi trebuit să se apropie de noi. Trebuie să ne fi observat de mult, căci au soarele în spate. Ia uită-te puţin cu ocheanul, şefule de echipaj!

Karavey dădu ascultare îndemnului comandantului.

— Aveţi dreptate, domnule comandant, nu prea vor să stea de vorbă cu noi.

— În cazul ăsta, trebuie să aibă un motiv întemeiat, dacă-i îndeamnă să se abată din drumul nostru! Aşa că tare aş vrea să le aflu taina. Sau eşti cumva de altă părere?

— Cum hotărâţi, domnule comandant! Şi mie mi se pare foarte ciudată purtarea celor doi vâslaşi.

În clipa următoare, răsună pe punte vocea lui Falkenau:

— Flăcăi, aduceţi-mi odgonul!

Porunca fu îndeplinită numaidecât.

— Ajutorii să îndrepte pânzele spre nord-est-nord!

„Tigrul” descrise o voltă mică şi vântul, care se înteţise, năvăli cu toată puterea în pânze, astfel că vasul începu să meargă cu o iuţeală aproape dublă. Curând, barca putea fi văzută cu ochiul liber.

— Pe legea mea, nu mi s-a întâmplat până acum o asemenea ciudăţenie, spuse după câtva timp Falkenau, care-

şi ţinuse ocheanul necontenit aţintit asupra bărcii. Unul din ei vâsleşte, de parcă ar fugi de iad, iar celălalt stă cu braţele încrucişate, ca şi cum nu-l priveşte câtuşi de puţin ceea ce se petrece în jurul lui. Dacă nu se ascunde aici o drăcovenie de necrezut, atunci nici eu nu mai sunt comandantul acestui vapor. Şefule de echipaj, adu încoace la iuţeală câţiva inşi! Nu putem fi siguri că n-avem de-a face cu doi răufăcători primejdioşi!

Karavey împărtăşi fireştile presupuneri şi întregul echipaj aşteptă cu încordare desfăşurarea lucrurilor. Barca era din ce în ce mai aproape, dar vâslaşii nu-şi schimbau poziţia; unul vâslea din toate puterile, în timp ce tovarăşul lui şedea nemişcat ca o păpuşă de ceară.

Comandantul clătină din cap.

— Dumnezeule! Oamenii ăştia trebuie să fie nebuni; altminteri, şi-ar fi dat seama că e păcat de fiece lovitură de vâslă pe care o mai trântesc în apă.

— Dacă-mi îngăduiţi, domnule comandant, observă Karavey, cei doi inşi nu mi se par nebuni. Cred că vorsă câştige timp, de aceea se poartă în felul acesta.

— Fie şi aşa! îi dădu Falkenau dreptate. Dar cel de pe banca de lângă cârmă este o enigmă pentru mine. Mi se pare chiar că citeşte o carte. Trebuie să fie negreşit un roman din cele mai plăcute, de vreme ce cititorul lui nu se sinchiseşte de nimic.

„Tigrul” ajunsese acum chiar lângă cei doi şi Falkenau porunci să se strângă velele. Porunca fu îndeplinită cu atâta pricepere, încât după câteva clipe vaporul se opri în faţa bărcii, fiind mişcat doar de neastâmpărul valurilor. În acelaşi timp, santinela de pe catarg observă că omul de la cârmă s-a ridicat, ascunzând repede la piept un obiect oarecare. Celălalt încetă să mai vâslească, în aceeaşi clipă.

Întreaga îmbrăcăminte a celor doi bărbaţi era alcătuită numai dintr-un fel de cămaşă, care le ajungea până la călcâi

şi avea pe mâneci nişte semne; în locul cingătorii, cei doi aveau doar o bucată de frânghie. Falkenau înţelese pe dată cu cine are de-a face.

— Ah, criminalii! Cei doi sunt puşcăriaşi şi au evadat desigur din insulele Andamane. Ia să auzim ce minciuni vor încerca să ne toarne muşteriii!

Aplecându-se peste stinghie, întrebă în limba engleză pe cei doi bărbaţi care îl priveau întrebători, dar fără să se arate înspăimântaţi:

— De unde veniţi?

Cel mai scund dintre vâslaşi, care părea mai dezgheţat decât tovarăşul său, tresări înfricoşat, când văzu pe marginea vasului cuvântul „Tigrul". Auzise despre acest vapor şi ştia că aparţine nordlandezilor.

Dar se stăpâni aşa de bine, încât nici cel mai atent supraveghetor nu i-ar fi putut băga de seamă tresărirea. Totul atârna acum de un singur lucru: dacă exista la bordul vaporului cineva care să-l recunoască era pierdut, cu desăvârşire pierdut. Zări pe comandant privindu-i cercetător îmbrăcămintea şi chibzui că ar fi foarte nimerit să mărturisească adevărul, chiar dacă în chip firesc nu s-ar fi gândit să-şi destăinuiască şi numele adevărat. Dintr-o căutătură aruncată pe furiş, se încredinţă că nu-i nici un cunoscut printre cei care se sprijiniseră de parapet şi răspunse, oarecum uşurat:

— Din Andamane.

— Mi-am închipuit. Şi încotro mergeţi?

— Spre Kota Radja.

— Şi asta m-am aşteptat să-mi răspunzi. În ce scop?

— Domnule, cruţaţi-ne şi vă lămurim. Îmi dau foarte bine seama că, şi fără să ne iscodiţi, ştiţi că am evadat de acolo.

— Zău, îţi dai seama că ştiu? în cazul ăsta, eşti un om pătrunzător. Şi de ce aţi încercat să fugiţi de noi?

— Fiindcă nu ştiam ce drapel arborează vaporul

dumneavoastră. Putea să fie un vapor englez.

Falkenau râse; răspunsurile vioaie ale fugarului îl înveseleau.

— Se pare că de englezi ţi-e frică, dar de noi nu te temi! Şi acum, ce-ar fi dacă v-am lua pe bord şi v-am preda iarăşi pe mâna englezilor?

— Domnule, nu v-am făcut nici un rău.

— Ştiu asta, râse Falkenau. Dar, ca să fiu sincer, trebuie să vă spun că, după părerea mea, pedepsele pentru răufăcătorii evadaţi nu se cade a fi nesocotite, ci, dimpotrivă, aplicate. Totuşi am impresia că nu sunteţi oameni prea periculoşi şi pe lângă asta n-am deloc poftă să joc pentru alţii rolul de paznic de închisoare. Cum te cheamă?

— Numele meu e Johnson, domnule.

— Prin urmare, eşti englez. Şi tovarăşul tău?

— E un malaiez. Nici eu însumi nu ştiu cum îl cheamă.

— Aveţi la voi bani, ca să vă cumpăraţi haine?

— N... nu, răspunse şovăitor cel întrebat.

— Păi, de unde şi cum vă veţi face rost de haine? Vreţi să le furaţi, nu-i aşa? Sau...

Dar se opri, fiindcă privirea i se îndreptase spre fundul bărcii fugarilor.

— Ah, văd că v-aţi şi îngrijit de haine. Fiindcă acolo, sub bancă, trebuie să fie o legătură cu haine, nu-i aşa?

— Nu, domnule.

— Dar ce este?

— Un cadavru.

— Cum? Un cadavru? Aţi fost trei inşi când aţi evadat şi unul dintre voi a murit pe drum?

— Nu. Am găsit cadavrul.

Uimit, comandantul tăcu un timp. Apoi, urmă:

— Ia ascultaţi, golanilor, vreţi să vă bateţi joc de mine?

— Nici nu ne gândim la aşa ceva, domnule. V-am mărturisit adevărul!

— Dar nici nu mă vei convinge că se poate găsi un cadavru în largul mării şi încă pe o vreme mai liniştită decât şi-ar fi închipuit cineva!

— Nu l-am găsit pe apă, ci într-o barcă, domnule!

— Într-o barcă? în care?

— Într-asta, domnule..

— Păi, atunci unde-i a voastră? Că doar n-aţi zburat prin aer!

— Am evadat într-o barcă de-a andamanezilor, dar am găsit pe mare, spre sud de locul unde suntem acum, barca aceasta cu cadavrul şi am schimbat-o cu a noastră, fiindcă este mult mai mare decât aceea pe care am avut-o.

— Hm! Ciudat! Ia povesteşte-mi cum s-au întâmplat lucrurile!

Cel care vorbise până acum se supuse numaidecât îndemnului şi istorisi întreaga întâmplare, respectând aproape tot adevărul, însă având grijă să nu pomenească despre ceea ce găsise asupra mortului.

Când englezul sfârşi de povestit, Falkenau spuse gânditor:

— S-ar putea ca povestirea ta să fie adevărată şi să mă simt îndemnat să-i dau crezare. Dar în oameni ca voi nu se cuvine să se încreadă cineva. Poate că omul acela mai era în viaţă şi l-aţi omorât voi!

— Cum puteţi gândi astfel, domnule?! spuse jignit puşcăriaşul. Nu suntem ucigaşi!

— Spune-mi altceva: desigur că aţi scotocit buzunarele mortului. N-aţi găsit nimic din care să se afle cine este?

— N-am găsit nimic!

— Foarte ciudat! Să nu fi avut oare nimic la el? Lucrurile trebuie cercetate mai amănunţit şi cu toată luarea-aminte. Urcaţi-vă pe bord!

— Domnule, v-am mărturisit adevărul. Lăsaţi-ne să ne vedem de drum!

— Dacă mă voi convinge că n-ai minţit, vă făgăduiesc că în

cel mult o jumătate de oră vă veţi putea continua drumul, nestânjeniţi. Mai întâi însă sunteţi datori să vă supuneţi, dacă nu vreţi să ajungeţi pe fundul mării!

Cuvintele acestea fuseseră rostite pe un ton ameninţător şi nu îngăduiau împotrivire. Cei doi fugari înţeleseră că trebuie să se supună şi, stăpânindu-şi mânia, se lăsară în voia sorţii. În urma poruncii lui Falkenau, îşi conduseră barca până lângă „Tigrul”. Li se aruncă apoi o parâmă şi, căţărându-se pe ea, se urcară la bord. La un semn al comandantului, unul dintre marinari coborî în barcă, spre a aduce şi cadavrul pe vapor. Când cadavrul fu întins pe punte, chipul acela din cale-afară de slăbit impresionă adânc pe toţi cei ce se adunaseră în jurul lui. Comandantul se aplecă, spre a-l cerceta, dar spectrul foamei lăsase asemenea urme încât nimeni nu s-ar fi putut îndoi măcar o clipă cu privire la pricina morţii celui găsit în barcă. Falkenau se ridică şi se întoarse spre cei doi fugari, care se aflau în preajma lui, aşteptându-i cuvintele cu vădită nerăbdare.

— Aşa este, omul a murit în chip jalnic, de foame şi de sete. Dar declaraţia voastră că n-a avut nimic la el nu-i decât o glumă.

— N-am glumit, domnule.

— Ce-ai ascuns, când ne-am apropiat de voi?

— N-am ascuns nimic.

— Nu minţi, băiete! Am văzut că ai ascuns ceva. Când îşi dădu seama că taina îi este primejduită, fugarul îşi schimbă tonul, care până atunci fusese politicos.

— Lăsaţi-ne în pace, domnule! Ceea ce am la mine este proprietatea mea!

— Dacă mă voi încredinţa că un lucru îţi aparţine, vei putea să ţi-l păstrezi!

— Vreţi să mă păcăliţi în privinţa recompensei?

— Ah, prin urmare, tot aţi găsit ceva asupra mortului! Scoateţi numaidecât!

— Sunteţi cumva moştenitorul mortului?

— Ascultă, să nu fii obraznic! Scoate imediat ce ai găsit! Sau vrei să-ţi ajut?

— Bine, voi scoate ce am găsit. Dar nu-l vei primi tu, netrebnicule, ci marea!

Rostind aceste cuvinte, puşcăriaşul îşi duse cu iuţeala fulgerului mâna la deschizătura de la gât a cămăşii, ca să-şi înfăptuiască ameninţarea, — dar îşi făcuse socoteala fără să ţină seamă... şi de cârmaci.

În timp ce fugarii erau cercetaţi de comandant, cârmaciul îşi sfârşise orele de serviciu. Întrucât îi venise înlocuitorul, cârmaciul se apropiase de grupul celor strânşi în jurul fugarilor. Astfel, se afla din întâmplare chiar în spatele celui care spusese că se numeşte Johnson. Concentrându-şi atenţia asupra dorinţei de a-şi salva secretul, „Johnson” nu băgase de seamă că în spatele lui este cineva. În clipa când îşi scoase mâna din deschizătura cămăşii, ţinând strâns jurnalul mortului, două braţe i se aşezară cu atâta putere pe umeri, încât îl făcură să ţipe deznădăjduit şi, frângându-şi genunchii, să cadă pe punte. Cârmaciul îi smulse jurnalul din mână.

— Foarte bine, cârmaciule! îl lăudă comandantul. Nu-i da drumul! Să vedem dacă nu mai are la el vreun lucru care nu-i aparţine.

Fugarul, luat prin surprindere şi strâns cu atâta putere, nu fu în stare decât să dea din picioare. Malaiezul, care până atunci nu scosese nici un cuvânt, nu arăta că are de gând să vină în ajutorul tovarăşului său; iar atunci când îşi roti ochii şi văzu chipurile ameninţătoare ce se strânseseră în jurul lor, se înfricoşă de-a binelea. Cu toate acestea, privirea lui era aţintită cu lăcomie asupra carnetului pe care cârmaciul îl smulsese tovarăşului său de fugă şi îl înmânase comandantului.

— Poftim, domnule comandant, luaţi carnetul acesta în păstrare. Dar supravegheaţi şi pe celălalt! Se uită la el cu

nişte ochi cât cepele!

— N-avea nici o grijă, cârmaciule! O să aflăm îndată ce-i cu minciunile lor.

La un semn al lui Falkenau, malaiezul fu înşfăcat de zece braţe şi trântit la rându-i pe punte. În timpul acesta, cârmaciul începu să-şi percheziţioneze prizonierul. Curând, găsi şi punga, plină cu pietre preţioase şi o dădu comandantului care, deschizând-o, o privi câtva timp şi scoase un strigăt de uimire:

— Perle, perle cu cele mai strălucitoare ape! E o avere întreagă aici! Ascultă, se adresă fugarului, nu cumva vei fi vrând să susţii că un criminal osândit la muncă silnică are cum să câştige asemenea comori?

Cel întrebat tăcu, scrâşnind din dinţi.

— Vrei să mărturiseşti ale cui sunt perlele acestea?

Nici un răspuns.

— Ei, o să te facem noi să vorbeşti! Cârmaciule, dă-i drumul!

Dorind să dea ascultare acestei porunci, cârmaciul se uită pentru prima dată la prizonierul său şi se dădu înapoi, de parcă ar fi fost muşcat de un şarpe.

— Sfinte Marte, ce-i asta?!

— Nu cumva-l cunoşti? întrebă repede Falkenau.

— Ba da. Şi chiar bine de tot! Spune-mi, domnule comandant, cum a declarat că se numeşte?

— Johnson.

— Minciună, o minciună sfruntată! îl cunosc sub alt nume. Omul acesta se numeşte Natter.

— Natter? Nu se poate. Adică, de ce nu? S-ar putea totuşi să fie el. S-a spus doar că acest om primejdios pentru siguranţa statului a fost predat englezilor.

— El este, domnule comandant, cu siguranţă că el este! Puteţi să mă credeţi; îmi cunosc omul.

Fugarul se învineţise, când auzise rostindu-i-se numele. Era

o lovitură la care nu se aşteptase. Se strădui în zadar să pară sincer, încercând să tăgăduiască:

— Vă înşelaţi, domnule! Numele meu este acela pe care vi l-am spus: Johnson.

— Lasă minciunile, flăcăule! râse cârmaciul. În Nordlandia te chema Natter!

— N-am fost niciodată în viaţa mea în Nordlandia!

— Nu minţi! Un chip ca al tău nu se uită atât de lesne. Şi văd bine că şi tu m-ai recunoscut, aşa că nu-i nevoie să te mai prefaci.

— Cu toate acestea, greşiţi, domnule! V-am văzut acum pentru prima dată.

— Sfinte Marte! Acum vrea să mă şi zăpăcească. Ai de gând să recunoşti că ai fost în Nordlandia şi că te numeşti Natter?

Rostind aceste cuvinte, se apropie de el şi-l strânse de gât cu atâta putere, încât Natter nu mai auzi şi nu mai văzu nimic, iar chipul i se învineţi.

— Daţi-mi drumul, domnule! Mă înăbuşiţi!

— Eşti Natter, sau nu eşti?

— Da, în numele tuturor dracilor, eu sunt!

— Ei, vezi că te-ai hotărât repede să vorbeşti? Şi acum, vreau să ştiu de la cine ai punga cu perle. Vorbeşte! de nu, te strâng iar ca pe un burete!

— Vorbesc. Am luat-o de la mort.

— Frumos, băiete! Trebuie să te felicit că ai început să devii sincer şi ţi-ai predat steagul. Da, nu-i o jucărie să te strângă o dată în braţe cârmaciul Schubert! Şi acum, îţi voi îndeplini dorinţa.

Îşi desfăcu braţele din jurul gâtului fugarului, care scoase un suspin de uşurare.

— Cârmaciule, ai fost grozav! îl lăudă comandantul. Nu-i ciudat că s-a întâmplat de trei ori ca un Schubert să joace un rol la demascarea acestui om primejdios? Da, da, râse,

văzând aerul uimit al lui Natter, poate că încă nu ştii cui datorezi cea de-a doua înhăţare a ta. Băiatul acela de paisprezece ani, care te-a prins atât de frumos în cursă acum zece ani, este fiul minunatului nostru cârmaci.

Natter, căruia-i era într-adevăr necunoscut acest amănunt, îşi muşcă buzele şi tăcu.

— Ce ispravă trebuie să fi săvârşit şi în ce hal trebuie să fi nesocotit legile Angliei, dacă ai fost trimis tocmai în insulele Andamane! Fireşte că lucrul acesta nu mă priveşte, dar mă voi îngriji să nu scapi de pedeapsa ce ţi se cuvine pentru păcatele făptuite în Nordlandia! Legaţi-i pe amândoi şi duceţi-i la închisoare!

Porunca fu îndeplinită cu repeziciune şi chiar cu oarecare plăcere. Natter, care-şi dădea seama că de data aceasta pierduse jocul, se supuse sorţii fără să se împotrivească şi se lăsă legat. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu tovarăşul său. Apoi, amândoi fură coborâţi sub punte.

După ce răufăcătorii fură luaţi de oamenii din echipaj, comandantul, rămas numai cu cârmaciul, scoase din buzunar jurnalul cu însemnările mortului.

— Ia să vedem, dacă găsim ceva cu privire la numele sau familia celui mort. Hm! Se pare că a fost un om cult, după felul cum îşi exprimă gândurile, spuse, citind în fugă primele rânduri. Răsfoi jurnalul câteva clipe şi deodată se opri.

— Am găsit, exclamă bucuros. Omul se numea Gollwitz, Hugo von Gollwitz şi era originar din Sudlandia.

— Gollwitz... Gollwitz, repetă gânditor cârmaciul. Am auzit cândva numele acesta... Staţi, staţi că mi-am amintit! Domnule comandant, am cunoscut pe omul acesta!

— Într-adevăr? Ar fi din cale-afară de ciudat. Unde şi când l-ai cunoscut?

— Ei, e cam mult de atunci; cred că au trecut mai bine de douăzeci şi cinci de ani. Pe vremea aceea, eram marinar pe un vapor englezesc. Aveam printre călători un tânăr care se

numea von Gollwitz şi avea de gând să intre voluntar în rândul trupelor coloniale engleze. Ce s-a întâmplat mai târziu şi ce a devenit tânărul, nu mai ştiu, dar îl ţin bine minte, fiindcă nu era deloc îngâmfat şi stătea prieteneşte de vorbă cu noi, simpli marinari.

— El este, fără îndoială că e el, confirmă comandantul, care-l ascultase cu toată luare-aminte. Scrie şi în însemnările lui despre serviciul pe care l-a îndeplinit ca voluntar. Cârmaciule, am făcut cu ajutorul acestui jurnal o descoperire care ne va înlesni să aducem bucurie în sânul familiei von Gollwitz, dacă nu chiar mai mult decât atât. N-am vreme acum să citesc jurnalul, dar îl voi citi negreşit mai târziu. Ţine-l în păstrarea dumitale, Schubert; dumneata ai primul drept asupra lui, fiindcă l-ai salvat de la distrugere. Dacă nu te-ai fi repezit să i-l smulgi din mână, ticălosul şi-ar fi înfăptuit ameninţarea şi-l arunca în mare. Şi atunci când ne vom înapoia în patrie, adică peste câteva luni, ţi se cuvine să ai cinstea şi bucuria de a preda familiei von Gollwitz testamentul lui Hugo. Până atunci, voi păstra eu însumi punga cu perle…

În timp ce pe punte stăteau de vorbă comandantul şi cârmaciul, în încăperea de jos, în care fuseseră închişi doi fugari, se desfăşura o convorbire cu totul deosebită. Încăperea aceasta nu prea era vrednică de denumirea de cabină, iar cei doi erau legaţi zdravăn cu nişte curele, de mâini şi de picioare. Când nu se mai auziră paşii marinarilor ce-i aduseseră aici, fugarii rămaseră gânditori. Trecură cinci minute, şi alte cinci. Apoi, malaiezul scoase un suspin adânc.

— Sahib!

— Ce vrei?

— Crezi că ne ascultă cineva?

— Nu. Sunt sigur că nu ne ascultă nimeni. Am ciulit bine urechile şi am auzit că s-au îndepărtat marinarii care ne-au închis aici. Patru inşi au venit cu noi şi tot patru s-au

îndepărtat. Se pare să nu socotesc trebuincios un paznic, fiindcă suntem atât de zdravăn legaţi, încât abia ne putem mişca.

— Ar fi fost mai bine dacă-mi ascultai sfatul şi aruncai de la început mortul în apă. Ar fi ieşit altfel toată povestea: n-am mai fi fost scotociţi şi am fi fost lăsaţi să ne continuăm drumul.

— Nu te amăgi! Câinii ăştia ne-ar fi înhăţat în orice caz, fiindcă m-a recunoscut cârmaciul, care a venit tocmai când n-aveam nevoie de el, de parcă-l trimisese dracul!

— Crezi că ne-am mai putea salva?

— Nu renunţ la nădejdea că s-ar putea să scăpăm.

— Într-adevăr?

— Nu renunţ. Nordlandezii ăştia se duc fără îndoială până la Kota Radja, ca să ne predea unui vapor englezesc. Poate că sosim acolo pe întuneric, astfel că în noaptea asta mai suntem singuri. S-ar putea să se ivească acolo vreun prilej de fugă. De n-ar fi blestematele astea de curele, care sunt strânse atât de puternic, de-mi intră în carne!...

— Ei şi! spuse malaiezul, râzând dispreţuitor. Ei şi ce-i dacă suntem legaţi? îmi cunoşti doar dinţii. Tare aş vrea să văd cureaua în stare să se împotrivească muşcăturii mele! Să avem răbdare, până când se lasă întunericul! Apoi, îţi rod curelele şi tu mă dezlegi pe mine.

— Într-adevăr, ai o idee bună, spuse Natter, redobândindu-şi curajul. Rămâne atunci să chibzuim cum scăpăm din închisoarea asta. Nu ştiu încă în ce mod ne vom înfăptui planul, dar ştiu că trebuie să încercăm să-l aducem la îndeplinire. Dacă nu izbutim să ne eliberăm până mâine dimineaţă, suntem pierduţi!

— Şi ce facem, dacă ne rupem legăturile şi ieşim cu bine de aici?

— Atunci, sărim foarte simplu peste bord şi înotăm spre ţărm.

— Cu cămăşile astea, care ne vor trăda numaidecât primului om ce ne va vedea?

— Ai dreptate. Trebuie să ne facem rost de nişte uniforme marinăreşti. Şi, înainte de plecare, am de făcut o vizită în cabina căpitanului.

— În ce scop?

— Crezi poate că voi renunţa de bunăvoie la punga cu perle? Avem nevoie de bani şi de aceea mă duc să-mi iau punga, care ne aparţine chiar după prevederile legii, fiindcă noi am găsit-o.

— Dar e o faptă primejdioasă.

— Primejdia pe care o înfruntăm în cazul când suntem lipsiţi de mijloace de trai e mult mai mare. De altminteri, cred că lucrurile nu sunt atât de negre cum le vezi tu. Presupun că îndată ce vaporul va arunca ancora, comandantul va coborî pe uscat, aşa că nu am de ce să mă tem că mă voi întâlni cu el. Dar am pălăvrăgit destul. Ar fi poate nimerit să dormim câteva ore, ca să fim odihniţi diseară. Oricum n-am închis aproape deloc ochii în ultimele zile.

După câteva ore, Natter se trezi. Se aşeză şi ciuli urechile. Totul era liniştit. Nu se mai auzea nici zgomotul valurilor spintecate, astfel că-şi spuse că vaporul a ancorat. Întrucât în încăperea în care fuseseră închişi era întuneric, nu-şi putea făuri deocamdată planul de acţiune. Nici nu ştia măcar dacă e după-amiază, sau se înserase între timp.

Tovarăşul său părea că mai doarme; i se auzea limpede respiraţia greoaie. Totuşi, se trezi îndată ce Natter, îl strigă, întrebându-l:

— Sahib, începem?

— Aşteaptă puţin! Nu ştiu cât o fi de târziu, dar cred să n-am dormit prea mult în colivia asta de porumbei. Şi apoi, s-ar putea să mai primim vreo vizită, înainte de căderea nopţii.

Curând, cei doi se încredinţară că fuseseră foarte chibzuiţi, hotărându-se să-şi stăpânească nerăbdarea şi să aştepte.

Scara scârţâi. Cineva coborî treptele, se opri şi aprinse o lumină. Natter întrezări o fâşie de lumină prin crăpăturile uşii. Întrucât scândurile erau din lemn uşor, în decursul vremii se îndepărtaseră unele de altele, lăsând spaţii destul de mari între ele.

Natter se gândi la zăvor. Îl căută cu ochii şi-l găsi uşor de înlăturat. Era înfipt în mijlocul uşii şi tocmai acolo unde trecea de pervaz era o crăpătură care se potrivea foarte bine cu planul fugarilor. Inima lui Natter tresări de bucurie. Dacă se vâra prin crăpătură un obiect tare şi se împingea zăvorul, acesta putea fi mişcat, înlesnindu-se deschiderea uşii pe dinăuntru.

Abia făcu Natter această observaţie, rămânând pe gânduri două sau trei clipe, şi se deschise uşa. În pragul ei se ivi un marinar cu o lampă, şi la lumina ei cei doi prizonieri îşi rotiră pentru prima dată privirile prin închisoarea lor, cercetând-o cu băgare de seamă. Era o încăpere foarte strâmtă şi scundă, în care marinarul abia putea sta drept în picioare. Nu se vedea nicăieri vreun obiect, cât de mic; nici măcar un cârlig sau un cui.

— Ei, cum vă place aici? râse marinarul. Arătaţi-mi curelele! Vreau să mă conving dacă nu s-au slăbit între timp.

Puse lampa deoparte şi cercetă curelele. Rezultatul acestei cercetări păru că-l mulţumeşte. Spuse apoi, rânjind:

— Legăturile sunt bune. În vecii vecilor nu le puteţi rupe. De altminteri, azi încă o mai duceţi binişor. Dar mâine!... Trebuie să ştiţi că în port sunt ancorate două vapoare englezeşti. Vă vom preda unuia din ele, şi apoi Dumnezeu să se îndure de voi!

Prizonierii nu răspunseră şi marinarul continuă:

— Comandantul şi cârmaciul au pornit de o oră spre ţărm cu o barcă. Dar ca să nu vă puteţi plânge cândva că nu vi s-a oferit o găzduire prietenoasă, ne-a poruncit să vă dăm de mâncare şi de băut. De aceea am venit aici, cu toate că mi-ar

fi mult mai plăcut să stau dincolo, în încăperile echipajului, unde-i voioşie mare în seara asta.

După ce rosti aceste cuvinte, se îndreptă spre uşă şi aduse o pâine şi o cană cu apă, pe care le lăsase pe scară când încuiase uşa.

— Dar nu putem mânca, dacă avem mâinile legate, spuse Natter.

— Nu-i nimic, băieţaş! Vă voi servi eu, ca să vă închipuiţi că sunteţi în poala mamei, care vă dă să mâncaţi o prăjitură după alta, vârându-vi-le în gură.

Scoase apoi un cuţit şi începu „îndoparea”, vârând pe rând în gura lui Natter şi în aceea a malaiezului câte o bucată de pâine. Cei doi inşi, care nu mâncaseră nimic din zorii zilei şi erau foarte flamanzi, se lăsară hrăniţi în felul aresta şi în scurt timp pâinea fu înghiţită.

— Aşa, copii! S-ar părea că v-a plăcut! Dar fiindcă lucrurile nu trebuie oprite la jumătatea drumului, să vă dau şi puţină apă.

Luă cana, care conţinea fără îndoială cel puţin cinci litri, şi o duse la buzele celor doi prizonieri. După ce văzu că oamenii şi-au potolit setea, marinarul puse cana de o parte şi spuse mulţumii:

— Aşa, copii! Acum sunteţi sătui şi vreţi să vă culcaţi, desigur. Vă doresc o noapte cât mai liniştită! De altminteri, fiul mamei mele e foarte bucuros că nu-i în pielea voastră!

Luă lampa, păşi spre uşă, ieşi şi trase îndată zăvorul. Ajungând la scară, stinse lampa, o puse lângă ultima treaptă şi începu să urce. Lăsase în încăperea prizonierilor cana în care mai era apă, cu toate că şi-ar fi putut închipui că ei nu se vor putea folosi de ea, întrucât erau legaţi.

Natter urmărise cu ochi ageri fiece mişcare a marinarului şi fu încântat când văzu că lasă cana în închisoarea lor. Când paşii celui ce le adusese de mâncare şi de băut nu se mai auziră, malaiezul spuse tovarăşului său:

— A plecat, sahib, şi putem începe! întoarce-te într-o parte, în aşa fel ca să pot ajunge cu dinţii la curelele din jurul mâinilor tale!

— Nu mai e nevoie! Am găsit un mijloc de care ne putem folosi ca să ajungem mai repede la ţintă. Marinarul a avut ideea straşnică de a ne lăsa cana. O spargem şi tăiem repede şi uşor curelele, cu ajutorul unui ciob.

— Da, însă zgomotul ce se va auzi când o vom sparge ne poate trăda şi nimici întregul plan.

— Aş! spuse Natter, liniştit. Nu se aude. Marinarul ne-a spus doar că astă-seară e petrecere mare în încăperile echipajului. Ce înseamnă asta şi cât de gălăgioasă este o petrecere marinărească, îmi închipui că ştii tot atât de bine ca şi mine. Dar nu se aude nimic, nu-i aşa? Ei bine, tot aşa nu vor auzi nici marinarii zgomotul acela atât de uşor, pricinuit de spargerea unei căni. Nici n-am fi putut să ne dorim un noroc mai mare, zău! Comandantul a plecat şi oamenii din echipaj chefuiesc. Prin urmare, în afară de santinelă, nu mai este nimeni pe punte şi ar însemna să fim prea ghinionişti, ca să nu ne izbutească planul. Dar acum, gata cu vorbăria! Într-o jumătate de oră trebuie să fim liberi!

Întrucât încăperea era strâmtă, cana se afla lângă ei. Natter îşi întinse picioarele, până când o ajunse. Îndoindu-şi genunchii, izbuti s-o înconjoare. Strângând-o cu putere — curelele de la încheieturile picioarelor sporiră apăsarea —, se auzi un zgomot care vesti pe cei doi că se apropiau de clipa eliberării, deoarece cana se prefăcuse în ţăndări. Fireşte, Natter se alesese cu zgârieturile pricinuite de cioburi la genunchi, dar ce-i putea păsa de un asemenea fleac unui om trecut prin atâtea necazuri!

După ce săvârşi prima parte a isprăvii, se gândi să-şi tragă un ciob spre el. Nu era un lucru prea lesnicios, pentru că mâinile-i erau legate zdravăn la spate, însă, în cele din urmă, izbuti. Apoi, malaiezul trebui să se întoarcă în aşa fel cu

spatele, încât curelele de la încheieturile mâinilor să fie potrivite la tăişul ciobului.

Munca era tare anevoioasă şi fruntea lui Natter se acoperi cu broboane de sudoare. Însă după zece-minute, erau atât de roase, încât malaiezul le putu rupe fără nici o greutate. Nu mai rămânea decât puţin de făcut. După câtva timp, se ridicară amândoi în picioare, întinzându-şi oasele ce li se înţepeniseră.

— Şi acum? gâfâi malaiezul. Cum ieşim din închisoarea asta?

— Foarte uşor! N-ai băgat de seamă adineauri, la luminalămpii, că între uşă şi pervaz este o crăpătură mare? Dacă vârâm prin ea un vârf de ciob şi împingem zăvorul, vom putea deschide lesne uşa.

Şi treaba asta o duseră la capăt, repede şi bine. E drept pentru săvârşirea ei Natter îşi cheltui mai multă vreme decât crezuse, deoarece era nevoit să bâjbâie din pricina întunericului; dar vârând mereu vârful ciobului în partea de dinainte a zăvorului, la care ajungea mai uşor, izbuti să-l împingă încetul cu încetul.

Încă nu trecuse jumătatea de oră despre care vorbise Natter, şi prizonierii se aflau liberi, în faţa uşii. Acum se cuvenea să fie cât mai prevăzători cu putinţă. Malaiezul rămase pe loc, iar Natter începu să se furişeze până la scară. Din întâmplare, atinse lampa lăsată acolo de marinar. Dând ascultare unui gând chibzuit, se aplecă şi o ridică, apucând în acelaşi timp şi o cutie de chibrituri.

Ajuns în sfârşit pe punte, se uită în jur cu luare-aminte. Nu se vedea decât o lumină, răspândită de lampa ce atârna de catargul din faţă. Natter cunoştea destul de bine obişnuita alcătuire a unui vapor, ca să ştie unde trebuie să caute cabina căpitanului. Strecurându-se numai prin umbra deasă, trecu pe lângă catargul principal, de care stătea sprijinită o arătare omenească, ai cărei ochi se îndreptaseră spre cer, era

santinela ce-şi efectua cartul.

Fără să fie observat, prizonierul izbuti să se furişeze până la cabina căpitanului. Apăsă uşor clanţa, ca să nu facă zgomot, şi, spre norocul lui, uşa nu era încuiată. Sărind în cabină, trase repede uşa după el. Întunericul ce domnea aici era străpuns doar de o fâşie de lumină ce pătrundea prin hubloul cabinei, aşezat spre apă. Natter se încumetă să aprindă lampa. Cea dintâi privire îi căzu pe masa de scris de lângă peretele din fund. Un dulăpior pus în mijlocul ei îi atrase în mod deosebit atenţia. Dacă nu le luase cineva perlele nu puteau fi decât în dulăpior. Dar cum să-l deschidă? Se uită cercetător în jur; privirea i se opri asupra unui foarfece, pe care-l zări pe masa de scris, printre hârtii. Hotărându-se repede, apucă foarfecele şi-l vârî în crăpătura dintre încuietoare şi peretele dulăpiorului. Oboseala-i fu răsplătită curând; auzi o trosnitură şi uşiţa se deschise.

Răufăcătorul îşi stăpâni cu greu bucuria care-l năpădise şi strigătul triumfător pe care era gata să-l scoată; în faţa ochilor lui apăru punga pe care o căuta, iar lângă ea câteva fişicuri de bani. În clipa următoare, totul pieri prin deschizătura cămăşii. Cu toate acestea, scotoci zadarnic printre hârtii, fiindcă nu găsi jurnalul cu însemnările mortului. Faptul îl necăjea, pentru că, dacă jurnalul ajungea în mâinile rudelor celui mort, planurile ce-şi făurise nu mai valorau nimic. Dar nu se cădea să-şi cheltuiască timpul preţios, căutând afurisitul de jurnal. De aceea, închise uşiţa dulăpiorului cât putu de bine, ca să nu se descopere prea repede că fusese cineva în vizită pe aici, apoi stinse lampa şi ieşi pe punte. Urmă acelaşi drum pe care venise şi ajunse iarăşi la scară, unde-l aştepta nerăbdător malaiezul.

— Ai zăbovit mult. Începusem să mă tem că te-au descoperit.

— A mers bine, linişteşte-te! Am luat şi perlele, şi am şi bani!

Uimirea tovarăşului său fu nemărginită.

— Ai perlele? Ah, atunci e bine! E foarte bine! Cum ai izbutit să le găseşti?

— Îţi voi povesti mai târziu. N-avem timp acum de flecărit. Nu trebuie să uiţi că avem nevoie şi de haine!

— Da, aşa e! Lasă-mă să mă îngrijesc eu de ele, sahib! Mă pricep, crede-mă; ştiu unde să le caut.

— Unde? întrebă Natter.

— În încăperile echipajului, fireşte. Totul este să nu fie nimeni înăuntru. Lasă-mă să le aduc eu. Doar nu sunt pentru prima dată pe un vapor!

— Bine. Atunci, să nu ne mai codim. Într-o seară caasta, nu se ascunde nimeni în cabină.

— Prin urmare, n-o să fie greu. Aşteaptă-mă aici, sahib!

În clipa următoare, malaiezul dispăru în întuneric; venise rândul lui Natter să aştepte. Răbdarea-i fu pusă la grea încercare. Începuse să creadă că i s-a întâmplat o nenorocire tovarăşului său, dar acesta se ivi în capul scării, ducând pe braţe o legătură de haine. Nu uitase să ia şi ghete şi berete, astfel că, dacă izbuteau să ajungă pe uscat, n-ar fi dat nimănui de bănuit.

Cei doi îşi strânseră la iuţeală hainele, aşezându-le în două legături. Fiecare din ei îşi puse câte una din ele pe cap, ca s-o poată feri de apă în timpul înotului. Furişându-se cu băgare de seamă, fugarii ajunseră la scara de frânghie, care din fericire era coborâtă; marinarii n-o mai ridicaseră pe punte, după plecarea comandantului şi a cârmaciului. După câteva clipe, răufăcătorii dispărură în bezna nopţii.

Isprava aceasta, care părea atât de anevoioasă, o duseseră cu bine la capăt şi încă mai lesne decât îşi închipuiseră; izbutiseră să scape încă o dată de pedeapsa justiţiei.

În dimineaţa următoare, când se observă dispariţia prizonierilor, se dădu de veste paznicilor de pe ţărm. Dar străduinţele acestora aveau să fie zadarnice; cei doi fugari,

pentru prinderea cărora Falkenau instituise o frumoasă recompensă, nu mai fură găsiţi…

Graniţa dintre statele Nordlandia şi Sudlandia este alcătuită dintr-un lanţ de munţi, a căror măreţie îşi găseşte cu greu asemănare. Ţinuturi de o sălbăticie înfiorătoare, care evocă în mintea călătorului romantismul tâlharilor din evul mediu, se schimbă pe nesimţite cu privelişti fermecătoare, pentru care cuvântul „neasemuit” este neîndestulător. Prietenii naturii vizitează cu deosebire însemnata şosea din trecătoarea de la sudul satului Helbig, care duce prin diferite serpentine spre Himmelstein şi de acolo coboară încet, spre vale. Fiece cotitură a drumului oferă o privelişte nouă şi surprinzătoare, astfel încât călătorul este cuprins treptat de o uimire şi o admiraţie nemărginite. Iar atunci când ajunge pe creştetul munţilor şi se opreşte ca să privească drumul străbătut, se simte parcă ameţit de splendoarea întregii regiuni. Şi dacă, în cele din urmă, se hotărăşte să-şi continue drumul şi-şi îndreaptă privirea spre sud, sufletul îi este robit de vraja celor văzute.

De pe înălţimea la care se află, porneşte şi mai sus un drum foarte bine întreţinut, care duce la terasa unui castel ce poartă, ca şi muntele, numele Himmelstein. Castelul n-a fost niciodată cucerit sau nimicit, din pricina poziţiei sale, care-l apără cu prisosinţă împotriva oricărui atac. Dar dintele vremii i-a ros necontenit zidurile, astfel că atunci când a intrat în stăpânirea familiei contelui Hohenegg a fost nevoie de o sumedenie de îmbunătăţiri şi cu acest prilej întregul lui interior a fost refăcut, spre a corespunde noilor cerinţe ale vremii. Acum, este proprietatea particulară a tânărului conte Hohenegg, poreclit „contele zănatic”. I-a rămas moştenire din partea mamei sale; contele a fost nevoit să cedeze lui Nurvan-paşa moştenirea rămasă de pe urma tatălui său, întrucât Nurvan era fratele mai mare al tatălui său şi cel

îndreptăţit s-o primească. Aici se retrăgea pentru câteva luni, în fiece an, ca să vâneze în pădurile nesfârşite, atunci când era obosit de nenumăratele desfătări pe care i le oferea oraşul cu atâta dărnicie.

Călătorul care lasă în urmă castelul şi-şi continuă drumul spre răsărit, pe spinarea muntelui, ajunge după cinci minute la un lac mic, înconjurat de o pădure de brazi; lacul este alimentat de un pârâu de munte, iar apa lui îmbelşugată se revarsă, în forma unor trepte suprapuse, alcătuind un fel de cascadă, într-o prăpastie adâncă, pe care locuitorii au poreclit-o „Văgăuna Iadului”.

Această prăpastie este mai mult decât romantică, este înfiorătoare. Partea de sus, înclinată, spre castel, este cu desăvârşire de neumblat, deoarece pârâul, care cade de la înălţime şi alcătuieşte o cascadă destul de largă, umple cu totul fundul prăpastiei. Pereţii se urcă vertical şi nici un alpinist, chiar cel mai curajos, nu se va încumeta să se caţăre pe crăpăturile de stâncă, râpoase şi alunecoase, mâncate de vremi.

Abia la o mică depărtare, prăpastia se lărgeşte în oarecare măsură şi îngăduie înfiriparea unei poteci, îngustă şi foarte puţin umblată, care după un sfert de oră dă într-o vale aşezată de-a curmezişul; prin această vale trece o şosea foarte greu de străbătut.

„Contele zănatic” şedea într-o cameră mare şi bogat mobilată a castelului Himmelstein, în faţa unei tăvi cu o îmbelşugată gustare de dimineaţă. Priveliştea ce se putea admira de la fereastra acestei camere, era într-adevăr una dintre cele mai frumoase de pe pământ, dar sufletul contelui nu mai era în stare să simtă frumuseţile naturii. Romanul franţuzesc şi lasciv pe care-l răsfoia acum îl desfăta mult mai mult.

Camerele contelui erau aceleaşi încăperi în care locuiseră cândva bătrânii Himmelstein, dar mobilele grele de stejar

dispăruseră, ca să facă loc unei amenajări după noul stil; iar în locul ferestrelor cu geamuri mici şi rotunde se vedeau geamuri mari şi şlefuite, care scânteiau la apusul soarelui ca aurul strălucitor. Aici jurau credinţă şefului lor cavalerii de altădată şi tot aici îşi dezvoltase contele industria într-o măsură de neînchipuit.

Deodată se deschise uşa şi intendentul castelului intră în cameră. L-am mai întâlnit o dată şi anume atunci când a luat în trăsura contelui pe cei trei inşi evadaţi din penitenciarul Hochberg, spre a-i duce peste graniţă.

Contele îşi ridică ochii de pe carte:

— Ei, Geissler, ce s-a mai întâmplat?

— Domnule conte, a venit cineva care doreşte să vă vorbească.

— Nu i-ai spus că n-am vreme?

— Nu, nu m-am încumetat.

— Nu te-ai încumetat? Dumneata? întrebă mirat contele.

— Da. Însă domnul conte va fi uimit când va auzi numele oaspetelui care vrea să-l vadă.

— Sunt foarte curios să-l aud.

— Pot satisface foarte lesne curiozitatea domnului conte; oaspetele se numeşte Méricourt.

— Cum? strigă Hohenegg, sărind de pe scaun. Méricourt? Care Méricourt? Nu cumva acela care s-a numit Johnson în Anglia şi Natter în Nordlandia?

— Da, excelenţă! Tocmai acela.

— Nu se poate! Nu pot să-mi închipui că englezii l-au pus în libertate.

— Să-l las să intre, domnule conte? El însuşi va răspunde, mai precis, la întrebările şi nedumeririle domniei voastre.

— Da, ai dreptate. Condu-l încoace!

Intendentul se îndepărtă şi lăsă pe oaspete să intre în cameră. Nimeni n-ar fi recunoscut în acest domn cu înfăţişare distinsă şi îmbrăcat după ultima modă pariziană, care trecea

acum pragul cu paşi uşori, pe evadatul din insulele Andamane.

— Natter! exclamă uimit contele, dându-se cu un pas înapoi. Prin urmare, e adevărat! Se întâmplă şi minuni, după cât se pare!

— Desigur că nu v-aţi aşteptat să mă vedeţi, domnule conte!

— Nu, într-adevăr că nu m-am aşteptat la surpriza asta! Să mă ia dracu', dacă mi-am închipuit că s-ar putea să te văd!

— În cazul acesta, poate că nici nu vă sunt binevenit?

— Nu, drace! N-am vrut să spun asta. Şi sper că nici nu vei da uluirii mele alt înţeles, decât cel ce i se cuvine. Dar sunt peste măsură de mirat că englezii ţi-au redat libertatea.

— Păi, râse Natter, chiar atât de prietenoşi şi iubitori de oameni n-au fost, de altminteri, nicicând...

— Nu? Atunci dumneata... dumneata... ai...

— Da, aşa cum bănuiţi. Am izbutit să evadez.

— Trebuie să-mi povesteşti cum ai fugit. Dar mai întâi aşază-te şi ajută-mă să iau gustarea!...

Natter ascultă îndemnul şi se aşeză în faţa contelui. Hohenegg apăsă clopoţelul din capul mesei şi-i porunci intendentului, care se ivi după câteva clipe:

— Adu repede încă un tacâm pentru domnul!

Când vinul străluci în paharele şlefuite, contele îşi întrebă oaspetele, abia stăpânindu-şi curiozitatea care-l frământa:

— Prin urmare, Natter, acum vii din Anglia?

— Nu, conte, greşeşti, greşeşti grozav! Vin de-a dreptul din Andamane.

— Din...? Furculiţa căzu din mâna contelui, pe al cărui chip se zugrăvise o uimire nemărginită. Păi ceea ce spui e aproape de necrezut! Într-o sută de cazuri de încercări de evadare din această insulă, doar unul izbuteşte, din câte ştiu!

— Socoteşte liniştit cazul meu drept una din excepţiile acelea atât de rare şi lasă-mă să-ţi povestesc. Vei avea

prilejul să auzi un roman care te va desfăta, fără îndoială, mai mult decât cartea pe care o citeai când am venit eu.

Şi Natter istorisi contelui, care-l asculta cu cea mai încordată luare-aminte, întâmplările prin care trecuse şi care alcătuiesc cuprinsul capitolelor precedente. Contele nu-l întrerupse. Dar după o oră, când povestitorul sfârşi, nici mâncărurile din farfuriile contelui şi nici vinul din pahar nu fuseseră atinse.

— Natter, am ascultat o poveste minunată. Şi acum, ce ai de gând să faci?

— Nu-i greu de ghicit. Voi intra în stăpânirea comorilor.

— Dar comorile nu-ţi aparţin.

— Tot atât de puţin aparţin şi familiei Gollwitz. Nu există nici o prevedere legală, pe temeiul căreia familia să fie îndreptăţită de a le avea. Legătura dintre Hugo von Gollwitz cu „prinţesa” nu era legală; prin urmare, n-are nici o valoare. Gândeşte-te însă la foloasele ce le-ar dobândi organizaţia pentru care am activat cu atâta râvnă, dacă i-aş aduce aceste comori. Şi-ar putea urmării pe căi deosebite de cele de astăzi şi cu mai mulţi sorţi de izbândă planurile ei, potrivnice orânduirii actuale a societăţii. Şi apoi, privesc chestiunea şi sub un aspect care o pune în legătură directă cu onoarea mea. În însemnările lui, Gollwitz a vorbit atât de dispreţuitor despre Méricourt, încât eu, fratele lui, n-am deloc poftă să las faptul acesta nepedepsit. Nu, comoara trebuie să fie a mea.

— Dar cunoşti situaţia insulei pe care se află?

— Da, ţin minte toate amănuntele din jurnal în privinţa aşezării insulei.

— Şi cunoşti bine ascunzătoarea şi drumul care duce într-acolo?

— Da şi nu, nu pot fi sigur. De fapt, Gollwitz şi-a întocmit în aşa fel însemnările, încât numai un membru al familiei sale să descopere drumul spre ascunzătoare.

— Atunci, strădaniile dumitale vor fi zadarnice.

— Să nu ne grăbim, conte, ci să vedem întâi rezultatele. Cel mai de seamă lucru este să pătrund în familia von Gollwitz şi pentru aceasta am nevoie de ajutorul dumitale.

— Ajutorul meu? întrebă mirat contele. În ce fel te-aş putea ajuta?

— Să-mi dai o scrisoare de recomandaţie către familia von Gollwitz. Doar de aceea am venit la dumneata!

Auzind aceste cuvinte, contele izbucni în hohote zgomotoase de râs.

— Dragul meu prieten, ai nimerit prost. Te încredinţez că recomandaţia mea va avea o urmare cu totul opusă aceleia pe care o doreşti. Dacă te-ai înfăţişa în numele meu, ai fi alungat pe loc.

— Nu-mi vine să cred! Mi s-a spus, dimpotrivă, că eşti un vechi cunoscut al familiei.

— Da, aşa este. Numai că această cunoştinţă este dintr-acelea care în limbaj obişnuit se numesc vrăjmăşii.

— Eşti în duşmănie cu familia von Gollwitz? Pentru ce?

— Dragul meu prieten, e o poveste veche, de care nu-mi place să-mi amintesc. Socoteşte-te mulţumit că-ţi spun sincer că o recomandaţie din partea mea nu ţi-ar fi de folos, nici de cel mai mic folos.

Chipul lui Natter vădi o dezamăgire nemărginită. Câtva timp îşi pierdu gânditor privirea în gol; apoi, ajuns la o hotărâre, spuse:

— Dacă dumneata nu mă poţi ajuta, sunt nevoit să încerc altă cale şi alte mijloace.

— Ce ai de gând, la urma urmelor? Nu vrei să-mi dai o lămurire cât de mică? îl iscodi contele.

— Este vorba despre o nenorocire, de care a fost năpăstuită cu mulţi ani înainte familia von Gollwitz şi despre care au cunoştinţă numai cei ai casei. În întâmplarea aceasta, a jucat un rol deosebit o anumită cifră şi tocmai ea este cheia întregii taine. Numai cu ajutorul ei se poate descoperi

ascunzătoarea comorii.

Hohenegg ascultase cu multă luare-aminte cuvintele lui Natter. Acum, sări de pe scaun şi începu să măsoare camera, pierdut pe gânduri. Câteva clipe, Natter îl privi mirat, apoi îl întrebă:

— Ce ai, conte? Oare ştii ceva în legătură cu nenorocirea despre care am pomenit?

Cel întrebat se opri deodată în faţa lui Natter, răspunzându-i:

— Da, ştiu ceva. Ba, îmi amintesc foarte bine întreaga întâmplare. Şi, ceea ce-i mai important decât orice, îţi pot preciza cifra pe care doreşti s-o cunoşti.

Această veste fu atât de neaşteptată, încât Natter sări electrizat la rându-i de pe scaun.

— Desigur că glumeşti, domnule conte. De unde…

— Aşază-te şi ascultă-mă liniştit! Şi vei vedea că nu glumesc.

Rostind aceste cuvinte, Hohenegg se aşeză la masă, iar Natter îi urmă pilda.

— După cum ştii, tatăl meu a fost ministrul ducelui din Nordlandia. În această calitate, după cum îţi poţi închipui lesne, avea prilejul să se ocupe de anumite chestiuni, care de fapt nu erau sortite să ajungă la cunoştinţa sa. Într-o zi, a primit printr-un sol vestea unei înţelegeri secrete pe care Sudlandia o încheiase cu o putere străină. Dornic să afle numaidecât cuprinsul tratatului, dădu unui agent secret însărcinarea de a-l aduce, oricât ar costa. După opt zile, tata primi tratatul secret şi putu să-şi satisfacă arzătoarea curiozitate.

— Nu văd legătura dintre povestea dumitale şi familia von Gollwitz.

— De ce nu ai răbdare? Voi reveni îndată şi la chestiunea aceasta. Cuprinsul tratatului secret nu era cunoscut decât de trei inşi: ministrul acelei puteri străine, domnitorul din

Sudlandia şi... baronul Otto von Gollwitz, care era secretarul particular al domnitorului.

— Ah! încep să înţeleg!

— Nu-i aşa? Baronul, unchiul lui Hugo, a primit tratatul, cu însărcinarea să facă o copie de pe cuprinsul lui. Hârtia n-a rămas multă vreme în stăpânirea sa; a dispărut într-un mod misterios de pe masa lui de lucru şi baronul a căzut în dizgraţie, întrucât nu s-a dat crezare susţinerilor sale că nu este vinovat.

— Prin urmare, aşa stau lucrurile! spuse gânditor Natter. Dar ce-i cu cifra?

— Încă n-am isprăvit. Acum douăzeci de ani, când tatăl meu a fost răsturnat de la putere, fiul de fierar de atunci şi actualul duce Max a găsit printre hârtiile lui şi tratatul dispărut, şi o dată cu el dovada de netăgăduit că baronul von Gollwitz n-a avut nici cea mai mică vină în toată întâmplarea. Urmarea ţi-o poţi închipui lesne. Gollwitz a fost aşezat iarăşi în toate funcţiile şi i s-au dat din nou toate onorurile, împreună cu o satisfacţie strălucită. Despre acestea, n-avea de unde să ştie nepotul său, autorul jurnalului de însemnări.

— Dar cifra? Cifra? O cunoşti?

— O cunosc, însă nu ţi-o pot destăinui.

— Cum? exclamă uimit Natter. O ştii şi nu vrei să mi-o divulgi?

— Nu-ţi poţi închipui singur pricina? Crezi că-ţi voi face o mărturisire, a cărei însemnătate este atât de mare încât nici nu poate fi preţuită, fără să am vreun folos pe urma ei?

— Ah, conte, acum te înţeleg. Vrei să-ţi dau bani şi-mi numeşti cifra.

— Vezi cât de repede ai priceput? răspunse Hohenegg. Da, dragul meu, vreau să-mi dai bani şi ţi-o spun.

Natter râse batjocoritor.

— Te înşeli amar, domnule conte, dacă socoteşti că destăinuirea dumitale este atât de preţioasă. Acum, când

lucrurile au luat o întorsătură atât de fericită pentru familia Gollwitz, membrii ei nu-şi vor mai ţine ascunse planurile şi nu se vor mai ruşina, astfel că după părerea mea nu-mi va fi greu să-i fac să-mi divulge cifra aceea tainică, a cărei însemnătate n-au de unde s-o bănuiască măcar. Prin urmare, nu mai am în nici un fel nevoie de ajutorul dumitale!

— Crezi? râse Hohenegg. Eu îţi afirm, dimpotrivă, că vei avea mare nevoie de mine.

— Nu văd în ce fel! Mă introduc foarte simplu în familie pe o cale nevinovată şi cu o înfăţişare din cele mai cinstite şi...

— Şi eu, îl întrerupse contele, voi avea grijă ca familia să fie prevenită la vreme să se ferească de un anume Natter.

Ameninţarea-şi nimerise ţinta. Natter îşi privi încremenit potrivnicul. Apoi se reculese şi spuse:

— Domnule conte, eşti un...

— Opreşte-te! Nici un cuvânt mai departe! N-ai decât să crezi despre mine orice vrei, dar nu voi îndura să fiu insultat în casa mea. Să ţii seamă de asta!

Un timp, cei doi tăcură şi se măsurară cu ochi duşmănoşi şi pătrunzători. Apoi, Natter izbucni într-un râs silit:

— Conte, cred că glumeşti cu ameninţarea dumitale!

— N-ai decât s-o iei ca glumă! Dar lasă-mă să-ţi vorbesc. Aşa cum văd eu lucrurile, n-ai vreme de pierdut. Nu ştii cât de repede poate ajunge jurnalul cu însemnări în mâinile proprietarilor îndreptăţiţi şi atunci, Natter, va fi prea târziu pentru dumneata. Ţi-o vor lua înainte cei din familie. Cine te poate asigura că familia Gollwitz nu are chiar acum cunoştinţă de ceea ce ţi se pare că este numai secretul dumitale?

— Cred că-i cu neputinţă! Am călătorit spre Sudlandia pe drumul cel mai scurt. Cu toate astea, nu nesocotesc nici părerile dumitale, care au oarecare temei. Spune-mi cifra şi după aceea ne vom înţelege.

— În sfârşit, începi să judeci cu toată mintea. Şi ca să te

convingi că poţi negocia fără nici o grijă cu mine, îţi voi da lămurirea pe care o doreşti, înainte de a încheia înţelegerea. Eu am mai multă încredere în dumneata, decât ai dumneata în mine. Aşteaptă-mă o clipă; mă întorc îndată, cu tratatul.

— Cum? Îl mai ai în stăpânirea dumitale? N-ai spus adineauri că l-a confiscat ducele de Max?

— Da, originalul a dispărut. Dar copia, care a fost făcută din ordinul tatălui meu, există încă — şi anume aici, în castelul Himmelstein. Cine şi-ar fi închipuit că hârtia va sluji cândva şi în alt scop şi va avea şi altă însemnătate decât aceea a unei simple amintiri!

Hohenegg se îndreptă spre camera lui de lucru, de unde se înapoie după câteva minute cu o scoarţă albastră din hârtie tare, pe care o puse pe masă. După ce tăie sfoara cu care era legată, ieşi la iveală o hârtie în forma obişnuitelor acte, deasupra căreia se aplecară amândoi cu nestăpânită curiozitate. Abia-şi aruncaseră privirea pe hârtie, şi descoperiră în acelaşi timp ceea ce doreau să ştie.

— Am găsit-o! exclamă contele, punându-şi un deget în colţul din stânga. Ia vezi: ce cifră e acolo?

— Două mii şapte sute optzeci şi unu, citi Natter. Crezi, într-adevăr că asta e cifra pe care o căutăm?

— Sunt convins. Dar ca să nu avem nici o îndoială, să ne uităm la repezeală pe tratat; dacă mai e vreo cifră, o s-o găsim.

Se încredinţară curând că această cifră din colţ, care înfăţişa numărul curent, era singura ce se afla pe tratat; bineînţeles, afară de cifrele ce indicau data la care fusese întocmit.

— Nu încape nici o îndoială că aceea este cifra căutată, spuse în cele din urmă Natter, sărind de pe scaun plin de încântare. Se potriveşte, de altfel, fiindcă e un număr mare. Aşa mi-am închipuit-o, de altminteri; dacă nu era atât de mare, cifra cu care trebuie împărţită ar fi fost mai mică decât

indica jurnalul lui Gollwitz.

— Ce tot trăncăneşti despre o împărţeală şi despre altă cifră? Nu te înţeleg.

— A, aşa e! Nu ţi-am vorbit despre asta. Acum, când ştiu numărul acela drăcesc, nu mai am nici un motiv care să mă îndemne să ascund adevărul. De aceea, fii atent la ceea ce-ţi voi istorisi!

Şi Natter povesti contelui indicaţiile din jurnal, cu privire la locul ascunzătorii, şi care acum puteau fi urmate foarte uşor.

După ce sfârşi de dat cele câteva lămuriri în legătură cu cifra descoperită, spuse:

— Nu ne mai rămâne decât să ne convingem că socoteala e bună.

Scoase din buzunar un carnet de însemnări şi scrise repede pe o foaie câteva cifre.

— Ecuaţia, care avea la început două necunoscute, era următoarea: (X – 36): 183 = Y. Necunoscuta X a fost găsită: este cifra 2781. De aceea, nici necunoscuta Y nu mai constituie o greutate. Se naşte doar întrebarea dacă împărţitorul nu va mai da într-adevăr nici un rest. În nici un caz nu trebuie să rămână vreo fracţiune; altminteri, înseamnă că am greşit… Dumnezeule, socoteala e bună, e cât se poate de bună. Am câştigat, am câştigat!

Contele privi hârtia peste umerii lui Natter şi citi rezultatul: era cincisprezece.

— Crezi, aşadar, că numărul cincisprezece arată stânca îndărătul căreia este de căutat singurul drum ce duce la comoara maharajahului?

— Da, asta cred, asta cred! exclamă Natter pe un ton triumfător. În privinţa aceasta, sunt mai mult decât sigur.

— Şi ce sumă voi primi pentru destăinuirea mea care, după cât se pare este de neplătit?

— Ce sumă îţi voi acorda? Un milion, un milion întreg — fireşte, însă, abia atunci când voi avea comoara în mâini.

Contele privi pe Natter cu ochi mari:

— Drace, dacă arunci atât de generos cu milioanele, atunci trebuie să fie negreşit vorba de ceva mai mult decât un pumn de bucăţi de aur! Când ai de gând să începi lucrul?

— Mâine, — nu, azi încă, — nu, chiar acum! Iau primul tren şi mă îndrept spre coastă, unde-mi caut îndată o barcă solidă şi potrivită călătoriei. Voi lua cu chirie un iaht, sau chiar o corabie întreagă cu trei catarge, dacă nu găsesc altceva.

— Şi cui vrei să mai încredinţezi taina? Sper că-ţi dai seama că nu vei fi în stare să iei comoara fără ajutorul cuiva; cât despre echipajul vaporului, sper că nici lui nu-i vei destăinui planurile pe care ţi le făureşti.

— Ah! în privinţa aceasta, am un tovarăş pe care mă pot bizui. Malaiezul, despre care ţi-am istorisit, mă aşteaptă la Karlshafen, unde am debarcat. Are purtări oarecum sălbatice, dar mi-e credincios ca un câine. Nu poate exista un tovarăş mai bun ca el.

— În cazul acesta, vă doresc amândurora noroc în acţiunea la care porniţi, spuse contele, bine dispus, luând paharul cu vin şi îndemnând pe Natter să facă acelaşi lucru. Bea, Natter! Aşa e, nu oricine are noroc să moştenească pe un maharajah. Să nădăjduim că nu alergi după un simplu balon de săpun; altminteri, ar fi păcat de averea pe care o vei cheltui în acţiunea aceasta. Drum bun, scumpul meu prieten! În cinstea comorii maharajahului!

Şi paharele se ciocniră, răsunând voios.

8. Fred din Texas

— Damn! Dacă ne merge tot aşa, să fiu al naibii dacă vom izbuti să vedem măcar coada unui cal al comanşilor!

Bărbatul care rostise aceste cuvinte avea o statură herculeană din care, dacă ar fi fost de lemn, fără îndoială că s-ar fi putut sculpta două siluete de om, de mărime obişnuită. Picioarele lungi şi voinice erau vârâte în nişte cizme impermeabile, pe care şi le trăsese până aproape de şolduri; era îmbrăcat cu o vestă din piele de cerb, peste care atârna o haină croită din piele de bivol. Pe cap purta un fel de bonetă înalta, înconjurată de o sumedenie de piei de şerpi cu clopoţei. Obrajii-i erau atât de păroşi, încât nu i se puteau zări decât nasul şi ochii. În mână ţinea o armă de Kentucky cu două ţevi, iar din cingătoarea veche, pe care şi-o înfăşurase în jurul mijlocului, ieşeau la iveală un pistol şi un cuţit de vânătoare care-şi ţineau o plăcută tovărăşie.

Acum, scormonea un morman de cenuşă ce acoperea o bucată de pământ, dovedind că aici arsese un foc neobişnuit de mare.

— Spune-mi, Fred, urmă pe un ton necăjit, cât de mult să fie de când a ars aici focul?

— Ieri a fost stins! răsună hotărât răspunsul.

Bărbatul care răspunsese era mult mai tânăr decât celălalt. Putea să aibă vreo treizeci şi doi de ani şi era îmbrăcat într-una din hainele acelea indiene, pe care obişnuiesc să le poarte unii tineri filfizoni din savanele Canadei şi la care lucrătoarele muncesc ani de zile. Dar în pofida acestor haine curate, bărbatul n-avea deloc înfăţişarea unui vânător

nedibaci. Pe ceafa lui vânjoasă se vedea cicatricea unei adânci tăieturi de cuţit, iar pe unul din obraji se întindea urma unei lovituri dată în tot cazul cu un tomahawk. Armele lui erau: o puşcă „Spender”, un cuţit „Bowie” şi două revolvere.

— Aşa-i, consimţi uriaşul. Dar la ce ne foloseşte că ştim? Tovarăşii ne-au fost ucişi, caii furaţi; am fost jefuiţi şi de aur, pe care l-am căutat cu atâta osteneală acolo, în California, ca să jucam şi noi cândva un rol de seamă în răsărit. Acum, alergam nebuneşte după afurisiţii ăştia de comanşi şi tot nu-i vom ajunge, mergând pe jos. Dar vai de ticăloşi, dacă izbutesc sa-i prind, eu, Bill Sandford!

Îşi ridică ameninţător pumnul, arătând spre sud.

— Eu cred, totuşi, că ne vom recăpăta ceea ce ne-a aparţinut, răspunse cel care fusese numit Fred.

— În ce mod?

— Urma pe care mergem duce spre Rio Pecos, care trece prin Sierra Blanca şi aceasta este acum graniţa dintre ţinuturile comanşilor şi ale apaşilor.

— Ce legătură este între cele ce spui şi caii şi pepitele[1] noastre?

— Foarte mare legătură! Comanşii care ne-au prădat pot întâlni oricând de aici încolo o trupă de apaşi, astfel că nu vor fi în stare să-şi continue drumul, decât dacă trimit soli în cercetare. Ce urmează de aici, Bill?

— Hm! Că vor fi nevoiţi să meargă mai încet. Părerea ta nu-i lipsită de temei. Aşadar, nu te temi de apaşi?

— Nu. Acum, ei nutresc gânduri prietenoase pentru „feţele-palide”. Sunt cu mult mai nobili şi mai viteji decât comanşii; mai ales de când cele mai multe dintre triburile lor ascultă de marele Inciu-Ciuna, un vânător poate avea toată încrederea în ei.

Deodată, auziră un zgomot îndărătul lor. Amândoi se întoarseră cu iuţeala fulgerului şi-şi ridicară armele. In faţa lor

---

[1] În original *nuggets* (engl.), aur nativ, bucăţi de aur neprelucrat.

se afla un indian, îmbrăcat aproape la fel ca Fred; doar capul îi era acoperit de un păr bogat, iar la cingătoare strălucea un tomahawk, cu o lucrătură foarte preţioasă. În mână ţinea o puşcă, al cărei pat, era bătut în cuie de argint. Ochii lui negri priveau încrezători la cei doi vânători; ridicând doar uşor mâna dreaptă, spre a-i saluta, indianul rosti cu glas prietenos:

— Omul roşu a auzit cuvintele fraţilor lui albi. Sunteţi vrăjmaşi ai comanşilor şi prieteni ai apaşilor; omul roşu se va aşeza lângă voi şi va fuma împreună cu voi pipa păcii.

Se aşeză numaidecât jos, îşi umplu cu tutun calumetul împodobit cu pene şi-şi aprinse tutunul, cu ajutorul „punks”-ului său.

Cei doi vânători se aşezară în faţa lui.

Indianul trase de şase ori din pipă, trimiţând pe rând fumul în cele patru puncte cardinale, apoi drept în sus, spre soare şi în sfârşit în jos, spre pământ, şi înmâna calumetul lui Sandford, spunându-i:

— Marele-Spirit este cu apaşii şi cu feţele-palide. Vrăjmaşii voştri să fie ca muştele, care zboară înfricoşate de fumul focurilor noastre.

Vânătorii repetară şi ei obiceiul solemn şi Sandford răspunse:

— Fratele meu roşu este o căpetenie a apaşilor, după cum arată calumetul. Vrea să ne spună cum se numeşte?

— Fraţii mei au vorbit adineauri despre Inciu-Ciuna, fiul apaşilor.

— Inciu-Ciuna? Fratele meu poartă într-adevăr numele acesta?

— Apaşul nu minte niciodată, sună răspunsul său simplu.

Era o coincidenţă mai fericită decât şi-ar fi putut dori vânătorii. De aceea, Bill întrebă:

— Fratele-meu e singur prin ţinutul acesta?

— Inciu-Ciuna e singur; el nu se teme nici de o mie de vrăjmaşi.

— Unde-i calul său?

— E acolo, printre copaci. Unde-şi ţin fraţii mei animalele?

— N-avem animale.

Indianul îl privi neîncrezător.

— N-aveţi? Vânătorul fără cal este ca braţul fără mână!

— Am avut animale foarte bune, însă ne-au fost furate de comanşi.

— De ce n-au ucis oamenii albi pe comanşi?

— N-am fost aici când au venit comanşii.

— Să spună fratele meu cum s-au întâmplat faptele!

— Împreună cu alţi zece însoţitori, am venit călare din California şi am străbătut savanele şi munţii, ca să ne îndreptăm spre răsărit. Am poposit pe malul lui Rio Grande şi nu împuşcasem încă nici un vânat. După un timp, noi doi am primit însărcinarea să ne îngrijim de hrana tuturor, aducând vreun animal. Am pornit şi, după o oră, când ne-am înapoiat, tovarăşii noştri zăceau morţi la pământ, în timp ce toţi caii dispăruseră, şi aurul o dată cu ei.

— Ce au făcut fraţii mei, când s-au înapoiat?

— Am numărat urmele comanşilor. Erau vreo cincizeci. Ne-am luat după urme, ca să ne răzbunăm morţii şi să ne căpătăm îndărăt ceea ce ni s-a jefuit.

— Fraţii mei sunt luptători curajoşi, dar comanşii n-au nici un pic de minte. Cu toate acestea, ei trebuie sa fi băgat de seamă că lipseau două feţe-palide, aşa că vor aştepta pe fraţii mei ca să-i omoare. De unde vor căpăta feţele-palide alţi cai?

— Îi vom lua de la comanşi.

— Feţele-palide să aştepte până se înapoiază Inciu-Ciuna!

Se ridică, îşi atârnă iar calumetul în jurul gâtului, îşi înşfacă arma şi dispăru printre copaci.

Cei doi vânători se priviră cu ochi ciudaţi.

— O coincidenţă foarte prielnică, spuse Bill. S-ar putea să ne aducă noroc!

— Şi eu cred acelaşi lucru. Dar, hm! parcă tot mă mai stăpâneşte teama! rosti îngândurat Fred.

— De ce?

— Vorbisem despre el.

— Da, da. Când te afli în prerie, cea mai mare dintre prostii este să vorbeşti. Din pricina aceasta, te poţi trăda.

— Dacă n-am fi vorbit atât de frumos despre el, aş pune rămăşag, o sută contra unu, că ne-ar fi doborât fără să se codească.

— Cu siguranţă! Să avem grijă cel puţin acum să ne ţinem gura şi să ne găsim un loc unde să-l putem aştepta, fără să fim observaţi!

Părăsiră locul unde se aflau şi se ascunseră într-un tufiş.

Trebuie să fi trecut vreo două ore până ce apaşul se ivi în acelaşi loc unde fumase pipa păcii, fără ca vreunul din cei doi vânători să-l fi auzit zgomotul paşilor.

— Uf!

Auzind chemarea, Bill şi Fred ieşiră din ascunzătoarea lor.

— Fraţii mei pot să-l urmeze pe Inciu-Ciuna!

Se întoarse şi-i călăuzi prin nesfârşita pădure seculară, cu copaci înalţi, până ce ajunseră la un luminiş al preriei. Aici se afla un mustang, legat de toate cele patru picioare cu nişte curele dintr-acelea care nu se pot rupe şi care se întrebuinţează la facerea lasourilor. Animalul era acoperit de năduşeală, iar în jurul botului era plin de spumă; ajunsese în halul acesta străduindu-se să se elibereze din strânsoarea curelelor.

— Fraţii mei pot să călărească pe un mustang sălbatic?

În loc de răspuns, Fred îşi aruncă arma pe umăr, se aşeză lângă cal cu picioarele larg desfăcute şi, din două tăieturi de cuţit, îl dezlegă. Apoi, sări pe el. Călăreţul şedea pe spinarea animalului, care n-avea nici şa, nici frâu. Înspăimântat, calul ciuli urechile şi necheză, se ridică pe picioarele de dinainte şi pe cele de dindărăt, se repezi în lături şi, înţelegând că nu-şi

poate răsturna călăreţul, o rupse la fugă prin prerie.

— Tânărul meu frate este un călăreţ iscusit! spuse indianul, pe un ton plin de admiraţie.

Apoi, îşi continuă drumul.

La o oarecare depărtare înăuntrul savanei, era un al doilea cal, care zăcea la pământ, legat ca şi celălalt.

— Fratele meu să-l încalece şi să se înapoieze cu el! Pătrunse în tufiş, în care-şi avea într-adevăr calul, legat numai de picioare. La rându-i, Bill Sandford se îndreptă spre calul său, îi tăie legăturile cum făcuse mai înainte Fred şi, după câteva secunde, porni pe mustangul sălbatic în inima savanei.

Abia după ce se scurseră câteva ore, se ivi în zare un punct întunecat, iar după câteva minute apăru un al doilea punct. Erau cei doi vânători, care se înapoiau pe caii ce se îmblânziseră. Când ajunseră la tufişul cel în mic, Inciu-Ciuna le ieşi în întâmpinare, trăgându-şi calul de căpăstru.

— Acum, fraţii mei albi au cai şi-i vor putea ajunge pe vrăjmaşi; de asemenea, pot să-şi ia şei şi tot ce le mai trebuie.

Locul pe care se opriseră era plin de urme de copite. Aici se năpustise indianul asupra cailor sălbatici, şi-i legase. Dar nu le dădu nici o lămurire cu privire la modul cum izbutise să prindă doi dintre ei.

— Încotro se va duce fratele nostru roşu? întrebă Bill Sandford.

— Se va lua după urmele comanşilor, ca să afle în ce direcţie merg.

— Inciu-Ciuna nu vrea să călărească împreună cu noi?

— Apaşul este fratele oamenilor albi. Va rămâne lângă voi, dacă veţi voi să-l dăruiţi încrederea voastră.

— Avem încredere în tine!

— *Howgh!*

În felul acesta simplu se încheie între ei o înţelegere, în

temeiul căreia fiecare era obligat, după obiceiul savanei, să-şi dea şi viaţa, dacă va fi nevoie, pentru siguranţa tovarăşilor săi.

Cei doi albi desfăcură lasourile, pe care le purtau înfăşurate în jurul şoldurilor, şi-şi legară cu ele caii, la cap şi la bot, încropind astfel câte un soi de căpăstru.

— Acum ne întoarcem la tabără? iscodi Bill Sandford pe indian.

— De ce? întrebă scurt apaşul.

— Ca să căutăm urmele comanşilor.

— Fraţii mei albi nu se vor înapoia, ci mă vor urma.

— Cunoaşte Inciu-Ciuna un drum mai bun, pe care să-l străbatem ca să-i prindem pe tâlhari?

— Comanşii vor merge prin valea fluviului Rio Pecos, fiindcă altfel n-au destulă apă pentru atâţia cai. Cursul acestui fluviu însă face un cot mare, care-i aproape un cerc, şi dacă fraţii mei mă vor asculta, vor ajunge pe comanşi mai repede decât îşi închipuie.

— Te ascultăm! îl încredinţa Sandford.

Cei trei călăreţi porniră. La început, caii vânătorilor albi merseră oarecum anevoie; încetul cu încetul însă se desprinseră cu drumul şi, la lăsarea serii, când trebuia să se facă un popas, au putut fi priponiţi fără nici o grijă. După ce a luat seamă de puterea omului, calul devine cel mai credincios şi mai supus tovarăş al său.

Dimineaţa următoare, călăreţii porniră foarte devreme, în cursul dimineţii ajunseră la un râuleţ, care-şi vărsa apa în valurile lui Rio Pecos. Malul său era marcat de o margine îngustă a savanei.

În partea sudică a Noului Mexic, între Rio Grande del Norte şi Rio Pecos, se înalţă Sierra Hueco, Blanca, Sacramento şi Guadalupe, alcătuind un ţinut plin de şiruri întregi de creste încâlcite şi sălbatice.

Aceste creste au înfăţişarea unor întărituri uriaşe şi goale,

atunci când nu sunt acoperite de păduri seculare, dese şi întunecate, despărţite fie prin canioane adânci şi căzând aproape vertical, fie prin pante uşor înclinate, care par izolate de la începutul existenţei lor de tot ce le înconjoară.

Vântul poartă însă polenul florilor deasupra creştetelor lor înalte, astfel încât ici-colo mai poate apărea ceva vegetaţie. Cu toate acestea, ursul negru sau cenuşiu se caţără pe stânci, spre a coborî dincolo, unde domneşte singurătatea. Bivolul sălbatic găseşte aici singurele trecători, prin care se încumetă să se înghesuie în pribegiile de toamnă şi iarnă, atunci când se află în cirezi numeroase. Şi, în plus, din când în când ies la iveală chipuri albe sau arămii, tot atât de sălbatice pe cât este ţinutul însuşi; iar atunci când dispar, nu ştie nimeni ce li s-a întâmplat; fiindcă munţii ascuţiţi şi pietroşi sunt muţi, iar pădurea seculară tace.

Jos, pe câmpie, terenurile de vânătoare ale apaşilor se întâlnesc cu cele ale comanşilor; la graniţa dintre elese săvârşesc necontenit fapte eroice, despre care însă istoria nu pomeneşte. În urma neîncetatelor lupte dintre aceste neamuri, se întâmplă ca vreo trupă împrăştiată să fie alungată în munţi şi acolo e nevoită să înfrunte la fiece pas primejdii de moarte, pentru înlăturarea cărora mâna omului pare neputincioasă.

Rio Pecos izvorăşte din apropierea lui Truchas Peak, la nord de Santa Fé, se îndreaptă întâi spre sud-est şi se întoarce apoi, părăsind lanţul munţilor şi urmându-şi cursul spre sud. În timp ce pe malul stâng se întinde Llano Estacado, cu înfăţişarea lui grozavă, din partea dreaptă se apropie afluenţii acelor „sierre” pomenite mai înainte, dar adesea se dau numaidecât înapoi, încât îşi găseşte astfel loc o margine de prerie acoperită cu iarbă îmbelşugată, pierzându-se în pădurea seculară ce se întinde din vârful munţilor până la poalele lor.

În acelaşi mod şi-au croit drum cei mai mulţi dintre afluenţii

săi.

Regiunea este neînchipuit de primejdioasă. Munţii sunt atât de deşi şi parcă lipiţi unul de altul, încât rareori există vreo crăpătură sau vreo văgăună care să se abată în lături, şi cine întâlneşte aici un vrăjmaş, să nu se încumete să fugă şi să-şi lase calul în părăsire, căci ar fi pierdut, fără îndoială.

Valea prin care coborau cei trei inşi avea înfăţişarea arătată mai sus: în ambele părţi ale apei era câte o fâşie de prerie, mărginită de pădurea seculară, deasă şi întunecată.

Inciu-Ciuna călărea în fruntea lor. Tocmai se pregătea să coboare în valea lui Rio Pecos, când calul său se smulse cu atâta putere şi se dădu înapoi, încât era să se răstoarne. În clipa următoare, apaşul sări de pe cal şi, împreună cu el, dispăru în pădure.

Cei doi vânători îi urmară numaidecât pilda şi-şi duseră în grabă caii printre copaci, unde îi aştepta căpetenia apaşilor. El astupase cu mâna nările mustangului, ca nu cumva să trădeze printr-un nechezat locul unde s-a ascuns.

— A observat ceva fratele meu roşu? întrebă Fred.

— Inciu-Ciuna a zărit doi bărbaţi roşii, înotând în fluviul pe care feţele-palide îl numesc Pecos.

— Erau apaşi sau comanşi?

— Comanşi!

— Încotro vor fi vrând să meargă?

— După direcţia spre care se îndreptau, Inciu-Ciuna crede că ei vor trece de-a curmezişul văii în care ne aflăm noi acum.

— Atunci, îi luăm numaidecât între două focuri. Dacă ne vor găsi urmele, fără îndoială că vor coborî să le cerceteze. Folosim acest prilej şi tăbărâm asupra lor. Inciu-Ciuna porneşte spre ieşirea văii şi le închide putinţa de fugă, iar noi ne repezim în întâmpinarea lor.

Indianul dădu uşor din cap, ca să le arate că este de acord cu propunerea. Trecură zece minute de aşteptare în tăcere. Începuseră să creadă că roşii au luat-o într-o altă direcţie,

când îi văzură răsărind în capătul văii. Erau doi luptători destul de tineri, după cum se putea lesne observa, cu toate că aveau obrajii vopsiţi.

Erau înarmaţi doar cu câte un cuţit, ce atârna la cingătoarea fiecăruia dintre ei. Înfăţişarea lor era atât de paşnică, încât cei trei oameni pitiţi printre copaci se hotărâră să nu mai aştepte. Apaşul sări pe cal şi porni cu iuţeala vântului, năpustindu-se asupra celor doi inşi, care rămăseseră înmărmuriţi la ivirea lui. Înainte de a-şi putea veni în fire, comanşii simţiră în spate apăsarea armei de argint.

— Uf, uf! strigară ei uluiţi, când se treziră şi cu cei doi albi, care ieşiseră dintre copaci şi năvăliră ameninţători spre ei.

Dacă ar fi fost luptători pricepuţi şi vârstnici, poate că le-ar fi venit în gând să sară în lături şi să se apere. Dar ei se înspăimântară şi nu încercară să scape. Mai mult, îşi aţintiră privirile asupra căpeteniei apaşilor, vădind o teamă amestecată cu respect. Inciu-Ciuna rămăsese la o depărtare de vreo zece paşi de ei, cu înfăţişarea asemănătoare cu aceea a unei statui de bronz.

— Tinerii fii ai comanşilor ştiu cine sunt eu?

— Eşti Inciu-Ciuna, cel mai mare luptător al apaşilor.

— Atunci ei ştiu desigur că nu le este viaţa în joc, dacă vor să se predea fără să se împotrivească. Să înmâneze celor două feţe-palide cuţitele de la cingătoare!

Cei doi roşii, care se aflau poate în cea dintâi „recunoaştere”, se priviră întrebători. Apoi, unul îi dete lui Bill cuţitul, iar celălalt lui Fred, fără să rostească vreun cuvânt. Îşi dădeau seama că ar săvârşi o nebunie dacă s-ar împotrivi.

— Fiii comanşilor poartă pe armele lor semnele pe care le au de obicei fiii unei căpetenii dintre cele mai mari. Tinerii luptători ai comanşilor vor să spună lui Inciu-Ciuna cine este tatăl lor?

— „Şoimul” este tatăl nostru. Acest luptător roşu e fratele meu.

— Ah! „Şoimul”! El este cel mai viteaz luptător şi şef al comanşilor. Ce va spune el, când va auzi că fiii lui sunt prizonieri?

— Marea căpetenie a apaşilor ne va lăsa liberi. Între luptătorii comanşilor şi fiii apaşilor nu s-a dezgropat încă securea războiului.

— Nu-i adevărat ce spuneţi. Nu purtaţi amândoi pe obraji culorile războiului?

— Ele nu privesc pe apaşi, ci pe feţele-palide, cărora vrem să le luăm şuviţa de păr ca trofeu.

— Ce rău v-au făcut feţele-palide?

— Feţele palide sunt hoţi şi tâlhari. Înainte cu de zece ori câte doi sori, câţiva dintre ei s-au năpustit în ţinutul comanşilor şi le-au furat o sumedenie de cai. De aceea, nu este pace între oamenii roşii şi feţele-palide.

Prin urmare, iarăşi vechea poveste! Albii erau de vină, nu roşii; adică, aşa cum se spune la noi, albii începuseră „gâlceava”.

— Atunci, de ce pedepsesc luptătorii comanşilor pe cei nevinovaţi?

— Despre cine vrea să vorbească marea căpetenie a apaşilor?

— Despre cele zece feţe-palide care au fost ucise şi prădate de comanşi acum vreo cinci zile.

— Cine i-a spus această minciună?

— Nu e minciună! Aceşti vânători albi aparţin grupului care a fost atacat şi au pornit după ei, ca să-şi ia îndărăt ceea ce li s-a furat.

— Uf! Nu vor izbuti.

— Vor izbuti, fiindcă şeful apaşilor va fi lângă ei ca să-l sprijine şi să lupte pentru ei.

— Inciu-Ciuna nu trebuie să facă lucrul acesta. El nu arenici o legătură cu feţele-palide.

Căpetenia apaşilor îşi încruntă sprâncenele.

— Inciu-Ciuna ştie singur ce trebuie şi ce nu trebuie să facă şi n-are nevoie de sfaturi sau învăţăturile băieţilor. Feţele-palide sunt prietenii şi fraţii lui şi el a sorbii cu ei fumul calumetului. Fiii comanşilor cunosc însemnătatea unui asemenea obicei.

Cei doi tăcură îngânduraţi. Bineînţeles că le erau cunoscute obligaţiile pe care le impunea fumarea calumetului, dar nu voiau să-i dea dreptate lui Inciu-Ciuna.

Apaşul continuă să-l descoasă:

— Unde este aurul care a fost furat feţelor-palide?

— Pe drumul spre corturile comanşilor.

— Câţi luptători sunteţi?

— De cinci ori zece.

— Unde sunt aşezate colibele comanşilor?

— La patru zile de drum de aici, spre miazăzi.

— Din ce pricină se află aici tinerii luptători ai comanşilor, în loc să fie printre luptătorii lor?

— Au fost trimişi să vadă dacă feţele-palide care au aparţinut celor ce au fost atacaţi s-au luat după urmele comanşilor.

— De ce nu s-au îngrijit comanşii mai curând de lucrul ăsta?

Cei întrebaţi tăcură, ruşinaţi.

— Fiii comanşilor nu sunt luptători iscusiţi, fiindcă de-abia acum s-au gândit să vă trimită în cercetare. Vă daţi seama că vânătorii albi se găsesc pe urmele comanşilor. Şi vor porni călare după ei, ca să-şi ia îndărăt aurul care le-a fost furat. Vreţi să le daţi de bunăvoie aurul, în cazul când vă vor lăsa liberi pe amândoi?

— Prada nu ne aparţine numai nouă. Trebuie să chibzuim asupra celor ce spui.

— Unde? în corturile comanşilor?

— Da.

— Şi cum o să cunoaştem hotărârea ce se va lua?

— Tot acolo o s-o aflaţi.

— Şi credeţi că trebuie să mergem şi noi la comanşi?

— Trebuie să ne întovărăşiţi şi vă veţi înapoia, fără să vi se întâmple vreun rău.

— Şeful apaşilor crede cuvintele voastre, fiindcă el cunoaşte obiceiurile oamenilor roşii. Dar el poate avea aurul şi fără să meargă până la terenurile de vânat ale comanşilor. El va ajunge pe cei cincizeci de luptători, înainte ca ei să-i fi ajuns pe ceilalţi oameni ai voştri.

— Marele şef se înşală; el nu-i va ajunge!

— De ce nu-l crezi în stare? Urmele comanşilor sunt lăsate numai de o zi. Dacă ne zorim, în cel mult două zile ne aflăm în mijlocul lor.

— Inciu-Ciuna greşeşte. Astăzi, când luptătorii comanşilor au numărat caii furaţi şi au făcut descoperirea că trebuie să mai fie doi oameni albi care au aparţinut celor atacaţi, s-au gândit că vor fi urmăriţi şi s-au hotărât numaidecât să meargă cu mai multă repeziciune decât până acum.

Şeful apaşilor îşi coborî gânditor privirea. Apoi, scrută pe cei doi comanşi cu ochii săi negri.

— Cei doi luptători vor rămâne liniştiţi la noi şi nu vor încerca să fugă, în cazul când nu-i legăm?

Ochii celor întrebaţi străluciră prietenos:

— Nu vor fugi!

— Chiar dacă am fi atacaţi de oamenii voştri?

— Rămânem la voi, până când ne veţi lăsa liberi.

— Şeful apaşilor are încredere în cuvintele voastre.

Cei doi vânători ascultaseră cu luare-aminte întreaga convorbire. Acum, Bill spuse:

— Crede Inciu-Ciuna că vom fi în siguranţă printre comanşi?

— Da, aşa crede! Venim la ei, ca să negociem. Câtă vreme vom fi la ei, nu ni se va întâmpla nimic.

— Părerea mea este să pornim în urmărirea celor cincizeci.

Dacă-i ajungem, vom găsi un mijloc cu ajutorul căruia să-i silim să ne înapoieze tot ce ne-au furat. Dacă nu-i ajungem, mergem până la wigwamurile lor.

Cu toate că planul era foarte aventuros şi primejdios, Fred îşi dădu şi el consimţământul, astfel că după câtva timp mica trupă îşi continuă drumul. Cei doi comanşi călăreau fără să fie legaţi. Îşi dăduseră cuvântul că nu vor nesocoti încrederea ce li s-a arătat, aşa că nu încăpea îndoială că nu vor încerca să fugă.

Călăreţii porniră în josul fluviului Pecos. După câtva timp, ajunseră la locul unde fiii căpeteniei comanşilor se despărţiseră de tovarăşii lor. Urmele arătau că de aici înainte tâlharii îşi iuţiseră mersul. Din păcate, urmăritorii erau nevoiţi să poposească, deoarece după-amiaza se sfârşise şi începuse să însereze.

După ce găsiră un loc potrivit pentru tabără, se aprinse focul, a cărui lumină nu putea fi văzută de departe, din pricina tufişurilor dese din jurul locului. Caii fură priponiţi în aşa fel încât să rămână cât mai aproape de stăpânii lor. Dat fiind că mustangii obişnuiesc să fie foarte tăcuţi în timpul nopţii şi vestesc totdeauna printr-un nechezat apropierea oricărei făpturi străine, călăreţii se putură simţi în oarecare siguranţă şi curând se desfăşură una din scenele acelea plăcute de tabără, care au un farmec deosebit în Vestul Sălbatic.

Îndată după cina simplă pe care o pregătiră cu toţii în grabă, Inciu-Ciuna se întinse lângă foc şi se înveli cu pătura. Cei doi comanşi îi urmară pilda; numai vânătorii albi nu-şi vădiră dorinţa de a se odihni. Bill îşi aţinti câtva timp privirea în văpaia focului, pierdut pe gânduri; deodată, se întoarse spre tovarăşul său.

— S-o ia dracu de poveste plictisitoare! Dacă mai merge aşa, nu prea avem perspective să ne vedem iarăşi lucrurile! Tu ce crezi, Fred?

— Încep să cred că nu vom fi în stare să-i ajungem pe roşii, înainte de a intra în tabăra oamenilor lor.

— *'s death*, când mă gândesc că şi eu m-aş fi putut odihni, în sfârşit, dacă între timp nu ne-am fi pomenit cu roşii ăştia! Zău, dacă nu înnebunesc! — *Egad!* se întrerupse, băgând de seamă că tovarăşul său îl ascultă fără să-l răspundă. S-ar părea că nu eşti îngrijorat câtuşi de puţin de faptul că pepitele tale s-au dus dracului!

— *Pshaw!* Nu-mi pasă prea mult de aur, dar parcă tot n-aş vrea să tăgăduiesc că mi-ar fi foarte bine venite!

— *Thunder-storm!* Atunci, vorbeşte odată! De ce taci? Am băgat de multă vreme de seamă că ai ceva pe suflet, dar nu-ţi pot ghici necazul care te frământă şi aş ţine mult să-l aflu. Cred că s-ar cuveni în sfârşit să arăţi încredere unui vechi camarad, care ar fi în stare să se arunce oricând în foc pentru tine.

— Aş avea destulă încredere în tine, Bill! Dar nu văd pentru ce aş dezgropa poveşti vechi. Fiecare are destule amărăciuni, încât n-ar mai fi în stare să le audă şi pe ale altuia.

— *Heigh-ho!* Atât de trist eşti, dragul meu prieten? Păi, abia acum trebuie să-ţi descarci sufletul! Vrei să te ajut să-l cauţi?

— Să-l caut? Pe cine?

— *Good lack!* Prin urmare, mă socoteşti un prostănac! Oare ce alt motiv ar putea îndemna pe un *sir*tânăr şi frumos să cutreiere Vestul Sălbatic, fără să fie silit de împrejurări anevoioase, decât dorinţa de a căuta pe cineva căruia i-a pierdut urma.

Câteva clipe, Fred îşi aţinti îngândurat privirea spre foc; apoi se ridică şi dădu repede din cap:

— Nu vreau să tăgăduiesc Bill; ai dreptate. Da, caut pe cineva; şi nu numai unul, ci doi inşi.

— Vezi? am ştiut numaidecât! în sfârşit, în sfârşit ai mărturisit! *Heavens*, tare a fost greu până ai vorbit! Dar acum să nu mai taci! Vreau să ştiu totul, totul! Te numeşti Fred. În

tot cazul mai ai un nume. Se cade să-l ştiu?

Fred râse.

— Dacă mă strângi în chingi, nu voi avea ce face şi-ţi voi spune!

— Sper şi eu! rosti mulţumit Bill. Hai, să aud povestea!

— Nu-i o poveste în înţelesul adevărat al cuvântului. Nu ştiu dacă...

— *Heigh-ho!* Ia te uită cum începe iar să mă ia pe departe! Văd că nu se poate ajunge cu tine la capăt, decât dacă ţi se smulge cuvânt cu cuvânt. Prin urmare, *go on!* Te numeşti Fred, ceea ce ştiu de altminteri de vreo sută de ani — cam atâta trebuie să fie! Dar după celălalt nume îmi gonesc calul degeaba!

— Mă numesc Gollwitz, Friderich von Gollwitz din Sudlandia. Pe „von” poţi să-l uiţi repede şi fără nici o grijă! Doar n-are nici o valoare prin părţile acestea.

— *Well*, ai dreptate! În ţara aceasta binecuvântată, numai omul are însemnătate. Cu un titlu nu poţi împuşca măcar un păcătos de iepure în prerie!

— Familia mea este una dintre cele mai vechi din ţară; din păcate însă n-a fost binecuvântată cu avuţii. Şi tot destinul nostru a fost legat de această situaţie nenorocită. Fratele meu mai mare, Hugo, a plecat în India, în colonii, ca să-şi câştige un mijloc de trai în slujba Angliei. Au trecut de atunci vreo douăzeci şi cinci de ani; eu eram mic. N-am mai auzit nimic despre el. Cred că a căzut în luptele împotriva maharajahului din Augh, pentru că ultima lui scrisoare a fost trimisă din Calcutta, puţin înainte ca Hugo să fi pornit înăuntrul ţării.

— *Zounds!*[1] Ăsta-i un început afurisit şi dureros! Vreau să sper că n-ai de gând să-ţi cauţi fratele în *dark and bloody grounds*.

— Nu, nu pe el îl caut! În privinţa lui am pierdut de mult

[1] Al naibii să fie! (n. ed.)

orice nădejde. Dar stai, că am lucruri şi mai rele de povestit. Cel de-al doilea frate al meu a fost pregătit pentru cariera diplomatică. Avea talent, îşi dobândise încrederea şi preţuirea şefilor şi era de aşteptat că va înainta din treaptă în treaptă, cu o repeziciune mai mare decât se obişnuieşte.

— *By Good*, ar fi fost foarte bine dacă izbutea!

— În chestiunea aceasta, a jucat un rol de seamă o altă poveste, cu un unchi al meu, care i-a fost foarte prielnică, dar n-are nici o legătură cu ceea ce-ţi voi istorisi. Ca să nu lungesc vorba, avea cele mai frumoase perspective. Însă dracul n-a avut de lucru şi a trimis în oraşul nostru un circ, ai cărui artişti executau o sumedenie de exerciţii, care până atunci erau socotite cu neputinţă de înfăptuit; printre ei era şi o călăreaţă care atrăgea cu deosebire admiraţia tuturor şi constituia cel mai plăcut număr al spectacolului. La circ se numea „mis Ella”; dar nu i-am putut afla niciodată numele adevărat.

— Aha, abia acum începe povestea, de fapt!

— Se pricepea să danseze tot atât de bine în balet şi pe frânghie, ca şi pe cal, şi vorbea o mulţime de limbi atât de corect, încât te făcea să crezi că a făcut din copilărie numeroase călătorii prin toate ţările lumii.

— Trebuie să fi fost o femeiuşcă îndrăcită!

— Da, era! Era şi foarte ispititoare, atât ca fizic, cât şi sufleteşte şi spectatorii erau vrăjiţi de apariţia ei. E lesne de înţeles cât de primejdioasă devenise pentru bărbaţi o asemenea făptură.

— Şi pentru fratele tău?

— Da, şi pentru el. Era un călăreţ pătimaş. La început, se ducea rareori la circ; mai târziu, însă, l-a vizitat în fiece zi. Desigur că după o bucată de vreme un astfel de spectator credincios se împrieteneşte cu artiştii; se întâlnea foarte des cu unii dintre ei, iar cu Ella s-a întâlnit mai mult decât ar fi fost pe placul părinţilor şi decât s-ar fi potrivit cu funcţia pe

care o avea. Tata s-a văzut nevoit să-l dojenească; dar Theodor a râs şi nu i-a răspuns. Legăturile lui cu artista deveniră curând şi mai strânse, şi el se arătă pretutindeni împreună cu ea. Călărea alături de ea şi plecau uneori amândoi prin alte localităţi. Lucrurile ajunseseră atât de departe, încât părinţii s-au hotărât să-i ceară numaidecât să-şi schimbe purtarea şi să renunţe la legăturile cu mis Ella. Fratele meu nu s-a înfăţişat în faţa consiliului de familie şi a declarat fără înconjur că se va căsători cu artista.

— *Bounce!* Atunci a explodat bomba, nu-i aşa?

— Mama l-a rugat cu lacrimi în ochi să nu facă asta, tata l-a ameninţat că-l va dezmoşteni, dar totul a fost în zadar.

— Şi tu?

— Eu? Eu îmi iubeam atât de mult fratele, încât simţeam mai curând nevoia să-l compătimesc, decât să mă supăr pe el. Theodor avea destulă minte ca să-şi dea seama ce face. Cel puţin dacă fata aceea ar fi fost vrednică de el.

— *Zounds!* Nu s-a purtat frumos cu el?

— Nu vreau să spun asta, fiindcă nici nu erau măcar logodiţi. În tot cazul însă juca un rol dublu. Se ivi deodată un rival, care se bucura aproape de aceleaşi simţăminte din partea artistei, ca şi Theodor. Trecerea de care se bucura acest rival nu se datora atât însuşirilor lui deosebite, cât mai ales bogăţiei sale, cu care fireşte că nu se putea măsura fratele meu.

— Cine era?

— Era un conte, pe care prietenii lui îl porecliseră „contele zănatic”, din pricina isprăvilor ce le săvârşea. Devenise nesuferit în Nordlandia — îţi voi istorisi cu alt prilej în ce mod, fiindcă-i o poveste lungă — şi de atunci a fericit Sudlandia cu prezenţa lui, fiindcă avea acolo proprietăţi. Spre ghinionul lui Theodor, contele începu sa se apropie de călăreaţă şi să-i facă nenumărate cadouri, care erau atât de costisitoare, încât fratele meu nu putu ţine pasul cu el. La un moment dat,

izbucni între cei doi rivali o ceartă, căreia doi cavaleri nu-i puteau pune capăt decât pe calea armelor. Locul pentru desfăşurarea duelului a fost ales într-o văgăună din preajma castelului Himmelstein, unde se afla una din proprietăţile contelui. Theodor a pornit într-acolo — şi nu s-a mai întors. În seara plecării lui, mis Ella trebuia să apară la circ, dar şi ea dispăruse.

— Drace! Păi cei doi rivali nu s-au luptat?

— Nu ştiu. Cercetările noastre în această chestiune n-au dus la nici un rezultat.

— N-aţi cerut lămuriri „contelui zănatic”?

— Ba da, dar zadarnic. Contele ne-a răspuns pe un ton foarte mândru că trebuie să întrebăm pe mis Ella unde se află Theodor. Ea era persoana căreia se cuvenea să-i cerem lămuriri.

— *Thunder-storm!*[1] Asta ar însemna că fratele tău a fugit cu mis Ella. Şi voi aţi crezut că aşa stau lucrurile?

— Am fost nevoiţi să credem, fiindcă după o bună bucată de vreme am primit din Statele Unite o scrisoare, care era semnată de rândaşul fratelui meu, un oarecare Georg Marlay. Rândaşul arăta în scrisoare că fost însărcinat de fratele meu să aducă la cunoştinţa familiei Gollwitz că, socotind că nu mai are de ce să rămână în Sudlandia, Theodor s-a hotărât să plece în America. Adăuga, că fratele meu nu se va înapoia niciodată, ci-şi va schimba numele şi nu va mai da niciodată vreun semn de viaţă.

— Şi mis Ella?

— Scrisoarea nu pomenea nimic despre ea.

— *Egad!*[2] E ciudat totuşi că nu v-a scris chiar fratele tău, ci a pus pe altul să scrie.

— Era supărat pe noi.

— Fie! Dar nu-mi pot închipui că fratele tău, care s-a

[1] Mii de trăsnete! (n. ed.).

[2] Zău! (n. ed.).

dovedit mereu un fiu ascultător, în afară de împrejurarea cu mis Ella, să fi fost atât de nesimţitor, încât să dispară fără să-şi ia rămas-bun de la voi. Nu cred nici un cuvânt din tot ce mi-ai povestit că a scris rândaşul. Dacă nu-i o drăcie la mijloc, atunci nici pe mine nu mă cheamă Bill Sandford. Ce-aţi făcut după ce-aţi primit scrisoarea?

— Fireşte că n-am stat cu braţele încrucişate. Întâi, am scris lui Marlay, rugându-l să ne comunice adresa lui Theodor. Scrisoarea s-a înapoiat nedeschisă. Rândaşul se mutase, şi nimeni nu ştia unde. Făcurăm apel la sprijinul autorităţilor, însă şi calea aceasta se dovedi zadarnică. Au trecut doi ani, fără să fi primit nici cel mai mic semn de viaţă din partea lui Theodor. Peste măsură de mâhnit, fiindcă o vedeam pe mama cu ochii mereu scăldaţi în lacrimi — Theodor îi fusese cel mai drag dintre copii! — m-am hotărât să trec Oceanul, ca să fac singur cercetările trebuincioase pentru găsirea lui.

— *By Good*, asta-i o faptă minunată!

— Mai întâi, m-am dus fireşte la Kingston, în Missouri, de unde ne sosise scrisoarea lui Marlay. Acolo aflai că ar fi plecat spre New-Orleans. De aici, urma lui ducea spre Havana şi de la Havana la Mexico. Am ajuns acolo şi am mers mereu pe urma lui, care mă ducea spre Texas şi de acolo în prerie, spre Red River. Am pribegit ca jidovul rătăcitor, dar pe Marlay tot nu l-am văzut. După anumite indicii, mi-am spus că trebuie să se fi dus spre San Francisco, în *diggins*; m-am luat după el, l-am căutat pretutindeni, dar după cum vezi nu l-am găsit. De fiece dată când ajungeam într-un loc, unde eram sigur că-l voi găsi, mă trezeam cu răspunsul că a plecat. Dar nu-mi voi înceta cercetările, până ce nu voi da de el; am o presimţire care mă încurajează şi mă îndeamnă să nădăjduiesc mereu. Trebuie să-l găsesc şi atunci va fi nevoit să-mi spună unde este fratele meu.

— *All right!* Merg cu tine!

— Într-adevăr? întrebă Fred bucuros.

— Da, Fred din Texas este un camarad cu a cărui tovărăşie nu se poate ruşina nimeni.

Auzind acest nume, apaşul ridică surprins capul, dovedind astfel că nu dormise până atunci; şi din partea în care se culcaseră cei doi comanşi răsună un „Uf!?”, uşor şi mirat, de pe urma căruia se putea înţelege că numele acesta e cunoscut şi printre comanşi.

— Omul pe care-l cauţi are vreun semn după care poate fi recunoscut?

— Da. Are un păr foarte roşu, care bate numaidecât la ochi.

— Păr roşu? Ah, de aceea se spune despre Fred din Texas că e pornit împotriva oamenilor cu păr roşu; îndată ce ajunge într-un loc, întreabă înainte de orice de oamenii care au păr roşu. Şi nu pleacă de acolo, până când nu vede pe toţi cei care au o asemenea podoabă şi până când nu-i descoase.

— Zău? Aşa se vorbeşte despre mine? râse Fred. Ei, acum eşti lămurit despre rostul meu pe aici. Prin urmare, vrei să mergi cu mine?

— Da, spuse simplu Bill. Unde-i Fred din Texas, acolo este şi Bill Sandford. Hai, dă mâna!

— Şi Inciu-Ciuna merge cu fraţii lui albi.

Cei doi vânători priviră uimiţi pe căpetenia indiană. Apaşul dădu pătura în lături şi, aşezându-se ca să le poată vorbi, adăugă:

— Şeful apaşilor va rămâne la feţele-palide, până când îl vor chema fraţii lui roşii. El cunoaşte toate animalele şi oamenii pădurii şi ai preriei; cunoaşte poate şi pe servitorul pe care-l căutaţi.

— Tu? îl întrebă uimit Fred din Texas, ridicându-se ca să-l privească mai bine.

— Inciu-Ciuna cunoaşte o faţă-palidă care rătăceşte de multă vreme printre comanşi.

— De unde a venit?

— Din ţara pe care vânătorul alb a pomenit-o mai înainte.

— Şi cum arată?

— Are ochii de culoarea cerului şi părul de culoarea focului.

— Ochi albaştri şi păr roşu? Da, se potriveşte. Inciu-Ciuna n-a mai băgat de seamă şi altceva deosebit?

— Faţa-palidă are o cicatrice mică pe buze.

— Şi asta se potriveşte! I-a rămas cicatricea în urma unei operaţii.

— *Heigh-day!* sări Sandford, chiuind de bucurie. El e, şi acum nu ne mai poate împiedica nimic să vizităm pe comanşi. Inciu-Ciuna ştie unde se află comanşii?

— Ştie şi va călăuzi acolo pe fraţii lui albi. Dar ei ar putea să întrebe pe aceşti prizonieri, dacă ştiu că faţa-palidă se găseşte în rândurile lor.

Fred din Texas dădu ascultare acestui sfat şi se îndreptă spre cei doi indieni, dar nu-i putu face să vorbească. Convorbirea lor lâncezi şi în cele din urmă încetă cu totul. Se traseră la sorţi, ca să se stabilească felul cum se va face paza în timpul nopţii, — şi tabăra fu învăluită curând de linişte.

9. În wigwamurile comanşilor

Când se lumină de ziuă, se treziră cu toţii, pentru a se ţine după urmele comanşilor. Acestea duceau mereu spre partea dreaptă a lui Rio Pecos, până la locul unde se vărsau în fluviu afluenţii lui Sierra Guadalupe. Aici, urmăritorii începură să urce muntele şi ajunseră abia în după-amiaza celeilalte zile pe povârnişul opus. Până să se însereze, mica trupă coborâse în prerie, în a cărei iarbă puteau fi găsite mai uşor urmele fugarilor.

Din păcate, păgubaşii şi însoţitorii lor fură nevoiţi curând să înţeleagă că nu-i vor putea ajunge pe hoţi, înainte de a sosi în satul acestora. Se aflau încă la o mare depărtare de ei, fapt care dovedea că goniseră nebuneşte. Aşadar, nu le rămânea decât un singur lucru de făcut: să intre curajos în sat. Fiindcă aveau cu ei pe cei doi prizonieri, hotărârea lor era mai puţin primejdioasă decât părea.

În timpul drumului, vorbiră foarte puţin. Fiecare dintre ei era frământat de alte gânduri. După-amiază făcură un scurt popas, iar spre seară începură să se ivească în zare câteva linii întunecate, care puteau fi uşor recunoscute, dacă erau privite cu luare-aminte: erau şirurile de corturi. Aici era satul de reşedinţă al comanşilor, care fusese înjghebat în vederea vânătorii de bivoli.

Inciu-Ciuna călărea în frunte, ca de obicei. Când se apropie de sat, îşi opri calul şi coborî. Vânătorii albi îi imitară pilda, cu toate că nu ştiau ce are de gând conducătorul apaşilor. Deodată, indianul se aşeză pe pământ, îşi scoase calumetul, îl aprinse şi spuse:

— Dacă tinerii luptători ai comanşilor nu vor să moară, atunci să soarbă fumul păcii, împreună cu şeful apaşilor şi cu

prietenii lui albi.

Fără să rostească vreun cuvânt de împotrivire, cei doi fraţi descălecară şi se aşezară în faţa apaşului. După ce fiecare dintre cei prezenţi trase din pipă, potrivit obiceiului, Inciu-Ciuna le porunci:

— Fiii comanşilor, care acum au devenit fraţii noştri, să se ducă la ai lor, să le vestească sosirea noastră şi să le spună că venim la ei, ca oaspeţi!

Cei doi îi ascultară porunca, fără să răspundă, se ridicară şi, avântându-se pe cai, porniră în goană. Vânătorii şi apaşul rămaseră pe locul unde poposiseră.

Dar nu fură nevoiţi să aştepte prea mult; după câteva minute, se ivi o trupă numeroasă de călăreţi, orânduindu-se în cerc în jurul lor. Cercul se strânse curând şi comanşii se năpustiră din toate părţile asupra lor, în galop şi fluturându-şi armele, de parcă voiau să-i doboare. Un grup de patru conducători veni ameninţător spre ei. Vânătorii nu se ridicară, ci-i priviră nepăsători.

Apoi, cei patru coborâră, se apropiară de ei şi cel mai vârstnic întrebă:

— De ce nu se ridică oamenii albi, atunci când îi văd venind pe căpeteniile comanşilor?

Bill se hotărî să-i răspundă:

— Vrem să vă arătăm în felul acesta că sunteţi bineveniţi şi că vă îndemnăm să vă aşezaţi lângă noi.

— Căpeteniile comanşilor nu se aşază decât lângă conducători de acelaşi rang. Cine-i conducătorul vostru, unde vă sunt wigwamurile şi luptătorii?

— Oamenii albi n-au wigwamuri, ci oraşe mari, cu case de piatră, în care locuiesc multe mii de luptători. Fraţii mei roşii pot să se aşeze lângă noi, fără nici o grijă; fiecare dintre noi este o căpetenie.

— Cum vă numiţi?

Cel care-i întreba le cunoştea numele, fiindcă-i fuseseră

spuse de cei doi comanşi. Faptul că se prefăcea nu era un semn bun pentru vânători. Iar privirile duşmănoase aruncate asupra lui Inciu-Ciuna le atraseră în mod deosebit atenţia.

— Vă voi spune numele noastre, răspunse cel întrebat. Pe mine mă cheamă Bill Sandford.

— Sandford. Cunosc numele acesta. Omul alb este un duşman al indienilor, dar nu-i rău!

— Tânărul acesta se numeşte „Fred din Texas”, aşa i se adresează toţi luptătorii roşii şi albi.

— Şi numele lui mi-e cunoscut. E vrăjmaşul nostru, dar nu ucide pe oamenii noştri, decât atunci când e nevoit s-o facă. Cine-i omul acela roşu?

— Este Inciu-Ciuna, căpetenia apaşilor.

— Este un câine, care va muri curând. Vulturul îi va scoate ochii, iar carnea lui va fi sfâşiată de lupi. Veţi muri chiar azi cu toţii, la stâlpul chinurilor.

— Noi? Oaspeţii comanşilor?

— Voi nu sunteţi oaspeţii noştri!

— Ba suntem. Am cruţat viaţa fiilor căpeteniei voastre şi ei ne-au dat cuvântul de onoare că vom fi primiţi cu prietenie în colibele comanşilor.

— Ei îşi vor ţine cuvântul, dar ar fi fost mai bine de ei dacă i-aţi fi ucis. Un luptător viteaz e mai curând dornic să moară, decât să lase pe un duşman să-i cruţe viaţa. Sunteţi oaspeţii lor şi vă aflaţi sub ocrotirea lor. Dar noi nu v-am făgăduit nimic. Când se va înapoia marele nostru şef, Şoimul, tatăl ocrotitorilor voştri, vă vom tăia şuviţa de păr!

Albii se priviră întrebători, dar Inciu-Ciuna se ridică numaidecât. Avea dreptate. Erau înconjuraţi de un număr atât de mare de comanşi, încât nu exista nici o putinţă de scăpare. Se încumetaseră să intre în cuşca leului şi acum erau nevoiţi să aştepte desfăşurarea lucrurilor. Încălecară cu toţii. Prizonierii fură înconjuraţi de pieile-roşii şi porniră în galop nebunesc spre sat, trecând printre şirurile de corturi,

până când se opriră în faţa unuia din ele.

Indienii coborâră şi bătrânul conducător porunci:

— Bărbaţii albi să intre aici!

— Al cui e cortul acesta? întrebă Fred.

— E al acelora care vă vor ocroti. Predaţi armele!

— Un vânător alb nu se desparte de armele lui, decât atunci când moare!

— Dar oamenii albi nu ştiu că un prizonier nu trebuie să aibă arme?

— Noi suntem oaspeţi, nu prizonieri!

— Sunteţi şi una şi alta. Predaţi armele!

Atunci, Inciu-Ciuna îşi ridică mâna, arătând astfel că vrea să vorbească:

— Fiii comanşilor ne cer armele, fiindcă se tem de noi. Inima lor e laşă, iar curajul lor este ca al găinii din prerie, care se sperie de orice zgomot şi fuge.

Cuvintele acestea fură rostite pe cât de mândru, pe atât de viclean, iar urmarea se arătă numaidecât. Bătrânul conducător îl privi cu ochi furioşi şi-i răspunse:

— *Pimo*[1] este urât ca broasca din mlaştină. Limba lui minte. Nu există nimic de care să se teamă comanşul. Intraţi în cortul acesta şi păstraţi-vă armele!

Abia acum descălecară vânătorii, îşi legară caii şi pătrunseră în cort.

Cortul era înjghebat în acelaşi fel, în care şi-l orânduiesc de obicei indienii ce locuiesc prin părţile nordice. La ridicarea lor nu lucrează decât femeile, pentru că indianul nu cunoaşte altă îndeletnicire decât războiul, vânătoarea şi pescuitul. Toate celelalte preocupări rămân în sarcina femeilor.

Cortul era gol; ar fi încăput bine în el câţiva inşi.

— În sfârşit, am ajuns! spuse Sandford. Se naşte însă întrebarea: cum ieşim de aici?

— O să vedem noi! răspunse scurt Fred.

---

[1] Poreclă batjocoritoare pentru apaşi.

— Totul atârnă de felul cum vom fi socotiţi: adică oaspeţi sau prizonieri. Dacă ne vor socoti prizonieri, suntem pierduţi!

— Vom fi prizonieri, îi lămuri indianul, fiindcă Inciu-Ciuna este cu voi. Dacă fraţii mei albi ar fi fost singuri, comanşii i-ar fi luat poate drept oaspeţi; dar faţă de apaş, comanşii nu se vor purta prietenos.

— Ce ar trebui să facem, ca să ne salvăm?

— Fraţii mei să făptuiască acelaşi lucru pe care-l va săvârşi şi Inciu-Ciuna.

— Ce anume?

— Să fumeze calumetul cu comanşii.

— Nu cred că ei ne vor da pipa păcii.

— Dacă ei nu vor voi să ne-o dea, ne-o vom lua singuri. Inciu-Ciuna va fuma cu pipa iar fraţii mei trebuie să tragă repede câte un fum, înainte ca vreunul din comanşi să le-o poată smulge din mână.

— Vom vedea şi pe albul pe care-l căutăm?

— Inciu-Ciuna va orândui în aşa fel lucrurile, încât cel căutat să nu se poată ascunde.

Înţeleşi asupra celor ce aveau de făcut, vânătorii tăcură. Cortul lor era înconjurat de paznici şi tot ce vorbeau putea fi auzit. După câtva timp, veni la ei unul dintre cei doi fii ai căpeteniei comanşilor.

— Fraţii mei sunt în mare primejdie, începu.

— Cum putem fi în primejdie, de vreme ce ne aflăm sub ocrotirea ta? întrebă Bill.

— Viaţa fraţilor mei este sigură, atâta timp cât se găsesc în cortul meu. Îndată ce-l părăsesc însă încetează răspunderea mea.

— Nu există nici un mijloc să ne salvăm?

— Fraţii mei trebuie să devină comanşi şi fiecare din ei trebuie să se însoare cu câte o fiică a comanşilor.

— Pe dracu'! răspunse Sandford. Altă treabă n-am? Eu n-am fost în stare să sufăr o soţie albă, cu atât mai puţin voi

suferi o piele-arămie!

— Atunci, fraţii mei sunt pierduţi!

— Faţa-palidă despre care am vorbit zilele trecute este acum printre comanşi? întrebă Fred din Texas.

— Da.

— Am putea vorbi cu el?

— Nu ştiu. Dar îl veţi vedea.

— Când?

— Faţa-palidă face parte dintre căpeteniile comanşilor. El va şedea alături de ceilalţi şefi în cercul judecătorilor, care vor avea de hotărât asupra sorţii fraţilor mei.

Apoi, se îndepărtă. După o oră, veni în cort un indian cu privirea încruntată.

— Oamenii albi şi apaşul să mă urmeze! le porunci.

Toţi trei îşi luară armele şi păşiră în urma celui ce le adusese porunca, mergând de-a lungul corturilor şi oprindu-se în faţa taberei. Acolo erau adunaţi toţi luptătorii. Se aşezaseră într-un cerc mare, în mijlocul căruia erau căpeteniile. Focul chibzuinţei ardea, iar în preajma lui se afla calumetul, împodobit din belşug cu perle şi pene şi gata de întrebuinţare. Într-o parte se înălţaseră câţiva stâlpi de cazne.

Printre şefii comanşilor era şi un alb. Avea aceeaşi înfăţişare ca şi indienii. Îşi lăsase chiar şi un coc foarte mare, străbătut de pene de vultur, prin care voia să arate că nu trebuie socotit printre luptătorii obişnuiţi.

Când prizonierii se apropiară, bătrânul conducător al comanşilor apucă pipa, o aprinse şi duse ţeava la gură. Trase şase fumuri, trimiţându-le pe rând spre nord, sud, est şi vest, apoi drept în sus, spre cer şi în jos, spre pământ şi o dădu celui de lângă el, care trase doar un fum. De la acesta, luleaua fu dată mai departe. Cel de-al patrulea voia tocmai s-o înmâneze vecinului său, când Inciu-Ciuna sări repede spre el şi i-o smulse.

Era o faptă pe care nimeni n-ar fi crezut-o cu putinţa.

Indienii rămăseseră încremeniţi de uimire; după câteva clipe îşi reveniră, dar era prea târziu. Inciu-Ciuna dăduse luleaua mai departe; albii trăseseră la iuţeală câte un fum şi luleaua era acum iar în mâna apaşului. Căpetenia comanşilor se ridică şi se răsti la Inciu-Ciuna:

— Câine, ce-ai făcut?

Trăgând liniştit încă un fum din calumet, apaşul răspunse:

— De când e obiceiul între oamenii roşii să-şi jignească fraţii şi prietenii, numindu-i câini?

— Tu eşti prietenul şi fratele nostru?

— Suntem fraţii şi oaspeţii voştri, fiindcă am fumat împreună cu voi din calumet, care-i făcut din lutul sfânt.

— Ne-aţi smuls calumetul din mâini!

— Dar tot este adevărat că am fumat împreună cu voi din pipa păcii!

— Asta n-are nici o valoare, fiindcă nu v-am oferit-o noi.

— Nu ne-aţi oferit nici găzduirea voastră prietenoasă; dar noi ne-am smuls-o, împotriva vrerii voastre. Şi ne folosim de ea în aceeaşi măsură în care ne-am fi folosit dacă ne-aţi fi dat-o de bunăvoie. Marele Spirit va vedea dacă luptătorii comanşilor vor avea curajul să păcătuiască încălcând legile pipei păcii. Am spus ce-am avut de spus. *Howgh!*

Comanşul ascultă cu un aer uimit. După ce rămase câteva clipe pe gânduri, se aşeză şi spuse:

— Căpeteniile comanşilor vor chibzui asupra cazului vostru. Daţi-vă în lături; vă vom aduce la cunoştinţă hotărârea pe care o vom lua!

Prizonierii se supuseră poruncii. Din mişcările însufleţite ale comanşilor, îşi dădură seama că sfatul era furtunos. Până să se sfârşească, trecu o jumătate de oră. În sfârşit, şeful comanşilor le făcu semn să se apropie. Se ridică şi făcu un semn, prin care dădea de înţeles că vrea să vorbească.

— Oamenii albi şi apaşul să ia aminte, fiindcă şefii comanşilor vor să le vorbească.

După această introducere, rosti următoarele:

— Au trecut mulţi sori de când numai oamenii roşii locuiau pe pământ, între cele două ape mari. Ei au clădit oraşe, au plantat pomi, au vânat cerbi, urşi şi bivoli. Lor le aparţineau lumina soarelui şi ploaia. Ale lor erau fluviile şi lacurile, pădurea, munţii, văile şi toate savanele ţării întregi. Aveau fraţi şi fii, neveste şi fiice şi erau fericiţi. Deodată, s-au ivit feţele-palide, a căror culoare este la fel cu aceea a zăpezii iernii, dar a căror inimă este ca funinginea ce zboară din fum. Nu erau mulţi şi oamenii roşii îi primiră în wigwamurile lor. Cu toate acestea, feţele-palide au adus arme de foc şi apă de foc[1], au adus alţi zei şi alţi preoţi; au adus minciuna şi trădarea, bolile şi moartea. Apoi, au venit mereu alţii de-ai lor, trecând apa; limbile lor nu erau sincere, iar cuţitele lor erau ascuţite. Oamenii roşii erau buni. I-au crezut şi au fost înşelaţi. Au fost nevoiţi să le predea stăpânirea ţării, cu toate că-şi aveau strămoşii îngropaţi în ea; au fost alungaţi din wigwamurile lor, prin viclenie sau prin constrângere, au fost goniţi de pe terenurile de vânătoare, iar atunci când au încercat să se apere, au fost ucişi. Ca să-l poată birui mai uşor, feţele palide au stârnit vrajba între ei; triburile roşii s-au dezbinat şi au început să se urască şi să se lupte unele cu altele. De atunci, oamenii roşii au început să se ucidă. Să fie blestemaţi albii! Să cadă asupra lor atâtea blesteme, câte stele sunt pe cer! După o scurtă pauză, continuă:

— Azi au venit două feţe-palide în wigwamurile comanşilor. Au înşelat pe un om roşu, convingându-l să meargă cu ei şi să fie fratele lor: pe căpetenia apaşilor. El trebuie să moară, împreună cu ceilalţi. V-am fi omorât pe îndelete la stâlpul caznelor, dar aţi izbutit să sorbiţi fumul calumetului nostru, astfel că şefii comanşilor s-au hotărât să respecte pipa păcii şi să vă dea locuri în jurul focului din tabără, până când se vor lua alte măsuri în privinţa voastră. Am sfârşit ce am avut de

[1] Rachiu.

spus, aşa că mi se poate răspunde!

Se aşeză. De fapt, lucrurile puteau fi socotite ca încheiate; dar oricât este de tăcut, indianul nu scapă nici un prilej să rostească o cuvântare. Sunt printre ei unii conducători, vestiţi pentru desăvârşitul lor dar de a vorbi. Limba lor bogată în imagini aminteşte mult felul de a se exprima folosit în Orient.

După el se ridicară alte căpetenii, ca să ţină cuvântări, în care repetară ceea ce spusese cel dintâi dintre ei. Îndată ce sfârşi de vorbit cel din urmă şef, se ridică Fred din Texas, care recunoscuse numaidecât pe fostul rândaş de odinioară al fratelui său.

— Am auzit că fraţii mei roşii cred într-un Spirit-Mare. Fac foarte bine crezând în el, şi Manitu lor este şi Manitu al nostru. El este stăpânul cerului şi al pământului şi părintele tuturor popoarelor. El vrea să fie respectat de toţi oamenii. Dar fraţii mei roşii cred oare că poate fi pe placul lui Manitu al lor, care este şi al nostru, faptul că ei fură şi pradă, şi ucid oameni ce nu le-au pricinuit nici un rău? Fiii comanşilor îmi cunosc numele şi ştiu foarte bine că eu omor pe oamenii roşii numai atunci când sunt nevoit s-o fac. N-am fost niciodată vrăjmaşul vostru. Vreţi ca acum să se schimbe situaţia? Luptătorii roşii să ne înapoieze aurul care nu este al lor şi ne vom despărţi de ei în linişte şi cu prietenie.

Tăcu şi privi pe şeful cel bătrân. Acesta se gândi câteva clipe şi răspunse:

— Luptătorii comanşilor se vor sfătui şi vor hotărî cui aparţine aurul.

— Să se sfătuiască şi sunt sigur că vor ajunge la o hotărâre dreaptă. Dar vânătorul alb n-a sfârşit ceea ce avea de spus, fiindcă are şi alt motiv, care l-a îndemnat să vină la comanşi.

— Omul alb poate să ne lămurească.

— Dincolo, peste apa cea mare, în patria mea, locuia un om ce stăpâneşte o taină însemnată, de care atârnă fericirea mai multor oameni. Şi-a părăsit patria şi eu am pornit în urmărirea

lui peste munţi şi mări, peste fluvii şi râuri, prin savane şi păduri. Am auzit că se află printre comanşi şi m-am grăbit să vin aici, ca să-i vorbesc.

— Cine-i omul acela? N-am primit în rândurile noastre nici o faţă-palidă de dincolo de apa cea mare.

— Oare nu văd o faţă-palidă în mijlocul vostru?

— Această faţă-palidă este din ţara care se află spre miazăzi. A coborât din munţi, ca să înveţe pe comanşi o sumedenie de lucruri folositoare.

— V-a minţit, v-a înşelat!

Marlay îşi duse repede mâna la tomahawkul său; dar nu răspunse nimic, spre a nu stânjeni pe bătrânul care vorbea.

— Prin urmare, tu crezi că el este acela pe care-l cauţi?

— El este. Îngăduie-mi să-i vorbesc!

— Îţi îngădui.

Fred din Texas se adresă albului ce şedea printre, şefii roşii:

— Cum te numeşti printre oamenii aceştia?

— Mă numesc Rikarroh.

— Dar cum te numeai înainte de a fi venit la comanşi?

— Am venit la luptătorii comanşilor, ca să uit de restul lumii. Numele meu a pierit. Nu ţi-l spun.

— Nici tu n-ai pierit, şi nici numele tău! Te numeşti Georg Marlay.

— Georg Marlay? N-am auzit niciodată un astfel de nume.

— Niciodată? râse Fred. N-ai auzit niciodată de familia von Gollwitz?

— Nu.

— Nici despre un „conte zănatic”. Despre contele Hohenegg?

— Nu!

— N-ai auzit niciodată despre o oarecare mis Ella, care juca într-un circ şi a dispărut apoi fără urmă?

— Nu.

— Hm! Rikarroh, eşti un mare mincinos; i-ai cunoscut pe toţi!

Cel insultat se ridică şi puse iarăşi mâna pe tomahawk.

— Ascultă, să nu te încumeţi să mă numeşti mincinos, dacă nu vrei să-ţi zdrobesc ţeasta!

— Eu sunt Fred din Texas, pe care-l cunoaşteţi cu toţii. Tomahawkul tău nu mă sperie mai mult decât înţepătura unui ţânţar şi, ca să-ţi arăt că nu mi-e frică de tine, te numesc încă o dată mincinos. Tu eşti Georg Marlay! Priveşte-mă bine şi mărturiseşte-mi dacă nu-ţi sunt cunoscute trăsăturile mele.

„Indianul” făcu un gest dispreţuitor şi răspunse:

— Nu te-am văzut niciodată.

— Eu sunt Friderich von Gollwitz, fratele fostului tău stăpân.

Chipul albului vădi spaima care-l cuprinsese. Totuşi, izbutind să se stăpânească, spuse:

— Poţi să fii cine vrei, nu te cunosc!

Acum, Fred se apropie de el:

— Cunoşti scrisoarea aceasta?

Îi ţinu sub ochi scrisoarea ce fusese trimisă din Kingston familiei Gollwitz. Albul se uită în treacăt la ea, clătină din cap şi răspunse:

— Nu o cunosc. Lasă-mă în pace!

— Ba cunoşti foarte bine scrisoarea aceasta, fiindcă ai scris-o tu însuţi. Ascultă, n-am nimic împotriva ta şi nu ţi cer decât să-mi mărturiseşti cinstit unde este fratele meu. Unde-l pot găsi?

— Nu ştiu nimic despre lucrurile de care mă întrebi. Eşti nebun!

— Nebun? Îţi dai seama ce-ai spus?

Şi Fred îi trânti un pumn în frunte, răsturnându-l. Dar Marlay sări repede în picioare, îşi trase cuţitul şi voi să se năpustească asupra. potrivnicului său. Fred şi Bill îşi aţintiră numaidecât revolverele spre pieptul lui. Însa bătrânul şef al

comanşilor întinse mâna, ca să-şi apere prietenul, şi rosti următoarele:

— Nu vă folosiţi de arme! Aţi rostit cuvinte pe care nu le-am înţeles. Ce aveţi cu fratele nostru alb?

— El este cel pe care-l caut, dar nu vrea să recunoască!

— Dacă nu vrea să recunoască, îl priveşte. Acum nu mai este alb; a devenit om roşu. Lăsaţi-l în pace; vă poruncesc!

Deodată, răsunară printre corturi nişte lovituri de copite. Un călăreţ veni în goană, îşi opri mustangul în faţa cercului conducătorilor şi coborî. Toţi şefii se ridicară şi un indian se repezi să ţină calul. Noul venit îşi plimbă privirea de la unul la altul şi se uită îndelung la Inciu-Ciuna.

— Tu eşti Inciu-Ciuna, căpetenia apaşilor?

— Da, eu sunt.

— Eşti foarte curajos de te încumeţi să vii la luptătorii comanşilor!

Apoi, Şoimul, fiindcă el era noul venit, se adresă oamenilor săi:

— Am fost colo sus, în nord, ca să aduc lut sfânt pentru pipele noastre. Pământul sfânt trebuia să aducă pace; dar întorcându-mă la wigwamul meu, aud că securea războiului a fost dezgropată şi că s-a făcut vărsare de sânge. Unde sunt fiii mei?

— În colibele lor.

— De ce nu sunt aici?

— Au dat acestor oameni dreptul de a fi oaspeţi, astfel că nu-i mai pot judeca.

— Dacă fii Şoimului au săvârşit lucrul acesta, trebuie să fi avut un motiv serios. Să vină încoace! Şi povestiţi-mi!

Bătrânul conducător înfăţişă faptele, în timp ce Şoimul se aşeză în faţa lui. Marele-şef întruchipa pe indianul desăvârşit; nu era înalt, dar avea o statură vânjoasă. Datorită însuşirilor lui războinice, fusese ales conducător al tuturor comanşilor.

Expunerea nu fu prea îmbucurătoare pentru vânători. În

timp ce vorbea bătrânul, se iviră cei doi fii ai Şoimului. Tatăl lor se înapoiase abia dintr-o călătorie îndelungată şi primejdioasă. Cu toate acestea, nu se desfăşură între ei nici o scenă care să vădească bucuria revederii, pentru că ea n-ar fi fost îngăduită de obiceiurile indiene. După ce bătrânul îşi sfârşi povestirea, Şoimul se întoarse spre fii săi şi le vorbi:

— Securea războiului a fost dezgropată între luptătorii comanşilor şi feţele-palide. Toate feţele-palide sunt duşmanii noştri, prin urmare şi bărbaţii aceştia albi. Aşa e?

Amândoi dădură din cap, în semn de aprobare.

— Între fiii comanşilor şi cei ai apaşilor n-a început lupta. Dar dacă un apaş ajută pe duşmanii comanşilor, în ce mod trebuie să fie privit?

— Ca vrăjmaş.

— Ai vorbit cum se cuvine. Prin urmare, aţi făgăduit vrăjmaşilor noştri că-i veţi găzdui?

Răspunsul fu o nouă înclinare aprobativă din cap. Rostind această întrebare, Şoimul îşi aţintise ochii asupra fiului său mai vârstnic. Şi tot lui îi porunci:

— Povesteşte!

Tânărul se supuse, istorisind în câteva cuvinte cele întâmplate şi respectând adevărul. Tatăl său îl ascultă cu luare-aminte şi hotărî următoarele:

— Căpetenia comanşilor, pe care prietenii şi duşmanii săi îl numesc Şoimul, s-a bucurat din toată inima când s-a înapoiat spre wigwamurile sale. Dar bucuria lui s-a schimbat curând în mâhnire, fiindcă fiii lui, nevoind să moară, au încheiat prietenie cu duşmanii poporului lor. Ar fi trebuit să înfruntaţi mai bine moartea si aş fi intonat eu însumi, cu durere, dar şi cu mândrie, cântecul morţilor, închinat sufletelor voastre; şi dincolo, în terenurile de vânătoare, v-aş fi revăzut ca eroi, cărora trebuie să le slujească spiritele feţelor-palide! Dacă n-aş fi fost tatăl vostru, mi-ar fi fost milă şi v-aş fi iertat, fiindcă v-aţi purtat doar ca doi tineri care îndrăgesc viaţa. Dar, din

dorinţa de a nu lăsa să se povestească în rândurile poporului comanşilor că marele Şoim s-a arătat slab faţă de fiii săi, vă voi aduce la cunoştinţă pedeapsa la care sunteţi osândiţi: veţi părăsi satul chiar în clipa aceasta şi nu vă veţi înapoia, până când nu va avea fiecare dintre voi câte trei şuviţe din capetele a trei duşmani! Mai vreţi să spuneţi ceva?

— Ce se va întâmpla cu aceşti oameni, pentru a căror viaţă ne-am dat chezăşie cuvântul nostru? întrebă unul dintre tineri, arătând spre vânătorii prizonieri.

— Şoimul vă va dezlega de cuvântul dat; oamenii aceştia se află sub ocrotirea lui.

Tinerii se dădură liniştiţi deoparte. Acum, Şoimul făcu un semn apaşului:

— Vorbeşte!

Căpetenia apaşilor clătină mândru din cap:

— Inciu-Ciuna, conducătorul mescaleroşilor, este oaspetele vrăjmaşilor săi. El nu va vorbi, fiindcă nu socoteşte că e nevoie să vorbească.

— Ai dreptate! Afară, dincolo de wigwamuri, mă voi lupta cu tine; dar aici eşti în deplină siguranţă. Cu toate acestea, oamenii albi pot vorbi, deoarece am aflat că au de făcut o plângere împotriva unuia dintre luptătorii comanşilor.

Atunci, Fred îl întrebă:

— Vrei să-mi asculţi plângerea?

— Cine eşti tu?

— Îmi cunoşti numele. Mă cheamă Fred din Texas, de-a lungul şi de-a latul preriei.

— Eşti un luptător viteaz, care n-a omorât până acum pe nici unul dintre noi.

— Am avut un frate, pe care-l iubeam. Amândoi am fost conducători în neamul feţelor-palide, iar bărbatul acesta, care-i acum unul dintr-ai voştri, ne-a slugărit precum pe voi femeile. Acolo unde locuiam noi mai era un conducător, mai bogat decât noi, care ura pe fratele meu. După un timp,

fratele meu s-a certat cu el şi a dispărut din ţară, astfel că nu l-am mai văzut niciodată. O dată cu el a dispărut şi servitorul său, adică tocmai omul acesta, care ne-ar fi putut spune unde se află fratele meu, de dorul căruia tânjeşte inima unei mame. El trebuie să ne îndeplinească voinţa şi să ne destăinuiască locul unde este acum fratele meu; de nu, îl omorâm!

— A recunoscut că el este omul pe care-l căutaţi?

— Nu, tăgăduieşte, dar nu ştim de ce.

— Şi cum vrei să dovedeşti că albul acesta, care a fost primit în tribul comanşilor, este într-adevăr acela pe care-l cauţi?

— Şoimule, dă-mi îngăduinţa să pătrund în wigwamul acestui om. Nu se poate să nu aibă hârtii şi scrisori din care să reiasă că a fost slujitorul fratelui meu.

Căpetenia rămase o clipă pe gânduri, apoi se adresă lui Marlay:

— Unde ai sacul cu leacuri?

— În wigwamul meu.

— Cunosc sacul; l-am văzut deseori şi ştiu că ai în el lucruri dintr-acelea, pe care feţele-palide le numesc scrisori. Unde e sacul?

— Îndărătul culcuşului meu.

Dând acest răspuns, chipul lui Marlay vădea o mare îngrijorare. Taina lui era în mare primejdie.

— Mă duc eu să-l iau; eu, nu altcineva!

Rostind aceste cuvinte, Şoimul se ridică.

— Eu mă voi duce să-l iau, exclamă Marlay. Sacul este al meu, după cum şi wigwamul este tot al meu; nimeni nu poate intra în el, fără să-i dau voie!

— Împotrivirea ta este dovada că ai minţit şi că această faţă-palidă a vorbit adevărat. Vei fi alungat din rândurile poporului nostru, fiindcă te vom socoti laş! Adunarea căpeteniilor te va judeca mâine!

— Nu sunt fricos!

— Ba eşti; altminteri, ţi-ai fi recunoscut numele şi, după obiceiurile comanşilor, te-ai fi luptat cu aceşti oameni.

— Îţi voi dovedi că nu sunt laş!

— În ce mod?

— Mă voi lupta cu ei.

— Prin urmare, tu eşti acela pe care-l caută?

— Da.

— Tu te-ai îndeletnicit la ei cu treburile femeieşti?

— Am fost servitorul lor.

— Vrei să le arăţi scrisorile despre care am vorbit adineauri?

— Nu.

— Vrei să le spui ceea ce doresc să afle de la tine?

— Nu. În privinţa aceasta nu trebuie să dau socoteală nimănui.

— Nu te poate sili nimeni să-i lămureşti, dar te vei lupta cu aceste feţe-palide, după ce vom fi hotărât ora luptei. Şi acum, du-te!

— Stai! strigă Fred. Omul acesta nu trebuie să intre singur în wigwamul său! Dacă-l laşi să plece, va distruge scrisorile.

Marey plecă şi, la un semn al Şoimului, doi inşi îl urmară numaidecât.

Vânătorii şi Inciu-Ciuna fură conduşi spre cortul lor, în faţa căruia se puseră paznici.

Ziua trecu fără să se întâmple nimic deosebit. Tot atât de liniştit trecu şi noaptea. În dimineaţa următoare, cortul lor se deschise şi se ivi un indian, care le porunci să vină cu el la locul de consfătuire.

Acolo se adunaseră iarăşi căpeteniile şi fruntaşii tribului. Li se arătară locurile ce li se destinaseră şi ei se aşezară stăpâniţi de nerăbdare.

Şoimul începu:

— Marele Spirit e înfuriat pe luptătorii comanşilor, fiindcă

au fumat pipa păcii împreună cu feţele-palide. Acum, comanşii au fost năpăstuiţi iar de o mare nenorocire, întrucât Rikarroh nu mai este în tabără; a plecat!

Albii săriră mânioşi. Fred strigă:

— Sau ne minţi acum şi-l ascunzi, ca să-l salvezi, sau ne-ai minţit ieri, când ne-ai făgăduit că ne vom putea lupta cu el!

— Şoimul a rostit ieri adevărul, după cum vi-l spune şi astăzi.

— Unde sunt hârtiile pe care trebuia să ţi le dea trădătorul?

Şoimul scoase un săculeţ vechi pe care-l ţinuse sub mantia de vânătoare:

— Acesta-i săculeţul cu leacuri. Luaţi-vă hârtiile din el!

Fred se repezi şi-l deschise. Găsi două scrisori, pe care le scoase din plicurile lor. Aruncându-şi în grabă ochii asupra conţinutului lor, strigă:

— Ne-a înşelat! Hârtiile acestea nu sunt cele pe care le căutăm!

— În săculeţ nu mai sunt altele! răspunse liniştit căpetenia comanşilor.

— Cheamă pe cei doi bărbaţi cărora trebuia să le înmâneze săculeţul!

Căpetenia făcu un semn, şi unul dintre indieni se ridică, spre a se duce să-i cheme pe cei doi inşi. Aceştia veniră şi Fred din Texas îi descusu:

— Voi doi aţi fost ieri în cort, cu cel pe care-l numeaţi Rikarroh?

— Da.

— Vouă v-a predat acest săculeţ cu leacuri?

— Da.

— L-a deschis, înainte de a vi-l înmâna?

— Îl avea într-un colţ al cortului. A îngenuncheat multă vreme acolo, înainte de a ni-l da şi ne-a întors spatele. N-am văzut ce-a făcut.

— Dar eu ştiu ce-a făcut: a deschis săculeţul, ca să scoată

din el hârtiile pe care i le-am cerut. Unde-i acum?

— Când a răsărit soarele, fiii comanşilor au băgat de seamă că a părăsit tabăra.

— Singur?

— Da. Dar a luat cu el doi cai, cei mai buni din câţi avem.

— Încotro a plecat?

— Urmele duc spre vest.

În clipa aceea se apropie un comanş. Păşind spre Şoim, el ridică o mână şi o duse la gură, arătând că vrea să vorbească.

— Ce doreşte să spună tânărul luptător părinţilor săi? îl iscodi căpetenia.

Luptătorul răspunse:

— Toţi bărbaţii comanşi ştiu că luptătorii noştri au luat feţelor-palide multe pungi de piele, care erau pline cu aur. Acest aur era păstrat în pământ, dincolo de tabăra noastră.

— Era? Fratele meu vrea să spună: este păstrat.

— Nu mai este acolo. A dispărut!

Şoimul îşi duse repede mâna la cuţit.

— Cine a descoperit că nu mai e acolo?

— Eu.

— Povesteşte tot ce ştii!

— M-am dus să-mi iau un cal. Drumul meu ducea pe lângă locul unde se afla îngropat aurul. Şi atunci, am văzut că a dezgropat cineva ascunzătoarea, dar n-a pus pământul la loc. Aurul dispăruse.

— Şoimul va cerceta chiar acum lucrurile. Nu cunosc locul. Du-mă să-l văd!

Se ridică şi porni cu celălalt îndărătul corturilor. După câtva timp, se înapoie singur. Se aşeză pe locul său şi spuse:

— Aurul nu mai este acolo. L-a luat Rikarroh. Fiii comanşilor cunosc multe locuri unde se găseşte aur, dar le dispreţuiesc. De aceea, nu le pare rău că au dispărut aceste pepite.

Bill Sandford se socoti dator să-l răspundă:

— Dar ne pare nouă rău! Noi am făcut săpături şi am

năduşit ca să-l găsim; însă atunci când l-am avut, am fost jefuiţi de luptătorii comanşilor. Am venit la voi, să ni-l luăm înapoi şi acum a dispărut pentru a doua oară. Vom urmări pe Rikarroh, ca să-l prindem şi să-i luăm aurul.

— Cred feţele-palide că pot pleca de aici?

— Dar cine să ne oprească?

— Sunteţi prizonierii noştri!

Atunci se ridică Inciu-Ciuna:

— Fiii comanşilor au otravă în gură şi minciună în inimă. Ei pângăresc datinile sfinte ale oamenilor roşii. Apaşul îi dispreţuieşte!

Se întoarse şi plecă; ceilalţi îl urmară spre cortul lor. După o oră, cortul se deschise şi se ivi Şoimul.

— Inciu-Ciuna, căpetenia apaşilor, ne-a insultat, spuse, dar noi îi vom dovedi că nu pângărim datinile sfinte.

— Cum vrei să ne-o dovedeşti? îl întrebă Bill, curios.

— Căpeteniile comanşilor s-au sfătuit şi s-au hotărât: vor lăsa liberi pe feţele-palide şi pe apaş.

— Cu tot ce avem asupra noastră?

— Da, cu tot ce aveţi. Vânătorii albi vor fi lăsaţi liberi a patra parte dintr-o zi; după aceea comanşii vor porni în urmărirea lor, ca să-i omoare.

— Îţi mulţumesc, conducătorule. Nu veţi fi în stare să ne omorâţi. Când putem pleca?

— Când vor voi vânătorii albi. Nu trebuie decât s-o spună paznicilor.

Şi plecă. „Prizonierii” respirară uşuraţi.

— Prin urmare, o goană de hărţuială, ca de obicei, spuse Fred.

— Care nu ne va pricinui nici un rău, adăugă Bill.

— Dar au cai foarte buni şi ne vor ajunge.

Bill Sandford râse:

— Nu ne vor ajunge. Vom fi cu şase ore înaintea lor. Totul atârnă de felul cum vom merge noi, adică dacă vom putea să

facem douăsprezece ore din aceste şase.

— Nu te înţeleg.

— Mai avem puţin până la amiază. Să mai zăbovim vreo trei-patru ore. Ei îşi vor ţine cuvântul şi vor aştepta exact şase ore. Apoi vor porni în urmărirea noastră. Prin urmare, dacă noi vom pleca la ora patru, avem răgaz până la ora zece, adică atunci când e întuneric. Datorită acestui fapt, sunt siliţi să aştepte până mâine dimineaţă, ca să ne poată găsi urmele.

— Foarte bine; aşa vom face! Şi încotro ne îndreptăm?

— Fireşte că spre vest, ca să urmărim pe acel Rikarroh.

— Încotro s-o fi dus?

— Vom afla noi. La comanşi nu se mai poate înapoia, fiindcă i-a prădat.

— Şi nici la apaşi nu se poate duce, fiindcă sunt duşmanii lui.

— Prin urmare, nu se va îndrepta decât spre navajoşi; altceva nu-i rămâne de făcut.

— Unde sunt acum corturile lor?

— Dincolo de Rio Colorado.

— În cazul acesta, e nevoit să treacă prin ţinutul pahutahilor. Poate că va căuta să dobândească ocrotirea lor.

Inciu-Ciuna clătină din cap:

— Pahutahii sunt acum prietenii apaşilor, aşa că mi-l vor preda.

— Dar noi?

— Fraţii mei albi nu au de ce să se teamă de ei, fiindcă eu sunt cu ei. Luptătorii pahutahilor cunosc pe Inciu-Ciuna, căpetenia apaşilor.

— Lucrul cel mai de seamă este ca, la părăsirea taberei, să luăm cu noi destule merinde. Dar de unde le putem căpăta?

— Fraţii mei să n-aibă nici o grijă! Caii şi vitele comanşilor pasc liniştit în faţa taberei. Când plecăm omoram o vacă şi fiecare dintre noi îşi taie o bucată din ea. Treaba asta va dura

cel mult atât cât numesc albii a patra parte dintr-un ceas.

— Comanşii au vite blânde?

— Da, au câteva vaci blânde, ca să poată bea laptele lor.

Vânătorii îşi pregătiră hainele şi armele. Iar pe la ora patru după-amiază ieşiră din tabără. Nici un duşman nu-i urmărea.

10. În San Francisco

Oraşul San Francisco se află pe o limbă de pământ, mărginit la vest de marele Ocean Pacific, la est de golful măreţ şi la nord de intrarea în acest golf. Pe străzile lui se zăresc americance palide, slabe şi distinse, spaniole mândre şi oacheşe, nemţoaice blonde şi femei vopsite, cu părul creţ. Bogatul cavaler în frac, cilindru şi mănuşi duce într-o mână o şuncă, iar într-alta un coş cu zarzavaturi; *ranchero*-ul poartă pe umeri o plasă cu peşti, ca să-i folosească la sărbătorirea unei zile deosebite; un ofiţer de miliţie duce un clapon îndopat; un pescar şi-a înghesuit câţiva stacoji mari în fusta lui ridicată, care se aseamănă cu un şorţ — şi toţi aceştia trec grăbiţi unii pe lângă alţii, fără să se stingherească.

Prin furnicarul acesta din punctul central al ţării aurului se strecura încet o mică trupă de călăreţi, care se opri în sfârşit în Sutter street, în faţa hotelului „Valladolid”. Acesta era un fel de han în stilul californian şi era alcătuit dintr-o clădire din scânduri, lungă şi adâncă, asemănătoare bufetelor care se ridică la serbările noastre câmpeneşti.

Călăreţii coborâră şi-şi dădură caii în primire unui *horsekeeper*[1], care-i mână într-un şopron. Odaia de primire a hanului era plină de clienţi, astfel că noii veniţi îşi găsiră cu greu locuri. O chelneriţă veni la masa lor şi le aduse curând *porter*-ul pe care-l comandară. Apoi, unul dintre ei o întrebă:

— Se poate vorbi cu señora, draga mea?

— Da. Să-i spun să vină aici?

— Te rog!

Fata se îndepărtă şi după câteva clipe se ivi stăpâna

[1] Băiatul de la grajd.

hanului, ca să afle ce doresc clienţii. Cel care vorbise adineauri se ridică de pe scaun:

— Îmi daţi voie să mă prezint, señora! Numele meu este Friderich von Gollwitz. Sunt german şi dânşii sunt camarazii mei.

Ea făcu o plecăciune, aşteptând ca oaspetele să continue.

— Am fost trimişi la dumneavoastră, señora.

— Ah! Pot să ştiu cine v-a trimis?

— La o depărtare de două zile de drum de aici este un *rancho*, a cărui stăpână se numeşte Eudoxia Mafero. E sora dumneavoastră?

— Da.

— Dânsa ne-a recomandat hotelul dumneavoastră şi ne-a spus că vom putea găsi aici pe cineva cu care ţinem să vorbim neapărat. Putem locui la dumneavoastră?

— Cred că este loc. Dar pe cine căutaţi, señor?

— N-a descins cumva aici un alb, care părea că vine de la un drum lung?

— Ba da.

— Când?

— Alaltăieri.

— Locuieşte aici?

— Da.

— Are de gând să rămână mai multă vreme?

— N-aş putea să vă spun.

— Am vrea să-i vorbim acum.

— Mă duc să-i spun.

Îşi roti privirea prin odaia cea mare plină cu clienţi, dar păru că nu zăreşte pe cel căutat.

— Nu-l văd, señor.

— N-o fi cumva în odaia sa?

— Nu, fiindcă aici nu avem odăi separate. Toţi oaspeţii noştri dorm sus, în odaia cea mare, de sub acoperiş. Trebuie să fi plecat undeva.

— Are şi bagaje?

— Da, doi saci mari, din piele de cerb, care de-abia au putut fi coborâţi de pe cai şi căraţi încoace. După aceea însă şi-a cumpărat un cufăr. Vrea să părăsească oraşul şi caută un vapor care porneşte curând în larg.

— Vă mulţumesc! Vă rog să nu-i spuneţi că am întrebat de el; vrem să-l facem o surpriză!

— Cum doriţi!

Şi se îndepărtă. În acelaşi timp, intrară în încăpere doi inşi care se uitară spre mese, căutându-şi locuri. Purtau uniforme nordlandeze. Unul era înalt şi voinic, un adevărat Goliath, iar celălalt era slab şi avea obrazul pârlit de soare şi aerul obişnuit al ţiganilor. Strecurându-se printre muşterii, îşi găsiră două scaune şi se aşezară. Chelneriţa le aduse de băut. Goliath mormăi:

— Afurisită poveste! Nu-i aşa, Karavey?

— Hm! Bea cârmaciule! îl îndemnă celălalt.

— Am întârziat cu trei zile!

— Bea! Dacă înjuri, nu faci nimic!

Chelneriţa le adusese două pahare cu o băutură foarte tare. Uriaşul îşi turnă paharul pe gât până la ultima picătură, bătu cu pumnul în masă şi spuse:

— Ştii cum vom fi socotiţi acum?

— Da. Vom fi trataţi ca marinari de ispravă.

— Nu; vom fi socotiţi dezertori, fiindcă n-am fost pe bord atunci când se cuvenea.

— Trebuie să ne înfăţişăm consulului şi să-i spunem că suntem la dispoziţia lui.

— Ei aş! Dacă ne ducem la el, ne vâră la închisoare.

— Păi, altceva ce putem face?

— Mă îmbarc pe primul vas cumsecade şi mă îndrept spre casă. Fireşte, „Tigrul” va ajunge înainte. Dar, la urma urmelor, nu-i vina noastră că a început calul tău să şchiopăteze şi că din pricina lui ne-am înapoiat târziu din

excursia pe care am făcut-o în munţi.

— Să ne îmbarcăm? Păi, ai bani?

— Eu? Nu, drace!

— Nici eu! Toată averea mea e alcătuită din opt dolari.

— Şi eu mai am vreo cinci. A naibii încurcătură!

Cei doi tăcură câtva timp; apoi, cel pe care tovarăşul său îl numise cârmaci spuse:

— Numai dacă întârzierea asta blestemată n-ar avea şi alte urmări!

— La ce te gândeşti?

— La defunctul Gollwitz şi la testamentul lui, sau la ce-o fi carnetul acela pe care-l târăsc pretutindeni cu mine!

— Ei, dacă urmaşii mortului vor primi carnetul cu câteva zile mai devreme sau mai târziu, n-o să fie nici o nenorocire!

— Dar dacă ne-o ia înainte Natter, ticălosul acela bun de spânzurătoare? El a citit doar însemnările şi ştie despre ce este vorba.

— Ei şi? Familia Gollwitz se va feri să-i destăinuiască tocmai ceea ce doreşte el să afle.

— S-ar putea însă ca dracul să-l ajute să-şi ajungă scopul. Omul ăsta are un noroc neruşinat. L-am prins doar de atâtea ori — şi cu toate astea a izbutit mereu să fugă, şi chiar cu... toate pânzele sus!

— Poate că se va găsi cineva printre clienţii de aici care să ne împrumute suma trebuincioasă spre a ne înapoia în patrie.

— Aici? în cârciuma asta amărâtă? Cum poţi crede un asemenea lucru? Nu ne cunoaşte nimeni. Şi doar pe mutrele noastre cinstite... Doamne şi Sfinte Marte! se întrerupse deodată. Cuvintele lui Karavey îl îndemnaseră să-şi îndrepte luarea-aminte spre mesele din jurul lor şi privirea i se opri asupra celei la care se afla Fred din Texas. Karavey, ia uită-te puţin în colţul acela! Acolo e în carne şi oase Gollwitz al nostru, Hugo von Gollwitz!

— Nu striga aşa, ce dracu'! Vrei să-i stârneşti pe toţi

împotriva noastră? Mi se pare că ţi-ai cam pierdut minţile şi ai început să vezi stafii la lumina zilei. Ce să caute acest Hugo von Gollwitz tocmai aici? Ai fost doar împreună cu noi când l-am îngropat în cimitirul din Kota Radja.

Cârmaciul sărise cu atâta repeziciune, încât răsturnă scaunul. Zgomotul făcut de căderea scaunului şi cuvintele rostite cu glas puternic avură urmarea firească: toate capetele din local se întoarseră să-l privească. Cuvintele lui Karavey izbutiră între timp să-l facă să-şi vină în fire într-o oarecare măsură. Cârmaciul îşi frecă tâmpla, respirând greoi, şi se aşeză iarăşi pe scaunul pe care i-l împinsese Karavey.

— Într-adevăr, Karavey, ai dreptate! Sunt un biet rechin şi m-am lăsat buimăcit de surpriză. Fireşte că nu poate să fie el. Dar seamănă atât de mult! Aşa, înţelegi? aşa arăta acum douăzeci şi cinci de ani, când l-am văzut pe bordul vaporului englez. Dar stai, uite că vine spre noi. Să ştii că a băgat de seamă că vorbim de el!

Fred din Texas auzise într-adevăr cuvintele cârmaciului, le înţelesese, şi fu năpădit de o mare uimire când îl auzi pomenindu-i numele. Se ridicase, şi acum se îndrepta spre masa la care erau aşezaţi cei doi marinari.

— Daţi-mi voie, *sir* aţi rostit adineauri numele meu. Vă pot întreba de unde mă cunoaşteţi?

Cârmaciul îşi recăpătase stăpânirea de sine; de aceea, îi răspunse prevăzător:

— Da, am rostit un nume, dar rămâne de văzut dacă-i al dumneavoastră.

— E numele meu, puteţi să mă credeţi. Recunoaşteţi, sper, că aţi vorbit de un Gollwitz.

— Nu tăgăduiesc. Dar, la urma urmelor, oricine ar putea să susţină că se numeşte Gollwitz.

— Mă credeţi în stare să vă înşel? De ce mi-aş tăgădui numele?

— Ah, uneori sunt împrejurări când omul e nevoit săfacă

astfel de lucruri! Dar îmi voi da numaidecât seama cu cine am de-a face. Dacă sunteţi într-adevăr un Gollwitz, spuneţi-mi de unde sunteţi originar?

— Din Sudlandia.

— *Well*, asta se potriveşte. Aveţi un frate?

— Da.

— Pot să ştiu cum se numeşte?

— De ce nu? N-am nevoie să mă ruşinez că mi-e frate. Se numeşte Theodor.

— Şi asta se potriveşte. Dar mai am încă o întrebare: n-aţi mai avut un frate?

— Ba da. Însă a dispărut de multă vreme.

— Şi cum se numea?

— Hugo.

— Şi de data asta se potriveşte. Ştiţi, încep să cred că aţi vorbit totuşi adevărat. Atunci, dumneavoastră trebuie să fiţi cel de-al treilea şi cel mai tânăr dintre fraţi şi vă numiţi Fred. Aceasta vi-e numele?

— Da, aşa mă cheamă! Dar spuneţi-mi de unde...

— Aveţi puţină răbdare! Chestiunea are atâta însemnătate, încât trebuie să vâslesc numai pe un drum sigur. Aveţi cumva la dumneavoastră vreo hârtie, cu ajutorul căreia să puteţi dovedi cine sunteţi?

Fred îşi vârî mâna în buzunar şi-şi scoase paşaportul.

— Poftim paşaportul meu. Cred că va fi în stare să vă convingă că am dreptul să port numele Gollwitz.

— Fireşte că e de ajuns de convingător! Şi văd că e scris în el limpede de tot: Friderich von Gollwitz, numit Fred. Sir, ar fi trebuit să vă cred numai pe temeiul acestei hârtii, chiar dacă n-aţi fi semănat atât de bine cu fratele dumneavoastră.

— Cu fratele meu? Cu care dintre ei? Vă gândiţi desigur la Theodor.

— Nu, nu la el, ci la celălalt: Hugo.

— E cu putinţă? Hugo, de care n-am mai auzit de aproape

douăzeci şi cinci de ani? L-aţi văzut oare?

— Da.

— Când?

— Prima dată acum douăzeci şi cinci de ani şi ultima dată acum două luni.

Vestea aceasta neaşteptată avu o înrâurire de neînchipuit asupra lui Fred. Apucând pe cârmaci de braţ, strigă:

— L-aţi văzut? Acum două luni? E cu neputinţă! Dacă Hugo ar mai fi trăit, ar fi dat de mult un semn de viaţă familiei sale.

— Dar cine vă spune că a fost în stare s-o facă? Trebuie să va salut pe dumneavoastră şi pe părinţii dumneavoastră din partea lui şi să vă predau un lucru, pe care ar fi trebuii să vi-l înmânez de multă vreme.

— Prin urmare, fratele meu trăieşte?

— Nu, a murit.

— Domnule, nu mă mai chinuiţi! Adineauri m-aţi asigurat că v-ar fi însărcinat să-mi predaţi salutări şi acum îmi spuneţi că nu mai e în viaţă. Nu mai ştiu ce să înţeleg!

— Fratele dumneavoastră nu mi-a putut preda el însuşi salutările, fiindcă atunci când l-am văzut pentru a doua oară era mort. Dar ştiu că, înainte de a închide ochii pentru totdeauna, şi-a îndreptat ultimul gând către familia sa. Este vorba însă de o poveste foarte lungă, pe care nu v-o pot istorisi acum. Vedeţi doar că toţi au ciulii urechile, ca să audă ce vorbim! Strigaţi atât de tare, încât s-ar putea auzi şi în bătrâna Europă!

Într-adevăr, în încăperea aceea mare se făcuse linişte; toţi clienţii se uitau la cei doi inşi şi le urmăreau convorbirea însufleţită, dornici să afle ce-şi spun. Fred era stăpânit de o adâncă tulburare, încât nu se mai sinchisea de ceea ce se întâmplă în jurul lui. Cuvintele cârmaciului avură însă darul să-l trezească la realitate şi sa-i aducă aminte că nu sunt singuri acolo.

— Aveţi dreptate, *sir!* Nu-i aici locul nimerit să vorbim astfel

de lucruri. Poate că izbutim să căpătăm de la hangiţă o încăpere separată, în care să putem şedea fără să fim stânjeniţi de nimeni.

Nu trecu mult, şi Fred, Bill, Inciu-Ciuna şi cei doi marinari şedeau într-o mică încăpere, pe care izbutiseră s-o capete de la hangiţă şi în care scăpaseră de curiozitatea celorlalţi clienţi. Cârmaciul povesti întâmplările de pe bordul vasului „Tigrul”, pe care cititorul le cunoaşte. E lesne de închipuit că Fred şi Bill îl ascultau cu cea mai mare luare-aminte. Fred îi sorbea aproape cuvintele, stăpânindu-şi cu greu uimirea faţă de cele ce afla. Apaşul asculta oarecum nepăsător.

După ce-şi sfârşi povestirea, cârmaciul îşi vârî mâna în buzunar şi scoase carnetul cu însemnări.

— Iată şi moştenirea lui. S-ar părea că nu-i prea valoroasă, dar apucaţi-vă să citiţi însemnările şi veţi vedea că n-aţi schimba-o nici pe un regat. Pe toţi sfinţii! tare bucuros sunt că a ajuns la omul potrivit.

Lui Fred îi dădură lacrimile când luă din mâinile cârmaciului însemnările cu scrisul fratelui său. Uitând de tot ce era în jurul său, el căuta să pătrundă conţinutul celor scrise, când, deodată, uşa se deschise şi apăru hangiţa.

— Omul cu care vreţi să vorbiţi s-a întors chiar acum, anunţă ea.

— E singur?

— Da. S-a dus în cameră; eram chiar acolo când a venit.

— Cum se ajunge sus?

— Scara din curte duce sus.

Hangiţa se îndepărtă, iar Fred se întoarse către însoţitorii săi:

— Haideţi! Noi trei suntem mai mult decât de-ajuns ca să-l dăm gata. Aş putea să-i rog pe domnii aceştia să ne aştepte aici? Avem o mică problemă urgentă de rezolvat şi ne întoarcem imediat.

Cei doi vânători albi şi indianul se ridicară, trecură prin

curte, iar apoi urcară scara. Ajunseră într-o mansardă lungă şi joasă, de lungimea întregii clădiri. Mansarda era ocupată de un mare număr de paturi. Lângă unul din ele, stătea în genunchi un om. Aşezat cu spatele la uşă, el căuta ceva într-un cufăr deschis. Fred se apropie încet şi se uită peste umerii omului: cufărul mare era plin cu pepite.

— Marlay! strigă Fred.

Cel strigat tresări şi se întoarse. Se holbă la vânător ca la o stafie.

— Mă cunoşti, flăcăule?

Ceilalţi erau ascunşi în spatele uşii, astfel ca omul, luat prin surprindere, să nu-i poată vedea. Credea că e singur cu Fred şi îşi veni în fire.

— Ce vreţi de la mine? întrebă el şi puse mâna pe cuţit.

— În primul rând pepitele astea.

— A! Daţi-mi voie să cred că sunteţi nebun.

— Îţi dau voie. Chiar şi un nebun poate avea nevoie de aur.

— Dar, la dracu', nu vă cunosc! minţi el cu îndrăzneală.

— Hm, credeam că ne-am văzut cândva. Întâi în Sudlandia, iar acum, de curând, la comanşi. Cunoşti familia Gollwitz?

— N-o cunosc.

— Nici pe unul din servitorii familiei, Georg Marlay?

— Nu.

— Ai o memorie foarte scurtă. De ce ţi-ai părăsit prietenii comanşi atât de repede?

— Nu m-am întâlnit în viaţa mea cu dracii ăştia roşii!

— Atunci trebuie să-ţi aduc dovezi care să-ţi demonstreze contrariul.

Făcu un semn şi ceilalţi intrară în cameră. Marlay se îngălbeni când îi văzu.

— Ei, flăcăule, nu-i recunoşti nici pe ei?

— Nu-i cunosc.

— Hm! Indienii nu obişnuiesc să uite, iar tu eşti chiar Rikarroh, comanşul!

— Greşiţi, *sir!* Confundaţi oamenii. Se pare că mă luaţi drept altul!

— Pfui! exclamă Sandford. Nu mai fă prea multe fasoane cu oamenii ăştia! Aici suntem în America şi n-avem nevoie nici de judecător, nici de avocat. Recunoşti că eşti acela pe care îl cunoaştem noi?

— Nu.

— Bine. Aici sunt trei bărbaţi, care nu se lasă înşelaţi şi fiecare dintre ei are câte un cuţit. Acum te voi descoase eu şi, dacă ai de gând să mă minţi şi pe mine, te vestesc de pe acum că dai de dracu'!

Ameninţarea păru că-şi produce efectul. Marlay privi speriat în jurul său şi întrebă:

— La urma urmelor, ce doriţi?

— Numai câteva lămuriri sincere. Acum te întreb eu şi să ştii că sunt un om care obişnuieşte să acorde întrebărilor lui însemnătatea cuvenită. Prin urmare, să nu ocoleşti adevărul! De unde eşti?

Indianul îşi trăsese cuţitul de la cingătoare, ca şi Bill.

Marlay îşi dădu seama că nici o tăgadă nu-i mai poate fi de folos. Vorbi, bâlbâindu-se:

— Din Sudlandia.

— Bine, tinere! Văd că începi să fii chibzuit. Cum te numeşti?

— Georg Marlay.

— Frumos! Ai fost servitorul baronului Theodor von Gollwitz?

— Da.

— De unde ai aurul din cufărul ăsta?

— L-am cules singur din apa râurilor.

— Foarte bine! Acum spune *Tatăl nostru*, fiindcă s-a sfârşit cu tine!

— Nu-mi puteţi face nimic.

— Ah! De ce nu?

— Fiindcă veţi fi pedepsiţi.

— Eşti într-adevăr mai prost decât te credeam! Dacă te nimereşte cuţitul meu şi noi plecăm, de unde se poate afla cine e făptaşul? Şi chiar dacă s-ar afla cândva, crezi că m-aş teme? M-ai provocat, punând mâna pe cuţit; nu cunoşti oare obiceiurile acestei ţări? Ai de ales între aceste două căi. Prima, să te predăm judecătorului şi să spunem ceea ce ştim despre tine. În acest caz, înfunzi puşcăria pe câţiva ani.

— Şi cealaltă?

— Recunoşti tot ceea ce se cuvine şi te poţi bizui pe bunătatea noastră.

— Întrebaţi-mă, lua-le-ar dracu' de întrebări!

— De unde ai aurul acesta?

— Este cel pe care l-au furat comanşii de la vânătorii albi.

— Prin urmare, este al meu şi al tovarăşului meu; fiindcă suntem păgubaşii. Dar în buzunare ce ai?

— Nimic.

— Atunci, te vom scotoci. Ia apucaţi-l zdravăn! Voi vedea eu îndată ce are în buzunare!

Ceilalţi doi îl ţinură şi Fred îl percheziţionă. Găsi un ceas nou şi un portofel plin cu bancnote.

— Când ţi-ai cumpărat ceasul?

— Azi.

— Cu banii luaţi pe pepite?

— Da.

— Prin urmare, nu-i al tău. De unde ai bancnotele astea?

— Sunt economiile mele; le am de ani de zile.

— Ah! Şi când ai fost printre comanşi le aveai? Foarte ciudat! Voi vedea îndată cum stau lucrurile.

Deschise portofelul şi cercetă cu grijă hârtiile aflate în el.

— Hm! Ai auzit vreodată că unii bancheri au obiceiul să scrie pe bancnote data eliberării şi numele lor? Este o măsură pe care o iau, ca să se ferească de orice neplăceri.

— Nu cunosc obiceiul ăsta.

— Atunci uită-te; pe bancnota aceasta de o sută de lire scrie: „Stirley & Co.” şi data de astăzi. Şi vrei să spui că ai avut ani de zile la tine banii aceştia?

— Data trebuie să fie greşită. Nu este însemnată cea adevărată; aţi luat cifra trei drept cifra cinci.

— Aş! Banii ăştia au fost obţinuţi astăzi, în schimbul pepitelor. Sunt ai noştri.

— Protestez! strigă Marlay, încercând zadarnic să se smulgă din strânsoarea celor doi.

— N-o să-ţi ajute la nimic, băieţel. Acum, îţi voi pune o întrebare hotărâtoare: Ce eşti dispus să faci? vrei să te înapoiezi în Sudlandia, sub supravegherea noastră, sau preferi să te aducem înaintea şerifului care te va judeca?

— Sunt un om liber aici!

— Îţi voi dovedi contrariul. Duceţi-vă şi aduceţi un poliţist!

Bill plecă. Dar, când ajunse la uşă, Marlay îi strigă:

— Staţi, staţi! Văd că trebuie să mă supun. Însă cer ca nici aici şi nici în ţară să nu fiu dus în faţa judecătorului.

— Îţi vom îndeplini dorinţa, dacă ne vom convinge că răspunzi cinstit.

— Ce vreţi să mai ştiţi?

— Cum poţi să mai întrebi?! sări Fred. Vreau să ştiu unde este fratele meu Theodor, fostul tău stăpân.

— Nu ştiu.

Fred fu atât de uluit de aceste cuvinte, încât nu fu în stare să-i răspundă nimic. Apoi îşi reveni şi spuse:

— Vrei să ne prosteşti, netrebnicule? Ai scris doar din Kingston familiei mele că fratele meu te-a oprit să destăinuieşti locul unde se află. Era, fără îndoială, o minciună neruşinată. Prin urmare, vorbeşte! Unde-i fratele meu? Vorbeşte, sau te sugrum!

— Chiar dacă m-aţi linşa, tot n-aş fi în stare să vă dau vreo lămurire.

— Fratele meu este în America?

— Nu, am venit încoace fără el.

— Când l-ai văzut pentru ultima dată?

— La castelul Himmelstein, în faţa izvorului.

— Şi după aceea?

— Lăsaţi-mă să vă vorbesc! Vă voi relata sincer totul, aşa cum ştiu că s-au petrecut lucrurile. Printr-o scrisoare, stăpânul meu a fost rugat de „contele zănatic” să vină la castelul Himmelstein, ca să pună capăt vrajbei care-i dezbinase. Fratele dumneavoastră a răspuns acestei invitaţii şi eu l-am însoţit. Am sosit acolo, domnul von Gollwitz a fost întâmpinat de conte şi condus în castel. Eu nu l-am mai văzut. În ziua următoare, contele a trimis după mine şi m-a întrebat dacă aş dori să închei o afacere bună. I-am răspuns afirmativ. Atunci, mi-a făcut propunerea să emigrez în America şi să trimit de acolo scrisoarea pe care a primit-o mai târziu familia von Gollwitz. Mi-a oferit o sumă atât de mare, încât am fost ademenit de strălucirea banilor şi i-am primit propunerea.

— Şi n-ai întrebat despre stăpânul tău?

— Ba da; însă nu mi-a răspuns nimic. Trebuia să plec în aceeaşi zi, şi de atunci n-am mai auzit niciodată de domnul Theodor von Gollwitz.

— De data aceasta se pare că spui adevărul, cu toate că nu prea aş vrea să-ţi dau crezare. Socoteşti că duelul a avut loc, sau nu?

— Cred că nu.

— De ce?

— Înainte de a pleca, am stat o oră întreagă de vorbă cu Geissler, intendentul castelului, şi l-am întrebat despre stăpânul meu şi despre sfârşitul duelului. Intendentul a râs batjocoritor şi mi-a răspuns că stăpânul lui are un mijloc sigur, cu ajutorul căruia să-şi facă duşmanii nevătămători, fără să se bată cu ei în duel.

— Cunoşti mijlocul acela?

— Nu, nu i-am cerut să mi-l spună.

— Crezi că l-a ucis mişeleşte?

— Nu, nu-l cred pe „contele zănatic” în stare de un omor; e prea laş. Mai curând cred că l-a făcut să dispară singur printr-un mijloc oarecare.

Fred măsură de câteva ori odaia, în lung şi în lat. Apoi, se opri în faţa lui Marlay:

— Dar mis Ella unde a rămas? Marlay rămase uimit:

— Şi ea a dispărut? Despre asta nu ştiu nimic. Îmi închipuiam că va deveni iubita contelui.

— În tot cazul, de-atunci am pierdut-o din vedere.

— E foarte ciudat! Cu toate acestea, este cu putinţă să-i fi cumpărat şi ei tăcerea.

— Şi ceea ce mi-ai istorisit acum este adevărul adevărat?

— Da. Jur pe fericirea mea, că am spus tot ce ştiu.

— Te cred. De fapt, acum nu mai avem nimic de răfuit. Ţi-am mai spus doar că n-avem nimic cu tine. Îţi dăm drumul, fiindcă prezenţa ta nu ne mai poate fi de nici un folos. Dar trebuie să fim siguri că nu ne vei trăda, aşa că te vom lua cu noi. Îţi făgăduiesc că nu ţi se va întâmpla nici un rău şi că-ţi vom da drumul îndată ce ne vom fi ajuns ţinta pe care o urmărim. Dar dacă vei face o încercare cât de mică spre a fugi de noi, eşti pierdut; să ţii minte asta!

Cei trei îl luară cu ei jos, în odaia cea mare a hanului. Abia intrară, şi de la o masă îndepărtată se ridică un bărbat, ale cărui haine rupte trădau pe căutătorul de aur. Apropiindu-se, îşi puse mâna grea pe umărul lui Marlay.

— Ah, nu cumva mă înşel? Parcă ne-am mai văzut, hai?

Marlay se învineţi. Nu mai încăpea îndoială, cunoştea pe căutătorul de aur.

— Ne-am mai văzut? răspunse. Zău că nu-mi amintesc deloc!

— Nu? *Well*, atunci îţi voi ajuta să-ţi aduci aminte. Will, ia ridică-te şi vino să vezi mutra asta drăcească!

Cel chemat şezuse cu el la aceeaşi masă. Se apropie. Era

un bărbat înalt, cu umeri laţi, care părea să fie foarte puternic.

— Îl cunosc, răspunse.

— Prin urmare, crezi că el este?

— Desigur!

— Frumos! Domnilor, vreţi să fiţi buni şi să-mi daţi ascultare? Omul acesta, continuă el, este un *bushheader*, care a plecat la comanşi, fiindcă nu se mai simţea în siguranţă printre vânătorii albi. Ne-a luat, mie şi acestui camarad, câţiva tovarăşi foarte pricepuţi şi cumsecade. Spuneţi-mi, gentlemeni, ce i se cuvine pentru o asemenea ispravă?

— Un glonte… frânghia…! se auziră strigând furios câteva glasuri.

— *Well*, o astfel de pedeapsă i se cuvine! Dar spuneţi-mi: merită un asemenea fleac să ajungem la judecător?

— Nu, să-şi primească pe loc pedeapsa!

Dându-şi seama de primejdia ce-l ameninţă, Marlay încercă să scape, atacând:

— Nu sunt eu acela despre care vorbeşte! strigă. Omul acesta mă confundă cu altul.

— Oho, tinere! îl potoli Will; te cunoaştem doar atât de bine!

— Atunci, prindeţi-mă!

Rostind aceste cuvinte, Marlay se întoarse şi sări spre ieşire. Dar Will îl ajunse repede, îl înhaţă de guler şi-l ţinu zdravăn.

— Stai omule! Ştii că ne pricepem să prindem!

— Şi tot nu mă vei putea judeca!

În mâna lui Marlay străluci un cuţit, gata să lovească.

— Aşa? Ai de gând să mă loveşti, băiete? Atunci, n-ai decât să te duci dracului!

Căutătorul de aur îşi scoase cu iuţeala fulgerului revolverul şi, înainte ca Marlay să fi reuşit să împlânte cuţitul în el, îi

trase un glonte şi-l doborî.

— Gentlemeni, cred că aţi văzut că a scos cuţitul şi a vrut să mă lovească.

— Am văzut! răsună într-un glas răspunsul celor aflaţi în cârciumă.

— Prin urmare, îmi puteţi fi martori că m-am aflat în legitimă apărare?

— Da, suntem martori.

— *Well!* Atunci, cârmaciul să ridice de aici cadavrul şi să-l ducă unde-i place! Era un tâlhar şi un ucigaş şi şi-a primit pedeapsa ce i se cuvenea.

Cel împuşcat fu scos din odaie, în timp ce făptaşul putea fi încredinţat că isprava lui nu-i va atrage nici un fel de neajuns. Fred din Texas şi ai lui nu se amestecară deloc în cele întâmplate; totuşi, el nu-şi putu stăpâni gândurile:

— Acum am scăpat de el, cu toate că pe altă cale decât aceea la care ne aşteptam! În tot cazul, n-am fi avut decât neajunsuri din pricina lui.

— Oare gazda ne va preda cufărul lui? întrebă Bill.

— Cine o să mai stea să ne întrebe? Cufărul este al nostru şi tare aş vrea să-l văd pe cel care s-ar încumeta să ni-l ceară. De altminteri, pică tocmai la timp, fiindcă avem acum mijlocul să ne înţolim puţin şi să lepădăm hainele astea jerpelite. Prin urmare, să punem întâi pepitele la adăpost şi după aceea ne înapoiem la noii noştri cunoscuţi.

După câteva minute, mica societate era iarăşi adunată în odăiţa de dindărătul cârciumii. Fred istorisi ceea ce se întâmplase şi cei doi marinari îl ascultară cu luare-aminte. Când vânătorul îşi sfârşi povestirea, cârmaciul trânti un pumn zdravăn în masă, făcând paharele să se clatine, şi spuse:

— Sfinte Marte! Pepitele vin într-adevăr la vreme. Ştiţi, master, ce aveţi acum de făcut? Închiriaţi, ori cumpăraţi un iaht sau ceva asemănător, vă îmbarcaţi şi porniţi numaidecât!

— Să mă îmbarc şi să pornesc? Încotro?

— Ei, unde vreţi să porniţi, dacă nu spre insula fratelui dumneavoastră, ca să ridicaţi comoara ce vă aşteaptă? Ah, am uitat! Nu ştiţi nimic din ce ar trebui să ştiţi! Citiţi repede dar atent jurnalul fratelui dumneavoastră şi veţi afla în ce ape vă scăldaţi. Celorlalţi domni însă le fac propunerea să ridicăm ancora şi să dăm o raită prin oraş. Cred că între timp master Gollwitz nu ne va duce dorul şi nu se va plictisi...

Seara, când cei patru, cărora li se alăturase şi apaşul, se întoarseră la han, găsiră pe Fred cu obrajii încinşi şi ochii strălucitori, stând încă aplecat deasupra jurnalului cu însemnări. Tocmai atunci începuse să-l recitească. Când îşi văzu prietenii intrând în odaie, se ridică şi se îndreptă spre Sandford, vădind o nemărginită bucurie.

— Bill, bătrânul meu prieten, n-am mai trăit nicicând o zi ca cea de azi. Am pornit la drum ca să caut pe Theodor, şi nu numai că am dat de urma lui, dar am aflat şi pe aceea a fratelui meu mai mare, dispărut de atâta vreme. Ah, Bill, s-ar cuveni să plâng şi să râd în acelaşi timp, atâta bucurie, dar şi atâta mâhnire produc asupra mea rândurile fratelui meu! Iar vouă, şi întorcându-se spre cei doi marinari de pe „Tigrul” le strânse mâinile, vă datorez în cea mai mare parte fericirea mea de astăzi. Lăsaţi-mă să vă mulţumesc, deocamdată, strângându-vă mâinile! Să dea Dumnezeu să vă pot mulţumi şi altfel, cât mai curând!

Cârmaciul, care avea o statură de uriaş, dar a cărui fire era asemenea cu a unui copil, îşi şterse lacrimile ce-i umpluseră ochii. Cu toate acestea, însă, în clipa următoare, se păru că se ruşinează de slăbiciunea sa, aşa că spuse cu obişnuitul lui aer serios:

— Sfinte Marte! N-aveţi de ce să ne mulţumiţi! Noi n-am făcut nimic altceva decât ceea ce era de aşteptat din partea unor oameni cinstiţi. Prin urmare, făceţi-ne plăcerea, mie şi lui Karavey, şi nu mai pomeniţi de nici un fel de mulţumire! Spuneţi-ne mai bine cum am putea ieşi din văgăuna asta, pe

care oamenii de pe aici o numesc San Francisco.

— Cum vom ieşi? Aşa cum aţi propus adineauri.

— Prin urmare, închiriem un vapor?

— Nu, îl cumpărăm. În felul acesta, putem dispune de el cu mai multă libertate. Şi apoi, proprietarul unui vapor închiriat s-ar învoi cu greu la o călătorie în locurile acelea îndepărtate. Lucrul cel mai de seamă este să mai găsim comoara pe insulă.

— Şi de ce n-ar mai fi acolo?

— Gândiţi-vă la Natter care, dacă v-am înţeles bine, cunoaşte situaţia insulei şi ascunzătoarea.

— Mă gândesc destul de des la ticălosul acela. Dar el nu cunoaşte cifra.

— Ah, dacă-i şiret, poate s-o afle foarte uşor!

— În ce mod? Fratele dumneavoastră susţine în însemnări că e cu neputinţă de aflat numărul.

— Fratele meu n-a ştiut, însă, că între timp s-a schimbat situaţia familiei mele. N-am vreme acum să vă lămuresc, astfel că vă voi povesti totul mai târziu. Oricum, familia Gollwitz nu mai are nici un motiv să învăluie în taină acest număr, după ce întreaga chestiune în legătură cu el a luat o întorsătură atât de bună.

— Sfinte Marte! Aşa stau lucrurile? Atunci e neapărat nevoie de cea mai mare grabă.

— Spune-mi, cârmaciule: câtă vreme a trecut de când ai jurnalul cu însemnări?

Uriaşul se gândi câteva clipe şi răspunse:

— Trei luni.

— Cum? Atât de mult? Nu crezi că Natter a întrebuinţat cu folos toată vremea aceasta?

— Cred că da, Sfinte Marte! Când mă gândesc că diavolul acela ar fi în stare să ne-o fi luat înainte!

— Aşa-i! Ce ne facem în cazul când presupunerea noastră e întemeiată? Adică, ne mai rămâne ceva de făcut, dacă el şi-a

cumpărat sau şi-a închiriat un vapor şi a şi pornit spre insulă? Doar nu-i lipsesc mijloacele: are perlele fratelui meu.

Cuvintele lui Fred îl puneau din ce în ce mai mult pe gânduri pe cârmaci. Când Fred sfârşi de vorbit, cârmaciul sări:

— Mister Gollwitz, luaţi-vă pălăria şi veniţi cu mine!

— Încotro?

— Spre port, ca să cumpărăm un vapor!

— Nu vă pripiţi! râse Gollwitz. Ne trebuie doar şi un căpitan.

— S-a găsit. Eu voi fi căpitanul.

— Vă pricepeţi?

— Cred că da, drace!

— Şi marinari?

— Îi găsim lesne.

— Ne vor trăda.

— Aş! Angajăm chinezi. Sunt muncitori, şi se bucură când li se iveşte prilejul să se înapoieze în împărăţia cerească. Lăsaţi asta pe seama mea!

— Merinde?

— Ne trebuie, fireşte; de asemenea avem nevoie şi de praf de puşcă, fiindcă e bine să fim pregătiţi pentru orice întâmplare.

— Dar cel mai de seamă este vaporul, şi preţul lui va fi uriaş.

— Nu chiar atât de mare cum vă închipuiţi. Aici se găsesc totdeauna vapoare de vânzare şi sunt încredinţat că ne vom putea alege unul bun şi care să nu ne coste mult.

— Cât credeţi că o să coste?

— Preţul e în legătură cu numărul vaselor ce sunt de vânzare. Câţi inşi veţi fi?

— Numai doi: Bill Sandford şi cu mine.

— Atunci, e de ajuns un iaht sau o corabie mică, prevăzută cu pânze care să-i asigure un mers lesnicios. Cu douăzeci de

mii de dolari puteţi face toată treaba. Vreţi să vă apucaţi de lucru?

— Fireşte! Ceea ce este îngropat pe insulă nu-mi aparţine numai mie, ci întregii mele familii, astfel că nu mă pot gândi numai la mine. Şi apoi, este vorba de moştenirea fratelui meu, care-mi va fi sfântă, chiar dacă n-aş găsi pe insulă decât o comoară neînsemnată. Prin urmare, să mergem!

După câteva minute, cei cinci bărbaţi, care se întâlniseră şi se întovărăşiseră într-un mod atât de neobişnuit, păşiră spre port, şi după vreun sfert de oră se înapoiară. Cumpăraseră un iaht ce suferise oarecare stricăciuni şi urma să fie reparat. Din pricina aceasta, preţul fusese destul de avantajos şi Fred se grăbise să-l plătească. După aprecierea celor doi marinari, în cel mult o săptămână se puteau termina toate reparaţiile necesare.

Când mica trupă se înapoie la hotel, Fred se adresă indianului.

— Câtă vreme va zăbovi căpetenia apaşilor în ţara asta?

— Nu va pleca de aici mai înainte ca fraţii lui albi să fi pornit pe apa cea mare cu „kann-ul lor cel uriaş”, răspunse. Inciu-Ciuna îşi iubeşte prietenii şi va rămâne cu ei, până când ei se vor despărţi de el.

De acum înainte, cei doi marinari îşi petrecură toată vremea pe iaht, ca să supravegheze pe lucrătorii care făceau reparaţiile. Se aduseră pe bord merinde din belşug şi Fred avu grijă să cumpere şi diferite arme, în afară de cele pe care le aveau. Călătoria printre insulele marelui Ocean era destul de primejdioasă. De aceea, se cumpărară câteva hărţi bune şi toate instrumentele nautice trebuincioase. Cu acest prilej, cârmaciul Schubert îşi dovedi în chip foarte limpede însuşirile de conducător de vas.

În sfârşit, se apropie şi ziua călătoriei. Marinarii chinezi ce fuseseră angajaţi se aflau pe bordul vasului. După ce se îndepliniră toate formalităţile poliţieneşti, Inciu-Ciuna se

îndreptă spre Fred şi spre Sandford:

— Fraţii mei se duc spre vest, iar căpetenia apaşilor se va înapoia la colibele tribului său. Fraţii lui se vor gândi oare la el, din când în când?

— Nu te vom uita niciodată! răspunseră amândoi, cu sinceritate.

— Şi Inciu-Ciuna îşi va aminti mereu de ei. Acum vrea să plece. Marele Spirit să ajute fraţilor mei albi să-şi vadă curând ţara, în care vor găsi wigwamurile poporului lor! Inciu-Ciuna va aprinde multe lulele şi le va închina zeilor, ca să-i ocrotească fraţii!

Cu aceste cuvinte, se despărţi de ei. Iahtul ridică ancora, îşi întinse pânzele şi ieşi din rada portului, ca să se îndrepte spre Insula giuvaierurilor, ale cărei bogăţii urmau să fie scoase din adâncul pământului.

11. Comoara maharajahului

Un cer senin se întindea deasupra mării şi a plajei, pe care şedeau mai mulţi inşi în faţa unei colibe: după îmbrăcămintea lor, oamenii aceştia erau marinari; îşi aprinseseră focul, spre a-şi pregăti mâncarea de prânz. Dincolo, pe marea care-şi izbea valurile spumoase de şirul de stânci ce ocrotesc plaja, se afla ancorată corabia ce-i adusese până aici; era o corabie cu două catarguri, construită solid. Iar barca lunguiaţă, de care se folosiseră spre a veni pe uscat, zăcea jumătate în apă şi jumătate pe plajă; aici, apa era nemişcată, spre deosebire de aceea a valurilor furioase ce se izbeau de stânci, de parcă nu trăise nicicând o vijelie care s-o răscolească până în adâncuri.

Acum, convorbirea marinarilor de pe plajă lâncezea. Subiectul convorbirii lor părea să fi fost coliba, pentru că ochii lor erau aţintiţi cu o teamă amestecată cu oarecare curiozitate asupra construcţiei simple, care făcea impresia că a fost locuită de curând.

— *Damn!* întrerupse tăcerea unul dintre ei, a cărui îmbrăcăminte îl recomanda drept cârmaciul vaporului. Sunt gata să îndur orice fel de chin, dacă nu-i vorba de povestea ciudată despre care am auzit cândva. Ce spuneţi domnule căpitan?

Cel întrebat, al cărui chip trăda de la o sută de paşi pe yankeu, răspunse:

— *Well*, şi mie mi se pare foarte ciudată toată întâmplarea asta, dar n-are nici un rost să mă amestec. Master plăteşte bine, astfel că restul nu ne priveşte deloc.

— Aşa e, căpitane! Dar fiul mamei mele tot nu se poate stăpâni de a înţelege ce anume se află la mijloc. Nu-mi vine în nici un caz să cred că acest mister Méricourt a închiriat corabia noastră numai spre a face o plimbare prin apele acestea afurisite, în care ţi se pare că eşti o scrumbie rătăcită care nu mai ştie pe unde s-o ia, ca să-şi ajungă camaradele.

— O plimbare? Nici nu mă gândesc la una ca asta. V-a lămurit doar, aşa cum m-a lămurit şi pe mine, că este un botanist, care a trăit câtva timp pe această insulă, împreună cu servitorul său, malaiezul, şi s-a întors acum, ca să-şi ridice plantele adunate şi să le ducă în patrie.

— Şi-l credeţi, căpitane? întrebă cârmaciul pe un ton ce vădea îndoială. Într-un asemenea caz, n-ar fi avut nevoie să-şi învăluie călătoria în taină. Care om chibzuit, chiar dacă e un botanist cum spuneţi dumneavoastră, îşi va ascunde la atâta depărtare de locuinţa sa nişte lucruri, de care nu s-ar sinchisi nici măcar un biet rac! Nu, călătoria aceasta urmăreşte altă ţintă.

— Ce ar putea urmări?

— Nici eu nu mă pot dumiri. Oricum, însă nu cred nici un-cuvânt despre botanist şi servitorul său. Ştiţi ce am găsit în colibă, căpitane?

— Nu mă faceţi să-mi frământ mintea gândindu-mă, ci deşertaţi-vă sacul cu noutăţi! Ştiţi doar că am avut atâtea treburi, încât nu mi-a rămas vreme să mă sinchisesc şi de o amărâtă de colibă.

— Ei bine, am scos dintr-o ladă diferite piese de îmbrăcăminte, care n-au putut aparţine decât unei femei.

— Ah!

— Da, şi îmbrăcămintea e făcută din cea mai fină mătase indiană, cum am văzut cândva prin bazarele din Bombay şi Calcutta. Şi una din cele două încăperi mici ale colibei, adică aceea aşezată la peretele ei de dindărăt n-a fost locuită decât de o femeie, căci e curată şi orânduită cu mult gust. Când o

priveşti, îţi face impresia că locuitorii colibei au plecat abia cu puţin mai înainte până aici, prin apropiere, să-şi viziteze vecinii.

— *Goddam*, ceea ce spui este într-adevăr ciudat! Trebuie s-o văd şi eu!

Yankeul se ridică şi intră în colibă. După câtva timp, se înapoie şi se aşeză iar lângă cârmaci.

— Ai dreptate, cârmaciule, master ne-a minţit când a vrut să ne facă să credem că a fost cândva aici, cu servitorul său. Toată orânduiala colibei arată că aici locuit un bărbat şi o femeie. Nu-i nici o urmă care să te convingă că a locuit şi un al treilea, un servitor.

— Atunci, şi povestea cu „botanistul” e o minciună. De ce s-a străduit să ne convingă să nu coborâm pe uscat, în timp ce el s-a grăbit să pornească, însoţit de servitor, ca să-şi ridice „plantele adunate”?

— Aşa e, cârmaciule; şi eu m-am gândit la asta! Desigur că s-a temut că vom găsi pe aici ceva care să ne ajute să-i descoperim taina. Ei, dar vom afla noi curând despre ce este vorba. La urma-urmelor, nu ne priveşte nimic din toată povestea, atâta vreme cât se poartă cinstit cu noi. Până acum aţi fost mulţumit de el, nu-i aşa?

— *Ai*, *ai*, căpitane, zâmbi cârmaciul. În privinţa aceasta nu mă pot plânge de acest mister Méricourt. Arvuna pe care ne-a dat-o la începutul călătoriei a fost de două ori mai mare decât se obişnuieşte şi ne-a făgăduit, în cazul când călătoria decurge în condiţii bune, că ne va răsplăti, acordându-ne o sumă de zece ori mai mare decât aceea pe care am stabilit-o. Trebuie să recunosc, e destul de darnic!

Rostind aceste cuvinte, îşi frecă bucuros mâinile, de parcă ar fi avut de pe acum în buzunare monezile de aur.

— Dar celălalt, malaiezul, urmă, acela-mi place şi mai puţin. Se străduieşte din răsputeri să se arate prietenos, dar e întocmai ca un rechin, care încearcă să-şi ascundă gândul,

atunci când vrea să se repeadă asupra unui om, ca să-l înghită. Are chipul obişnuit al unui ticălos vrednic de spânzurătoare şi tare n-aş vrea să-l întâlnesc, când aş fi singur; desigur, nu vreau să spun că mi-e teamă de el. Dar de fiecare dată când îl văd, am impresia că în clipa următoare mă voi trezi cu vârful rece al unui cuţit între coaste!

— Nu trebuie să vă sinchisiţi de malaiez! N-avem de-a face decât cu stăpânul lui, care s-a arătat mereu un gentleman desăvârşit. Până acum, sunt cât se poate de mulţumit de el. Şi n-aş avea nimic împotrivă, dacă am fi nevoiţi să rămânem câteva zile pe insula aceasta. Îţi spun drept, cârmaciule, după ce o lună întreagă n-am avut sub picioare decât scândurile corăbiei, e foarte nimerită şi chiar plăcută schimbarea şi mă bucur că pot să calc şi pe pământ tare... *Heavens*, ce-i asta?

Rostise înfricoşatul strigăt din pricina unei întâmplări neaşteptate, care-i dezminţi cuvintele rostite cu privire la trăinicia pământului. Se auzise într-adevăr un zgomot, asemănător scârţâitului unui ferăstrău care taie trunchiul unui arbore; în acelaşi timp, cei doi inşi avură impresia că le fuge pământul de sub picioare. Totul ţinu doar o secundă, dar această secundă fu de ajuns ca să schimbe priveliştea paşnică. Bravii marinari erau trântiţi la pământ, alcătuind o grămadă încâlcită de braţe şi picioare care se zbăteau. Nici căpitanul nu făcea excepţie.

Zdruncinătura pământului îl zvârlise pe spate, astfel că, stând cu picioarele întinse în aer, făcea o impresie care în alte împrejurări ar fi putut fi caraghioasă.

După câteva clipe însă căpitanul îşi dădu seama că poziţia în care se află l-ar putea lipsi de respectul ce i e cuvine din partea subalternilor săi şi fu cel dintâi care-şi regăsi cumpătul şi se ridică. Dar chipul său era alb, iar genunchii îi tremurau în mod vădit. După ce-şi reveniră în fire şi ceilalţi membri ai echipajului domni câteva clipe o linişte adâncă; chipurile tuturor erau palide. Fireşte, nu erau acolo decât oameni

curajoşi, care mai înfruntaseră cândva moartea; dar întâmplarea era atât de uluitoare, încât şi celui mai curajos dintre ei i se zbârlise pielea.

Cutremurul nu se repetă însă şi, după ce totul se linişti, dispăru şi spaima ce se întipărise pe feţele tuturor; după ce le veni sufletul la loc, marinarii începură să-şi exprime uimirea în diferite feluri.

— Mii de tunete! exclamă cârmaciul. Ce-a fost asta? Mi s-a părut că şed pe deschizătura unei punţi, care se prăbuşeşte deodată sub mine, rostogolindu-mă cu capul jos. Dacă n-a fost un cutremur, atunci nici eu nu mai sunt cârmaci. Ce credeţi, căpitane?

— Sunt cu totul de părerea dumitale, cârmaciule! Niciodată nu m-am simţit atât de rău ca adineauri, Într-un asemenea caz, sunt mai sigur de corabia mea cea veche, pe care, atâta vreme cât am sub picioare o scândură cât de subţire, mă ştiu în deplină siguranţă.

— Credeţi că se va repeta cutremurul?

— Cine ar putea să prevadă? Doar spiritele pământului v-ar putea răspunde la întrebare. Cine şi-ar fi închipuit că... *Egad!* Încep să mă dumiresc! Cârmaciule, îţi aduci aminte ce ni s-a spus când am pornit spre Kapstadt?

— Ni s-au spus o grămadă de lucruri, dar nu ştiu la ce anume vă gândiţi.

— Ni s-a vorbit despre cutremurele şi erupţiile vulcanice foarte numeroase, care au izbucnit anul acesta în Java. Localităţi întregi au fost zguduite şi au dispărut de pe urma cutremurelor.

— Ah! Acum îmi dau seama unde vreţi să ajungeţi. Vreţi să spuneţi că ar fi o legătură între cutremurul de adineauri şi erupţiile vulcanice de acolo?

— Nu numai că ar fi, sau s-ar putea să fie, ci sunt sigur că este o legătură directă! Aici, ne aflăm la aceeaşi latitudine cu Java.

— Dar depărtarea, căpitane, depărtarea?

— N-are nici o însemnătate. Nu putem şti cât de mult se întinde sub mare şirul de vulcani, al căror număr este foarte mare în Java. Cârmaciule, s-ar putea ca tocmai în clipa aceasta să ne aflăm pe craterul unui munte care varsă foc şi care s-ar putea deschide peste o clipă, ca să ne înghită.

— *Zounds!* Dacă gândiţi într-adevăr astfel, socotesc că n-ar fi nimerit să rămânem aici nici o clipă mai mult decât trebuie.

— Sunt cu totul de părerea dumitale. Să se ducă dracului toţi munţii care varsă foc! Cel mai furios uragan îmi este mai plăcut decât un cutremur viclean ca acela de adineauri. Uraganul îşi arată cel puţin faţa adevărată şi ştii ce ai de făcut şi cum să te aperi. Strângeţi-vă calabalâcurile, *boys!* Nu mai avem ce să căutăm pe insula aceasta drăcească; ne înapoiem pe vasul nostru!

Un spectator oarecare s-ar fi înveselit, văzând cu câtă plăcere se grăbiră marinarii să dea ascultare îndemnului rostit de căpitan. Adevăratul marinar nu se simte nicăieri mai bine ca pe vaporul său. Chiar dacă uneori, de pildă după o călătorie îndelungată, îşi pune, fără vrere piciorul pe pământ, se ţine de o sumedenie de fapte nebunatice, spre a se despăgubi de plăcerile pe care le-a jinduit zadarnic în timpul drumului. Dar nu trece mult şi porneşte într-o nouă călătorie, bucurându-se că-şi va putea petrece iarăşi vremea pe puntea unui vas şi că nările-i vor simţi iar adierea vântului. Atunci devine din nou un bărbat întreg, care se uită cu dispreţ la „ostaşii de pe uscat” şi toată stângăcia pe care o vădise pe uscat piere într-o clipă.

În timp ce marinarii aşezau barca lunguiaţă pe linia de plutire, privirea căpitanului se îndreptă întâmplător spre largul mării. În clipa următoare, chemă pe cârmaci.

— Cârmaciule, ia aruncă-ţi niţel ochii spre vest, la obiectul acela! Ce spui despre asta?

Cârmaciul dădu urmare îndemnului şi se uită în direcţia

indicată. Pe cerul senin, se zărea un norişor luminos, ce părea să aibă mărimea unei nuci. S-ar fi putut crede că este un punct oarecare, dar cârmaciul avea o experienţă destul de mare, ca să ştie că punctul acela era în stare să acopere în cel mai scurt timp întreaga nemărginire a cerului şi să-l scufunde în întuneric. Cercetă cu luare-aminte văzduhul şi căpătă o mină foarte îngrijorată.

— *Well*, căpitane, aveţi dreptate! Acolo se pregăteşte ceva, care o să ne dea mult de furcă. Cred că în cel mult o oră vom avea o furtună în toată puterea cuvântului.

— Furtună? Aş! Dacă ar fi numai atât! Mă tem că n-o să scăpăm atât de ieftin. Cunosc mai bine decât dumneata genul acesta de norişori şi aş fi în stare să pun orice rămăşag că peste foarte puţin timp vom fi nevoiţi să înfruntăm cel mai frumos taifun.

— *Heavens*, vă aşteptaţi la un taifun? Nu cumva greşiţi?

— Tare aş vrea să mă înşel! Dar nu umblu pentru primă dată prin apele astea, astfel că-mi dau seama ce spun. *Boys!* strigă spre marinarii săi care rămăseseră pe plajă, grăbiţi-vă; plecăm numaidecât! Vine taifunul, într-un sfert de oră trebuie să fim pe bordul corăbiei!

Cuvintele lui fură ascultate cu atâta repeziciune, încât toate lucrurile ce fuseseră aduse pe uscat fură cărate în barcă în timp de cinci minute. Marinarii se aşezară pe locurile lor, înşfăcară vâslele, aşteptându-şi superiorii. Înainte de a pune piciorul în barca salvatoare, cârmaciul rămase o clipă pe gânduri.

— Dar master şi cu servitorul său? întrebă. Ce o să se întâmple cu ei?

— Nu ne putem îngriji acum de ei. Sau aveţi cumva plăcerea să cercetaţi mai întâi toată insula, ca să-i găsiţi? Presupunând chiar că aţi izbuti să-l găsiţi, — ceea ce de altfel nu-i de crezut — se va scurge până atunci atâta vreme, încât corabia noastră se va sfărâma de zece ori de stâncile astea

afurisite. Nu, astăzi trebuie să-i lăsăm în voia sorţii!

— Dar master n-o să fie prea încântat dacă-l părăsim!

Căpitanul ridică din umeri:

— Ce pot să fac? E vorba într-adevăr de master şi-i recunosc drepturile, dar conducerea vasului mă priveşte pe mine, iar răspunderea pentru vasul meu şi pentru siguranţa echipajului este a mea, nu a lui. Dacă insula ar avea un port, ar fi altceva! Într-un asemenea caz, am putea aştepta în linişte orice fel de vijelie. Dar în situaţia în care ne aflăm, n-avem decât un singur mijloc de salvare: să pornim în largul mării.

— Dar dacă ei au şi plecat?

— Ei, dacă au plecat, îi vom întâlni şi-i vom putea lua cu noi — în cazul când vijelia ne va da răgazul trebuincios. Barca lor, după cum mi-am dat seama privind cu ocheanul, a fost legată pe coasta dinspre sud. Tot acolo duce şi drumul nostru, căci trebuie să trecem de insulă, înainte de venirea uraganului. Prin urmare, cârmaciule, nu mai staţi pe gânduri, urcaţi-vă repede! Taifunul nu prea are obiceiul să ceară voie, când îi dă prin gând să se dezlănţuie. Îndată ce scăpăm de vijelie, avem destulă vreme să-i căutăm pe cei doi.

Cârmaciul se supuse şi se urcă în barcă, iar ultimul care se aşeză fu căpitanul. Apoi, barca se depărtă de uscat şi, sub mişcarea braţelor vânjoase ale marinarilor, se îndepărtă spre stâncile de care se izbeau valurile furioase. Din câteva lovituri de vâsle, izbuti să se strecoare prin apele primejdioase, iar după vreo zece minute se apropie de corabie. Echipajul se urcă pe bord şi barca fu trasă numaidecât.

Nu era prea devreme. Cu toate că oamenii se grăbiseră de-ajuns, vijelia ce se apropia se arătă şi mai zorită decât ei. Norişorul cel neînsemnat se prefăcuse într-un perete de nori, care acoperise o treime din cer. Se şi vedeau „puişorii mamei Karey”, poreclă pe care o dau marinarii talazurilor scurte, ce se ivesc înaintea vijeliei. Ancora fu ridicată cu o grabă

înfrigurată, pânzele fură coborâte şi se lăsă întinsă numai pânza de care avea nevoie corabia ca să se poată supune cârmei. Corabia porni curând, — îndepărtându-se zorită de apropierea primejdioasă a insulei.

Cu câteva ore înainte de a se întâmpla pe coasta de vest a insulei cele povestite mai sus, se apropia dinspre răsărit un iaht, care era construit într-un mod neobişnuit pentru un astfel de vas. Ca să i se sporească uşurinţa mersului, i se adăugase încă un catarg.

Sub un cort înjghebat pe punte, şedeau doi inşi, care cercetau cu luare-aminte orizontul, cu ajutorul unui ochean; întrucât n-aveau decât un singur ochean, şi-l înmânau mereu şi priveau pe rând. Unul dintre ei avea o statură într-adevăr herculeană şi era îmbrăcat în portul obişnuit al vânătorilor din prerie. Celălalt, a cărui statură era mai mult măruntă, purta îmbrăcăminte europeană.

Marinarii, care se îndeletniceau cu diferite treburi şi cutreierau necontenit puntea, aveau cozi şi aparţineau cu toţii „Împărăţiei de mijloc”, dar aveau o înfăţişare destul de plăcută datorită îmbrăcămintei lor marinăreşti. Se părea de altfel că-şi cunosc foarte bine meseria, întrucât îndeplineau cu multă îndemânare poruncile ce li se dădeau, lăsând să se înţeleagă că au o experienţă îndelungată şi dovedeau că fuseseră aleşi cu toată grija.

Tocmai trecea pe dinaintea celor doi aşezaţi sub cort căpitanul, a cărui statură impunătoare nu era cu nimic mai prejos decât aceea a vânătorilor. Cel îmbrăcat în haine europene, care privise îndelung un punct spre vest, îşi puse deoparte ocheanul şi întrebă:

— Ei, căpitane, ce credeţi? Punctul acela spre care ne îndreptăm este sau nu este insula pe care o căutăm?

— N-am nici cea mai mică îndoială, domnule von Gollwitz, că e insula. Indicaţiile fratelui dumneavoastră cu privire la

longitudine sunt cât se poate de întemeiate, în privinţa latitudinii, s-a înşelat doar cu câteva minute, ceea ce n-are de altfel nici o însemnătate, întrucât pe o întindere de multe, foarte multe mile, nu se vede decât un singur punct, astfel că nu poate fi vorba de o greşeală. Aşteptaţi încă o oră, până ce ne vom apropia destul de coastă, ca s-o putem recunoaşte! Fratele dumneavoastră a descris-o doar atât de amănunţit, încât ne vom da numaidecât seama dacă este sau nu este insula spre care mergem.

— Dar despre vreme ce credeţi? Va mai ţine? Ar fi grozav de neplăcut dacă ne-ar juca vreo fastă tocmai acum, când suntem atât de apropiaţi de stâncă!

Căpitanul Schubert îşi ridică nasul în aer, de parcă voia să găsească răspunsul la întrebarea ce i se pusese, şi replică:

— Master, mi-aţi trezit o îngrijorare care mă frământă de multă vreme!

— Îngrijorare? De ce? Mergem doar destul de bine, cu toate că nu ne folosim de toate pânzele.

— Aveţi dreptate! Înaintăm destul de bine; dar mi-ar fi foarte plăcut dacă ne-am putea schimba direcţia. Faptul că o ţinem de opt zile spre nord şi numai spre nord îmi dă de gândit, mai ales din pricină că pe aici vânturile se schimbă foarte des.

— În cazul acesta, poate că ar fi fost nimerit să ne îndreptăm spre vreun port oarecare japonez şi să rămânem acolo câteva zile.

— Ca să ne dispară chinezii de pe bord, cu tot ce ar fi în stare să ia cu ei? Omul nu trebuie dus în ispită, mai ales dacă-i un chinez cu ochi oblici. Este adevărat, n-am de ce să mă plâng; ba aş putea să spun că sunt chiar foarte mulţumit de ei. Dar îmi cunosc oamenii: dacă s-ar vedea atât de aproape de ţara lor, n-ar lăsa să le scape prilejul de a ne părăsi pe furiş. Şi atunci, de unde mai găsim marinari în locul lor? Nu, master, e mai bună situaţia de acum, chiar dacă ne pomenim

cu câteva talazuri mari pe punte! E drept că nu-mi face prea multă plăcere să întâmpinăm o vijelie la latitudinea aceasta, dar sper că iahtul nostru va izbuti s-o înfrunte.

Rostind aceste cuvinte, căpitanul se îndepărtă, iar Fred îşi duse iar binoclul la ochi, ca să cerceteze din nou cu luare-aminte punctul care-i frământa gândurile şi de care se apropia încet, dar sigur. Deodată, Fred îşi apucă tovarăşul de braţ.

— Bill!

— Ce e, Fred?

— Dacă venim prea târziu, adică după ce a fost luată comoara?...

— Cine s-o ia?

— Natter.

— Ei aş! Nu cred! Dacă ţin seama de vremea ce s-a scurs între găsirea carnetului cu însemnări şi fuga lui Natter, socotesc că este cu neputinţă să se fi întâmplat un asemenea lucru. Ar fi trebuit să aibă într-adevăr un noroc neînchipuit de mare. N-ar fi putut să ne-o ia înainte, decât dacă a descoperit îndată după fuga de pe „Tigrul” un mijloc direct de comunicaţie şi dacă, imediat după sosirea în Sudlandia, şi-a ajuns ţinta urmărită şi a aflat numărul tainic. Recunoaşte, te rog, că o astfel de presupunere nu este întemeiată.

— Ai dreptate, Bill! Şi eu mi-am spus de câteva ori lucrul acesta. Numai că nu sunt în stare să scap de gândul la Natter, care mă chinuieşte neîncetat.

— E din pricina tulburării care te stăpâneşte.

— Nu sunt tulburat, Bill!

— N-o să izbuteşti să mă convingi de lucrul ăsta, râse Sandford. Aş vrea să cunosc pe orice alt om, care n-ar fi mai ameţit, dacă s-ar găsi în locul tău. Nu uita că vei fi stăpânul unei moşteniri de câteva milioane, fiindcă, după descrierea fratelui tău, e vorba de multe milioane. Tare aş vrea să ştiu dacă sângele n-ar curge în vinele oricui mai repede ca de

obicei!

— Admit că s-ar putea să ai dreptate că sunt tulburat. Dar îţi repet că nu mă pot stăpâni de a mă gândi neîncetat la acest Natter. Ce crezi că ar trebui să fac, în cazul când el a fost aici înaintea mea şi a curăţat ascunzătoarea?

— *Bounce!* Ce mai întrebi? Ne aşezăm într-o barcă, îl prindem şi-i luăm prada din mâini!

— Şi cum vei afla în ce direcţie s-a îndreptat?

— Lasă asta în grija mea! Presupunând că a fost pe aici, înseamnă că s-a folosit în orice caz de un vapor ca să vină încoace, astfel că tot ce avem de făcut mai întâi este să găsim repede acel vapor. Lucrul acesta nu mi se pare cu neputinţă, întrucât n-a zburat de aici, ci a mers pe apă. Dacă dăm de vapor, îl nimerim şi pe omul nostru. Doar nu va putea scăpa unor vânători iscusiţi cum suntem noi!

— Nu trebuie să te bizui pe mina, Bill.

— Pentru ce nu? întrebă mirat Sandford.

— Ai uitat povestea fratelui meu Theodor şi ceea ce am putut să aflăm în San Francisco? Am căutat atâta vreme zadarnic urmele fratelui meu, încât acum nu mă pot lua după alte urme, părăsind pe cele vechi. Nici atunci când e vorba de o comoară care preţuieşte atâtea milioane! Fratele meu mă preocupă înainte de orice — câtă vreme mai este încă în viaţă!

— *Egad*, în privinţa aceasta ai dreptate; trebuie să-ţi găseşti negreşit fratele. Iar eu, eu voi porni cu toată râvna în urmărirea lui Natter.

— Ai vrea într-adevăr să faci asta pentru mine? întrebă Fred, bucuros.

— Ce mă mai întrebi?! O dată ce m-am legat atât de zdravăn de tine şi-ţi nutresc atâta prietenie, nu te voi lăsa să te zbaţi singur, tocmai când ai nevoie de ajutorul meu. Asta ţi-o puteai închipui şi fără să ţi-o spun! Dar să nu vorbim despre putinţa de a ne despărţi. N-am ajuns încă atât de

departe. Spune-mi mai bine încotro ne vom îndrepta după ce vom sfârşi ceea ce avem de îndeplinit aici.

— Bineînţeles, spre Kota Radja.

— Spre Kota Radja? Ah, vrei să vizitezi mormântul fratelui tău?

— Nu numai atât; vreau să pun să i se dezgroape cadavrul şi să-l iau în ţară. Osemintele lui nu trebuie să se odihnească în pământ străin, ci în patria după care a tânjit dorul inimii sale.

— *Well*, eşti un om bun, Fred! Şi familia ta poate fi mândră de tine! Zău dacă n-aş vrea aproape să fiu în locul fratelui tău! Aş fi în stare să-mi dau tot aurul, dacă aş avea pe cineva care să ţină la mine aşa cum ţii tu la ai tăi. Dar după unul ca mine, n-o să verse nimeni vreo lacrimă!

— Bill, acum ai început tu să flecăreşti. Cine te opreşte să te laşi de toate şi să te odihneşti? Bill, dacă vrei să-mi faci într-adevăr o bucurie, o bucurie mare de tot, însoţeşte-mă în patria mea şi înjgheabă-ţi wigwamul lângă al meu! Şi nu-ţi va lipsi nici dragostea mea şi nici a familiei mele.

Sandford nu răspunse şi privi trist în depărtare. În viaţa fiecărui pribeag al Vestului există câte un punct dureros, de care nu se poate elibera şi care constituie de fapt îndemnul acestei neobosite pribegiri. Prin urmare şi viaţa lui Sandford trebuia să aibă „povestea” ei.

Convorbirea lâncezi şi cei doi îşi îndreptară întreaga luare-aminte asupra insulei, ale cărei contururi se recunoşteau din ce în ce mai bine. După vreo cinci minute, Fred puse deoparte ocheanul, scoţând un suspin de uşurare.

— Slavă Domnului! Este într-adevăr insula fratelui meu. Văd foarte bine crestătura adâncă şi verticală despre care povesteşte în carnetul cu însemnări. Şi începe să se zărească şi atolul de corali care înconjoară crestătura. Bill am ajuns la ţintă!

— *Well*, vreau să mă bucur şi eu. De fapt, s-ar cuveni să mă

laşi să mă uit şi eu o dată cu ocheanul; cred că mi-a venit de mult rândul.

Fără să mai stea pe gânduri, luă ocheanul din mâna prietenului său şi privi.

— *Well*, aşa e! spuse. Da, aşa mi-am închipuit şi eu această parte a insulei. Fred, îţi doresc noroc!

Gollwitz nu răspunse. Era năpădit de o adâncă tulburare, pe care încerca zadarnic să şi-o ascundă. În clipa aceea, căpitanul Schubert se îndreptă spre cei doi.

— Ei, domnule baron, întrebă Schubert zâmbind; am mers pe drumul cel bun, sau nu? Dar nu mai am nevoie să vă întreb, fiindcă mulţumirea vă e întipărită pe obraji. Aş vrea să spun acelaşi lucru despre mine.

— De ce? Nu cumva sunteţi nemulţumit? Ce ne împiedică să ne înfăptuim planul, pe care ni l-am făurit de atâta vreme? Plutim cât mai aproape de insulă, întindem pânzele astfel încât să oprim corabia, coborâm barca pe apă şi aducem comoara pe bord, făcând două-trei drumuri. Apoi, întindem toate pânzele şi ne luăm rămas-bun de la insulă.

— Stop! râse căpitanul. Vă cam pripiţi, zău! Se pare că nu vă gândiţi nici o clipă măcar la furtună, care ne-ar putea nărui toate planurile într-o clipă.

— Furtună? Credeţi într-adevăr că ne-am putea aştepta azi la vreo furtună?

— Da, asta vreau să spun. Trageţi puţin aer pe nări! Nu băgaţi nimic de seamă?

Fred se strădui să simtă altceva decât mirosul obişnuit al mării şi răspunse:

— Nu simt nimic.

— Dar dumneavoastră, mister Sandford?

Bill îşi încorda nările şi adulmecă aerul întocmai ca un câine de vânătoare, care a pierdut urma stăpânului său. Apoi, clătină din cap şi spuse:

— Cum vreţi să miroasă aerul? Oare aţi vrea să aibă miros

de trandafiri său de viorele? Nu simt nici un fel de miros, decât cel de apă, foarte multă apă.

— Ei, nu sunteţi marinari! Dar vă spun că în câteva ore vom avea o vijelie straşnică, aşa cum scrie la carte. Ar fi bine să ne grăbim, ca să sfârşim până atunci munca pe care urmează să ne-o îndeplinim pe uscat. N-aş vrea să port răspunderea, dacă lucrurile nu vor ieşi bine.

După un sfert de oră, iahtul se apropiase atât de mult de şirul de stânci, încât vuietul valurilor ce se izbeau de ele se auzea foarte limpede pe punte. Căpitanul porunci să se facă manevra de oprire a vasului, întrucât mai târziu ar fi fost o operaţie îndrăzneaţă, care ar fi putut pune corabia în primejdia de a se izbi de vreo stâncă ascunsă de suprafaţa lucioasă a apei. Nu era necesară o apropiere mai mare, întrucât din locul unde se afla corabia acum putea fi văzută foarte bine acea parte a coastei care cădea în mare şi avea o înfăţişare prăpăstioasă. Cu ajutorul ocheanului, era cu neputinţă să se deosebească pe deasupra apei lucioase vreo deschizătură în peretele stâncos şi vertical, adică gura canalului care trebuia străbătut spre a se ajunge la ascunzătoarea comorii. Depărtarea până la locul acela putea fi de cel mult două mile.

— *Heavens!* strigă uimit căpitanul, care cerceta cu ajutorul ocheanului semicercul ce-l constituiau stâncile în jurul coastei. N-am văzut încă nicăieri astfel de stânci, aşezate cu atâta regularitate. Cercul acesta se pare că a fost tras cu compasul. Sfinte Marte! Şi prin lanţul acesta s-o fi putând trece? Domnule von Gollwitz, dacă fratele dumneavoastră n-ar fi fost atât de sigur în însemnările lui, nici o putere din lume n-ar fi fost în stare să mă silească să încerc o străpungere a cercului de stânci, pe care numai dracul în persoană le-a orânduit aici. Prin urmare, trebuie să fie al cincisprezecelea vârf, dacă numărăm dinspre nord, — parcă aşa aţi spus? Să vedem!

Balduin Schubert îşi îndreptă ocheanul spre locul unde şirul de stânci pătrundea în coastă şi începu să numere numai vârfurile care se ridicau deasupra celorlalte şi erau mai ascuţite. Ajuns la vârful al cincisprezecelea, se opri şi privi locul cu cea mai mare luare-aminte. Apoi, lăsă deoparte ocheanul:

— Hm! Nu cred să fi numărat greşit, dar locul cuvenit nu se deosebeşte de celelalte, decât poate prin faptul că aici izbirea valurilor este mai însufleţită decât într-altă parte. Uitaţi-vă puţin cu ocheanul, domnule baron von Gollwitz, şi împărtăşiţi-mi părerea dumneavoastră!

Fred dădu ascultare îndemnului şi după o clipă răspunse:

— Aşa e, căpitane! Îndărătul acelei stânci, izbirea valurilor este într-adevăr mai puternică.

— Şi sunteţi convins că nu greşiţi deloc, şi că fratele dumneavoastră a vorbit despre stânca a cincisprezecea, nu despre alta?

— Da, căpitane; nu mă înşel.

— Bine, să încercăm operaţia, chiar cu riscul să înghiţim puţină apă sărată. *Boys*, pregătiţi barca!

După ce dădu echipajului această poruncă, se duse spre partea dreaptă a corăbiei şi vorbi câteva clipe, cu Karavey, care se afla la cârmă. Apoi, se întoarse la cei doi, care aşteptau coborârea bărcii pe mare. Se lăsă în apă şi scara vasului; căpitanul coborî, fiind urmat de Gollwitz şi Sandford. Nu luaseră cu ei nici un marinar, întrucât nu voiau să încredinţeze nimănui taina comorii. Schubert se aşeză la cârmă, iar ceilalţi doi înşfăcară vâslele. În clipa următoare, barca se îndepărtă de corabie şi se îndreptă spre şirul de stânci, în timp ce marinarii, proptiţi de frânghie, îşi priveau miraţi căpitanul şi stăpânii, neizbutind să-şi lămurească rostul acestei excursii primejdioase.

Până când ajunseră la stânci, cei trei nu schimbară nici un cuvânt, întrucât întreaga lor luare-aminte era concentrată

asupra conducerii chibzuite a bărcii. Dar după vreo zece minute, adică atunci când ajunseră în sfârşit în dreptul locului primejdios, căpitanul strigă:

— Acum, atenţie, domnilor — şi ţineţi-vă bine vâslele, ca să nu vă fie smulse din mâini! Peste o clipă, trecem cu bine, sau înghiţim apă!

Urmară câteva minute de concentrare, cu respiraţia înăbuşită; pe chipurile bărbaţilor din barcă se întipărise roşeaţa încordării. Din câteva puternice lovituri de vâslă, ajunseră lângă stânci; un val clocotitor îi aruncă în sus, ţinându-i o clipă în puterea lui, încât se părea că barca pluteşte în aer, şi-i repezi apoi în jos, în apa liniştită. Izbutiseră să străbată locul primejdios.

— Sfinte Marte! tună căpitanul, dând cârmei cuvenita întorsătură, astfel că barca se îndreptă spre canalul de care vorbiseră însemnările din carnet. N-a ieşit prea râu! Să sperăm că şi de acum înainte aţa se va desfăşura tot atât de repede şi de bine!

Ceilalţi nu răspunseră; dar ochii lor, în care străluceau bucuria şi mulţumirea, spuneau mai mult decât cuvintele.

Barca îşi continuă fără nici o greutate drumul pe apa liniştită şi, după câteva minute, călătorii fură învăluiţi de lumina amurgului: pătrunseseră în galerie. Din fericire, galeria era destul de largă, astfel că îngăduia folosirea vâslelor. Când lumina zilei ce pătrunsese până la un punct nu mai putu străbate întunericul ce se întindea înaintea lor, căpitanul opri şi aprinse o făclie, pe care o înţepeni în partea de dinainte a bărcii. Apoi, îşi reluă drumul, încet şi prevăzător.

Liniştea adâncă şi întunericul negru ca păcura nu-i impresiona câtuşi de puţin: fiecare dintre ei îşi păstra gândurile şi simţămintele şi nu se auzea nimic altceva decât freamătul undelor, pricinuit de scufundarea vâslelor în apă.

Înaintaseră poate vreo trei sute de metri în direcţia dreaptă, când auziră în pereţii ambelor părţi un zgomot

pătrunzător şi sinistru. Înspăimântaţi, vâslaşii îşi opriră lopeţile şi ciuliră urechile. Zgomotul de adineauri se auzi iar, mai puternic şi mai înfiorător. În acelaşi timp, lumina neliniştită a făcliei le amăgi privirea, înfăţişându-le o clătinare a pereţilor stâncoşi. Sau nu fusese o amăgire? Cu toate acestea, trebuie să se fi mişcat ceva, întrucât barca se legănă de câteva ori în sus şi în jos, de parcă ar fi fost scuturată de un val uşor.

Din pricina liniştii şi a întunericului, întâmplarea avusese un caracter neobişnuit de îngrozitor. Cei trei bărbaţi din barcă abia se încumetau să respire, aşteptând să se repete zgomotul sinistru. Aşteptară un minut, două, cinci. Dar nu se mai întâmplă nimic, astfel încât îşi redobândiră curând stăpânirea de sine.

— Sfinte Marte! rosti Schubert cu voce slabă, de parcă s-ar fi temut că, vorbind tare, ar fi fost în stare să trezească din nou zguduiturile care îi înfioraseră. Ce a fost asta? Am tras o spaimă nemaipomenită!

— Carnetul cu însemnări! Carnetul fratelui meu! răspunse von Gollwitz, cu un glas tot atât de uşor. L-aţi citit doar şi dumneavoastră. Nu vă amintiţi de rândurile în care arăta că, după părerea lui, insula şi-a dobândit forma actuală de pe urma unui cutremur?

— Un cutremur? Sfinte Marte! Asta mai lipsea! Să ştiţi că am să-l trec în cartea mea de bucate. Tare o să mă bucur când o să simt iar sub picioare puntea iahtului!

— Credeţi că ar trebui să ne întoarcem şi să încercăm altă dată? întrebă von Gollwitz, temându-se că va fi nevoit să se înapoieze, fără să-şi fi ajuns scopul pentru care venise.

— Ce vorbă-i asta? Nu m-am gândit la înapoiere. Nu, dacă ne este dat să fim îngropaţi de vii, s-ar putea să fie şi mâine un cutremur, tot atât de bine ca astăzi. Aşadar: desfăşurăm odgonul până la capăt! Înainte!

Barca porni iar; de data aceasta, însă, nu mai fu stânjenită

de nici o piedică, dar cei trei călători aveau să aibă altă surpriză, mult mai mare. Bucata de drum pe care o străbătuseră trebuie să fi fost mai lungă de un kilometru, iar locul unde se sfârşea canalul şi începeau treptele ce duceau în sus nu mai putea fi departe, potrivit indicaţiilor cuprinse în jurnal. De aceea, merseră mai încet şi cu mai multă băgare de seamă ca până acum; iar căpitanul, care şedea cu faţa spre direcţia în care înainta barca, încerca să scruteze întunericul, cu privirea încordă.

Deodată, se păru că un perete negru coboară în apă şi în acelaşi timp barca se izbi de ceva: ajunseseră la capătul drumului. În clipa ciocnirii se auzise un sunet, asemănător eu cel făcut de două lemne frecate între ele, şi atunci când Sandford, care şedea în partea de dinainte, se întoarse şi privi, nu-i veni să-şi creadă ochilor. În întuneric se întrezăreau contururile unei bărci, care stătea nemişcată, fiind înţepenită într-un fel oarecare de unul din pereţi, aşa cum îşi închipuia, căci nu-şi putea da bine seama, din pricina luminii neîndestulătoare, răspândite de făclie.

Această descoperire neaşteptată făcu pe Bill să scoată fără să vrea un ţipăt de surpriză. În clipa următoare, îşi recăpătă stăpânirea de sine:

— Tăcere, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vă mai mişcaţi! Nu suntem singuri aici!

Aceste cuvinte tulburară peste măsură pe cei doi tovarăşi ai săi.

— Ai înnebunit, Bill? Cine mai poate fi aici, afară de noi? întrebă Fred cu glas slab, dar oarecum răguşit din pricina tulburării.

— Nu ştiu. Dar văd o luntre, care pare să fie goală.

— O luntre? Parcă nu-mi vine să cred! A cui o fi?

— În tot cazul, a unor oameni care au ajuns înaintea noastră şi sunt pe undeva, pe aproape.

— Trebuie să fie Natter şi tovarăşii lui, dacă a încredinţat

cumva taina şi altora.

— O să vedem îndată cine este! Lucrul cel mai important este să ştim dacă au observat apropierea noastră.

— Ai dreptate. Să aşteptăm!

Timp de câteva minute, nu se auzi decât respiraţia greoaie a celor din barcă. Apoi, Fred spuse:

— S-ar putea să nu ne fi observat. Dar, dacă ne-au văzut totuşi, s-au retras undeva, ca să se năpustească pe neaşteptate asupra noastră. Ce facem?

Bill nu răspunse, ci înşfacă făclia şi sări în luntrea alăturată de barca lor, rămânând în ea câteva secunde şi răspândind lumina în toate direcţiile. Apoi, îşi strigă tovarăşii cu glas poruncitor:

— Veniţi încoace! Repede! Am făcut încă o descoperire. Dar legaţi bine barca de luntre, ca să nu pornească singură!

În timp ce Schubert îndeplinea îndemnul lui Bill, Fred sări în luntre, unde tovarăşul său îl întâmpină cu următoarele cuvinte:

— Ia uită-te, Fred! Aici... şi aici... şi colo...! Ce crezi că poate să fie în pachetele acestea de piele?

Într-adevăr, atât partea de dinainte, cât şi cea de dindărăt a luntrei erau pline cu pachete de piele, bine înfăşurate şi legate cu grijă, cu ajutorul unor frânghii groase. Văzându-le, Fred simţi că-i năvăleşte sângele în obraji, fiindcă nu mai încăpea îndoială că este vorba despre o parte din comoară, pe care mâini nechemate se încumetaseră s-o atingă şi s-o ia din locul unde fusese ascunsă.

Gândul acesta scoase din sărite pe Fred. Moştenirea fratelui său şi a scumpei lui Rabbadah, comoara de nepreţuit a maharajahului era ameninţată a fi jefuită de ticăloşi! Nu putea rămâne nepăsător în faţa unei asemenea primejdii. Uitând de prevederea, care era atât de trebuincioasă în astfel de clipe, strigă:

— Bill, repede, repede! Ticăloşii vor să prade cuibul!

Trebuie să le-o luăm înainte! Repede, repede!

Rostind zorit aceste cuvinte, smulse făclia din mâna prietenului său şi voi să sară spre treptele din stâncă, dar fu împiedicat la vreme de Bill, care-l înşfacă puternic de braţ şi-l trase în luntre.

— Opreşte-te, neprevăzătorule! şopti lui Fred. Vrei sa distrugi tot ce-am făcut? Nici nu ştii măcar câţi inşi vom avea de înfruntat. Vrei să te arunci orbeşte în braţele ticăloşilor?

Cuvintele prietenului îl treziră la realitate, îndemnându-l să-şi potolească avântul. Oftând, Fred îşi trecu mâna peste frunte, voind parcă să alunge un vis urât:

— Ai dreptate, Bill! Am fost pripit şi prost. Dacă ne grăbim, nu suntem în stare să ne ajungem ţinta, — îmi dau foarte bine seama. N-avem nici măcar arme, în fără de cuţite.

— Da, mormăi Bill, necăjit. Noi, chipurile oameni deştepţi, am săvârşit o neghiobie, care nu e îngăduită unor pribegi ai Vestului. Ne-am lăsat armele pe bord şi am plecat cu mâinile în buzunare. Acum, nu mai ştim cum s-o scoatem la capăt, cu toate că tot noi suntem vinovaţi!

— Ei, ce facem? îl zori Fred. Doar n-o să rămânem o veşnicie aici!

— Fireşte că nu. Cel mai nimerit lucru este să plece unul dintre noi în recunoaştere. Şi acesta voi fi eu, fiindcă în situaţia de acum nu cred în stare pe un oarecare Fred să aibă sângele rece şi chibzuinţă de care este neapărată nevoie.

Fred fu silit să se supună acestei hotărâri, cu toate că încercă să se împotrivească. Din spirit de prevedere, făclia fu stinsă, pentru ca lumina ei să nu le poată trăda prezenţa şi Sandford începu să se caţăre pe trepte. Bill se folosi de toată îndemânarea pe care o dobândise cutreierând Vestul Sălbatic, astfel că totul se petrecu în cea mai mare linişte.

Ceilalţi doi trebuiră să-şi pună răbdarea la grea încercare; mai ales Fred abia se putu stăpâni să rămână nemişcat şi să aştepte. I se păru că e o veşnicie de când a plecat Bill. Cu

toate acestea, nu trecură nici zece minute, când se auzi glasul tovarăşului său, ce se afla pe treapta de sus, la începutul gangului:

— Fred!

— În sfârşit, în sfârşit! Cum stau lucrurile, Bill?

— Cât se poate de bine!

— Unde sunt ticăloşii?

— Lângă mormânt. Trebuie să ne grăbim şi să ne năpustim asupra lor, atâta vreme cât mai sunt acolo. Nici nu bănuiesc că ne aflăm aici.

— I-ai văzut? Cine sunt?

— Nu mai întreba! Vino, dar umblă cu băgare de seamă! Iar căpitanul, care nu e obişnuit să meargă pe furiş, să-şi scoată neapărat cizmele! Trebuie să fim prevăzători şi să ne ferim de a face vreun zgomot cât de mic!

Schubert ascultă îndemnul lui Bill şi-şi lepădă cizmele. Apoi, Fred îl luă de braţ şi-l trase pe trepte, în capul cărora îi aştepta Sandford. Acesta îi întinse lui Fred mâna dreaptă, în timp ce cu stânga pipăia peretele. Formând astfel un lanţ, ei se grăbiră înainte, cu paşi neauziţi. După puţin timp, văzură în faţă o luminiţă slabă, care se mări imediat. Curând auziră şi voci, iar după încă vreo sută de paşi, culoarul se sfârşi: cavoul se afla în faţa lor şi le oferea o privelişte la care s-ar fi oprit să se uite, dacă n-ar fi fost obligaţi să se poarte cu maximă atenţie.

Într-o deschizătură din podea se vedea o făclie, a cărei strălucire nu ajungea până acolo unde se aflau ei, dar era suficientă pentru a lumina cât de cât încăperea. Pe partea stângă a peretelui se găsea un coşciug din scânduri grosolan îmbinate; printre scânduri nu se putea vedea nimic, fiindcă erau acoperite cu coroane veştejite şi uscate. Pe peretele de la căpătâiul coşciugului se vedea cioplită în piatră o cruce mare, al cărei contur se micşora şi se întindea fantomatic la lumina pâlpâindă a făcliei. Pe ambele părţi ale acestui

catafalc erau îngrămădite la perete un mare număr de pachete asemănătoare cu cele stivuite în barca de la gura canalului. La vederea acestora, Fred şi însoţitorii lui rămaseră înmărmuriţi. Bogăţia comorilor strânse aici părea a fi de două ori mai mare decât a celor din barcă.

Cu un sentiment de nedescris, Fred îşi lăsă ochii să se odihnească pe coşciugul care reprezentase sanctuarul sărmanului său frate dispărut. Şi trebui să facă un efort ca să-şi dezlipească privirea din acel loc şi să şi-o îndrepte acolo unde îi era tot mai insistent solicitată în acest moment: la cei doi bărbaţi care stăteau cu faţa spre coşciug, astfel încât trăsăturile lor erau uşor de desluşit. Aveau cuţitele în mână şi se ospătau dintr-o bucată mare de carne sărată şi o sticlă cu vin, aflată pe jos, în faţa lor. Ei mâncau cu poftă, ceea ce arăta că nu se simţeau deloc stingheriţi de locul în care se aflau, şi discutau atât de liber şi liniştiţi, de parcă s-ar fi găsit în hanul unui mare oraş.

Fred s-ar fi repezit imediat asupra celor doi, dar îşi înfrânse mânia şi-l întrebă încet pe Schubert, care se afla în spatele său:

— Ei, căpitane, îi cunoşti pe ticăloşii aceştia?

— Dacă îi cunosc? Asemenea feţe de corbi nu sunt uşor de uitat. Ei sunt Natter şi malaiezul.

— Aşa deci! Bineînţeles că aşa trebuie să fie, căci este aproape o minune că ei se află aici. Pungaşii aceştia au un noroc neruşinat.

— Pe Marte! Mă furnică palmele când îi văd pe amândoi. Să nu-i atacăm acum?

— Nu. Să mai aşteptăm puţin! Cei doi îşi spun ceva. Poate prindem şi noi un lucru de luat în seamă. În orice caz, rămâneţi aici, indiferent ce s-ar întâmpla, şi nu lăsaţi pe nimeni să treacă!

— *Well*, aşa se va face! Dacă-mi va cădea careva pe mână, va trebui să-şi numere coastele, dacă va ţine să le mai aibă

pe toate.

Aceste puţine fraze fură rostite în şoaptă în câteva secunde. Acum întreaga atenţie a lui Fred şi a însoţitorilor săi se îndreptă asupra celor doi bandiţi.

— Şi tu crezi, sahib, întrebă malaiezul, că marele cutremur dinainte nu se va mai repeta? Pe zeul Vişnu şi pe marea zeiţă Lakşmi, mi-e teamă că pământul se va deschide şi ne va îngropa în măruntaiele sale.

— Pfui! Parcă ai fi un copil pe care-l poţi speria uşor. Dacă insula a rezistat atâta vreme, n-o să se sfărâme chiar acum sau în zilele astea!

— Când mai venim aici?

— Noi? Tu rămâi mâine la bord. Am mai multă nevoie de tine acolo.

— Pentru ce?

— Asta poţi să te gândeşti şi singur! Sunt convins că, văzând aceste pachete atât de grele, căpitanul bricului nostru n-o să mai creadă nimic din poveştile cu „colecţiile”. Îl cred om cinstit, dar această situaţie poate face deja din cel mai onest om, cel mai mare pungaş. Cred că e mai bine să nu-l ducem în ispită. De aceea trebuie să rămâi la bord şi să ai grijă ca nimeni să nu vadă conţinutul pachetelor.

— Şi tu, sahib? crezi că vei termina fără ajutorul meu?

— De ce nu? Dacă ştiu intrarea, atunci misiunea mea nu mai este atât de grea. Va mai trebui să vin o dată sau cel mult de două ori, şi atâta tot. Adu-ţi aminte că şi răposatul Gollwitz a fost aici cu barca de mai multe ori.

— Dacă păţeşti ceva?

— Orice se poate întâmpla, vezi bine, dar n-am încotro. Sau crezi c-ar fi mai bine să-i dezvălui secretul căpitanului şi să luăm şi câţiva marinari?

— Nu cred că-i bine.

— Ei, vezi?! Atunci rămâne aşa: vin mâine şi încă o dată singur. Dacă merge bine, termin în două zile şi ne luăm adio

de la insulă.

— Şi apoi?

— Apoi? apoi navigam până la primul port, unde voi plăti oamenii. Iar la urmă noi dispărem cu prada.

— Unde, sahib?

— Acolo unde ne va plăcea mai mult.

— Şi eu? Mă vei ţine pe lângă tine?

— Cum poţi să întrebi aşa ceva? Am să-ţi spun deschis: eu nu dau două parale pe cinstea şi pe virtuţile tale. Dar pe mine, pe mine n-ai să mă înşeli niciodată, asta ştiu foarte bine. De aceea trebuie să rămâi lângă mine, atât timp cât nu vei voi să pleci în altă parte. Am nevoie de un slujitor care să-mi fie credincios şi care, în anumite condiţii, să nu se dea înapoi, dacă i-o cer, să plaseze bine o lovitură de cuţit, când altfel nu se poate; şi, de aceea, eşti omul potrivit. Dacă mă slujeşti cu credinţă, nu ţi se va întâmpla nimic. Doamne Dumnezeule! strigă el dintr-o dată, cu înflăcărare. Ce viaţă o să fie de-acum înainte! Omule, ştii tu de fapt ce înseamnă viaţă? Nu ştii, n-ai cum să ştii nimic; în sensul în care vorbesc eu, tu n-ai trăit nici o zi, nici o oră. Dar de acum înainte ai să afli şi tu ce plăceri îţi poate oferi viaţa.

Aruncă o privire ce se opri asupra coşciugului lui Rabbadah. Scoţând un rânjet scurt, nespus de batjocoritor, spuse mai departe:

— Ce-ar zice femeia de acolo, dacă ar vedea în mâinile cui a căzut moştenirea ei? Moştenirea ei, în schimbul căreia am putea cumpăra un regat, dacă am dori! Cred că s-ar întoarce în coşciug!

— Sahib, nu-ţi bate joc! îl îndemnă malaiezul cu seriozitate în glas. Cel puţin nu în acest loc, care mă înfricoşează şi unde m-am lăsat adus numai fiindcă ai ţinut tu. N-ar fi mai bine să plecăm acum? Am terminat de mâncat şi, deocamdată, nu mai avem ce căuta aici.

— Aha, te temi! râse Natter. Tare prost mai eşti! Femeia

aceea dinăuntru nu-ţi poate face nimic. E moartă — şi aşa rămâne. Şi celălalt e mort şi nu ne poate împiedica să intrăm în stăpânirea moştenirii. Pe toţi dracii, ar fi încântător de ştiut ce-ar spune, dacă ar fi aici şi...

— Ar spune că eşti cel mai mare ticălos din câţi se află pe pământ! răsună un glas îndărătul său, în timp ce o mână i se aşeză greu pe umăr. Era Fred, care nu se mai putuse stăpâni şi, trecând pe dinaintea lui Bill Sandford, păşise încet până în spatele lui Natter.

Îngrozit, acesta se întoarse şi privi cu ochii holbaţi chipul lui Fred, a cărui furie îl străpungea cu tăria unei răzbunări dumnezeieşti.

— Goli... Gollwitz! Hugo von Gollwitz! se bâlbâi. E cu neputinţă! Spiritul lui... da, trebuie să fie spiritul lui!

Cititorul îşi va aminti desigur că fraţii Gollwitz semănau foarte mult. Şi Schubert confundase la început, în San Francisco, pe Fred cu Hugo. Fireşte, trăsăturile lui Fred erau mai tinereşti decât cele ale mortului, pe care Natter nu le uitase, fiindcă-l privise atâta vreme. Dar barba pe care şi-o lăsase în Vest tovarăşul lui Sandford îl făcea să pară mai vârstnic. Şi apoi, slabul licărit al făcliei îi schimba mult înfăţişarea, pe lângă faptul că învăluia întreaga încăpere într-o atmosferă stăpânită parcă de năluci; astfel, e lesne de lămurit impresia lui Natter că s-a pomenit cu spiritul mortului.

Tot atât de înspăimântat ca şi Natter, dacă nu şi mai mult chiar, era tovarăşul său. Aflându-se în locul acela, care oricum îl nelinişte a într-o măsură neînchipuit de mare şi dând deodată cu ochii de chipul aceluia despre care vorbiseră puţin mai înainte, scoase un ţipăt îngrozit şi privi înmărmurit „stafia”. Cu toate acestea, după o clipă izbuti să-şi stăpânească tulburarea. Sări cu repeziciunea şi sprinteneala unui tigru peste Natter, care-i stătea în drum, şi alergă spre capătul gangului, ce ducea spre canal şi spre luntre, dar nimeri drept în braţele lui Bill, pe care nu avu putinţa să-l

zărească, din pricina întunericului ce domnea acolo. Acesta nu lăsă să-i scape un prilej ca acela, ci înşfacă atât de puternic de gât pe malaiez, încât îl făcu să scoată un oftat prelung, să-şi piardă cunoştinţa şi să se prăbuşească; apoi îl dete spre supraveghere lui Schubert.

În timp ce malaiezul era „scos din luptă” şi împiedicat să dispară, ceilalţi doi continuară să se măsoare cu ochi duşmănoşi. Dar, pe când Fred îl pândea cu cea mai mare luare-aminte, Natter părea amorţit. „Trebuie să fie spiritul lui”, strigase netrebnicul. Fred îi răspunse:

— Da, Natter, trebuie să fie spiritul lui, fiindcă ai spus tu însuţi că e mort şi nu te poate opri să-ţi însuşeşti moştenirea lui.

— Pe toţi dracii, îmi ştie numele, da, îmi ştie numele! Dar… de unde… de unde?

— Mai întrebi? Spiritele obişnuiesc doar să ştie mai multe decât oamenii care umblă pe pământ.

Aceste cuvinte rostite pe un ton batjocoritor dădură în sfârşit ticălosului prilejul să-şi vină în fire. Obrajii ce i se învineţiseră începură să-şi recapete roşeaţa şi înţepenirea trăsăturilor pieri după câteva clipe. Respirând adânc, îşi trecu mâna peste frunte, ca să-şi şteargă broboanele de năduşeală şi se uită apoi cu o privire cercetătoare la arătarea de dinaintea lui, care-l măsura dispreţuitor.

— Am fost nebun, că m-am lăsat îngrozit atât de uşor. Acela cu care v-am confundat e mort şi stafii nu există.

— În felul în care ai crezut adineauri, fireşte că nu există stafii. Ai dreptate în privinţa aceasta!

Natter nu mai şedea întins pe pământ; apariţia neaşteptată îl făcuse să sară în picioare. Acum, chipul lui vădi oarecare îndârjire:

— Dar cine sunteţi dumneavoastră, că vă încumetaţi să mă înfricoşaţi, şi cum aţi ajuns aici?

— N-ai nici un drept să mă întrebi. Mai curând aş avea eu

dreptul să-ţi cer socoteală că eşti aici, că tocmai tu eşti aici. Dar mă voi stăpâni şi te voi cruţa de întrebări şi răspunsuri, în afară de cele neapărat trebuincioase. Vrei să ştii cine sunt? Sunt fratele mai tânăr al aceluia pe care l-ai numit adineauri şi am venit să intru în stăpânirea moştenirii pe care a lăsat-o.

— Ei aş! Nu vă cred!

— Cum aş putea să mă aflu aici, dacă n-aş fi acela care sunt într-adevăr? Şi nu eşti tu cel care m-a confundat adineauri cu Hugo vom Gollwitz? De data aceasta eşti pierdut, Natter! Ţi s-a isprăvit rolul!

Auzindu-i cuvintele, celălalt tresări; totuşi, izbuti să se stăpânească numaidecât.

— Îmi pomeniţi pentru a doua oară numele. De unde mă cunoaşteţi?

— Ah, îţi cunosc mai multe nume: Méricourt, de pildă... sau... Johnson!

— Se poate! zâmbi batjocoritor Natter. S-ar părea că nu ştiţi că sunt sute de inşi care poartă numele Johnson.

— Ba ştiu. Dar dintre aceste câteva sute, mă gândesc numai la cel adevărat.

— Zău? Şi care-i acela? Nu mai vorbiţi pe ocolite, daţi-i drumu' odată!

— Nu te grăbi, nenişorule! Încetişor! Curiozitatea ta va fi satisfăcută foarte curând, chiar acum. Mă gândesc la acel Johnson, care a evadat de curând din insulele Andamane, unde-şi ispăşea o pedeapsă.

Lovitura-şi nimerise ţinta. Obrajii lui Natter se roşiră deodată. Înghiţind în sec de câteva ori, izbuti în cele din urmă să bolborosească, destul de greu:

— Nu vă înţeleg. Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că eşti Johnson care a fost primit cu deosebită căldură pe vasul nordlandez de război „Tigrul”, dar care nu s-a simţit prea bine şi a dispărut, împreună cu tovarăşul său de ticăloşii, având însă grijă să fure şi un

săculeţ cu perle, pe care-l ţinea căpitanul în păstrare.

Cuvintele acestea încredinţară pe Natter că Fred ştie totul, dar nu-şi putea lămuri în ce mod îi aflase isprăvile. Cu toate acestea, el nu era omul care să se socotească atât de repede înfrânt, mai ales că izbutise să-şi stăpânească spaima de la început. Zvârli o căutătură în jurul lui. Malaiezul plecase... fugise şi scăpase, se gândi. Bill şi căpitanul nu se zăreau, întrucât îndată după ce prinseseră pe malaiez rămăseseră ascunşi în gang, aşteptând în linişte desfăşurarea evenimentelor. Prin urmare, Natter era convins că n-are de înfruntat decât un singur ins, pe care-l va putea înlătura fără prea mare greutate.

— Domnule, nu ştiu cine vă dă dreptul să-mi vorbiţi în modul acesta. Vă voi dovedi îndată că nu sunt eu acela pe care-l credeţi. Vă arăt hârtiile şi...

— Stai! Scoate mâna din buzunar!

Natter văzu că potrivnicul său n-are nici o armă în mână. Faptul acesta îl încuraja. Râse batjocoritor şi, vârându-şi mâna în buzunar, răspunse:

— Nu, în loc să-mi scot mâna, mi-o voi vârî în buzunar! Aş ţine totuşi să ştiu...

Dar nu-şi putu sfârşi vorba; un pumn zdravăn al lui Gollwitz îl trânti la pământ.

— Foarte bine! Aşa! Loveşte pe ticălos! răsună din fundul gangului glasul lui Bill.

Apoi, Sandford se apropie şi spuse:

— Cred că i-ai făcut prea mare cinste stând atât de mult de vorbă cu el. Cu asemenea nemernici, nu se cade să vorbeşti altfel, decât cu pumnul sau cu cuţitul!

Şi căpitanul ieşi din ascunzătoare, târând după el pe malaiezul care nu-şi revenise încă în fire.

— Ce facem cu ei? întrebă. Nu-i putem omorî, fiindcă n-avem dreptul să-i pedepsim şi nici nu e bine să-i lăsăm să fugă, fiindcă ne-ar pricinui o sumedenie de neajunsuri.

— Asta e şi părerea mea, consimţi Fred. Cel mai însemnat lucru este să-l legăm întâi bine, ca să nu ne poată stingheri. Întrebuinţăm câteva frânghii cu care sunt legate pachetele şi avem siguranţa că nu ne scapă.

— Foarte bine! spuse Sandford. Mai întâi să vedem ce arme au, şi să le luăm.

Începând să le scotocească buzunarele, cei trei găsiră la fiecare prizonier câte un pistol şi un cuţit. Apoi, desfăcură patru pachete, ca să ia frânghiile. Când se tăiară frânghiile primului pachet şi se desfăcu învelitoarea de piele, încăperea fu parcă străbătută de un fulger, care orbi pe cei aflaţi în ea. Cu toate că Fred şi tovarăşii săi se aşteptau să vadă lucruri uimitoare, aşteptările le fură cu mult întrecute de ceea ce li se înfăţişă ochilor. Şi uluiala ce-i cuprinse deveni şi mai mare, pe măsură ce desfăcură celelalte pachete.

Erau acolo idoli împodobiţi cu cele mai costisitoare giuvaieruri, cu deosebire cei înfăţişând trinitatea indiană, pe Brahma creatorul, pe Vişnu sprijinitorul şi pe Siva distrugătorul; erau de văzut copii tot atât de scumpe după animalele zeificate în India, şerpi auriţi, în capetele cărora erau înfipte două smaralde şlefuite în locul ochilor, vaci, fireşte de o sută de ori mai mici, fiecare dintre ele înfăţişând o valoare de neînchipuit datorită vechimii lor. Cele mai multe imagini de animale întruchipau pe maimuţa Hanuman, zeificată cu ardoare în India. Erau apoi diferite obiecte folosite la slujba religioasă, lămpi, potire, sceptre de rugăciune — totul din aur strălucitor. Printre ele, ieşeau la iveală numeroase pungi, umplute cu diamante, smaralde şi rubine. Toate obiectele din pachete erau atât de strălucitoare, încât ar fi putut năuci şi pe cel mai chibzuit dintre oameni, deşi ele nu alcătuiau decât o parte din ceea ce avea să stăpânească von Gollwitz de acum înainte.

Fred fu ameţit de bogăţiile uriaşe ce se întindeau înaintea ochilor săi. Se strădui să rămână liniştit, dar nu izbuti. Era

năpădit parcă de friguri; glasul căpitanului îl trezi la realitate:

— Sfinte Marte! Zău dacă nu-mi stă mintea în loc! Nu, nu mi s-a oprit, ci a fugit; n-o mai am! Gollwitz, omule, prietene, ştiţi că aş fi în stare să vă ucid, ca să intru în locul dumneavoastră în stăpânirea acestor bogăţii? Dar ce tot flecăresc?! Ce neghiobii înşir?! Dumnezeu ştie că vă las toate astea şi altele pe deasupra. Dar trebuie să fug departe, să nu mai văd nimic, nimic; de nu, simt că înnebunesc, înnebunesc de-a binelea!

Rostind aceste cuvinte, bravul căpitan se întoarse şi se îndreptă spre pachetele din apropiere. Smulgând frânghiile pe care le tăiase Sandford, se aplecă şi legă zdravăn pe cei doi prizonieri, ce zăceau fără cunoştinţă.

Bill Sandford se simţi în aceeaşi stare neobişnuită şi tulburătoare, ca şi căpitanul. Şi el se smulse cu mare greutate de sub înrâurirea ameţitoare pe care o avură asupra lui giuvaierurile acelea costisitoare şi-şi dădu seama că astfel de bogăţii au o putere atât de uriaşă şi pot stârni dorinţe atât de chinuitoare, încât cel ce le-ar vedea nu s-ar da în lături de la nimic spre a şi le însuşi.

După ce Fred şi tovarăşii săi se încredinţară că nu vor mai fi stânjeniţi de prizonieri, aprinseră o altă făclie, în locul celei care se arsese. Între timp, Natter îşi reveni în fire. Deschise ochii şi voi să sară în picioare, dar fu împiedicat de strânsoarea frânghiilor. Apoi, zvârli o căutătură în jurul lui. Abia acum înţelese că Gollwitz nu fusese singur; recunoscu şi pe căpitan şi-şi dădu numaidecât seama de unde-i ştiuse von Gollwitz numele şi de unde cunoştea întâmplările de pe „Tigrul”. Totodată, băgă de seamă că nici tovarăşul său nu izbutise să scape, aşa cum îşi închipuise şi că, dimpotrivă, zăcea în apropiere, legat tot atât de bine ca şi el, şi zări şi pachetele desfăcute. Priveliştea aceasta îl turbă de-a binelea. Încercă să se ridice şi să-şi desfacă frânghiile, dar strădania-i fu zadarnică, fiindcă frânghiile-i pătrunseră şi mai adânc în

carne.

— Nu te osteni degeaba, nenişorule! râse căpitanul, care se afla lângă el. Frânghiile sunt tari; ţi le-am legat chiar eu şi pot să te asigur că niciodată în viaţa mea n-am făcut noduri mai zdravene ca astea pe care ţi le-am dăruit. Ţi-a fost scris, pesemne, ca de fiece dată când ţi se răstoarnă barca să fie un Schubert prin apropiere. Prin urmare, supune-te sorţii şi arată-te demn de ea!

Cuvintele acestea batjocoritoare sporiră furia celui legat, care răcni:

— Nu vă bucuraţi! Nu sunt chiar atât de singur şi fără ajutor, cum vi se pare. Şi apoi, nu-i deloc sigur că tocmai voi veţi fi cei care trebuie să intraţi în stăpânirea comorii!

— Ei aş! Nu te face de râs! Desigur că-mi închipui că n-aţi ajuns aici venind în zbor şi că vasul vostru e ancorat undeva, poate chiar lângă coasta de vest a acestei insule binecuvântate. Totuşi, e bine să ştii că nu ne sperii!

— Ai noştri vor veni să ne scape. Şi atunci, va fi vai de voi!

— Ei nu vor veni şi nu vă vor scăpa; nici nu ştiu măcar unde vă aflaţi.

— Ne vor căuta.

— N-au decât să vă caute oricât vor avea plăcere! Se pare că, e nevoie să-ţi spun că noi ţi-am ascultat convorbirea cu servitorul tău. Ştim bine cum aţi prostit pe căpitan şi că el habar n-are unde sunteţi şi ce trebăluiţi pe aici.

— Lua-v-ar dracu'! răcni Natter, mânios. Lăsaţi-mă în pace şi daţi-ne drumul! Nu v-am făcut nimic.

— Zău? Aţi vrut să furaţi o avere de peste o sută de milioane adevăratului ei proprietar — şi asta nu înseamnă nimic? Dar nu te supăra şi nu fii îngrijorat, cocoşelule! Nu numai că nu vrem să te păstrăm, dar n-am dori nici să te primim în dar. Îndată ce vom fi luat de aici toate obiectele care aparţin în chip neîndoios acestui om, te vei înapoia neapărat în... ţara ta; la... englezi... în insulele Andamane!

Natter nu mai răspunse. Cu toate că era chinuit de o nemărginită ciudă, nu-l părăsise isteţimea, care-l îndemna să-şi dea seama că nu poate aştepta de nicăieri un ajutor. Continuă să creadă că vrăjmaşii săi nu-şi vor însuşi comoara şi gândurile sale nu-i insuflau decât o dorinţă: să câştige timp!

Căpitanul îi întoarse spatele şi se îndreptă spre tovarăşii săi, care nu se puteau smulge farmecului obiectelor scânteietoare din pachete şi le cercetau pe rând, cuprinşi de o uimire din ce în ce mai mare.

— Ei, domnilor, le spuse pe un ton oarecum înveselit, vreau să sper că n-aveţi de gând să rămâneţi aici peste noapte. E vremea să ne gândim la înapoiere. Pe bordul iahtului nostru veţi avea mai mult timp să admiraţi frumuseţile astea!

Cei doi înţeleseră că Schubert are dreptate şi Gollwitz îl întrebă:

— Cum credeţi că vom putea căra pachetele, căpitane?

Acesta aruncă o privire cercetătoare asupra grămezii de pachete, ca să-şi chibzuiască răspunsul.

— Cred că vom putea duce toate pachetele care au rămas în două drumuri cu barca. O treime din muncă ne-a fost scutită de Natter. Socotesc că lucrul cel mai nimerit este să lăsăm aici până mâine dimineaţă toate pachetele şi să ducem întâi pe bord pe cele ce sunt la canal… Sfinte Marte! Am dat de bucluc!

Căpitanul se întrerupse, întrucât se auzise un zgomot, cu totul asemănător celui pe care-l face o sticlă în clipa când e destupată.

— Ce-i asta? întrebă Fred, speriat. Nu vi se pare că zgomotul vine din adâncurile pământului…?

— Aş! răspunse căpitanul. Zgomotul vine de pe bordul iahtului nostru, nu dinăuntrul pământului!

— Vă rog să mă lămuriţi.

— M-am înţeles la plecare cu Karavey ca, în cazul când

socoteşte că prezenţa noastră pe bord e trebuincioasă, să tragă două salve de tun. Staţi... aţi auzit? A bubuit a doua salvă.

Într-adevăr, răsunase acelaşi zgomot, ca şi înainte.

— Prieteni, nu mai putem întârzia nici o clipă. Afară s-a întâmplat ceva deosebit; altminteri, nu ne-ar fi înştiinţat Karavey să ne înapoiem. Urmaţi-mă! Să plecăm numaidecât.

Luă o făclie şi o aprinse de la aceea care ardea. Dar nu-l lăsă inima să plece, înainte de a-şi fi luat rămas-bun de la cei doi prizonieri.

— La revedere până mâine, ticăloşilor! Vă urez somn uşor şi plăcut! Dacă vă veţi plictisi însă şi veţi fi năpădiţi de dorul de lumea din afară — ceea ce nu cred, de altfel — vă sfătuiesc foarte sincer să vă stăpâniţi această dorinţă vinovată! Nu veţi putea scăpa de aici, chiar dacă aţi izbuti să vă rupeţi frânghiile cu care sunteţi legaţi, fiindcă vă luăm luntrea, împreună cu încărcătura ei preţioasă.

Rostind aceste cuvinte, se întoarse şi porni cu paşi grăbiţi, în timp ce Natter şi malaiezul — care-şi venise de asemenea în fire — îl blestemară pe un ton extrem de furios. Sandford şi Gollwitz urmară grăbiţi pe căpitan.

Drumul de înapoiere fu străbătut cu repeziciune; în timp ce mergeau, Schubert dădea tovarăşilor săi îndrumările ce i se păreau necesare. Socotea nimerit să lege de barca lor luntrea lui Natter, în care se aflau cele câteva pachete cu giuvaieruri şi s-o tragă după ei; la ieşirea din canal, urmau tustrei să sară în luntre şi să se avânte cu ea în larg, dat fiind că nu mai aveau vreme să care pachetele în barca lor.

Nu trecuseră decât cinci minute de când răsunaseră cele două bubuituri prevestitoare, şi ei ajunseră la treptele ce duceau în jos, spre canal. Pentru că drumul luntrei lui Natter era închis de barca lor, nu exista altă posibilitate de a fi pusă pe linia de plutire decât remorcarea ei. Căpitanul şi Sandford, care erau mai voinici, coborâră în barca lor, ca să vâslească,

în timp ce misiunea lui Fred era să ţină cu toată grija luntrea la o depărtare cât mai mare de pereţii stâncoşi.

Din pricina preţioasei dar grelei încărcături din luntre, drumul prin galerie nu putu fi străbătut prea repede; totuşi, ţinu mai puţin decât la venire. După zece minute, Fred şi tovarăşii săi ieşiră din gura canalului şi pătrunseră în apa liniştită dintre şirurile de corali.

— Sfinte Marte! Nu v-am spus că trebuie să fie vreo drăcovenie? Iată, vine furtuna!

— Furtuna? întrebă Fred, din luntre. Nu văd nici cel mai mic semn care să vestească apropierea ei. E o vreme destul de frumoasă şi nu simt nici cea mai uşoară schimbare.

— Credeţi că într-adevăr nu s-a schimbat nimic? Numai un călător pe uscat poate vorbi în felul acesta. Nu vedeţi talazurile acelea înalte? Ei bine, ele se datoresc unui vânt puternic dinspre vest, pe care e firesc să nu-l simţiţi, fiindcă e oprit deocamdată de pereţii aceştia stâncoşi. Şi acum, uitaţi-vă puţin la iahtul nostru! Nu vedeţi cum sunt lovite pânzele cele mari? Vine o vijelie, vă repet, şi anume în cel mult o jumătate de oră. O şi simt, o am în nări!

Fără să mai stea pe gânduri, căpitanul sări în luntrea lui Fred, şi Sandford îi urmă exemplul. Frânghia care o lega de barcă fu dezlegată şi barca fu lăsată în voia valurilor. Căpitanul şi Sandford, cei doi uriaşi, înşfăcară vâslele, care se îndoiră aproape sub apăsarea muşchilor lor vânjoşi, şi luntrea se îndreptă spre stânci, avându-l la cârmă pe Fred.

Încercarea de a trece în goană printre stânci, cu o luntre care intra adânc în apă, din pricină că era atât de încărcată, vădea un curaj fără pereche. Dacă s-ar fi răsturnat, în clipa următoare nenumărate milioane ar fi ajuns pe fundul mării. De aceea, călătorii nu se arătară prea bucuroşi, când se apropiară de locul care-i înfiorase înainte cu o oră.

Cu toate acestea, încercarea lor se bucură de un succes mai mare decât se aşteptaseră, poate numai datorită valurilor

înalte, care întăreau spusele căpitanului, privitoare la furtuna ce se apropia. Îndată ce trecură de stânci, începu munca grea: lupta împotriva valurilor îndârjite. Cu prilejul acesta, încărcătura din luntre se arătă din fericire foarte folositoare, pentru că le slujea ca balast şi sporea puterea de rezistenţă a luntrei.

Când se îndepărtară destul de mult de insulă, ca să poată privi nestingheriţi spre vest, Fred şi Bill putură constata că presimţirile căpitanului erau foarte întemeiate. Întreaga parte de vest a cerului era acoperită de un zid negru, ale cărui margini se întindeau din minut în minut cu o repeziciune uimitoare spre nord şi sud. Cei doi vâslaşi îşi depuseră toate silinţele ca să mărească viteza luntrei şi broboane mari de sudoare le curgeau pe obraji. Şi se apropiară din ce în ce mai mult de iaht, ajutaţi tocmai de vântul care se înteţea. Echipajul se afla pe punte, neştiind în ce mod ar putea să uşureze munca stăpânilor şi căpitanului. Chiar dacă n-ar fi fost primejdioasă pătrunderea printre stâncile ascunse sub valuri, iahtul nu s-ar fi putut urni şi apropia de ei, din pricina vântului care sufla cu furie.

În cele din urmă, după o strădanie aproape supraomenească, luntrea abordă iahtul. Căpitanul se caţără cel dintâi pe scară şi, ajuns pe punte, zvârli o privire cercetătoare în jur. Şi fu mulţumit când îşi dădu seama că în absenţa sa echipajul nu trândăvise. În urma poruncilor lui Karavey, catargurile şi vergile vântrelelor fuseseră coborâte şi toate obiectele ce se puteau mişca fuseseră înţepenite sau cărate în magazia de sub punte.

— Aşa, băieţi! Foarte bine! îi lăudă. Sunteţi oameni de ispravă! Şi acum, adunaţi sus luntrea şi băgaţi de seamă să nu se piardă nimic din încărcătura ei. Să nu cadă nici un pachet în apă. Ne-am înţeles?

Porunca lui fu îndeplinită cu o repeziciune exemplară. Curând, luntrea fu atârnată la locul ei, iar cinci inşi din echipaj

se orânduiră în lanţ, ca să poată căra pachetele în cabină, cu ajutorul lui Gollwitz şi Sandford. Ceilalţi oameni din echipaj se îndeletniciră cu pregătirile ce urmau să fie făcute în întâmpinarea vijeliei ce se apropia. Se strânse fiece bucăţică de pânză, lăsându-se doar aceea din vârful catargului din mijloc, spre a da cârmei un ajutor cât de mic în caz de nevoie. Spiţele roţii de la cârmă fură legate cu funii, pentru cazul când cârmaciul nu va mai putea stăpâni cârma din pricina vântului sau a talazurilor. Apoi, se astupă bine fiece deschizătură, ca apa să nu aibă pe unde să pătrundă.

Încă înainte de a se sfârşi toate aceste pregătiri, căpitanul dădu ordin de plecare şi iahtul se îndepărtă de locul unde fusese ancorat. Era şi timpul: întregul cer se întunecase, iar valurile căpătaseră de asemenea o culoare foarte neagră şi ameninţătoare.

— Se zăreşte un vas! răsună glasul cârmaciului.

— Unde?

— Spre sud-vest.

— Încotro se îndreaptă?

— Aha! spuse căpitanul prietenilor săi, care se aflau în apropiere. Trebuie să fie vasul cu care au venit încoace faimosul Natter şi malaiezul lui. Nu văd ce altă corabie ar putea să fie tocmai acum prin părţile acestea. Dar înţeleg ce are de gând: vrea să ajungă în preajma insulei, înainte de a se dezlănţui vijelia. Din păcate, nu ne putem ocupa de cei de-acolo, fiindcă trebuie să ne îngrijim de soarta noastră. Ca măsură de prevedere însă, ar fi nimerit s-o ţinem cât mai spre sud, spre a preîntâmpina vreo ciocnire din pricina întunericului.

Schubert dădu cuvenita poruncă, iar după numai câteva clipe izbucni vijelia. Furia cu care sufla era atât de mare, încât cei de pe iaht se ţinură bine, ca să nu fie smulşi şi aruncaţi în valuri. Cu ajutorul singurei sale pânze, iahtul zbura înălţându-se pe un val, ca să coboare în clipa următoare pe altul. Se

întunecase atât de mult, încât abia se putea vedea la o depărtare de cinci paşi, — iar cei doi prieteni socotiră că e vremea să se retragă în cabina lor. Pe punte nu puteau fi de nici un folos; ba chiar ar fi fost ameninţaţi să fie aruncaţi în valuri.

Ceasurile următoare avură pentru ei durata unor săptămâni şi luni. Nu era chip să stea de vorbă, deoarece furia dezlănţuită a naturii strivea parcă fiecare cuvânt, aruncându-l spre pereţii subţiri ai vasului. Iahtul trosnea din toate încheieturile. Tunetele bubuiau asurzitor şi neîncetat, iar fulgerele păreau că vor să încingă un dans nebunesc în jurul vasului.

După vreo trei sau patru ore, vijelia îşi potoli furia într-o oarecare măsură şi căpitanul veni în cabină, la cei doi tovarăşi. Era ud până la piele, dar foarte vesel.Întrebării lor neliniştite, cu privire la cele ce se întâmplă pe punte, le răspunse:

— Totul merge bine! Cât se poate de bine! Am avut câteva talazuri mari, dar altceva nimic. Se pare că vijelia ne-a mângâiat doar; altminteri, lucrurile n-ar fi ieşit prea bine. Fireşte a trebuit să fiu foarte prevăzător şi să nu mă îndrept prea mult spre sud, ca să nu fiu târât în direcţia Insulelor Cocosului. Acolo sunt o sumedenie de stânci primejdioase. Între timp, vântul şi-a schimbat direcţia şi acum suflă dinspre sud-sud-vest. Nu ne mai ameninţă nimic şi vă sfătuiesc, domnilor, să vă culcaţi şi să dormiţi, dacă vă va îngădui urletul vijeliei.

După ce rosti aceste cuvinte, Schubert ieşi. Cei doi prieteni îi ascultară sfatul şi se culcară. Oboseala şi tulburările din ultimele ore îi doborâră şi aţipiră curând, în pofida vuietelor şi urletelor vântului.

Când se treziră, li se păru că au dormit cel mult o oră. Dar se făcuse ziuă, se urcară pe punte şi văzură un cer minunat şi senin, iar în jurul iahtului o mare aproape cu desăvârşire

liniştită. Toate urmele vijeliei fuseseră înlăturate de pe punte şi pretutindeni domnea obişnuita ordine. Căpitanul se îndreptă spre ei, salutându-i.

— Am biruit furtuna, îi lămuri, şi acum ne aflăm iar pe drumul ce duce la insula noastră. Cred că într-o oră vom izbuti s-o vedem. Între timp, vă rog să vă aşezaţi pe scaunele de pe punte, ca să vi se poată servi gustarea de dimineaţă. Îndată ce va fi ceva de văzut, voi veni să vă înştiinţez.

După câteva clipe, cei doi prieteni pălăvrăgeau voioşi în faţa unor ceştii cu cafele fierbinţi de Mokka. Fireşte, subiectele convorbirii nu puteau fi decât comoara şi întâmplarea trăită pe insulă în ziua precedentă. Ora despre care vorbise căpitanul trecu foarte repede, dar el nu se arătă. Se scurse încă un sfert de oră, dar tot nu veni şi nici nu trimise pe cineva, care să le vestească apropierea de insulă. Dornici să-şi potolească nedumerirea, se ridicară şi se duseră să caute pe căpitan.

Acesta stătea sprijinit de stinghie, cu ocheanul în mână şi avea o atitudine foarte ciudată. Se uita în zare, dădea din cap şi punea ocheanul deoparte; îl ducea iarăşi la ochi, privea câteva clipe şi-l cobora, frecându-se la ochi, de parcă i-ar fii slăbit vederea; se uită pentru a treia oară cu ocheanul, îl coborî pentru a treia oară şi-i şterse lentilele cu pulpana hainei, ca şi cum se aburiseră şi trebuiau limpezite. Dar nici de data aceasta căpitanul nu păru mulţumit, căci bătu din picioare de câteva ori şi reîncepu să clatine din cap, să se frece la ochi şi să şteargă lentilele. În cele din urmă, îşi pierdu răbdarea şi se întoarse, cu gândul să caute pe cârmaci. Atunci îi zări pe von Gollwitz şi Sandford, care se opriseră în apropierea lui şi-i urmăriseră miraţi mişcările.

— Sfinte Marte! mormăi. Nu mi s-a întâmplat niciodată una ca asta!

— Despre ce-i vorba, căpitane? întrebă Fred.

— Stau de un sfert de oră şi mă zgâiesc de-mi ies ochii din

cap, dar nu sunt în stare să zăresc insula noastră. Nu ştiu ce ochean am, însă nu văd nimic!

— Poate că vijelia ne-a târât prea mult spre sud şi de aceea nu iese insula la iveală.

— M-am gândit şi eu întâi la lucrul acesta; dar am chibzuit asupra vitezei cu care am putut fi mânaţi şi tot nu mă dumiresc. N-am făcut nici o greşeală.

— Poate că s-a stricat busola şi vă înşală.

— Tocmai acum voiam să mă conving şi în privinţa asta. Să mergem la cârmaci!

Când cercetară acul busolei împreună cu Karavey, se încredinţară că busola funcţionează bine. Situaţia era din ce în ce mai ciudată, astfel că nu le rămase decât să stabilească longitudinea şi latitudinea la care se aflau cu ajutorul sextantului. Căpitanul porunci să i se aducă instrumentul din cabină şi începu calculele cuvenite, ajungând la constarea că iahtul este la o longitudine de 92 grade şi 14 minute şi la o latitudine de 9 grade şi 41 minute. Citind rezultatul calculelor, cei trei inşi se priviră uimiţi.

— Sfinte Marte! îmi stă mintea în loc! Longitudinea se potriveşte şi latitudinea nu se deosebeşte prea mult. Fratele dumneavoastră a indicat în carnetul său cu însemnări latitudinea de 9 grade şi 37 minute, dar am constatat încă de ieri că a greşit puţin. Insula se află într-adevăr la latitudinea de 39 minute, iar noi suntem acum la aceea de 41 minute, prin urmare la o depărtare geografică de numai două minute spre sud. Cu toate acestea, insula nu se zăreşte deloc, deşi ar fi trebuit să se afle aici, în imediata noastră apropiere şi chiar în faţa noastră. Ce spuneţi despre ciudăţenia asta?

Cei doi prieteni nu răspunseră, ci se priviră nedumeriţi. Fiecare din ei se temea să-şi rostească gândul monstruos ce-i trecuse fulgerător prin cap.

— Să calculăm încă o dată! spuse în cele din urmă Fred, pe un ton şovăitor. Poate că... am greşit... totuşi!

Dar şi al doilea calcul dădu acelaşi rezultat, ca şi cel dintâi. Şi gândul nu mai putu fi stăpânit; dimpotrivă, deveni chinuitor şi căpătă o dureroasă certitudine.

Bill fu cel dintâi care se hotărî să-l rostească.

— Un cutremur! strigă. Să ştiţi că un cutremur a cufundat insula!

— Sfinte Marte! izbucni căpitanul. Desigur că a fost un cutremur! M-am gândit de mult la lucrul acesta!

— Un cutremur! murmură Fred, care se îngălbenise. Hugo, Hugo! Presimţirea ta nu te-a înşelat!

— Prin urmare, am întârziat doar cu o singură zi, se tângui Sandford.

— Da, cu o zi! rosti înfuriat căpitanul. Parcă şi-a vârât dracul coada! Dacă am fi prevăzut lucrul acesta, nimic nu ne-ar fi împiedicat să închiriem cea mai bună corabie şi să ajungem mai curând aici.

— Nu vă înfuriaţi, căpitane, şi nu vă faceţi mustrări zadarnice, îl linişti Fred, care izbutise să-şi înfrâneze tulburarea şi necazul. Am făcut tot ce ne-a stat în puteri. Ne-am oprit măcar în vreun port, pierzându-ne astfel vremea? Am mers fără întrerupere, zi şi noapte, şi tot n-am putut să ajungem mai repede. Aşa a fost se întâmple!

— Dar comoara?! Milioanele acelea multe, multe! Se tângui Bill, care nu se putea linişti atât de repede ca Fred.

— Ei, comoara! răspunse Fred, aproape dispreţuitor. Nu ne-a fost sortită, şi pace! Crede-mă, Bill, am tot ceea ce urma să primesc, adică o treime, iar familia Gollwitz a devenit acum atât de bogată, încât poate să nu se mai sinchisească de câteva milioane.

— De câteva milioane! Ce vorbeşti? Vrei să spui: multe, multe milioane!

— Nu-i nimic, Bill! în clipa aceasta mă gândesc mai puţin la comoară şi mai mult la Rabbadah.

— La Rabbadah? De ce?

— Voiam să iau osemintele ei în Sudlandia şi să le îngrop în cavoul familiei, alături de cele ale fratelui meu. Acum, planul mi-a fost zădărnicit şi sărmana Rabbadah zace pe fundul mării.

Fred rosti cu atâta mâhnire cuvintele acestea, încât Bill fu mişcat. Cu o duioşie care nu-i prea era obişnuită, Sandford răspunse:

— Fred, nu-ţi mai frământa mintea şi nu mai fii trist! Am citit jurnalul fratelui tău şi ştiu că Rabbadah a murit din pricina dorului de ţară. Cine ştie dacă ea ar fi dorit ca trupul ei să-şi găsească odihna veşnică atât de departe de locul unde s-a născut. Era un copil al Indiei însorite, astfel că se cuvine să fie lăsată să se odihnească în apele ţării sale!

Nu mai avea nici un rost ca iahtul să mai rămână prin zona insulei dispărute; astfel că Schubert dădu poruncile cuvenite pentru îndrumarea lui spre nord; ţinta cea mai apropiată era Kota Radja.

Nu se mai vorbi nimic despre Natter şi tovarăşul său. Amândoi îşi primiseră pedeapsa meritată. În tot cazul, sfârşitul lor venise repede şi nu le pricinuise dureri.

Corabia închiriată de Natter dispăru. Era de presupus că vijelia o târâse spre coasta insulei şi că devenise, împreună cu ea, o jertfă a cutremurului.

12. La castelul Helbigsdorf

Era dis-de-dimineaţă. Cu toate că nu bătuse încă ora cinci, în Fürstenberg domnea o mare însufleţire. Ultimii cheflii se întorceau spre casă cu chipuri palide, în timp ce lăptăresele şi zarzavagioaicele veneau de la ţară, ca să-şi servească clienţii zilnici. Ici şi colo se deschidea câte o poartă sau o uşă, în pragul cărora se iveau slujnicele; mai încolo se zărea câte un meşteşugar sau un lucrător care se îndrepta cu paşi sprinteni spre atelierul său.

Şi în hanul fostei văduve şi negustorese de cartofi Barbara Seidenmüller domnea o vie însufleţire. Faptul acesta era dovedit de zgomotul făcut de saboţii care străbăteau tinda şi de tunetul unei voci de bas:

— Parpara!

Nu se auzi nici un răspuns.

— Dragă Parpara!

Nici acum nu răspunse nimeni.

— Iupita mea Parpara!

Dar, ca şi de celelalte daţi, tăcerea nu fu tulburată de nici un alt glas.

— Mii de draci! Parpara, porumpiţa mea!!!

Se părea că nu mai există nici o Barbara.

— Ei, Doamne-Dumnezeule, Parpara, pătrâna mea somnoroasă, ai de gând să vii, sau nu vrei să vii, scumpa mea nevestică?

Cum însă şi strigătul acesta rămase zadarnic, bravul hangiu şi meşter fierar Thomas Schubert îşi ieşi din fire.

— Mii de tunete, pompe, grenade, şrapnele şi gloanţe! N-

am ce spune, pună orânduială e în casa aceasta! Stai, pătrână scufiţă, stai că-ţi cânt îndată un marş!

Îşi scoase saboţii din picioare şi începu să-i lovească de treapta scării, în ritmul unui marş vijelios. Abia acum se deschise uşa bucătăriei — şi cine se ivi în pragul ei, cu o scufiţă drăguţă, pe cap şi cu mâinile proptite în şolduri, vădind un chip ameninţător? Era însăşi doamna Barbara, pe care scumpul ei soţ voise s-o facă să sară din pat, cu ajutorul ciocăniturilor de pantof.

— Ce-i asta, Thomas, hai?

Auzindu-i glasul, gălăgiosul hangiu se uită speriat în juru-i şi, uimit peste măsură, lăsă să-i cadă pantoful. Apoi strigă:

— Scumpa mea Parpara, credeam că mai eşti încă în pat. Voiam tocmai să-ţi cânt un marş, ca să te trezeşti!

— Dar de ce eşti atât de grăbit?

— Ştii doar că Gerd, voiam să spun domnul suplocotenent de marină, are de gând să vină la noi; de aceea m-am sculat azi mai devreme. Voiam să repar zăvorul portiţei din grădină...

— Şi n-aveai destul timp până mâine?

— Păi nu te gândeşti, dragă Parpara, că s-ar putea ca domnul suplocotenent de marină să vină prin grădină, în loc să vină prin intrarea opişnuită? De aceea, zăvorul trepuie să fie negreşit în stare pună. Altfel, cine ştie ce ar putea să creadă tânărul domn despre mine!

Inimoasa Barbara nu se mai putu stăpâni şi izbucni în hohote zgomotoase:

— Prin urmare, fiindcă Gerd are de gând să vină mâine aici, se scoală un om azi cu noaptea-n cap, ca să bată un cui la portiţa grădinii. Şi după aceea bate un marş cu saboţii şi vrea să mă trezească, deşi eu m-am sculat de o oră din pat!

— De ce? Ai avut ceva de făcut?

— Da, am hrănit porcul.

Acum, fu rândul hangiului să se arate dojenitor.

— Ei, Parpara, ai putea să încetezi toate astea! Se scoală doamna Parpara Schupert exact la ora patru fără un sfert, ca să hrănească porcul cu noaptea în cap!

— Păi, m-am gândit că ar fi bine să-l îngrăşăm niţel, dacă vrem să-l tăiem în cinstea lui Gerd şi să gătim o masă cu adevărat boierească!

— Parpara, de fapt ai dreptate! Dacă acest Gerd, — adică domnul suplocotenent de marină al nostru, vine încoace mâine, trepuie să orânduim în aşa fel lucrurile, încât...

Şi se opri. Îşi îndreptă ochii spre curte şi deschise larg gura, vădind o nemărginită uimire.

— Parpara, uite-l!

— Gerd! strigă ea.

— Gerd! strigă şi soţul ei.

— Domnul sublocotenent! se corijă ea numaidecât.

— Domnul suplocotenent! se corijă şi Schubert. Gerd intrase în curte, strălucind de tinereţe, şi uniforma lui împodobită era atât de bine croită, încât îi scotea la iveală forma desăvârşită a trupului său vânjos.

— Unchiule! Mătuşică!

Rostind aceste cuvinte, veni sărind spre ei şi-i îmbrăţişă pe amândoi în acelaşi timp.

— Bun venit, domnule...

— Hai, hai mătuşică, lasă titlurile! Mă numesc Gerd, mă înţelegi?

— Bine, dacă vrei tu... Prin urmare, bine ai venit, dragă Gerd! Credeam că soseşti abia mâine!

— V-am scris aşa, ca să vă fac o surpriză. Am izbutit?

— Da.

— Da! întări fierarul. Dar ce mare şi frumos te-ai făcut, păiete, de când nu te-am mai văzut!

— Da! adăugă Barbara. Eşti bun de sărutat!

— Atunci, sărută-mă, dragă mătuşică, ce mai aştepţi?

O îmbrăţişă iar şi o sărută pe amândoi obrajii.

— Dar, întrebă ea, cum de vii atât de devreme?

— Am călătorit cu trenul de noapte.

— Şi de ce ai intrat prin grădină?

— Şi încă sărind gardul... râse el.

— Ei, Parpara, vezi că am avut dreptate? exclamă fierarul, pe un ton serios.

— Da, răspunse ea râzând; recunosc că ai avut dreptate. Dar câtă vreme o să ne mai lăsăm musafirul să aştepte, în loc să-l poftim în casă?

Barbara deschise repede uşa şi făcu loc lui Gerd să intre; apoi, se îndreptă cu paşi grăbiţi spre bucătărie, ca să facă pregătirile trebuincioase.

— Unde sunt lucrătorii? întrebă Gerd.

— Dorm încă, fiindcă au avut mult de lucru şi au stat treji până noaptea târziu.

— Îi mai ai pe toţi?

— Pe toţi.

— Pe vorbăreţul Kasimir, de la care nu auzeai toată ziua decât: „Acum e acum?”

— Da.

— Pe Fritz, cu poznele lui nebunatice şi care acum trebuie să fi devenit ceva mai serios?

— Şi pe el.

— Şi pe Heinrich, care se pricepe atât de bine să mintă?

— Da, se pricepe grozav să mintă, ai dreptate! Dar e ştiut că atunci când vorpeşti de dracu', nu se poate să nu iasă de undeva.

Într-adevăr, uşa se deschise şi în pragul ei apărură cei trei lucrători.

— Aaa, domnul sublocotenent! exclamă Heinrich. E cu putinţă? Bună dimineaţa şi bun venit! Asta-i cu adevărat o surpriză! Credeam că abia mâine veţi sosi.

Şi întinse mâna lui Gerd.

— Acum e acum! spuse Kasimir, întinzând de asemenea

mâna.

Şi Fritz salută pe oaspete, apoi Heinrich îl întrebă:

— Domnule sublocotenent, nu-i aşa că acum aveţi de-a face şi cu tunuri?

— Fireşte!

— Foarte frumos! Nu-i aşa că artileria este arma cea mai bună?

— Poate.

— Nu poate, ci foarte sigur! Negreşit că este o deosebire destul de mare între artileria marinei şi artileria de câmp.

— Care-i deosebirea?

— E foarte lesne de explicat: artileria marinei e întrebuinţată pe vapor şi cea de câmp e folosită pe uscat. Oricine-şi poate da seama de lucrul acesta.

Gerd râse:

— Ştiam eu că eşti deştept!

— Nu-i aşa? Dar ce-am spus a fost doar introducerea; acum vine partea însemnată: artileria de câmp poate nimeri mai sigur ţinta decât artileria marinei.

— Nu-i chiar aşa!

— Nu? Vasul se clatină; cine poate nimeri tocmai ţinta urmărită? Pe uscat e altceva. Acolo poţi împuşca de la o depărtare de cinci mii de paşi luleaua pe care o ţine unul în gură.

— Ei aş!

— Ei aş? O dată, la un exerciţiu de câmp, iese la iveală un iepure. Atunci, căpitanul veni în goană spre mine şi mă întrebă: „Ce crezi, Heinrich, îi nimereşti?”„Desigur, domnule căpitan”. „Bine; să ştii că-ţi dau douăzeci de groşi, dacă-l dobori. Dar blana trebuie să rămână întreagă!”„La ordin, domnule căpitan!” Ţintesc, trag şi ghiuleaua-i retează ambele picioare de dinainte, împiedicându-l să fugă. Căpitanul, trimite pe cineva să-l aducă şi să-l ucidă, şi eu capăt cei douăzeci de groşi. S-ar putea întâmpla, şi pe mare un

asemenea lucru, domnule sublocotenent?

— Cred că nu, râse Gerd.

— Nu? sări Fritz, fostul ucenic, de ce nu? Vă pot dovedi contrariul. Călătoream din America spre Australia, străbătând marele ocean. Deodată, văzurăm sărind dinaintea vaporului o bătrână iepuroaică; şi cum vaporul mergea încet, luai tunul sub braţul stâng şi ghiuleaua în mâna dreaptă şi mă repezii în apă, îndărătul animalului. Încărcasem tunul în timpul săriturii, astfel că apăsai şi nimerii ambele picioare din dreapta ale bietului urecheat. Era o iepuroaică şi tocmai când mă pregăteam să-i dau lovitura de graţie, îmi spuse: „Fritz, te rog să saluţi pe Heinrich din partea mea; eu sunt văduva iepurelui pe care l-a împuşcat el pe câmp!”

Kasimir dădu din cap.

— Acum e acum! rosti el îngândurat.

Râseră cu toţii; Heinrich era supărat, fireşte.

— Prostule!

Rostind acest cuvânt dispreţuitor şi aruncând lui Fritz o privire fulgerătoare, părăsi câmpul de luptă pe care fusese înfrânt.

Curând apăru doamna Barbara aducând cafeaua, pe care o băură împărtăşindu-şi unii altora noutăţile. După ce se potoli într-o oarecare măsură curiozitatea fiecăruia, Gerd spuse pe un ton misterios:

— Unchiule, trebuie să ştii că nu am de gând să rămân aici.

— Aşa? Atunci, de ce ai mai venit?

— Ca să vă iau cu mine. O să mă însoţiţi la tatăl meu adoptiv, la Helbigsdorf.

— Noi? Prin urmare nu numai eu, ci şi Parpara mea? Dar pentru ce, scumpe nepoate?

— Ei, nici eu nu ştiu de ce! Trebuie să vă spun însă că am căpătat un concediu foarte neobişnuit. Tatăl meu adoptiv l-a obţinut, după cum mi-a scris, dar nu mi-a împărtăşit motivul. În acelaşi timp, mi-a cerut să plec numaidecât încoace şi să

vă iau cu mine, căci s-a temut, că dacă v-ar scrie să veniţi, aţi fi în stare să născociţi pretexte şi să rămâneţi acasă. Prin urmare, faceţi-vă bagajele! După-amiază, pornim.

— Stai, dragă, ia-o încetişor! Nu merge chiar atât de repede! Trepuie să mă sfătuiesc întâi cu nevestica mea.

— N-ai ce să mai vorbeşti. Maiorul vrea să vă vadă şi trebuie să vă supuneţi. Asta-i tot! Ai înţeles?

— La ordin, domnule suplocotenent! Drace, văd că ai învăţat straşnic să porunceşti! Ce crezi, scumpa mea Parpara?

— Dar tu ce crezi, dragul meu bărbat?

— Putem jigni pe domnul maior şi refuzându-i invitaţia?

— Nu, nu putem, dragă Thomas! Prin urmare, mergem.

— Da, mergem. Şi gata! Ai auzit, dragă nepoate, ce-a hotărât sfatul familiei. Trepuie să fie ceva foarte important, de vreme ce domnul maior ne cere să venim. După-amiază, plecăm!...

Iată-ne la Helbigsdorf. Din ziua în care cei trei puşcăriaşi fugari fuseseră arestaţi aici, se scurseseră zece ani.

Maiorul şedea în odaia lui şi lucra. Părul îi încărunţise şi spinarea i se încovoiase; dar ca şi înainte era înconjurat totdeauna de norii de fum, pe care îi pufăia din nedespărţita sa lulea lunguiaţă.

Deodată, se auziră paşi grăbiţi şi se deschise uşa. În pragul ci se ivi o femeie îmbrăcată în albastru, care purta în braţe o pisicuţă. Făptura ei lungă şi slabă era încovoiată, ca şi a maiorului, iar părul ei era tot atât de încărunţit.

— Bună dimineaţa, Emil! îl salută ea.

Maiorul îi răspunse şi o îndemnă, printr-o uşoară mişcare a mâinii, să se aşeze.

— Dar te rog, dragă frate!... Luleaua ta... fumul ăsta grozav... uff!

— Hm! ăsta-i aerul meu cel mai plăcut!

— Mă înăbuş!

— Dacă ţi-ar fi chiar atât de vătămător, te-ai fi întâlnit de mult cu părinţii şi strămoşii, scumpa mea Freya. Cine mă vizitează în camera mea, trebuie să fie dispus să miroasă aerul acesta plăcut şi să îndure fumul.

Răsunară alţi paşi, uşa se deschise pentru a doua oară şi intră o altă femeie. Era măruntă şi slabă, îmbrăcată în cenuşiu şi avea la ea un cobai.

— Bună dimineaţa, frate! îl salută aceasta.

— Bună dimineaţa, dragă Wanka! îi răspunse el.

— Vai. mica mea Lili, aici ne înăbuşim! Mirosul ăsta greu… fumul ăsta gros!

— Mie îmi este foarte plăcut! mormăi maiorul.

— Dar scumpa mea Lili nu poate îndura mirosul! Te rog, dragă Emil, deschide ferestrele!

— Una e deschisă. Dacă le deschid şi pe celelalte, fac o faptă rea, fiindcă ştiu că ai răci numaidecât, din pricina sănătăţii tale şubrede.

În timpul acestei convorbiri, apăru Zilla, cea de-a treia soră, cu veveriţa ei în braţe. Corpul ei rotofei era îmbrăcat într-o rochie roşie ca purpura.

— Bună dimineaţa! gâfâi ea.

— Bună dimineaţa, soră, ia loc!

Ea se aşeză, dar atât de greoi, încât scaunul pârâi din toate încheieturile.

— Ah, aerul e atât de greu aici!

— Grăsimea e de vină! spuse maiorul, zâmbind.

— Grăsimea? O, Emil, iar eşti în ora ta urâcioasă!

— Te înşeli! Dimpotrivă, ţin să-ţi spun că sunt foarte bine dispus.

— Dar… grăsimea… grăsimea?! Cine poate rosti un cuvânt atât de urât? Numai despre porci şi alţi monştri se poate spune că sunt graşi! De ce mi-ai spus un astfel de cuvânt? Te rog!… Şi apoi, plinătatea corpului meu nu-i chiar atât de

înspăimântătoare şi am băgat de seamă că de o bucată de vreme a început chiar să scadă. Cu toate acestea, aerul din camera ta este cu neputinţă de suportat.

— Dimpotrivă, eu socotesc că este plăcut şi priincios!

— Da? Se pare că ţie nu-ţi pricinuieşte nici un rău, fiindcă ai o sănătate de urs. Dar noi, noi care aparţinem sexului slab, noi ne înăbuşim! Uită-te la draga mea Mimi!

— La veveriţa ta? Văd că e sănătoasă tun şi voioasă!

— Sănătoasă tun? Emil, eşti cu adevărat un barbar! Nu vezi că respiraţia i s-a accelerat?

— Şi Lili a mea respiră greu! exclamă Wanka.

— Ca şi Bibi a mea! adăugă Ereya.

— Fetelor, nu mă înfuriaţi! Dacă tutunul meu nu prieşte animalelor voastre, nu le mai aduceţi cu voi! De hatârul acestor creaturi, nu pot renunţa la plăcerea mea. Şi acum, vă voi ruga să-mi lămuriţi motivul care v-a îndemnat să mă vizitaţi atât de dimineaţă.

— Motivul? A, e foarte întemeiat! vorbi Freya în numele tuturor. Venim să ne plângem!

— Să vă plângeţi? se miră maiorul. Împotriva cui?

— Împotriva lui Conrad! răspunse Freya pe un ton hotărât.

— Împotriva făţarnicului cu un singur ochi! exclamă furioasă Wanka.

— Împotriva trădătorului şi a răzvrătitului! gâfâi Zilla.

Maiorul râse:

— Bătrânul meu Conrad, un făţarnic, un trădător şi un răzvrătit? Cred că-i cam prea mult! De altminteri, nu mi se pare tocmai nimerit prilejul să i se pomenească beteşugul, de care nu e vinovat. Şi-a pierdut ochiul în slujba ţării şi în timp ce se afla lângă mine. Dar ce grozăvie a săvârşit, încât v-aţi adunat toate aici şi vă plângeţi împotriva lui?

— Ne-a defăimat! spuse Zilla.

— Ne-a trădat! rosti Wanka, pe un ton furios.

— Ne-a înjosit! completă Freia.

— În ce mod? Şi faţă de cine?

— Faţă de domnul von Uhle.

— Ah, noul vecin?

— Da, care-i atât de amabil, mai ales faţă de mine.

— Şi atât de delicat, mai ales faţă de mine.

— Şi atât de prietenos şi îndatoritor, cu deosebire faţă de mine.

— S-ar părea că domnul Uhle este un adevărat Phönix.

— Este chiar un Phönix. L-am întrebat dacă se va căsători…

— Şi eu l-am întrebat.

— Şi eu.

Maiorul suflă un nor de fum şi spuse pe un ton cât se poate de vesel:

— Puteam să-mi închipui că noul vecin va fi nevoit să răspundă curând la această întrebare. Şi ce a spus?

— Că vrea să se căsătorească! răspunse Freya, pe un ton radios.

Celelalte două îi întăriră cuvintele, printr-o înclinare a capului şi Wanka socoti că e nimerit să explice:

— Se pare că preferă un corp slab şi plăcut. Freya făcu un gest, prin care dezminţea aceste spuse şi o contrazise pe un ton foarte energic:

— Domnul von Uhle este un om de caracter. Îi va plăcea mai mult o statură impunătoare.

Zilla clătină din cap.

— Amândouă greşiţi! susţinu ea. Mi-a declarat chiar alaltăieri că o femeie este atrăgătoare, numai atunci când corpul ei este destul de plinuţ. Şi în privinţa aceasta are dreptate! Dar nu pentru asta am venit aici.

— Atunci, vorbiţi! le îndemnă maiorul. Ce v-a făcut Conrad?

— Ne-a insultat chiar adineauri. Am auzit tustrele.

— Unde?

— În grădină. Faţă de domnul von Uhle. Acesta va veni să te viziteze. Din pricină că e prea devreme, s-a dus să se

plimbe întâi prin parc.

— Dar nu e singur, completă Wanka. Este împreună cu un domn, pe care nu-l cunoaştem, cu toate că are trăsături oarecum cunoscute.

— E civil, sau militar?

— Civil, dar are o atitudine milităresacă. Trebuie să fie un ofiţer!

— Aţi vorbit cu amândoi?

— Nu; dar i-am... i-am...

— I-aţi spionat? întrebă maiorul.

— Da, dar nu mult şi fără s-o facem dinadins. Ei şedeau pe o bancă şi noi ne aflam îndărătul lor, într-un tufiş.

— Despre ce-au vorbit?

— Despre felurite lucruri, fără prea mare însemnătate. Deodată, veni Conrad să stropească florile. Domnii aceia l-au oprit şi străinul a început să-l descoasă cu privire la tine şi la noi.

— Atunci v-a defăimat Conrad? Ce-a spus?

— A rostit despre noi nişte vorbe, pe care nu ţi le pot repeta.

— Îmi pare rău. În cazul acesta, n-ar mai fi fost nevoie să mă stânjeniţi.

— Dar tot trebuie să-ţi spunem, ca să-l poţi pedepsi!

— Dacă ţineţi să-l pedepsesc, trebuie să aud negreşit cuvântul pe care l-a rostit împotriva voastră.

— Fie! Străinul l-a întrebat la un moment dat dacă surorile domnului maior sunt tinere, — şi acest Conrad a spus că suntem fecioare bătrâne!

— Groaznic! exclamă maiorul pe un ton prefăcut.

— Da, îngrozitor! repetă sora îmbrăcată în albastru.

— Înfricoşător! tună cea în cenuşiu.

— Înspăimântător! le ţinu isonul cea în roşu. Trebuie să-l pedepseşti!

— Pe dracu'! râse fratele lor. A spus adevărul, aşa că nu-l

voi pedepsi. De altfel, mă miră foarte mult că va încumetaţi să-mi povestiţi toată întâmplarea şi să vă plângeţi împotriva lui; fiindcă, dacă m-aş apuca să-l dojenesc din cauza aceasta, voi fi nevoit să-i spun că aţi ascultat ce-au vorbit domnii aceia cu el şi într-un asemenea caz aţi apărea într-o lumină foarte neplăcută.

Deodată, bătu cineva în uşă şi intră tocmai cel despre care se vorbise: servitorul Conrad. Se părea că anii trecuseră peste el fără să lase urme. Glasul său vesti cu aceeaşi putere, ca şi înainte:

— Domnul von Uhle şi un străin.

— Sfinte Iisuse! exclamă Freya; au şi venit! Trebuie să fugim! Haideţi, surorilor!

Şi dispărură. Maiorul privi cercetător pe slujitorul său:

— Ai rostit cuvântul „străin”, cu o intonaţie ciudată. Ai vrut să-mi atragi luarea-aminte asupra lui?

— Fireşte. Are o însemnătate deosebită. Aţi înţeles?

— Care?

— Domnul von Uhle nu mi-a spus numele lui. Dar eu îl cunosc foarte bine. Este „contele zănatic”. Înţeles?

— Drace, asta-i într-adevăr uimitor! Ce doreşte de la mine? Spune domnilor că-i aştept.

Conrad ieşi din cameră şi după câteva clipe intrară cei doi oaspeţi. Unul dintre ei era un bărbat vârstnic, a cărui înfăţişare trăda numaidecât pe boiernaşul de ţară, iar celălalt număra vreo patruzeci şi cinci de ani şi avea o înfăţişare distinsă, dar plictisită. Culoarea obrajilor săi şi trăsăturile vădeau că trăise din plin viaţa şi nu se bucura de prea multă sănătate.

Maiorul îi întâmpină, înclinându-se. Contele îi răspunse cu o înclinare grăbită şi-l întrebă:

— Mă cunoaşteţi, domnule maior?

— Am onoarea, domnule conte!

— Atunci nu mai e nevoie să vă fiu prezentat. Îngăduiţi-ne

să ne aşezăm! Domnul von Uhle îmi este prieten. Drumul meu ducea pe lângă proprietatea sa şi am coborât să-l văd. Şi, cum am auzit că vă aflaţi în Helbigsdorf, mi-am propus să vă vizitez, domnule maior.

— Ştiu să preţuiesc această cinste, domnule conte.

— Şi sper că vă veţi grăbi să-mi prezentaţi familia dumneavoastră. M-aş bucura s-o pot saluta.

— Domnul conte îmi va îngădui să dispun măsurile cuvenite.

Sună, şi apăru Conrad.

— Rog pe toate doamnele să poftească în salon!

— Bine. Domnul maior mai are ceva de poruncit?

— Vesteşte surorilor mele că am primit oaspeţi. Servitorul plecă. Pe gang întâlni o tânără, care se pregătea să intre în camera maiorului. Era Magda, fiica lui Helbig. Tovarăşa de joacă a lui Gerd devenise o domnişoară de o neobişnuită frumuseţe.

— Tata e singur? întrebă pe Conrad.

— Nu!

— Cine e înăuntru?

— Domnul von Uhle şi un străin. Înţeles?

— Un străin? îl cunoşti?

— Foarte bine. E „contele zănatic”.

— Ah! se miră ea. Ce caută aici, în Helbigsdorf?

— Hm! Eram în grădină şi i-am văzut venind. Am recunoscut numaidecât pe conte şi m-am ascuns îndărătul unui copăcel, ca să-i las să treacă. Astfel, aflai de ce au venit încoace. Am trecut apoi ca din întâmplare pe lângă ei şi am auzit pe conte când întreba dacă dumneavoastră sunteţi într-adevăr o tânără încântătoare. „Fermecătoare!”, răspunse vecinul. „Are vreo legătură?”, îl iscodi contele mai departe. „Nu cred”, îl lămuri celălalt.

— Cum? în felul acesta au îndrăznit să vorbească despre mine? Mai departe!

— Trecusem de ei, dar am izbutit totuşi să aud limpede ce a mai spus contele.

— Ce?

— A spus: „Cu atât mai bine! Vom avea prin urmare de-a face cu o mică nevinovată. Mi-aţi făgăduit o plăcere, domnule von Uhle, şi sunt încredinţat că-mi voi atinge scopul. Am de gând să rămân aici câteva zile şi să petrec de minune”. Aşa s-a exprimat „contele zănatic”.

— Îţi mulţumesc, Conrad! Vor fi oaspeţii noştri?

— Da. Mă duceam tocmai să vestesc pe mătuşile dumneavoastră şi în acelaşi timp să poftesc pe toate doamnele în salon.

— Voi veni. Ea se întoarse din drum şi Conrad se îndreptă spre bucătărie, unde se aflau cele trei surori ale maiorului.

— Ce vrei? întrebă Freya, văzându-l.

— Aduc o poruncă din partea domnului maior.

— Nouă? O poruncă? poate că nu eşti în toate minţile!

— Domnul Helbig este maior şi ceea ce spune un maior este totdeauna o poruncă. Înţeles? Prin urmare, vă porunceşte să apăreţi numaidecât în salon.

— Pentru ce?

— Vrea să vă prezinte oaspetelui străin.

— Cine este acel oaspete?

— Un ofiţer superior, care călătoreşte prin toată ţara, ca să-şi găsească o soţie, răspunse Conrad, cu un surâs răutăcios.

— De unde ştii?

— Mi-a spus-o el însuşi. A întrebat despre domnişoarele şi a ţinut să ştie ce vârstă au.

— Ah! Şi ce i-ai răspuns?

— L-am lămurit îndată, spunându-i: Freya are o sută de ani, Wanka două sute de ani şi Zilla trei sute de ani. Înţeles?

— Neruşinatule!…

Şi ridică mâna să-l lovească; dar el se şi repezise pe gang, lăsând uşa să se închidă cu zgomot în urmă-i.

— Aţi mai auzit vreodată una ca asta? rosti mânioasă cea în albastru. E tare obraznic!... Dar haideţi în salon!

Se pregăteau tocmai să iasă din bucătărie, când uşa se deschise iar, şi Conrad îşi vârî doar capul.

— Am uitat ceva: cei doi domni vor prânzi aici.

— Vai, ce muncă! Conrad, dragă Conrad! Cine-i acest ofiţer? Cum îl cheamă?

— E un prinţ fermecător!

— Prosteşte pe cine vrei, dar nu pe noi, obraznicule!

— Mulţumesc din toată inima! Mai târziu vă stau iar la dispoziţie. Înţeles?

Plecă, iar cele trei surori se îndreptară grăbite spre salon, unde găsiră pe Magda stând lângă o fereastră.

— Bună dimineaţa, inimioara mea!

— Bună dimineaţa, copilaşule!

— Bună dimineaţa, iubita mea!

În felul acesta fu salutată Magda de cele trei surori, care o înconjurară şi o sărutară. Era vădit că fiecare dintre cele trei făpturi ciudate iubea mult pe fiica maiorului.

— Aştepţi şi tu pe ofiţerul străin? o iscodi Freya.

— Îi aştept? Nu, dragă mătuşă. Tata doreşte să fiu în salon; de aceea am venit.

— Ştii de ce ne vizitează?

— Nu.

— Vrea să se căsătorească.

— Ah! Cu cine, dragă mătuşă?

— Nu-i încă hotărât. Poate, cu mătuşa Zilla.

— Sau cu mătuşa Wanka! răspunse Zilla.

— Sau cu mătuşa Freya! exclamă Wanka.

— Sau cu toate trei! râse Magda. Dar cine v-a spus ca vrea să se căsătorească?

— Conrad.

— Aşa? Şi nu v-a spus cine este străinul?

— Nu.

— Atunci, să vă lămuresc eu: este „contele zănatic”, von Hohenegg!

— Zănaticul...

Cuprinsă de uimire, Zilla era gata să răcnească acest cuvânt, dar se stăpâni, fiindcă se deschise uşa şi intră în salon maiorul, împreună cu cei doi oaspeţi. Contele fu prezentat doamnelor şi se strădui din răsputeri sa producă o impresie bună Magdei; dar după câte se părea, strădania lui era zadarnică...

În acelaşi timp, o trăsură se îndrepta spre Helbigsdorf. În ea se aflau trei inşi. Un bărbat înalt şi slab, dar foarte vânjos, o doamnă foarte grasă şi roşie la faţă şi un tânăr, care mâna caii. Acesta din urmă purta o uniformă impunătoare de sublocotenent de marină şi avea pe piept o decoraţie, care dovedea că, în ciuda tinereţii sale, avusese prilejul să-şi arate însuşirile.

— Cu toate astea, sunt curios să văd dacă maiorul o să fie acasă! spuse bărbatul cel înalt şi slab.

— Este, dragă unchiule! îi replică sublocotenentul.

— Şi aş vrea să aflu de ce ne-a chemat, pe mine şi pe Parpara mea. Dar vom şti noi curând care este motivul acestei neaşteptate invitaţii.

— Acolo e Helbigsdorf? întrebă femeia.

— Da, Parpara, acolo e Helpigsdorf, se grăbi s-o lămurească fierarul Curţii. Dar nu ne ducem la moşie, fiindcă maiorul a scris lui Gerd să tragem la han. Vom aştepta acolo până când vom fi chemaţi.

Intrară în sat şi coborâră în faţa hanului. Caii fură duşi în grajd. Meşterul fierar intră în han, împreună cu soţia sa, în timp ce Gerd se îndreptă singur spre castel.

Fără să se gândească, părăsi direcţia obişnuită şi, trecând de-a curmezişul livezilor, intră în parcul care lega grădina castelului de pădure. Abia se afundase în parc, şi auzi nişte

glasuri. Erau trei voci femeieşti şi una bărbătească. Îşi dădu numaidecât seama că erau ale celor trei mătuşi şi a noului vecin. Nu putea suferi pe acest domn von Uhle, astfel că se feri să-l întâlnească. Coti la stânga spre căsuţa din grădină, în care obişnuia să stea deseori Magda. Câte ore fericite petrecuse alături de ea!

Când ajunse la luminişul, din care se putea vedea căsuţa, observă că Magda este acolo. În acelaşi timp, însă se apropie de ea un bărbat. Îndată ce-l zări, ea se ridică, voind să se îndepărteze. Mişcarea ei părea o fugă. De aceea, Gerd trecu îndărătul unui tufiş, spre a înţelege motivul ce îndemnase pe Magda să facă mişcarea prin care voia să se ferească de bărbatul acela.

Străinul îşi iuţi paşii şi izbuti să ajungă pe Magda tocmai în locul unde se aflase Gerd mai înainte. Uimit, sublocotenentul tresări, fără să vrea. Cunoştea chipul acela; îl văzuse-cândva şi i se întipărise atât de bine în minte, încât nu se mai şterse.

— Fugiţi, domnişoară? întrebă străinul, prinzând pe Magda de mână.

Ea-şi retrase mâna.

— Fug? zâmbi ea mândră. Ce vă îndreptăţeşte să presupuneţi un asemenea lucru?

— Paşii grăbiţi, cu care aţi încercat să vă îndepărtaţi, îndată ce m-aţi văzut apropiindu-mă.

— Ştiţi doar că nimeni nu fuge decât de vrăjmaş!

— Ah, vreţi să mă socotiţi duşmanul dumneavoastră?

— Da.

— Atunci trebuie să mă fi înşelat, căci nu există om a cărui inimă să fie, mai mult decât a mea, copleşită de dorinţa fierbinte de a putea fi prietenul dumneavoastră.

— Vă mulţumesc. Am destui prieteni.

— Nimeni nu poate spune că are prea mulţi prieteni.

— Ba da, domnul meu, fiindcă atunci când numărul lor este prea mare, se poate întâmpla să fie supărători.

— Ah, domnişoară, ceea ce spuneţi este mai mult decât o sinceritate, este... o lipsă de politeţă.

— Ei şi! Rămâneţi cu bine!

Voi să plece, dar el o opri, ţinând-o strâns de mână.

— Staţi, nu veţi scăpa atât de uşor de mine!

— Conte! Lăsaţi-mă, mâna!

Cuvintele acestea fuseseră rostite pe un ton ameninţător; mâna ei dreaptă se strânse mânios, în timp ce străinul îi ţinea mâna stângă.

— Să dau drumul acestei mânuţe? râse el. Sunteţi cea mai frumoasă şi mai încântătoare făptură din câte am întâlnit vreodată şi acum, când am înaintea ochilor acest înger, să mă îndepărtez de el, de bunăvoie? Îmi cereţi prea mult.

— Vă cer pentru ultima dată să-mi lăsaţi mâna!

— O ţin zdravăn.

— Fie! Dacă nu vreţi să ascultaţi!...

Cu o mişcare fulgerătoare, ea-i trânti cu mâna dreaptă un pumn atât de puternic în obraz, încât el se dădu înapoi şi-i lăsă liberă mâna stângă. În clipa următoare însă se apropie iarăşi de ea şi o îmbrăţişă.

— Ah, diavol mic şi scump; mi-o vei plăti!

Ea încercă să scape din strânsoarea braţelor lui, dar era prea slabă ca să izbutească. În clipa când el îşi apropie buzele de ale ei ca să le sărute, contele se pomeni cu un pumn năprasnic în cap şi se prăbuşi la pământ.

— Gerd! strigă fata, întinzându-şi mâinile spre salvatorul ei. Tu eşti?!

— Da, eu sunt, Magda. Am stat îndărătul tufişului şi am auzit totul.

Contele se ridicase iarăşi. Era roşu de ruşine şi de mânie.

— Băiete, ce-ai îndrăznit să faci? strigă tremurând.

— Domnule, după cum vedeţi sunt ofiţer!

— Şi eu sunt!

— N-o dovediţi nici prin îmbrăcămintea, nici prin purtarea

dumneavoastră. Fapta dumneavoastră este demnă de un ticălos!

— Tinere, te strivesc!

Voi să se repeadă asupra sublocotenentului, dar acesta se feri.

— Conte, daţi-vă seama ce faceţi! Un marinar loveşte altfel decât un biet om de pe uscat.

— Cer satisfacţie!

— De la mine? Nu mă lupt decât cu oameni de onoare!

— Iar mă insulţi? Stai, că te învăţ eu!

Şi întinse mâna; dar Gerd îl înşfacă la timp, îl ridică şi-l trânti la pământ, făcându-l să se lungească, îndurerat.

— Hai, Magda; l-am săturat!

Ea privi cu ochi strălucitori chipul frumos şi liniştit al tânărului ei prieten.

— Unde-i tata? o întrebă, în timp ce se îndepărtau.

— Trebuie să fie în odaia lui. În ultimul timp a scris o sumedenie de scrisori şi se pare că are tot atât de multe taine.

— Ştiai că mă aşteaptă?

— Ştiam. De aceea am şi venit încoace azi-dimineaţă.

— Îţi mulţumesc. Nerăbdarea te-a îndemnat să vii?

— Da, cu toate că ştiam că voi avea de aşteptat câteva ore până la venirea ta.

— Se pare că am o surioară foarte nerăbdătoare! Domnul von Uhle este cu mătuşile în grădină?

— L-ai întâlnit? El a adus pe conte în Helbigsdorf.

— Ce caută aici?

— Întreabă pe Conrad; te va lămuri!!

— Tu nu mă poţi lămuri?

— Nu, fiindcă mă priveşte pe mine personal.

El se opri, speriat, şi o privi ţintă.

— Pe tine în persoană?! Ah, nu... nu, asta-i cu neputinţă!

Ea se înroşi până la urechi.

— Gerd, nu ştiu la ce te gândeşti.

— Mă gândesc… Magda… trebuie să… pleci?

— Nu, Doamne fereşte! Întreabă pe Conrad! Poţi să fii liniştit.

Acum, chipul său ce pălise îşi recapătă culoarea.

— Ah, a fost numai un atac josnic! Să mai încerce, dacă-i dă mâna; voi pedepsi pe ticălos din nou, dar şi mai aspru ca adineauri!

Ajunseră la castel. Gerd o conduse pe Magda în odaia ei şi se duse să caute pe maior. Conrad se afla în gang.

— Domnişorul! strigă bucuros, îndreptându-se grăbit spre el. Bun venit în Helbigsdorf, domnule Gerd! Dar când aţi venit? Nu v-a zărit nimeni!

— Am trecut prin parc.

— Ah! Aţi văzut oaspeţii?

— Da, pe domnul von Uhle şi pe „contele zănatic”. Conrad, ia spune-mi, ce caută ăsta la Helbigsdorf?

Conrad destăinui sublocotenentului ceea ce auzise, trăgând cu urechea. Gerd îi povesti întâmplarea de lângă căsuţă şi întrebă:

— Domnul maior e în odaia dumnealui?

— Da.

Gerd porni spre tatăl său adoptiv, care-l întâmpină cu o dragoste cu adevărat părintească.

— Ai venit, Gerd! Bun sosit! îi întinse mâna şi-l trase spre el.

— Am cerut concediu, fiindcă mi-ai scris să vin, spuse tânărul marinar.

— Cât timp poţi rămâne?

— Am concediu pe timp nelimitat.

— E foarte bine, fiindcă va fi nevoie să stai o vreme mai îndelungată.

— De ce?

— Aştept tot astăzi oaspeţi care îţi vor face o deosebită

plăcere.

— Cine sunt?

— Câţiva cunoscuţi. E vorba de o surpriză.

— Printre ei este şi cel pe care l-am văzut în grădină?

— Nu. Sosirea contelui a fost o surpriză şi pentru noi.

— Cum a ajuns el în Helbigsdorf?

— A vizitat pe domnul von Uhle şi a apărut aici, împreună cu el.

— Prin urmare, „contele zănatic” e musafirul tău?

— Da.

— L-am insultat!

— Tu? Cum aşa?

Gerd îi povesti cele petrecute în grădină. Maiorul îl ascultă cu fruntea încreţită.

— Ai procedat cam aspru, dar ai fost îndreptăţit, spuse. Să nu mai îndrăznească să supere pe Magda, chiar dacă se bizuie pe rangul lui! După purtările de azi, nu-i mai îngădui să intre în casă. Îi voi da o lecţie, care va fi tot atât de aspră, ca şi a ta! Sună, şi se ivi servitorul.

— Conrad, contele este în parc. Du-te să-l cauţi şi spune-i că nu-l mai primesc şi n-are ce să-mi mai vorbească!

Bătrânul servitor râse cu poftă:

— Voi îndeplini porunca, domnule maior şi puteţi fi sigur că nu voi uita nimic! Înţeles?

Ieşi. Ajungând în grădină, găsi pe conte împreună cu cele trei surori. Îi vorbi de-a dreptul:

— Ascultaţi-mă!

— Cum? întrebă contele, mirându-se de faptul că servitorul i se adresase pe un ton atât de nepoliticos.

— Domnul meu, maiorul Helbig, vă trimite vorbă să vă duceţi de unde aţi venit. Înţeles?

— Ia ascultă, îndrăzneşti să te adresezi pe tonul acesta unui... să-mi vorbeşti mie pe tonul acesta? Mă voi plânge numaidecât maiorului.

— Vorbiţi mai frumos, ca să nu vă treziţi alergând! Domnul maior a poruncit să nu vă mai las să intraţi; dar, dacă vă veţi încumeta totuşi să păşiţi în antreu, mă voi folosi de dreptul stăpânului meu. Înţeles?

— Conrad! strigă sora îmbrăcată în albastru.

— Omule! strigă cea în purpuriu.

— Nepoliticosule! strigă cea în cenuşiu.

— Sunt nepoliticos dacă îndeplinesc întocmai însărcinarea domnului maior, fiindcă omul acesta s-a năpustit ca un mişel asupra domnişoarei Magda şi a supărat-o?

— A supărat-o pe Magda? Cu toate că e oaspetele nostru? Să-i fie ruşine! exclamă Zilla.

Cele trei surori îşi simţeau jignită dragostea fierbinte pe care o nutreau nepoatei lor.

— Ruşine! exclamă Wanka.

— Ruşine! strigă şi Freya — şi toate trei porniră grăbite după servitorul ce se îndepărta, lăsând pe conte mofluz.

— Cum a supărat-o? întrebă cea îmbrăcată în albastru.

— A vrut să-i dea ceva.

— Ce?

— Un lucru pe care nici una dintre dumneavoastră nu l-a primit vreodată... un sărut!

— Îngrozitor! exclamă sora cea înaltă.

— Înfricoşător! se înfurie cea în roşu.

— Înspăimântător! se tângui cea în cenuşiu, împreunându-şi mâinile. Şi a izbutit?

— Nu.

— S-a apărat Magda, desigur.

— Din răsputeri! Gerd al nostru i-a ajutat.

— Gerd? Păi nici nu e aici!

— Domnul sublocotenent a venit adineauri şi se află acum la domnul maior.

— E adevărat? se miră Freya. Şi urmă, bucuroasă: Atunci, trebuie să ne ducem numaidecât să-l salutăm. Haideţi!...

După câtva timp, o trăsură se îndreptă în goană spre castel. Când trăsura ajunse în curte, coborâră din ea patru bărbaţi. Erau Bill Sandford uriaşul, Friderich von Gollwitz, căpitanul Schubert şi cârmaciul Karavey. Unul dintre servitori le ieşi în întâmpinare.

— Domnul maior e acasă? întrebă Fred.

— Da.

— Pe unde trebuie să intrăm?

— Ceva mai încolo e o scară, care duce sus, în camera de primire.

— Deshamă, te rog, caii! Vom rămâne aici câtva timp.

Cei patru musafiri pătrunseră în castel şi întâlniră pe Conrad.

— Se poate vorbi cu domnul maior? întrebă Gollwitz.

— Mă duc să întreb. Deodată, zări pe Balduin Schubert. Ah, tatăl lui Gerd al nostru! Fiţi binevenit. Aţi primit iar vreun concediu? Domnul maior se va bucura mult când vă va vedea. Dar pe cine trebuie să vestesc, o dată cu dumneavoastră? Cum se numesc domnii?

— Spuneţi-i doar că au venit cei pe care îi aşteaptă.

Conrad intră în odaia maiorului.

— Domnule maior, a venit căpitanul Schubert, însoţit de trei domni străini. Nu mi-au spus cum se numesc, dar mi-au cerut să vă vestesc sosirea celor aşteptaţi. Înţeles?

— Ah! Pofteşte-i numaidecât!

Cei patru intrară. Căpitanul se îndreptă spre Helbig şi-i scutură voiniceşte mâna, după obiceiul marinăresc. Apoi, îşi prezentă însoţitorii. După ce strânsa mâna fiecăruia, maiorul îi îndemnă să se aşeze şi se adresă lui von Gollwitz:

— Prin urmare, dumneavoastră veniţi la mine, după cum mi-a scris domnul Schubert, ca să vorbim despre fratele dumneavoastră. Ce aţi aflat?

— N-am aflat nimic sigur, ci am dat doar de urma lui.

— Într-adevăr?

— Da. Am găsit în Statele Unite pe servitorul său şi ceea ce ne-a mărturisit acesta ne îndeamnă să bănuim că Theodor, în cazul când mai trăieşte, nu trebuie căutat în America, aşa cum s-a crezut, ci aici, în ţară.

— Prin urmare, fratele dumneavoastră n-a părăsit Europa?

— Nu.

— Foarte ciudat! Unde a fost văzut pentru ultima dată?

— La Himmelstein.

— La castelul Himmelstein, care aparţine „contelui zănatic”?

— Da. Cunoaşteţi pe proprietarul castelului?

— Bine de tot! Îl cunosc de mult şi chiar acum vreo oră a fost la mine.

— V-aş supăra, dacă mi-aş îngădui să vă întreb pentru ce-a venit?

— Vă rog! Nu ştiu nici eu însumi ce l-a îndemnat să vină aici. Pot să vă spun doar că a rugat pe un vecin al meu să mi-l prezinte.

— Şi acum nu mai este aici?

— Nu. Mai înainte cu o oră l-am poftit să plece.

— L-aţi poftit să plece? Prin urmare, v-a jignit?

— Da. S-a purtat necuviincios faţă de... Maiorul se întrerupse şi privi în jurul său. Apoi, cu un zâmbet şiret în colţul buzelor, spuse: Dar este cineva care vă poate istorisi mai amănunţit cum s-au întâmplat lucrurile.

Sună şi porunci lui Conrad, care veni numaidecât:

— Pofteşte aici pe domnul sublocotenent!

După câteva clipe, Gerd se ivi în pragul uşii. Maiorul rosti pe un ton solemn:

— Domnule sublocotenent, aş vrea să vă prezint pe aceşti domni.

Chipul lui Gerd vădi o nemărginită uimire, când îşi auzi tatăl adoptiv vorbindu-i pe un ton atât de serios.

— Baronul Friderich von Gollwitz, prietenul său Bill

Sandford, şeful de echipaj Karavey şi...

Maiorul nu-şi putu continua prezentările, întrucât Gerd se îndreptă surprins spre Karavey şi-l întrebă:

— Cum? Vă numiţi Karavey şi sunteţi şef de echipaj? Îmi daţi voie să ştiu pe ce vapor?

Maiorul zâmbi mulţumit. Presimţea ceea ce avea să urmeze.

— De ce nu? răspunse Karavey. Pe vaporul „Tigrul”. Mă cunoaşteţi?

— Am auzit deseori pomenindu-se numele dumneavoastră şi aş dori să vă întreb despre cineva. Cârmaciul de pe „Tigrul” se numeşte Balduin Schubert?

— Da.

— Sunteţi prieten cu el?

— Da.

— Unde-i „Tigrul” acum?

— A pornit într-o călătorie de-a lungul coastei.

— Şi cârmaciul e la bordul vaporului?

— Nu.

— Nu? Dar unde e?

— E aici.

— Dumneavoastră? Dumneavoastră sunteţi? Tu... tu...!

Îşi desfăcu braţele şi voi să se năpustească spre Schubert, care-l privea surprins, dar se opri deodată şi se adresă maiorului:

— Acum ştiu de ce mi-ai obţinut concediul: ca să-mi văd în sfârşit tatăl!

— Da, încuviinţă maiorul, căruia începuseră să-i lăcrimeze ochii. Ai fost nevoit să aştepţi multă vreme bucuria aceasta. Schubert, tânărul acesta este fiul dumitale. Ei, şi acum ce staţi ca două momâi? Îmbrăţişaţi-vă, ce Dumnezeu?! Înainte, marş!

— Gerd!

Acesta fu singurul cuvânt pe care-l putu scoate cârmaciul,

îl năpădise parcă un fel de moleşeală; stând nemişcat, privi ţintă pe tânărul bărbat, ce se afla în faţa lui cu ochii strălucitori şi obrajii îmbujoraţi.

— Tată, sunt fiul tău! Crede-mă!

— Tu… dumneata… Ah! Oh! îşi regăsi stăpânirea de sine şi se repezi spre Gerd, care-l îmbrăţişă cu dragoste şi-l sărută. Sfinte Marte! Tu eşti? Tu eşti într-adevăr? Aproape că nu-mi vine să cred că am aşa un fiu: atât de spilcuit şi frumos, ca un crucişător cuirasat!

Când bătăile de bucurie ale inimilor se mai potoliră într-o oarecare măsură, Schubert îşi recapătă glasul şi-l întrebă:

— Ai concediu?

— Da. Pe timp nelimitat.

— Ah, voi vorbi cu căpitanul şi el va ruga neapărat pe duce să fii mutat pe „Tigrul”, ca să te ştiu lângă mine.

— Roagă-l, tată! M-aş simţi fericit să fiu lângă tine; şi apoi, pentru orice marinar e o cinste deosebită să slujească pe vaporul „Tigrul”. Dar, stai; ai văzut-o pe mama?

— Nu, n-am avut încă vreme. Sper că-i sănătoasă, draga de ea!

— Da. Aşteaptă o clipă: mă duc s-o chem.

Şi alergă în bucătărie, unde se afla doamna Hartmann.

— Mamă, ghiceşte repede cine a venit?

— De unde vrei să ştiu?

— Tata! Închipuie-ţi, maiorul a ştiut că vine şi a obţinut un concediu pentru mine, ca să-mi pot cunoaşte şi eu tatăl, în sfârşit. Ce bucurie! Mamă, hai, te aşteaptă tata! Între timp, eu alerg în sat, ca să chem pe unchiul şi mătuşa; şi ei trebuie să fie aici.

Doamna Hartmann îşi scoase şorţul de bucătărie şi se îndreptă grăbită spre camera maiorului, iar Gerd alergă spre sat, ca să ia de la han pe unchiul Thomas şi mătuşa Barbara.

După câtva timp, când cele trei surori ale maiorului deschiseră uşa camerei de lucru a fratelui lor, fură izbite de

un miros atât de greu de tutun, întrucât erau gata să se întoarcă din drum şi să fugă. Dar fumul de nepătruns era străbătut de glasuri atât de voioase, încât cele trei surori se opriră, de parcă ar fi fost vrăjite.

— Groaznic! Atâta fum! Parcă ar ieşi dintr-un horn! oftă sora cea grasă.

— De nesuferit! rosti cea înaltă.

— Ce se întâmplă aici? Trebuie să aflăm negreşit! gâfâi cea măruntă. Curiozitatea femeiască birui necazul celor trei surori, pricinuit de mirosul de tutun şi tustrele năvăliră, cu un adevărat dispreţ faţă de moarte, în bezna plină de fum, sub învelişul căruia câţiva oameni fericiţi şedeau la taifas.

13. Un conte incendiator

În timpul acesta, doi bărbaţi, care plecaseră de la castel, se îndreptau spre pădure, străbătând drumul ce ducea la moşia vecină. Erau contele şi domnul von Uhle; acesta din urmă nu ştia nimic despre cele întâmplate în parc, deoarece şezuse în biblioteca lui Helbig. Contele mergea cu privirea coborâtă în pământ. Părea că se gândeşte la ceva, dar trebuie să fi fost vorba de ceva neplăcut, pentru că fruntea i se încreţise, iar mâna lui dreaptă răsucea mereu vârfurile mustăţilor. În cele din urmă, se adresă lui Uhle.

— Cunoaşteţi bine Helbigsdorful?

— Da.

— Vă este cunoscută şi situaţia familială a maiorului?

— De ajuns.

— Maiorul are vreun fiu?

— Nu.

— M-a întâlnit în parc un sublocotenent de marină, care tutuia pe fiica maiorului.

— Era fiul lui adoptiv.

— Hm! Fiu adoptiv! Desigur că e înrudit cu el.

— În privinţa aceasta au circulat o sumedenie de zvonuri. S-a spus chiar că e un copil părăsit şi că tatăl lui a fost marinar.

— Nu se poate! Fiul adoptiv al maiorului să fie copilul nelegitim al unui marinar?!

— Cu toate acestea, lucrul este de crezut, fiindcă mama acestui tânăr îndeplineşte acum slujba de menajeră a maiorului.

— Tânărul avea nişte trăsături care mi se păreau

cunoscute, într-o oarecare măsură. Am impresia că l-am mai întâlnit cândva. De unde e originară femeia?

— După cât se spune, maiorul a cunoscut-o în Fallum.

— Fallum? Hm! Drace! Cum se numeşte femeia?

— Doamna Hartmann.

— Hartmann? Şi cum se numeşte fiul ei?

— Gerd.

Contele îşi trosni degetele.

— Acum ştiu! Ah! Tu erai, băiete?! Te voi...

Dar fu întrerupt. La marginea potecii din pădure, pe care începuseră să meargă cei doi, şedea un bărbat, care se ridică atunci când îi văzu apropiindu-se şi-şi întinse pălăria lui veche. Era un cerşetor.

Domnul von Uhle îşi vârî mâna în buzunar şi-i dădu un ban, dar contele îl privi cu o mină aspră.

— Cine eşti?

— Sunt un biet luntraş.

— Luntraş? Şi cutreieri munţii?

— Vreau să mă duc spre Sudlandia.

Cerşetorul părea flămând şi era slab. Trebuie să fi fost bolnav, sau să fi suferit într-alt mod.

— De unde vii?

— De jos, dinspre mare.

— Şi de ce n-ai mers pe mare spre Sudlandia?

— Nimeni n-a vrut să mă ia.

— De ce?

— Nu-mi puteam plăti drumul.

— Dacă eşti luntraş, ai fi putut munci.

— Eram prea slab. Am zăcut mult.

— N-ai prieteni? n-ai rude?

— Am pornit să-i caut. Locuiesc aici, în Helbigsdorf.

— Pe cine cauţi?

— Pe menajera maiorului.

— Se înrudeşte cu tine?

— Da, e soţia mea.

— Ah! exclamă contele. De unde eşti?

— Din Fallum.

— Cum te cheamă?

— Hartmann.

— Se potriveşte! Domnule von Uhle, vă rog să mă iertaţi câteva minute! Vă voi ajunge mai târziu, am ceva de vorbit cu omul acesta.

Uhle se îndepărtă, iar contele se adresă iar lui Hartmann:

— Ştii de ce nu poţi rămâne şi de ce n-ai găsit pe nimeni, care să vrea să te ia cu el pe vapor?

— Fiindcă sunt prea slab.

— Nu, ci din pricină că vii de la puşcărie.

— Domnule!

— Nu tăgădui! Dar fii liniştit! Nu te dojenesc. Aşa-i că am ghicit?

— Da, răspunse Hartmann, codindu-se.

— Crezi că maiorul sau soţia ta te vor ajuta?

— Sper că da. Ea trebuie să mă primească aici, sau să mă urmeze în Sudlandia. În Nordlandia nu mai pot găsi nici un mijloc de trai.

— Mă cunoşti?

— Nu.

— Ne-am văzut cândva în Fallum.

— Se poate. Veneau la băi foarte mulţi vilegiaturişti, care se plimbau cu barca mea.

— Eu nu m-am plimbat numai cu tine, ci şi cu fiul tău.

— Era fiul meu vitreg.

— Da, fiul unui marinar. Ne-am burduşit niţel.

— Ah! exclamă Hartmann, tresărind.

— Şi am fost nevoit să mă prezint în faţa judecătorilor…

— Dumneavoastră sunteţi…!

— Şi am fost pedepsit, cu toate că rangul meu ar fi trebuit să mă ocrotească împotriva unor asemenea neplăceri.

— Domnule, acum ştiu cine sunteţi!

— Linişte! Să nu pomenim nici un nume! Dar te voi ajuta. La castelul Helbig nu vei găsi ceea ce vrei să găseşti.

— Se poate să aveţi dreptate!

— Cred că voi fi în stare să-ţi port de grijă.

— Domnule, ce bine ar fi!

— Ascultă-mă: te voi conduce o bucată de drum şi te voi aştepta în preajma castelului. Te înapoiezi, şi-mi spui în ce mod ai fost primit. Apoi, vom vedea ce ne rămâne de făcut. Vrei?

— Bucuros.

— Dar nu pomeneşti nici un cuvânt despre mine!

— Voi face aşa cum mă sfătuiţi!

Se îndreptară spre sat. Când zăriră castelul, contele se opri.

— Aici e Helbigsdorful, şi acum porneşte singur. Te voi aştepta aici.

— Mă înapoiez în orice caz, domnule!

— Dacă nu mă găseşti aici, n-ai decât să fluieri. S-ar putea întâmpla să fiu nevoit să mă ascund.

Hartmann se îndepărtă. La intrarea castelului, găsi un servitor.

— Aici este castelul Helbig? îl întrebă.

— Da, îi răspunse celălalt. Ce doreşti?

— Nu e treaba dumitale!

Fără să se mai sinchisească de servitorul uluit, trecu pe lângă el şi intră în curtea castelului. Se îndreptă spre intrare şi, nevăzând pe nimeni, urcă scara. Când ajunse pe gang, fu întâmpinat de Conrad, care ieşea din camera maiorului.

— Ce doreşti?

— Vreau să vorbesc cu menajera.

— Cu doamna Hartmann? Ce doreşti de la ea?

— Asta nu ne priveşte decât pe noi, pe mine şi pe ea.

— Eşti un mojic, cărăbăneşte-te!

— Cine se ceartă aici? întrebă un glas aspru. Când cei doi

se întoarseră, dădură cu ochii de maior.

— Omul ăsta face tărăboi! răspunse Conrad.

— Ce doreşti?

— Caut pe menajeră, domnule maior, îl lămuri Hartmann. Vreau să-i vorbesc! Sunt bărbatul ei.

— Dumneata eşti prin urmare luntraşul Hartmann din Fallum?

— Da.

— Ai fost eliberat?

— Sunt liber.

— Vino. Te voi conduce chiar eu la soţia dumitale.

Şi se îndreaptă spre bucătărie. Acolo se aflau menajera şi cele trei surori.

— Doamnă Hantmann, spuse maiorul, azi e ziua surprizelor. Omul acesta vrea să vă vorbească.

— Cine e?

Se întoarse spre străin şi se învineţi.

— Mă cunoşti? o întrebă el.

— Hartmann! exclamă ea speriată. Vii din... din...

— Din puşcărie! întregi el, batjocoritor.

— Şi vii la mine? urmă menajera.

— La tine, fiindcă ştiam că tu nu vei veni la mine. N-ai cumva un cuvânt şi un loc pentru bărbatul tău?

— Nu, niciodată! se apără femeia.

— Da, te cred. În timp ce eu mă luptam cu necazurile şi mă zbăteam în lipsuri, în timp ce eu flămânzeam şi stăteam închis, tu te bucurai de viaţă şi nici nu te mai gândeai la mine. Sunt bărbatul tău şi-mi aparţii. Dacă aici n-ai nici un loc pentru mine, vei părăsi casa aceasta şi vei merge cu mine!

— Parcă ar fi sigur că o să meargă cu el! spuse Conrad, care intrase mânat de curiozitate.

— Nu te amesteca, fiindcă nu te priveşte!

— Oho! Eşti mojic, aşa că îmi vei îngădui să fiu şi eu. Înţeles?

Maiorul se adresă menajerei sale:

— Doamnă Hartmann, vreţi să trăiţi iarăşi împreună cu omul acesta?

— Niciodată! răspunse ea.

— Ai auzit? spuse Helbig lui Hartmann.

— Da, aud. Dar se va răzgândi, sunt sigur!

— Te înşeli! Ea va rămâne aici şi voi avea eu grijă să fiţi divorţaţi cât mai curând.

— Nu mă învoiesc.

— Vei fi silit să-i redai libertatea. Dar e mai bine pentru dumneata să consimţi de bunăvoie. Dacă te vei dovedi chibzuit, poate că mă voi hotărî să fac ceva cu privire la nevoile dumitale de trai.

— Nu-mi trebuie ajutorul nimănui, şi cu atât mai puţin al dumneavoastră!

— Aşa? Atunci poţi să pleci!

— Nimeni nu mă poate alunga, atâta vreme cât nevasta mea se află aici!

— Ai auzit doar că nu vrea să mai ştie de dumneata. Prin urmare, pleacă!

— Şi copiii mei unde sunt?

— Sunt bine îngrijiţi. Nici înainte nu te-ai sinchisit de ei, astfel că dorul care te-a cuprins acum nu poate să fie peste măsură de mare!

— Vreau să-i văd. Am dreptul acesta!

— Nu sunt aici.

— Să mi se dea socoteală, ca să ştiu ce este cu ei!

— În privinţa aceasta, va hotărî justiţia. Şi acum, gata!

— Îmi pretind nevasta! strigă el înverşunat.

— Conrad!

— Domnule maior!

— Însoţeşte pe omul acesta până la uşă!

— La ordin, domnule maior! Hai, amice! Înţeles? Apucă pe Hartmann de braţ, dar văzând că încearcă să se

împotrivească, îl luă în braţe şi-l scoase din odaie, împingându-l pe gang. Conrad era vânjos, iar luntraşul era slăbit. Dându-şi seama că trebuie să se supună, începu să alerge pe scară şi, ajungând în curte, fu întâmpinat de celălalt servitor, care-l împinse dincolo de poartă...

În pădure, Hartmann întâlni pe conte.

— Te-ai şi înapoiat! îl întrebă Hohenegg.

— Da. Totul a mers iute. Întâi n-am fost lăsat să intru şi după aceea n-au ştiut cum să scape mai curând de mine.

— Ce-a spus nevasta ta?

— Că nu vrea să mai ştie de mine.

— Cu cine ai mai vorbit?

— Cu maiorul. A pus servitorul să mă alunge.

— Asta-i o dovadă neobişnuită de prietenie.

— Nici copiii n-am izbutit să-i văd.

— Nici pe fiul tău vitreg?

— Nu. E aici?

— Da. E sublocotenent de marină.

— Cum? Sublocotenent de marină?! Omul acela care m-a vârât în puşcărie? Tare aş avea poftă să-i plătesc răul pe care mi l-a pricinuit!

— Numai lui? îl iscodi contele.

— Lui, maiorului, tuturor din casa aceea!

— Ai putea s-o faci!

— În ce mod?

— Hm! Nu-i chiar uşor de spus.

— Domnule, ştiu să tac.

— Ascultă, vrei să intri în slujba mea? Dar trebuie să-mi dovedeşti o credinţă oarbă şi să ştii să păstrezi o taină. Te voi plăti bine şi mă pricep să închid ochii.

— Şi ce slujbă vreţi să-mi încredinţaţi?

— Vei fi înlocuitorul meu.

— E cu neputinţă!

— Nu glumesc deloc! Sunt bun cunoscător de oameni şi

ştiu că te pot folosi. Nu vei fi silit să te istoveşti în slujba mea, te voi cruţa de serviciile obişnuite. Vei avea de îndeplinit doar anumite însărcinări, despre care nu trebuie să ştim decât noi doi. Vrei?

— Da, domnule. Veţi găsi în mine un om care o să vă fie credincios până la moarte şi care va săvârşi tot ceea ce-i veţi porunci.

— Chiar dacă o să fie vorba... de ceva... neîngăduit?

— Da!

— Te voi pune întâi la încercare, ca să mă încredinţez şi mai bine dacă te pot folosi.

— Încercaţi! Veţi vedea că vă puteţi bizui pe mine!

— Ascultă! Vreau să joc o festă maiorului. Adică mă gândesc la un lucru, a cărui săvârşire să stârnească la castel îndârjire şi zăpăceală.

— Atâta tot? Nici o pagubă?

— Din partea mea, poate fi şi pagubă. Dar în ce mod?

— Să-i otrăvim caii!

— Aş!

— Sau să dăm foc castelului!

— Da, asta ar fi ceva.

— S-o fac, domnule?

— Da.

— În noaptea asta?

— Da. Dar e primejdios!

— Deloc!

— Oh! În castel locuiesc mulţi inşi. Dacă ai fi prins, ai putea s-o păţeşti!

— Nu voi fi prins. În privinţa aceasta, să n-aveţi nici o grijă!

— Dar nu ţin câtuşi de puţin să fie doar un mic incendiu, mă înţelegi? Ar trebui să ardă întregul castel, cu toate clădirile învecinate, astfel că lucrul nu e numai primejdios, ci şi anevoios.

— De ce?

— Focul trebuie pus deodată în mai multe locuri.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Şi cum vei găsi mijlocul să înfăptuieşti isprava?

— Foarte uşor! Voi aprinde mai întâi în sat o casă ori două.

— Drace, văd că eşti într-adevăr un om cu cap, aşa cum îmi trebuie!

— Dacă izbucneşte un foc în sat, toţi cei din castel, sau în orice caz toţi bărbaţii, vor alerga să dea ajutor la stingere; în timpul acesta, se poate opera în voie la castel.

— Prin urmare, ne-am înţeles; de acum înainte eşti în slujba mea. Văd însă că-mi voi realiza şi altă intenţie cu prilejul acesta.

— Lămuriţi-mă, domnule.

— Helbig ţine mult la fiica sa.

— Vreţi să piară şi ea în flăcări?

— Nu, să nu piară în flăcări! Dar... ştii, ai putea să te prefaci într-un fel de cavaler jefuitor, cum erau prin evul mediu. Ai putea s-o răpeşti şi să fugi călare cu ea.

— Vreţi să spuneţi că ar trebui s-o răpesc, spre a face astfel pe bătrân să se îngrozească de lipsa ei.

— Eşti gata să mă ajuţi şi în privinţa aceasta?

— Fireşte!

— Am o trăsură, pe care o conduce un birjar ce-mi este foarte credincios. Astfel, vom fi trei. Căutăm să prindem fata într-o clipă de neatenţie din partea celorlalţi, o răpim şi fugim cu ea în pădure. Apoi, voi spune domnului von Uhle că vreau să plec — sunt oaspetele lui şi, în timp ce trecem prin pădure, o ducem la trăsură.

— Şi încotro ne îndreptăm?

— De-a dreptul spre graniţă.

— Dincolo, spre Sudlandia?

— Da, la castelul Himmelstein.

— Vom fi opriţi la graniţă şi trăsura va fi cercetată.

— Ei aş! Trăsura mea nu va fi cercetată!

— Nici chiar atunci când călătoriţi întovărăşit de un bărbat a cărui înfăţişare lasă de dorit?

Şi-şi privi hainele jerpelite. Contele râse.

— Crezi că te voi lăsa să mergi cu hainele acestea? Chiar azi vei avea altă îmbrăcăminte. Până la oraşul cel mai apropiat ai de făcut două ore. Dacă porneşti în goană, te poţi înapoia până se înserează. Ia banii aceştia! Cumpără-ţi tot ce-ţi trebuie, dar înainte de orice o armă.

Contele-şi scoase punga şi-i înmâna o sumă de bani. Hartmann îl întrebă:

— Unde ne întâlnim?

— Aici.

— Când?

— La ora unsprezece seara. Mă voi îngriji să avem trăsura la îndemână, în pădure. E mai bine să plec devreme.

Contele plecă, iar Hartmann se îndreptă zorit spre oraşul vecin...

În seara aceleiaşi zile, Magda fusese în sat, ca să viziteze pe o femeie bolnavă. Gerd o însoţise şi acum se întorceau amândoi spre castel. În timp ce Magda stătuse de vorbă cu bolnava şi cu cei ai casei, se făcuse târziu; cu toate acestea, tinerii mergeau pe cărarea ce ducea prin parc. Păşeau tăcuţi. Era tăcerea aceea tulburătoare care dă inimii drepturile ce i se cuvin, în timp ce buzele se tem să exprime prin cuvinte simţămintele care o năpădesc şi o înfioară. Fără vrere, mâna lui prinsese pe cea a tinerei sale prietene şi ea nu se împotrivi şi nu şi-o retrase. Deodată, ea-l auzi suspinând şi se opri.

— La ce te gândeşti, Gerd? îl întrebă.

— La tine şi la o sumedenie de lucruri, îi răspunse el.

— Şi nu se cade să-mi spui şi mie câteva din ele?

— Le ştii doar, Magda.

— Nu ştiu ce crezi, murmură ea.

— Că sunt atât de neînsemnat...

— Neînsemnat? Ce tot vorbeşti, Gerd?

— Adevărul.

— E un lucru neînsemnat să fie cineva sublocotenent de marină la vârsta ta?

— Asta nu înseamnă nimic faţă de ceea ce eşti tu.

Ea-şi puse mâna pe braţul lui şi-l rugă:

— Destăinuieşte-mi tot ce te frământă!

— Nici eu nu sunt încă lămurit. Dar azi, când am văzut pe contele acela în preajma ta, am simţit că aş fi în stare să zdrobesc pe oricine s-ar încumeta să se atingă de tine, cum a îndrăznit el.

— Nu se va încumeta nimeni s-o facă.

— Şi cu toate acestea, vei acorda această îngăduinţă cuiva. Vei găsi cândva pe unul care...

— Care...? Mai departe!

— Pe care... îl vei iubi.

De-abia putuse rosti cuvântul acesta. După o tăcere de câteva clipe, ea-l întrebă, şoptind:

— Nu cumva... ai fi gelos, Gerd?

— Da, răspunse el, codindu-se, cu toate că nu sunt îndreptăţit să fiu.

— Ah, dragă Gerd, poate că ai această îndreptăţire.

— Magda! Ce vrei să spui?

— Un frate nu trebuie să fie gelos?

— Ba da, însă nu aşa cum gândesc eu.

— Dar în ce fel?

— Ştii tu! murmură el.

— Şi nu poţi să fii? îl întrebă ea pe un ton, care s-ar fi cuvenit să fie glumeţ, dar care vădi o adevărată tulburare.

— Ah, cât m-aş bucura să pot! Aş fi în stare de orice, de orice! Dar ştiu că n-am dreptul să mă gândesc la asemenea lucruri, că nu pot ajunge la tine.

De pe buzele ei porni un râs voios şi cristalin, când îl întrebă:

— Nu poţi ajunge la mine? Nu m-ai şi ajuns? Nu m-ai prins

şi mă ţii de mână?

— Da, te ţin şi nu-ţi dau drumul. Dar cât timp?

— Pentru cât timp vrei, Gerd!

— Pentru totdeauna?

— Da, şoptiră buzele ei.

— Aşadar, pentru toată viaţa?

— Da.

Atunci el o îmbrăţişă şi o trase la pieptul său.

— Îţi mulţumesc, draga şi scumpa mea! Tu eşti fericirea mea! Eşti atât de sus şi eu sunt atât de neînsemnat, dar dacă vrei într-adevăr să fii a mea, simt că am destulă putere să mă lupt cu lumea întreagă pentru tine!

— Nu vei avea nevoie să te lupţi cu nimeni. Crezi că ar putea cineva să mă împiedice să fiu a ta?

— Tata.

— El te iubeşte!

— Ştiu, însă dragostea lui nu va izbuti să înlăture piedicile pe care le opun starea şi originea mea.

— S-au uitat de mult; ele aparţin trecutului.

— Nu! Înainte de a se limpezi situaţia mea familială, nu ne putem căsători.

— Atunci, să aşteptăm, dragă Gerd! Nu?

— Da, râse el. Altceva n-avem de făcut.

Se aplecă spre ea şi o sărută drăgăstos pe buze. Apoi, luându-se de braţ, se îndreptară spre castel.

Acolo erau aşteptaţi de mult. Datorită oaspeţilor ce sosiseră, erau atât de multe de povestit, încât abia la miezul nopţii se hotărâră în sfârşit cei din castel să se despartă şi să se ducă în camerele lor. Deodată, se auziră din curte zgomote neobişnuite.

— Ce-o fi? întrebă maiorul.

— Dumnezeule, arde undeva! se tângui Freya. Din pricină că şi celelalte două surori strigau, nu se puteau desluşi glasurile din curte. Freya se prăbuşise pe scaunul ei, în timp

ce Wanka şedea în colţul drept şi Zilla în cel stâng al canapelei şi tustrele-şi ţineau ochii închişi. în sfârşit, Freya îşi ridică pleoapele. Auzind însă din nou alergături şi strigăte în curtea castelului, scoase încă un ţipăt şi închise iarăşi ochii. Acum veni rândul Wankei să se trezească din leşin. Ea zări lumina unor flăcări, strigă din răsputeri şi se prăbuşi din nou pe canapea. Zilla se simţi îndemnată să-şi biruie moleşeala pentru o clipă, dar lumina flăcărilor o ameţi.

— Groaznic! gemu sora îmbrăcată în albastru.

— Înfiorător! se tângui cea în cenuşiu.

— Înspăimântător! oftă cea în purpuriu.

Freya fu cea dintâi care avu curajul să se apropie de fereastră.

— Uitaţi-vă! Flăcări! Ce bine că focul e în sat şi nu aici, la castel!

— La cine o fi izbucnit?

— Haideţi să întrebăm!

Coborâră repede în curte, prin a cărei poartă tocmai ieşea tulumba de stins incendiile. Nici un servitor şi nici o slujnică nu se mai vedeau. Şi maiorul plecase în sat, împreună cu oaspeţii săi; Conrad îi întovărăşise, şi chiar Magda îi urmase, ca să îmbărbăteze pe cei păgubiţi din pricina focului.

Ardea căsuţa unui ţăran sărac. Toţi cei ce se adunaseră în jurul ei îşi dădură de la bun început seama că nu poate fi salvată. Dar erau primejduite casele vecine şi, cum sătenii nu se puteau bizui pe ajutorul locuitorilor din comunele înconjurătoare, se stârni o panică înspăimântătoare, ce se potoli abia atunci când maiorul însuşi preluă conducerea măsurilor de salvare şi când se făcu auzit glasul lui poruncitor şi răsunător.

Ţăranul care locuia în cea dintâi casă cuprinsă de flăcări n-avea prea multe lucruri, aşa că ele putură fi salvate în grabă. Se luară apoi măsuri ca flăcările să nu se întindă şi asupra celorlalte case.

Între castel şi sat se afla o pantă lină, pe care o străbăteau acum trei făpturi, mergând cu paşi şovăitori. Erau surorile maiorului.

— Nu mai pot merge! se plânse cea înaltă.

— Nu mă mai duc picioarele! gâfâi cea măruntă.

— Mă prăbuşesc! suspină cea grasă.

Îşi aţintiseră ochii spre sat, astfel că nu-şi puteau da seama ce se întâmplă îndărătul lor. Deodată se auzi de la locul incendiului un strigăt şi cele trei surori văzură că sătenii alergau nebuneşte dinspre sat pe drumul ce ducea la castel.

— Ce-o fi asta? întrebă Freya.

— Aleargă! răspunse Wanka.

— Dar de ce-or fi alergând? se miră Zilla. Trebuie să se fi întâmplat ceva acolo, sus. Strigă mereu: foc! loc!

Se întoarseră şi se prăbuşiră, leşinate. Castelul era în flăcări. Atât din clădirile secundare cât şi din cea principală, locuită de maior şi de familia sa, se ridicau limbi mari de foc, a căror înălţime creştea neîncetat.

— Focul a fost pus! rosti maiorul, care trecea panta în goană, îndreptându-se spre castel.

— Da. Focul din sat trebuia să ne facă doar să părăsim castelul! Dar unde o fi Magda? exclamă Gerd, care alerga o dată cu maiorul.

— În sat.

— Şi surorile dumitale?

— Nu le-ai văzut pe pantă? Sunt în siguranţă. Hai să ajungem mai repede, ca să-mi salvez documentele!

— Şi animalele. Înainte de orice, trebuie să deschidem grajdurile!

Alergau nebuneşte pe pantă. Nici unul nu se uita la celalalt şi fiecare din ei se gândea să ajungă mai curând la castel. Numeroşi săteni, care ştiau că locuinţele şi avutul nu le sunt primejduite, alergau o dată cu ei. Şi cum înghesuiala era prea mare, Magda rămase în urmă şi se hotărî s-o ia spre dreapta,

prin livezi.

În preajma drumului se aflau doi bărbaţi, ascunşi într-un tufiş. Erau contele şi Hartmann.

— A mers mai bine decât ne-am aşteptat! spuse Hohenegg.

— N-a fost o treabă prea grea, fiindcă toţi cei din castel au fugit în sat şi au lăsat porţile şi uşile vraişte, fără nici o pază. Nu mi-am închipuit că vor fi atât de neprevăzători.

— Crezi că vor putea salva ceva?

— Aş! Am pus focul mai întâi în încăperile din spatele castelului, fiindcă de acolo flăcările puteau fi zărite greu în sat. Acum ard clădirile din faţă. Cine ştie dacă vor mai putea fi salvate măcar încăperile de sus! Am găsit într-o magazie trei bidoane cu gaz; le-am luat, am turnat gazul în coridor, aşa că flăcările au cuprins totul deodată.

— Straşnic! Prin urmare, maiorul nu-şi va salva nici banii măcar!

Hartmann nu răspunse, ci-şi duse fără vrere mâna la buzunarul de la piept. Dacă ar fi fost ziuă, s-ar fi putut vedea că buzunarul e foarte umflat.

— Avem noroc, urmă contele, că flăcările luminează drumul, înlesnindu-ne mijlocul de a recunoaşte pe toţi cei care trec.

— Sunteţi sigur că fata a fugit în sat?

— Am văzut-o.

— Atunci, trebuie să se înapoieze. Unde o înhăţăm?

— Aici nu, fără îndoială. Dar ne luăm încet după ea şi în toiul zăpăcelii vom găsi desigur o clipă în care vom izbuti să punem mâna pe ea.

Şirul celor care alergau spre castel nu se mai sfârşea. Deodată, cei doi inşi ce stăteau la pândă zăriră o femeie, care se îndrepta spre locul unde se aflau ei.

— Cine e? întrebă contele.

— O femeie care merge grăbită.

— Trebuie să treacă pe aici.

— Să ne dăm deoparte, domnule; să nu ne zărească!

— Ba poate să ne zărească; e mai bine. Ştii cine e?

— Ah, acum pot să-i văd mai bine chipul! Nu este cumva domnişoara noastră?

— Ba da.

— O înhăţăm?

— Fireşte! O lăsăm să treacă; apoi tu te năpusteşti asupra ei şi eu îi astup gura cu o batistă. Bagă de seamă, trece!

Cei doi se trântiră la pământ, îndărătul tufişului. Fără să bănuiască nimic, Magda îşi continuă drumul, cu paşi grăbiţi. Dar îndată ce trecu de tufiş, fu înşfăcată de Hartmann şi trântită. Strigătul de ajutor pe care-l scoase se pierdu neauzit în zgomotul stârnit de cei adunaţi în jurul focului de la castel; al doilea strigăt fu înăbuşit de-a binelea de batista pe care i-o vârâse contele în gură. Apoi, Hohenegg scoase din buzunar câteva sfori groase şi-şi legă prizoniera, cu ajutorul lui Hartmann.

— Nu prea tare! porunci contele. Suntem siguri de ea, fiindcă şi-a pierdut cunoştinţa; şi apoi, nu uita că e femeie, aşa că nu ne putem teme că va fugi.

— Aşa! rosti mulţumit complicele său. S-a făcut! S-o ridic?

— Da, hai!

Hartmann luă în braţe pe Magda şi-şi urmă stăpânul care porni grăbit de-a curmezişul pădurilor şi livezilor. Erau nevoiţi să facă un mare ocol, pentru că flăcările ce mistuiau castelul aruncau o lumină puternică asupra întregii regiuni, astfel că orice trecător putea fi zărit...

Îndărătul castelului şi pe partea opusă satului, pădurea se întindea pe o distanţă oarecare; apoi, urca laturile unui şir întreg de dealuri cu pante povârnite, din al căror creştet şoseaua ducea spre vale, după ce şerpuia în numeroase cotituri. Cei care mergeau pe jos puteau ajunge lesne în

vârful dealurilor pe o cărare foarte bătătorită, străbătută de fiecare din aceste cotituri şi mărginită de ambele părţi, ca şi şoseaua, de mărăcinişuri dese.

De cealaltă parte a trecătorii se vedea o trăsură, care urca încet spre creştetul unui deal şi era trasă de doi cai obosiţi. În afară de birjar, în trăsură se afla un călător care, învelit într-o manta largă, se înfundase în perna trăsurii şi se părea că doarme tihnit. Numai din când în când, adică atunci când roţile se izbeau de vreo piatră zguduind astfel trăsura, călătorul se trezea, îşi înălţa capul şi, după ce-şi rotea ochii în jur, îl cobora iarăşi pe pernă. Deodată, trăsura se opri, iar călătorul tresări şi se ridică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă.

— Am ajuns pe culme.

— Ei şi?

— Domnule, să lăsăm puţin caii să răsufle! Drumul a fost foarte obositor până aici.

— N-ai decât să-i laşi! Oricum sosesc târziu, aşa că mi-e totuna. Eşti de prin părţile acestea nu-i aşa?

— Da, domnule, din Steinweiler.

— După câte-mi amintesc, trebuie să fie prin apropiere de Helbigsdorf.

— Da, la o depărtare de vreo jumătate de oră. Tocmai în direcţia de unde se poate vedea luminişul printre copaci.

Şi pe creasta dealului pădurea era atât de deasă, încât nu se putea privi în vale. De aceea, nici focul nu putea fi zărit de aici; însă deasupra arborilor se ivea o lumină atât de puternică, încât s-ar fi putut crede că a început să se crape de ziuă. Călătorul îşi ridică ochii spre cer.

— Hm! Venim dinspre răsărit şi abia a trecut miezul nopţii. Acolo jos trebuie să fi izbucnit un incendiu!

— Cam aşa se pare, domnule! Vedeţi norişorul acela oare se înalţă deasupra copacilor?

— Da. E tare întunecat, însă marginea lui de jos străluceşte

ca aurul. Arde. Dar unde anume?

— Lumina unui foc e oarecum înşelătoare în timpul nopţii, dar îndată ce vom ajunge la prima cotitură a şoselei, vom putea vedea întreaga vale. Să mân caii până acolo?

— Da, şi chiar repede de tot!

Trăsura porni în goană pe spinarea dealului şi ajunse curând la locul de unde şoseaua începea să coboare. Aici, birjarul se opri fără să vrea, arătă cu biciul în jos şi exclamă, speriat:

— Domnule, vedeţi?

— Da. Sunt două incendii, unul mai mare şi celălalt mai mic. Dumnezeule, incendiul cel mare este la castelul Helbigsdorf, iar cel mic e în sat. Dă-i drumul! Repede, cât de repede poţi!

— Drumul e primejdios şi prăpăstios, iar caii îmi sunt morţi de oboseală.

— Bine, atunci cobor şi o iau pe jos. Cunosc prin apropiere o cărare scurtă, care taie cotiturile. Porneşte-o încet spre castel şi ne întâlnim acolo.

Îşi scoase mantaua şi coborî din trăsură. Străinul, un bărbat înalt şi bine făcut, trebuie să fi cunoscut bine ţinutul, pentru că, fără să stea o clipă pe gânduri, se întoarse pe şosea cu paşi zoriţi. După câteva minute, ajunse la capătul drumului de care pomenise şi începu să-l străbată. Cărarea nu era prea largă, dar prin aşezarea ei în pădure se afla tocmai la nivelul castelului, astfel că flăcările îi luminau fiece pas şi-i înlesniră într-o mare măsură coborârea. Jos, acolo unde cărarea se întâlnea pentru ultima dată cu şoseaua, străinul se opri. În faţa lui se afla o trăsură închisă, iar lângă ea aştepta birjarul. Faptul i se păru ciudat.

— Bună seara! salută.

— Bună seara! răspunse celălalt, ursuz.

— A cui e trăsura?

— A mea.

— A ta? Pe cine aştepţi?

— Nu te priveşte!

— Mojicule! Ştii că-mi dai de bănuit?

— Şi tu mie.

Străinul râse:

— Îmi placi, ştii? Îţi voi da o amintire.

După o aruncătură de ochi în trăsură, încredinţându-se că e goală, trânti la repezeală o palmă răsunătoare „politicosului” birjar. În clipa când birjarul bătut se gândi că s-ar fi cuvenit să-i răspundă în acelaşi fel, străinul era departe.

Şoseaua se întindea spre sat, făcând câteva cotituri şerpuitoare. Călătorul misterios străbătu drumul ce ducea prin pădurice spre castel şi ajunse la jumătatea lui, când tresări şi se dădu speriat înapoi. Era aproape să se izbească de un bărbat, care apăruse grăbit printre copăcei. Îndărătul lui se afla altul, care purta pe braţe o povară.

— Stai! porunci străinul arătării aceleia.

Atunci, cel care mergea înainte smulse tovarăşului său povara de pe braţe şi-i strigă pe un ton poruncitor:

— Doboară-l!

Rostind aceste cuvinte, dispăru printre copăcei. Celălalt păşi furios spre străin:

— Cine eşti dumneata?

— Lasă asta! Ce ducea tovarăşul tău?

— Şterge-o şi lasă-ne în pace!

Voi să-şi urmeze tovarăşul, dar străinul îl apucase zdravăn şi nu-l lăsă să-şi îndeplinească gândul.

— Stai, prietene! Colo jos arde; aici, voi doi vă strecuraţi prin pădure cu un obiect pe braţe. Vei avea bunăvoinţa să mă însoţeşti la castel!

— Şi tu te vei duce dracului!

— Cu plăcere! Dar fără tine nu mă primeşte. Înainte!

— Caraghiosule! Dă-te la o parte, n-auzi?

Încercă să trântească pe străin la pământ, dar îşi preţuise

greşit puterea, căci în clipa următoare zăcea el însuşi la pământ, în timp ce străinul îngenunchease pe pieptul lui.

— Ei, dar ştii că eşti un Goliath grozav?! râse acesta. Stai liniştit, să-ţi leg puţin mâinile şi să te duc la castel, ca să fii cercetat pe îndelete!

Îşi scoase o batistă din buzunar, ca să-şi poată lega prizonierul, dar fu nevoit să dea drumul uneia din mâinile lui Hartmann. Acesta îşi vârî cu iuţeala fulgerului mâna în buzunar, scoase pistolul şi trase.

Adversarul său abia avu vreme să-şi încline capul într-o parte; glontele trecu şuierând pe lângă el.

— Ah, înţepi viperă?! Dă-mi jucăria! Şi întinse mâna, ca să-i ia pistolul.

— Mori, câine! tună Hartmann, furios.

Icnind, făcu o mişcare bruscă şi izbuti să-şi elibereze şi cealaltă mână din strânsoare. Dar în clipa când atinse trăgaciul, străinul îi întoarse pistolul în jos, — şi glontele ţâşni.

— Ah! gemu Hartmann. M-am împuşcat!

— Aşa ţi se cuvine, băiete!

Cel ce vorbise îşi dădu seama că împotrivirea celui rănit slăbeşte, astfel că-i fu uşor să-i lege mâinile.

— Acum vino cu mine! îi porunci.

— Nu pot! răspunse gemând Hartmann.

— Scoală-te şi porneşte!

— Nu pot! M-am nimerit în ochi.

Glasul îi era stins, iar corpul i se prăbuşi ţeapăn, după ce încercase să se ridice.

— Prin urmare, eşti pierdut. Spune-mi cine eşti şi ce căutai pe aici!

Cel întrebat bolborosi:

— Lăsaţi-mă să zac! Mor!

— Să te las să zaci? Ca să vină tovarăşul tău să te ia? Nici prin gând nu-mi trece!

Îl ridică uşor şi-l zvârli pe umeri. Hartmann nu fu în stare să

se împotrivească. Străinul îl duse cu paşi grăbiţi prin pădure şi ieşi cu el în câmp, de unde focul se vedea bine, în toată mărimea lui înfricoşătoare.

Cei dintâi pe care îi întâlni fură Karavey şi Balduin Schubert. Aşezând pe rănit la picioarele lor, se adresă lui Karavey.

— Spuneţi-mi, prieteni... dar se întrerupse, fiindcă privirea îi căzu pe chipul ţiganului, luminat de flăcări. Karavey! Tu aici?! Ce surpriză!

Şi Karavey recunoscu pe străin.

— Katombu... voiam să spun: Nurvan-paşa... nu, contele Hohenegg... tu... dumneata... Se poate?!?

Îşi desfăcu braţele şi voi să se repeadă prietenos spre el, dar în clipa următoare îşi aminti deosebirea dintre situaţia lor şi-şi lăsă braţele să alunece pe lângă corp. Celălalt însă îşi dădu seama că prietenul se codise, şi-i spuse pe un ton plin de căldură:

— Karavey, nu fi prost! Eu nu sunt pentru tine contele Wilhelm Hohenegg, ci tot Katombo, fratele şi prietenul tău. Hai să ne îmbrăţişăm!

După ce-şi vădi bucuria că-şi regăseşte prietenul şi strânse bărbăteşte mâna lui Schubert, Katombo întrebă:

— Ce cauţi prin părţile acestea? Ai fost desigur la sora ta, Lilga?

— Nu, am venit cu alte gânduri pe aici. E o poveste întreagă şi lungă, pe care însă nu ţi-o pot istorisi acum. Dar lasă-mă să mă mir eu, că te întâlnesc pe tine aici!

— Te lămuresc în două cuvinte. Am avut de îndeplinit o misiune diplomatică a ducelui Max la Curtea din Sudlandia şi la înapoiere am vrut să văd iarăşi ţinutul prin care am cutreierat deseori, pe vremea când nu eram încă Nurvan-paşa şi contele Hohenegg —, tu ştii, Karavey. Cu prilejul acesta voiam să vizitez şi pe maiorul Helbig. Asta-i tot.

— Ai venit în nişte clipe foarte nenorocite.

— Castelul arde de mult?

— De o jumătate de oră.

— Atunci, focul a fost pus. Flăcările ţâşnesc din toate părţile şi colţurile castelului. Nu există nici o bănuială în privinţa făptaşului?

— Nici una.

— Poate că insul acesta pe care l-am cărat în spinare va fi în stare să dezlege taina.

— Cine este?

— L-am găsit colo, în tufiş. Avea şi un tovarăş, dar a izbutit să-mi scape. Ducea o povară grea în braţe.

Karavey se aplecă, spre a privi pe prizonier. Drace, omul e mort!

— Mort? întrebă Katombo liniştit. Se poate, dar el însuşi e de vină.

— Cum asta?

— A vrut să tragă în mine. Primul glonte a trecut pe lângă mine, iar al doilea l-a nimerit chiar pe el.

În clipa aceea se apropiară de ei, venind grăbiţi, maiorul Helbig, Gollwitz şi Sandford. Chipurile lor vădeau o mare nelinişte. Când zări pe străin, maiorul fu uimit şi se dădu înapoi cu un pas.

— Nurvan-paşa! Fiţi binevenit, excelenţă, cu toate că nu vă pot oferi găzduire. Flăcările nemiloase nu-mi mistuie numai casa, ci şi întreaga avere. Iertaţi-mă că deocamdată nu mă pot ocupa de dumneavoastră, aşa cum aş dori. Îmi caut fiica şi sunt îngrozit că n-o găsesc.

— A fost în sat, spuse Karavey, şi o fi rămas acolo. S-o fi speriat, cum se sperie de obicei femeile de foc şi acum şi-o fi revenit în fire.

— Presupunerea aceasta mă linişteşte într-o măsură oarecare. Dar cine-i trântit pe jos?

— Un om pe care l-am întâlnit în pădurice, îl lămuri Katombo.

— Şi cum a ajuns aici?

— Când am zărit focul şi am coborât din trăsură, ca să merg mai repede pe jos, am dat de el şi mi s-a părut suspect. A tras în mine, dar i-am răsucit mâna şi s-a împuşcat în ochi. E mort!

Maiorul se aplecă.

— Hartmann! exclamă, surprins.

— Îl cunoaşteţi, domnule maior?

— Da. E soţul menajerei mele. A ieşit acum din puşcărie şi a venit la noi, dar a trebuit să plece numaidecât din castel. Cred că el este făptaşul, el a pus focul.

— Să-i scotocim buzunarele, propuse Gollwitz.

Îngenunche, scormoni prin buzunarele mortului şi găsi în buzunarul de la piept al hainei un pachet, pe care-l deschise:

— Bani! Bancnote! Ia uitaţi-vă, domnule maior!

Helbig le cercetă în grabă şi văzu că sunt bancnote şi bonuri de tezaur.

— Banii aceştia îmi aparţin! exclamă. Obişnuiesc să semnez într-un colţ fiece bancnotă mare. Priviţi! Şi suma se potriveşte! Într-adevăr, el a fost cel care a pus focul!

— Aşadar, v-aţi salvat cel puţin averea! spuse Fred.

— Totuşi, biblioteca şi o sumedenie de documente de valoare sunt nimicite de flăcări! Domnule von Gollwitz, vă rog, duceţi-vă în grabă în sat şi vedeţi dacă Magda e adăpostită undeva! Prezenţa lui Gerd mai este trebuincioasă la castel.

Gollwitz dădu urmare acestei rugăminţi. Întâlni tulumbele câtorva sate învecinate, care veneau însă prea târziu într-ajutor. Flăcările alcătuiau o singură văpaie uriaşă, care se înălţa până la nori şi acoperea tot cerul cu un fum gros şi negru. Văpaia pârlea hainele celor din apropiere şi lumina întregul ţinut, de parcă ar fi fost ziuă.

Când Fred ajunse în sat, văzu că locuinţa săteanului sărac arsese cu totul. Pe zidurile înconjurătoare ce rămăseseră în

picioare, mai ardeau câteva flăcări mici. Cele două case vecine scăpaseră neatinse, datorită măsurilor de prevedere ce fuseseră luate. Şi cum aici nu mai erau temeri de altă nenorocire, cei mai mulţi săteni se îndreptară spre castel; în sat rămăseseră foarte puţini.

Fred întrebă despre Magda pe fiece ins pe care-l întâlnea, dar nici unul nu fu în stare să-i dea vreo lămurire. Intră din casă în casă şi străbătu pe rând ţarinile; găsi pretutindeni câte un moşneag sau câte o băbuţă, pe care îi iscodi, dar fu nevoit să constate în cele din urmă că nu aflase nimic.

Abia când ieşi din sat, întâlni o femeie, ce se înapoia de la castel, ca să-şi vadă copiii lăsaţi singuri acasă.

— Ascultă, femeie! N-ai văzut cumva pe domnişoara Helbig astă-seară?

— Da. A fost întâi în sat şi după aceea a alergat cu noi spre castel, când a văzut că a izbucnit focul.

— Eşti sigură?

— Da. Mergea chiar în faţa mea. Dar din pricina îmbulzelii, a luat-o la dreapta prin livezi.

— Îţi mulţumesc!

Porni în grabă şi găsi laolaltă pe toţi locuitorii castelului şi oaspeţii lor, care priveau neputincioşi flăcările, căci încercările de stingere se dovediseră zadarnice.

— Ai găsit-o? îl întrebă maiorul.

— Nu. M-aş fi întors singur, dacă o găseam?

— Prin urmare, a dispărut! Dumnezeule, unde-o fi?

— Fiica dumneavoastră a plecat din sat, înapoindu-se spre castel, trecând pe lângă pădurice şi străbătând livezile, după cum mi-a spus o femeie care a văzut-o.

— Atunci, a luat-o înaintea celorlalţi şi a pătruns în castel.

— Magda a pierit în flăcări! se tângui Freya.

— Liniştiţi-vă! o rugă Gerd. Magda nu putea să meargă atât de repede, cum am alergat eu şi tata. Noi doi am ajuns cei dintâi aici şi am fi zărit-o.

— Poate că i s-a făcut rău pe drum şi acum zace pe undeva, spuse maiorul. Haideţi cu toţii s-o căutăm! Poate că dăm de ea.

În clipa aceea apăru birjarul, pe care-l lăsase Nurvan-paşa să-şi mâne încet caii zdrobiţi de oboseală. Lalumina pe care o răspândeau flăcările, se văzu că birjarul sângerează.

— Ce ţi s-a întâmplat? îl întrebă paşa.

— Am fost înjunghiat de un bărbat, care a trecut nebuneşte pe lângă mine, într-o trăsură închisă.

— Povesteşte-ne cum s-au petrecut faptele.

— Pe la jumătatea dealului, am întâlnit un alt birjar. Cărarea era îngustă şi prăpăstioasă, aşa că am coborât depe capră, ca şi celălalt birjar, ca să ne ţinem caii. Tocmai când voiam să-mi urmez drumul, am auzii pe cineva din cealaltă trăsură strigând după ajutor...

— Drace! exclamă Gollwitz. Ce fel de glas era? De bărbat sau de femeie?

— Era glas femeiesc, după cum cred. Dar nu mi-am putut da bine seama, fiindcă strigătul a fost înăbuşit. Cred că cineva i-a ţinut sau i-a astupat gura cu un căluş celui care a strigat.

— Şi ce-ai făcut?

— Am cerut birjarului să oprească, dar el n-a vrut şi l-am apucat de braţ. Ne-am rostogolit şi el m-a înjunghiat cu un pumnal în braţ; în clipa aceea s-a deschis uşa trăsurii şi a ieşit altcineva, care mi-a dat o lovitură puternică pe la spate, astfel că mi-am pierdut cunoştinţa. Când mi-am revenit, cei doi dispăruseră.

— Câtă vreme ai zăcut?

— Nu ştiu, dar cred că a trecut destul de mult pună când mi-am revenit.

Ascultătorii se priveau înmărmuriţi.

— Trebuie să pornim numaidecât după ei! porunci maiorul.

— Staţi; să nu ne pripim! îl sfătui paşa. În asemenea

împrejurări, sângele rece e mai folositor decât tulburarea. Povara pe care am văzut-o pe braţele fugarului putea să fie un corp omenesc. Dar o astfel de faptă ar fi într-adevăr nemaipomenită în ţara noastră. Cine putea să fie cel care a răpit pe domnişoara?

— Da, cine? se întrebă şi Helbig, la rându-i.

— În tot cazul, nu era un om oarecare, spuse paşa. Aveţi vreun duşman, prin părţile acestea, domnule maior?

— După câte ştiu, nu am. N-am insultat pe nimeni.

— Dar eu am un duşman, sări Gerd. Totuşi, aş socoti că nu-i cu putinţă o asemenea răzbunare. Nu, nu putea să fie el!

— Cine?

— „Contele zănatic!”

Atunci, interveni paşa:

— „Contele zănatic” a fost aici?

— Da. Chiar azi.

— Şi l-aţi insultat?

— L-am pedepsit.

— Pentru ce?

— S-a purtat ca un ticălos, în parc, faţă de Magda.

— Dumnezeule, atunci nu mai încape nici o îndoială că el a fost! exclamă paşa. Dar ce legătură o fi fost între el şi mortul acesta?

— L-o fi întâlnit pe drum.

— Dar nu poţi pune la cale un plan atât de primejdios cu un necunoscut, întâlnit din întâmplare.

— Se cunoşteau de mai înainte, de la Fallum.

— Asta-i altceva. Contele ştia desigur că Hartmann a fost în puşcărie şi a văzut în el unealta de care s-ar putea folosi, ca să-şi înfăptuiască planul.

— Trebuie să pornim numaidecât în urmărirea lui! repetămaiorul.

— Să mai aşteptăm câteva clipe, îl rugă Gollwitz. E mai bine să fim întâi siguri, ca să ştim ce avem de făcut.

— O să ne scape!

— Răpitorul fiicei dumneavoastră ne va scăpa, numai dacă ne vom pripi. Lăsaţi lucrurile pe seama mea! În preriile din nordul Americii am prins destui inşi primejdioşi. Înainte de orice însă trebuie să ne încredinţăm că nu ne înşelăm. Poate că domnişoara zace undeva leşinată.

— Atunci, s-o căutăm repede, spuse maiorul, voind să plece.

— Staţi! îl sfătui Gollwitz. Totul este să nu nimicim urmele. Rămâneţi cu toţii pe loc. Să mă însoţească numai Bill Sandford. El ştie să descopere o urmă şi să ţină după ea. Aţi salvat caii?

— Da. Şi vitele au fost salvate şi duse la adăpost.

— Atunci, porunciţi să ni se aducă doi cai! Ne înapoiem curând.

Cei doi vânători din prerie porniră. O luară pe drumul ce ducea spre sat şi cercetară marginile drumului, cu toată luarea-aminte. Lumina puternică pe care o răspândeau flăcările, le îngădui să vadă limpede fiece bucăţică de pământ. Când ajunseră în faţa păduricii, Fred se opri.

— Aici este! spuse, arătând spre iarba călcată. Se aplecară, ca să cerceteze urmele.

— Un picior mic de femeie, spuse Bill. Da, e drumul care duce spre dreapta, adică aşa cum ţi-a povestit adineauri femeia.

Înaintară, prevăzători; întâi Fred, şi Bill îndărătul lui. Când trecură de tufiş, Fred se opri iar:

— Drace! Aici sunt şi alte urme de paşi! Iarba e călcată de curând.

— De câţi inşi? întrebă Bill.

— Vom vedea îndată!

Cercetară urmele.

— Doi inşi! rosti Sandford. Aici, îndărătul tufişului, au stat la pândă!

— Şi pe aici, prin dreapta, s-au strecurat, îl completă Fred.

— Să vedem acum de unde au venit, îl îndemnă Bill.

— Nu; n-ar avea nici un rost, trebuie să ne luăm doar după urmele care pornesc de aici încolo. Iată, aici s-au năpustit cei doi asupra ei şi tot aici încetează paşii piciorului femeiesc.

— Au dus-o pe braţe, sau în spinare.

— Da. Şi acum nu mă mai îndoiesc deloc, că au fost cei doi inşi pe care i-a întâlnit paşa. Să mergem mai departe!

Nu le fu greu să ajungă până la locul unde se întâlnise paşa cu cei doi netrebnici.

— Stai! spuse Fred. Orice pierdere de timp poate fi păgubitoare. Ei sunt! Să ne înapoiem la castel!

De la plecarea lor, nu se scurseseră decât zece minute. Când îi văzu venind, Helbig le ieşi în întâmpinare.

— Ei? îi întrebă, pe un ton care vădea îngrijorare şi nerăbdare.

— Nu vă speriaţi, domnule maior, răspunse Gollwitz. A fost într-adevăr răpită.

— Atunci, repede după ticăloşi!

Şi voi să se avânte pe cal. Fred îl împiedică s-o facă.

— Vă rog, domnule maior, aşteptaţi încă o clipă! Trebuie să chibzuim cât se poate de bine.

— Să se ducă dracului toată chibzuiala! între timp, ne scapă netrebnicul!

— Nu ne scapă! Mai întâi să pornească imediat doi inşi pe urmele trăsurii, dar dumneavoastră veţi rămâne aici!

— Eu? Pentru ce?

— Aici e mai multă nevoie de dumneavoastră decât de oricare altul.

— Înainte de orice, are fiica mea nevoie de mine.

— În privinţa aceasta, vă putem înlocui noi; dar aici, la locul incendiului, nu.

— Am înlocuitor.

— Se poate. Însă pentru găsirea fiicei dumneavoastră ne

vom despărţi şi vom avea nevoie de un centru de legătură, cu ajutorul căruia să ne putem împărtăşi veştile.

— Să ne despărţim? De ce?

— Până acum, ştim că fiica dumneavoastră a fost răpită de un bărbat; dar nu ştim cine este acest bărbat.

— E contele!

— Aşa bănuim, dar n-am putea jura că bănuiala noastră e întemeiată. Cât de departe e graniţa?

— Distanţa poate fi străbătută în trei ore de cai iuţi.

— Cum se numeşte localitatea de la graniţă?

— Wiesenstein.

— Şoseaua pe care a venit paşa duce într-acolo?

— Da, dacă după o oră de drum de aici daţi de o răspântie şi porniţi la dreapta.

— Bun! Atunci, iată planul meu, care ne duce sigur la ţintă! Dacă într-adevăr contele este răpitorul, atunci se va strădui să ajungă cât mai curând la graniţă. Prin urmare, doi inşi pornesc pe cai după el…

— Unul dintre ei voi fi eu! îl întrerupse Helbig.

— Nu. Dumneavoastră veţi rămâne aici! La o astfel de urmărire nu pot merge decât oameni pricepuţi în descoperirea unui fugar. Eu voi prelua sarcina asta, iar prietenul meu Sandford mă va întovărăşi.

— Dumneavoastră nu cunoaşteţi drumurile.

— Faptul acesta n-are nici o însemnătate. În prerie nu există nici un fel de drumuri; totuşi, am nimerit totdeauna la ţintă. Aşadar, suntem înţeleşi: eu şi Bill pornim după el! Cineva dintre dumneavoastră se duce la domnul von Uhle şi-l iscodeşte în privinţa felului cum s-a despărţit de conte. S-ar putea ca el să mai fie acolo. Îmi împărtăşiţi la Wiesenstein, pe cale telegrafică, rezultatul acestor cercetări.

— La ce adresă?

— „Sandford, Poste-restante”. Băgaţi însă de seamă în ce mod întocmiţi telegrama. Există cărări care duc de aici spre

graniţă?

— Da.

— Şi acestea trebuie cercetate.

— Dar cine le cunoaşte bine?

— Eu, spuse Karavey.

— Eu, răspunse în acelaşi timp Nurvan-paşa.

— Dumneavoastră, domnule conte? întrebă Fred, bucurându-se, fiindcă auzise despre energia lui. Desigur că nu vreţi să luaţi parte la urmărire.

— De ce nu? Nici nu mă gândesc să mă despart atât de curând de vechiul meu prieten Karavey, pe care nu l-am văzut de atâţia ani. Şi apoi, în cazul când contele este autorul acestei nemernicii, ţin mult să stau cu el de vorbă. Poartă acelaşi nume cu mine, şi dacă mă încredinţez că batjocoreşte necontenit acest nume, nu pot rămâne nepăsător.

— Dar nu vă va fi greu, după călătoria îndelungată pe care aţi făcut-o?

— Câtuşi de puţin; dimpotrivă, mă bucur că voi putea să umblu. Mai aveţi ceva să ne spuneţi? Vreo îndrumare de dat?

— Nu. Veţi lua măsurile pe care vi le vor porunci împrejurările. Aveţi nevoie de pregătiri deosebite?

— În câteva clipe suntem gata de drum, îl asigură Katombo.

— Dar…

— E bine. Vă rog să n-aveţi nici o grijă în privinţa mea.

Porni cu paşi grăbiţi, iar Karavey îl urmă.

— Straşnic bărbat! se minună Fred. Şi acum, mai am nevoie de doi inşi.

— Pentru ce? îl întrebă maiorul.

— Dacă răpitorul este într-adevăr contele, ne-a luat-o cu mult înainte. Cred că este la o depărtare de cel puţin o oră. Astfel că s-ar putea să nu-l ajungem pană la graniţă. Domnul sublocotenent are un concediu mai îndelungat?

— Câtă vreme îi place.

— Să se ducă întâi cu tatăl său spre Himmelstein şi să supravegheze castelul cu cea mai mare luare-aminte. Dacă ne scapă contele, se refugiază acolo, fără îndoială, iar dumneavoastră, domnule maior, veţi rămâne aici spre a ne putea împărtăşi veştile şi ne veţi urma abia atunci când vă vom chema. Rămâneţi cu bine!

Caii erau în apropiere. Fred încalecă şi Sandford îi urmă pilda. În câteva clipe cei doi călăreţi dispărură. Cei rămaşi erau stăpâniţi de o adâncă tulburare.

— Cine merge la domnul von Uhle? întrebă Gerd.

— Chiar eu, îi răspunse maiorul. Tu şi tatăl tău mă puteţi întovărăşi, deoarece drumul pe care-l aveţi de străbătut duce pe acolo şi în felul acesta veţi economisi un timp destul de preţios.

— Vreţi să ne părăsiţi? oftă Freya.

— Doar rămâne Conrad cu voi.

— Conrad? El nu-i un ocrotitor pentru doamne.

— Credeţi că vă voi mânca? întrebă servitorul.

— Ai auzit! se tângui Zilla.

— E un turbat! se plânse Wanka.

— Ne va chinui groaznic! suspină Freya.

— Duceţi-vă în sat la soţia pastorului! hotărî maiorul. Acolo veţi fi bine primite şi mă puteţi aştepta. Aici nu mai este nimeni în stare să vă fie de vreun ajutor. Suntem cu toţii de prisos şi trebuie să lăsăm focul să ardă liniştit.

Drumul îi duse timp de vreo oră prin pădure şi îi coborî apoi într-o vale, în adâncul căreia se afla moşia domnului von Uhle. Din pricina aşezării moşiei, nimeni nu zărise de aici flăcările care mistuiau castelul. Începea să se crape de ziuă, dar cei de pe moşie încă nu se treziseră, astfel că maiorul fu nevoit să bată în poartă.

Când îi văzu pe oaspeţi, administratorul veni în grabă să le deschidă poarta.

— Domnul von Uhle mai doarme? întrebă maiorul.

— Da.

— Vă rog să-l treziţi.

— Numaidecât! Poftiţi în odaia de primire, domnule maior!

Administratorul plecă şi după câteva minute se ivi Uhle, al cărui chip vădea uimirea pricinuită de această vizită.

— Vă rugăm să ne iertaţi că venim la o oră atât de nepotrivită, începu maiorul, după ce se salutară. Contele Hohenegg a plecat?

— Da. A pornit cu trăsura lui.

— Aţi fost cu el la mine. S-a înapoiat aici, împreuna cu dumneavoastră?

— Nu. Am mers împreună doar o bucată de drum. Apoi am întâlnit un cerşetor cu care a stat de vorbă.

— După câtă vreme s-a înapoiat?

— Cred că după vreo trei ore.

— Cu cerşetorul?

— Nu, fără el.

— Vă rog să-mi descrieţi înfăţişarea cerşetorului.

— Putea să aibă vreo cincizeci de ani şi părea foarte istovit. Purta pantaloni cenuşii, o haină neagră zdrenţuită şi o pălărie de culoare închisă. Chipul lui...

— E de ajuns. Se potriveşte.

— Nu vă înţeleg.

— Omul acesta a dat foc întâi unei locuinţe ţărăneşti şi apoi castelului meu.

— Mă speriaţi! Dar prezenţa dumneavoastră aici mă îndeamnă să cred că primejdia a fost înlăturată.

— Dimpotrivă, prezenţa mea la dumneavoastră trebuie să vă spună că am pierdut totul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule maior, ce înseamnă asta?

— Înseamnă că flăcările îmi mistuie şi acum castelul. Nu mi-am salvat decât vitele.

— Vă rog să-mi îngăduiţi să mă îngrijesc de înhămarea

cailor!

— Da, însă fiţi bun şi daţi-ne două trăsuri; una pentru dumneavoastră şi pentru mine, iar cealaltă pentru domnii aceştia care trebuie să pornească în munţi!

— Sunt victime?

— Nu. Dar fiica mea a dispărut.

— Ah! se sperie Uhle. Fără urme?

— Ba da; i-am găsit urmele.

— Lămuriţi-mă.

— Urmele duc într-acolo unde vor pleca domnii aceştia.

— Voi lua şi câţiva servitori! spuse moşierul.

— Da, luaţi-i! De fapt, nu se mai poate salva nimic; însă nu e rău dacă vor fi câţiva inşi, care să dea o mână de ajutor.

Uhle ieşi din odaie.

— Contele este răpitorul, spuse maiorul.

— Nu mai încape nici o îndoială! exclamă Gerd. Tată, aş vrea să nu fi ajuns la graniţă!

— De ce?

— Ca să-l pot prinde eu, la Himmelstein. Îl voi zdrobi pe ticălos!

— Eu aş dori să-mi văd cât mai curând copila. Gândeşte-te la ceea ce are de îndurat Magda în tovărăşia unuia ca el!

— Vai de el, dacă-l găsesc!

— Te vei stăpâni, fiul meu! Şi eu sunt nevoit să mă stăpânesc, deşi sunt tată şi deşi simt cum mă cuprinde furia.

După câteva minute, cele două trăsuri părăsiră moşia, în direcţii opuse: una se îndreptă spre munţi, iar cealaltă spre castelul Helbigsdorf. Când ajunse, maiorul îşi găsi castelul ars în întregime: arseseră şi zidurile înconjurătoare. Totuşi, flăcările continuau să se înalţe, alimentate din belşug de lemnăria ce se prăbuşise. Surorile lui Helbig se aflau la pastor, iar grasa doamnă Barbara dădea ajutor fierarului Curţii care, împreună cu administratorul şi Conrad, supraveghea servitorii şi sătenii ce încercau să smulgă vreun

obiect din ghearele văpăii necruţătoare.

Încă în cursul dimineţii, sosi dintr-o staţiune aşezată dincoace de graniţă o telegramă, cu următorul cuprins:

„*Nu s-au dus spre Wiesenstein*, *ci spre stânga*. *Mereu pe urme*. *Curând alte veşti*. *Sandford*”.

14. Moartea Lilgăi

Sus în munţi, în apropierea graniţei, se afla în mijlocul pădurii, po-o parte a şoselei ce se întinde de-a lungul graniţei, un teren întins, pe care era aşezată o căsuţă, locuită de bătrânul pădurar Tirban.

În faţa căsuţei, pe un morman de vreascuri, şedea o arătare omenească, a cărei înfăţişare era înspăimântătoare. Era îmbrăcată cu o rochie de culoare roşu-aprins, cu o cămaşă murdară, şi avea în jurul capului o cârpă galbenă. Braţele şi picioarele-i goale erau arse de soare. Trecuseră zeci de ani de când o întâlnisem pe şosea şi chipul îi îmbătrânise mult; trăsăturile erau atât de aspre, de parcă fuseseră tăiate cu un cuţit. Femeia îşi ţinea ochii închişi, dar mina ei vădea că e frământată de gânduri.

Deodată ieşi din colibă un bărbat, ce se sprijinea într-o bâtă. Era mărunt, iar corpul său era şi mai slab decât al femeii. Ochii i se adânciseră în orbite; bărbia-i era ridicată, iar nasul atât de încovoiat, încât aproape că se atingeau. Privi o clipă în zare şi se uită apoi la femeia răsturnată pe vreascuri.

— Lilga! rosti greoi gura lui ştirbă.

Ea nu răspunse.

— Lilga!

Nici acum nu răspunse. Şi nici ochii nu şi-i deschise, doar o slabă mişcare a mâinii îi arătă că-şi auzise numele.

— Lilga, mă duc, vorbi el iar.

Ea-şi ridică puţin capul.

— Te duci? Totul se duce... soarele, stelele, anii, zilele, orele, florile, omul. Da, du-te, Tirban; şi eu mă duc.

— Mergi cu mine?

— Cu tine? Nu. Încă nu mi-a venit vremea. Nu mă pot duce, decât după ce-i voi mai privi o dată.

— Nu m-am gândit la asta. Mergi cu mine în pădure?

— Ce să caut în pădure, dacă nu voi găsi pe acela pe care-l aştept?

— Să căutăm buruieni, Lilga.

— Buruieni? Pentru ce? Ca să lecuim bolnavi? Cu ce le pot ajuta? Tot trebuie să moară, mai curând sau mai târziu.

— Şi este adunare în pădure...

Acum, femeia deschise o clipă pleoapele.

— Adunare? Cine se adună?

— Ai tăi. Eşti doar regina lor, şi azi e vineri!

— Ai mei? Unde sunt? Au murit şi nu mai au nevoie de mine. Şi cel care are nevoie de mine e departe, pe mare. Poate că l-au înghiţit valurile... şi s-a dus.

Tufişul din faţa lor fu dat deoparte şi se iviră doi bărbaţi ce se îndreptară spre căsuţă. Unul din ei se opri şi privi ţintă spre cele două arătări. Apoi, se apropie cu paşi grăbiţi.

— Lilga! strigă, desfăcându-şi braţele.

Ea sări de pe vreascuri. Îşi deschise larg ochii şi glasul ei răsună bucuros:

— Karavey, frate!

În clipa următoare se îmbrăţişară călduros, dar bucuria revederii slăbi atât de mult pe Lilga, încât fratele fu silit s-o aşeze la loc pe mormanul de vreascuri.

— E aici! oftă ea. Ah, acum mă pot duce... ca stelele, ca orele, ca florile.

— Fii tare, Lilga! o rugă el. Ia uită-te la mine!

Ea-l privi lung, cu ochi strălucitori. Înseninate de bucurie, trăsăturile ei părură mai puţin aspre, iar chipul ei aproape că putea fi numit frumos.

— Lilga, nu vrei să saluţi şi pe domnul acesta, care a venit cu mine?

Abia atunci îşi dădu seama că fratele ei nu venise singur. Desfăcându-se din braţele lui, se ridică. În faţa ei se afla un bărbat chipeş cu o barbă neagră, presărată, doar cu câteva firişoare argintii. Ea-l recunoscu numaidecât:

— Katombo! Şi tu ai venit! Şi tu! Ah, ce bucurie tocmai la sfârşit!

Contele îi strânse prietenos mâna şi privi, stăpânit de o mare tulburare, chipul ce fusese cândva atât de frumos şi pe care anii întipăriseră urme adânci şi nemiloase. Cât de mult iubise el odinioară făptura aceasta! Cum îi înşelase ea dragostea! Dar şi cât de înfricoşător fusese ea pedepsită din pricina aceasta!

— Lilga, nu vorbi aşa! o rugă el, pe un ton peste măsură de mişcat. Vei trăi încă mulţi ani de acum încolo!

— Da, Lilga! încercă s-o convingă şi Karavey. Vino cu mine, să împărţim frăţeşte bucuriile! Sunt bogat şi vreau să-ţi înseninez amurgul vieţii.

Ea clătină încet din cap:

— N-o voi face. Lilga nu va părăsi pădurea, ci va zăcea şi se va odihni aici, unde a pribegit mereu. Am rugat zâna să-mi îngăduie să te aştept. Ai venit azi şi tot azi mă va chema la ea. Dă-mi mâna; mă duc.

— O, domnule! suspină Tirban, izbucnind în hohote de plâns. Convinge-o tu pe stăpâna mea! Azi e foarte schimbată. Nu ştiu ce are. Spune mereu că vrea să plece şi vorbeşte singură.

— Lilga, trebuie să vii cu mine; nu se cade să mă părăseşti; am nevoie de tine!

— De mine? Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Să porunceşti oamenilor tăi să ne ajute.

— Să vă ajute? Ce s-a întâmplat?

— Căutăm pe „contele zănatic”.

Auzind aceste cuvinte, Lilga ciuli urechile.

— Pe el? Unde a fost? Ce-a făcut?

— A fost în Helbigsdorf şi a dat foc castelului, ca să poată răpi pe fiica maiorului.

— S-o răpească? Pe ea, pe porumbiţa? El, vulturul? Şi-a izbutit?

— Da. A fugit cu ea, cu o trăsură. Bănuim că o fi trecut graniţa, la Wiesenstein, şi am trimis în urmărirea lui doi oameni iscusiţi; iar eu şi Katombo am venit în grabă la tine, ca să cercetăm şi celelalte drumuri.

Ochii Lilgăi scânteiară, iar făptura ei căpătă iarăşi măreţia anilor ce trecuseră. Se părea că o putere venită pe neaşteptate o întinerise cu douăzeci de ani.

— Haideţi! Repede!

Şi porni cu paşi grăbiţi, iar cei trei bărbaţi o urmară. Ea pătrunse în pădure, fără să se sinchisească de cioturi, sau de ramurile care o loveau în obraji, până ce ajunse într-o văgăună, în care şedeau doisprezece bărbaţi; cu toţii aveau trăsăturile obişnuite ale ţiganilor. La sosirea Lilgăi, cei doisprezece se ridicară.

— Voi, bărbaţi boiniari, aveţi arme la voi? îi întrebă.

— Da.

— Atunci, urmaţi-mă! E vorba de o captură însemnată.

Şi se îndreptă din nou spre pădure. Ceilalţi păşiră în urma ei. Moleşeala de adineauri dispăruse cu desăvârşire. Ea merse voiniceşte timp de vreun sfert de oră, până când ajunse într-un loc unde şoseaua se împărţea în două. Aici îşi potoli paşii şi, oprindu-se sub copaci, se adresă lui Karavey.

— Dacă, nu s-a dus spre Wiesenstein, atunci trebuie să treacă neapărat pe aici, îi spuse. Vom...

Dar se întrerupse, fiindcă în clipa aceea se auzi uruitul unor roţi şi curând se ivi o trăsură la care erau înhămaţi doi cai. Unul dintre ţigani înaintase foarte neprevăzător, astfel că birjarul îl zări şi, întorcându-se, bătu în ferestruica trăsurii. Numaidecât fereastra se deschise şi apăru capul unui bărbat, care cercetă ţinutul cu o privire ageră.

— Ah, Lilga! mormăi.

Apoi adăugă în şoaptă:

— Birjar, se pregăteşte un atac! Dacă se apropie, mâni caii nebuneşte!

Era contele. În faţa lui şedea Magda. Mâinile-i erau legate, iar în gură avea un căluş, astfel că nu putea striga după ajutor şi nici nu-şi putea trăda prezenţa. Dar ea auzise cuvintele contelui şi ochii ei strălucitori vădeau bucurie şi speranţă. El îşi dădu seama că prizoniera nu mai e copleşită de deznădejde şi-i zâmbi batjocoritor.

— N-avea nici o grijă, comoara mea, îi spuse; nu vom fi împiedicaţi de nimeni; răspund eu de asta!

Scoase din buzunar un pistol cu două ţevi şi-l încarcă. Era şi timpul, pentru că tocmai atunci ieşi la iveală printre copaci Lilga, întovărăşită de ţigani, de Karavey şi de Katombo. Ei nu ştiau dacă se află pe drumul cuvenit, dar Lilga păşi înaintea lor şi ridică bâta de care se sprijinea...

— Opreşte-te! porunci birjarului, cu glas puternic.

Acesta dădu bice cailor, care porniră în goană. În aceeaşi clipă, trosniră prin uşa deschisă a trăsurii două împuşcături: Lilga şi unul dintre ţigani se prăbuşiră la pământ, iar trăsura îşi continuă goana cu atâta repeziciune, încât ar fi fost cu neputinţă să fie ajunsă.

De altfel, nimeni nu se gândi s-o urmărească, fiindcă toţi se aplecaseră deasupra Lilgăi, căreia glontele îi străpunsese pieptul. Ţiganul era rănit doar la un picior. Karavey şi Katombo îngenunchează lângă ea, ca să-i cerceteze rana. Ea ţinu ochii închişi şi nu se mişcă. Părea că murise.

— Lilga! o strigă fratele ei. Vorbeşte! Trăieşti?

Ea-şi ţinu ochii închişi, dar îi răspunse:

— El a fost!

Glasul răsună slab de tot.

— Cine? Contele? L-ai recunoscut?!

— Da.

— Îşi va primi răsplata!

Ea îşi rezemă mâna de pământ şi încercă să se ridice. Dar nu izbuti, şi căzu iar. Din ochii ei întredeschişi ţâşnea o rază de mânie, care vădea setea de răzbunare.

— Da, Karavey, sânge pentru sânge! A ucis pe ultima regină a boiniarilor; să moară în chinuri groaznice! A scăpat acum, dar tu-l vei găsi oriunde s-ar ascunde.

— Da, Lilga, îl voi găsi; ţi-o jur!

Ea deschise ochii şi, fără să rostească vreun cuvânt, privi lung cele două chipuri aplecate asupră-i. Apoi, murmură:

— Karavey este cu mine... şi Katombo... cei doi oameni pe care i-am iubit mai mult... ah! ce uşoară e moartea!... mă duc, la fel cu stelele... cu florile... mă cheamă Bhovannia... rămâneţi cu bine!

— Lilga, nu trebuie să mori, ci să trăieşti!

— Mă duc! Să mă îngropaţi în pădure... aproape de stânci şi de brazi. Mă scufund şi pier, ca şi poporul nostru... fără patrie... rămâneţi cu bine,... rămâneţi cu bine!...

Membrele i se întinseră. Mai deschise o dată ochii, ca să cuprindă într-o privire îndurerată verdele întunecat al brazilor şi să soarbă frumuseţea priveliştii înconjurătoare, apoi îi închise pentru totdeauna. Fratele ei se aplecă spre ea. Corpul lui era străbătut de fiorii durerii, dar pe buzele lui nu se ivi nici un cuvânt. Ceilalţi stăteau tăcuţi în preajma lor.

Deodată, se auziră paşi grăbiţi. Doi bărbaţi veneau de pe şosea.

— Gollwitz! exclamă surprins Katombo. Gollwitz şi Sandford!

Karavey se ridică. Chipul lui vădea o hotărâre de nezdruncinat.

— Ei! strigă. Ne-am întâlnit!

— Uitaţi-vă! Aici zace Lilga! spuse Katombo.

Cei doi se apropiară.

— O crimă! Cine e femeia?

— Sora prietenului nostru Karavey. Contele a ucis-o.

— Drace! A trecut pe aici? Prin urmare, nu ne-am înşelat!

— Da, el a fost.

— Când?

— Înainte cu câteva minute.

— Mii de draci! Eram foarte aproape de el.

— Unde aveţi caii?

— Unul dintre ei e prăpădit. I-am lăsat în sat, fiindcă ne stânjeneau în loc să ne fie de folos. Am mers pe urmele contelui şi, ca să scurtăm drumul şi să ne ferim de cotiturile şoselei, am fost nevoiţi s-o luăm de-a curmezişul, prin pădure. Cât de departe este graniţa?

— Vreun sfert de oră de drum! răspunse Tirban.

— Atunci, ne-a scăpat!

— Desigur! interveni Karavey. Dar numai pentru câtva timp. Punem noi mâna pe el, n-aveţi nici o grijă!

— Da, îl vom descoperi. Fireşte însă că dumneavoastră nu veţi merge cu noi.

— Nu. Voi rămâne lângă sora mea.

— Se înţelege. Vreţi s-o îngropaţi?

— Da. Aici, în pădure. Asta a fost ultima ei dorinţă.

— Atunci, rămâneţi şi căutaţi să ne ajungeţi după ce veţi sfârşi. Dar dumneavoastră ce aveţi de gând, domnule conte?

— Merg cu voi, fiindcă sunt un Hohenegg şi mă simt obligat să ajut să fie pedepsite unele isprăvi pe care le săvârşeşte în nechibzuinţa lui un alt Hohenegg.

— Vă mulţumesc, domnule conte. Hotărârea aceasta vă onorează. Dar nu se cade să întârziem, dacă ţinem să nu pierdem din ochi pe „contele zănatic”. Sunteţi dispus să ne însoţiţi chiar acum?

— Da, sunt gata! îngăduiţi-mi doar să-mi iau rămas-bun de la Karavey şi de la Lilga, care a jucat cândva un rol însemnat în viaţa mea!...

După câteva clipe, cei trei inşi porniră în grabă pe şosea.

— Unde o ducem pe Lilga? întrebă Karavey.

— La coliba mea, răspunse pădurarul. Acolo şi-a pregătit sărmana de multă vreme coşciugul.

— Ţi-a împărtăşit cumva şi dorinţele ei cu privire la înmormântare?

— Voia să fie îngropată în văgăuna unde ne-a condus astăzi.

— Îi voi ridica un monument din blocuri de stâncă şi în jurul lui voi sădi brazi întunecaţi. Dar oasele ucigaşului ei să nu aibă nicăieri un loc unde să poată fi găsite. Bhovannia este zeiţa răzbunării, ea îmi va ajuta.

Se înjghebă numaidecât o targă, pe care fu aşezat cadavrul. Micul cortegiu porni spre coliba din pădure, în pragul căreia Lilga spusese cu puţin timp înainte:

— Mă duc, la fel cu soarele, cu stelele, cu zilele şi cu orele! ...

15. Vrerea Domnului

Trei bărbaţi păşeau voiniceşte pe cărarea pietroasă de munte care, înconjurată de pereţi uriaşi şi prăpăstioşi, duce pe lângă castelul Himmelstein şi se întinde apoi îndărătul castelului.

Cărarea îngustă era prost îngrijită. Numai în unele locuri, unde se păstrase câte un strat subţire de pământ, se puteau zări urme de căruţe sau trăsuri, care te îndemnau să crezi că era străbătută din când în când de vreun vehicul.

Era pe la amiază; dar aici, între pereţii plini de crăpături, care se înălţau vertical şi aveau desigur peste o sută de metri, domnea întunericul; nu se vedea decât o fâşie de cer care, privită de jos, putea să aibă cel mult lăţimea unei rigle.

— *Heavens!* exclamă uimit cel mai înalt dintre călători, care depăşea staturile destul de impunătoare ale tovarăşilor săi. Am impresia că ne găsim într-un canion din America de Nord. Şi cred că n-aş fi deloc surprins, dacă s-ar ivi de după colţ vreun indian, care s-ar îndrepta spre noi în îmbrăcăminte de războinic. Amăgirea ar fi desăvârşită, dacă n-ar lipsi apa; un râu, sau măcar un izvoraş ar întregi de minune priveliştea. Nu eşti de părerea mea, Fred?

— S-ar părea că ai dreptate, Bill! răspunse cel întrebat. Într-adevăr, ne-am putea crede în Vestul Sălbatic.

— Aşteptaţi cinci minute, îi sfătui al treilea, în care cititorul va ghici fără îndoială pe Nurvan-paşa, şi dorinţa vă va fi îndeplinită. Vom ajunge îndată la Văgăuna Dracului, din care curge un pârâiaş repede în vale. Atunci, veţi avea ceea ce lipsea imaginii dumneavoastră.

— Văgăuna Dracului? întrebă uimit Fred. Cunosc numele acesta. Este văgăuna în care ar fi trebuit să aibă loc duelul dintre fratele meu şi „contele zănatic”.

— Păcat că n-avem vreme; altfel, v-aş fi arătat bucuros întreaga regiune.

— S-ar părea că locurile vă sunt bine cunoscute, domnule conte!

— Oh! zâmbi Katombo, am cutreierat mult în tinereţe munţii aceştia.

— Mă miră, răspunse Bill, că zănaticul şi-a ales un drum atât de înspăimântător.

— Pe mine nu mă miră, rosti Fred. Dar uitaţi-vă; se pare că am ajuns la locul despre care aţi vorbit adineauri. Aci, în dreapta, se deschide o văgăună şi dincoace, Bill, ai şi un Mississippi, care... *behold!* Ce-i asta?...

Se întrerupse, când privirea i se îndreptase spre pământ, care, aici, era acoperit cu o iarbă deasă, datorită apropierii de pârâul ce izvora zgomotos din văgăună şi se vărsa în canion.

— Bill, vino încoace şi uită-te la urmele astea!

Sandford dădu ascultare îndemnului rostit de prietenul său şi se apropie. Urmele erau atât de vădite, încât cercetarea lor fu lesnicioasă şi nu ţinu mult.

— Domnule conte, nepotul dumneavoastră n-a pornit mai departe, ci a coborât aici, spuse Fred pe un ton convins.

— Nu se poate! Nu vedeţi că urmele trăsurii duc mai departe?

— Aşa e! Dar de aici înainte contele n-a mai mers cu trăsura, ci pe jos.

— Ce vă îndeamnă să credeţi lucrul acesta?

— Să vă lămuresc. Trăsura s-a oprit aici. Lucrul acesta reiese din urmele de copite, care s-au întipărit limpede în stratul de pământ. Veniţi acum într-o parte! Vedeţi urmele unor cizme? Aici au coborât cei doi bărbaţi, adică birjarul şi contele, şi urmele unuia dintre ei s-au întipărit mai adânc,

fiindcă mergea greu din pricina poverii pe care o ducea pe braţe. Cred că vă închipuiţi ce povară era.

— Vă gândiţi desigur la Magda, fiica maiorului. Numai că nu izbutesc să aflu unde o fi dus-o.

— Nici eu nu sunt în stare să dezleg taina! Dar tot o vom descoperi! S-ar părea că nepotul dumneavoastră nu-şi dă seama de faptul că urmele îl pot trăda.

— Dacă ar fi ştiut că au pornit în urmărirea lui doi călători de prerie, care se pricep să descopere şi drumul unei muşte, desigur că ar fi fost mai prevăzător, glumi Katombo.

— Ei, sarcina noastră de acum nu-i chiar atât de anevoioasă, râse Fred. Staţi să auzim ce ne spune Bill. Se pare că a descoperit ceva.

Între timp, Sandford se îndreptase spre intrarea în văgăună, cu privirea aţintită spre pământ. Deodată, se opri şi se aplecă. Apoi, se ridică şi făcu alţi câţiva paşi, pentru ca după câteva clipe să se înapoieze.

— Amicul nostru a intrat în văgăună. I-am descoperit urmele paşilor.

— Faptul acesta e cu neputinţă de crezut! se împotrivi Katombo. Ce rost avea să intre în peşteră? Doar n-are ieşire!

— Fireşte că dumneavoastră trebuie să ştiţi lucrul acesta mai bine decât mine, răspunse Bill, pe un ton nepăsător. Dar m-aş lăsa spânzurat pe loc, dacă m-am înşelat. Ia uitaţi-vă aici... şi dincoace... şi dincolo! Este aceeaşi urmă de cizmă, pretutindeni. Omul nostru trebuie să fie încă în văgăună, fiindcă urmele duc înăuntru, dar nu se văd altele, care să ne îndemne să credem că a ieşit.

— Domnule conte, se adresă Fred lui Nurvan-paşa. Cât de mare este depărtarea de aici până la castel, trecând prin văgăună?

— În linie dreaptă, vreun sfert de oră.

— Şi spuneţi că văgăuna nu are nici o ieşire? Se pare totuşi că nepotul dumneavoastră este de altă părere şi ştie că este

o ieşire; altminteri, a căzut în capcană.

— Nu cunosc nici una.

— Nici prin laturile văgăunii nu se poate ieşi?

— În nici un caz. Pereţii sunt atât de verticali şi prăpăstioşi, încât nici cel mai curajos căţărător nu s-ar încumeta să facă o încercare.

— Să vedem! Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa cum spuneţi, „contele zănatic” ne cade drept în braţe. Înainte! În văgăună, după el.

Katombo clătină din cap, vădindu-şi astfel îndoiala faţă de susţinerile tovarăşilor de drum, că nepotul său s-ar fi folosit cu adevărat de calea aceasta; îi urmă, totuşi, fără să rostească vreun cuvânt de împotrivire. Era într-adevăr aşa cum spusese: pereţii care mărgineau pârâul erau foarte înalţi, astfel că gândul unei căţărări ar fi fost o nebunie. Cu atât mai ciudate păreau însă urmele care să văzură câtva timp, ca să dispară apoi cu desăvârşire; pământul era pietros, încât nu putea păstra nici o urmă.

Cărarea de pe marginea pârâului se înălţa necontenit, dar putea fi lesne străbătută de un călător ce nu suferea de ameţeli. În adâncime, pârâul îşi vâjâia cântecul sălbatic, iar sus pereţii păreau că se ating aproape. În unele locuri stâncile se înclinau uşor, înfiorând pe cei trei urmăritori, ce se simţeau cuprinşi de o vrajă, din al cărei farmec nu se puteau smulge.

— Acum îmi dau seama, spuse Fred, de ce locul acesta a fost poreclit Văgăuna Dracului. E într-adevăr înspăimântător. Şi nu m-aş mira câtuşi de puţin, dacă aş vedea strecurându-se diavoli sau năluci printre stâncile şi ruinele acestea întunecate.

— Veniţi puţin încoace! îi îndemnă contele. Aici e şi mai înfricoşător, în timp ce sus strălucesc ferestrele, iar castelul e înconjurat de o coroană de raze. Într-adevăr, dacă stai aici în văgăună şi te uiţi în sus, ţi se pare că priveşti drept în mijlocul splendorii cereşti.

— De aici se poate vedea castelul?

— Încă nu. Dar mai încolo, adică unde se sfârşeşte cărarea, îl veţi putea vedea. Mai avem de mers doar cinci minute.

Nu trecură cele cinci minute, şi pereţii dispărură; cărarea era înlocuită de un fel de adâncitură, al cărei diametru avea vreo sută de paşi. Adâncitura nu avea maluri; pereţii negri se înălţau din apă până la vreo sută cincizeci de metri, împrumutând apei o culoare întunecată, aproape neagră. Sus, în stânga, la o înălţime ameţitoare, priveau în jos zidurile castelului Himmelstein, iar jos pârâul se prăvălea cu repeziciune şi zgomotos în adânc, în cascade dintre care cea mai de jos era în acelaşi timp cea mai înaltă şi mai largă din toate.

Priveliştea era atât de înspăimântătoare şi de drăcească, încât Fred nu se putu stăpâni să exclame:

— Dumnezeule, parcă ar fi o scenă din *Infernul* lui Dante! Întocmai aşa îmi închipui că trebuie să fie râul în care sunt pedepsiţi să zacă o veşnicie cei păcătoşi; iar castelul de sus s-ar cuveni să nu se mai numească Himmelstein[1], ci Hollenstein[2], pentru că te face într-adevăr să crezi că acolo locuieşte un prinţ diabolic, a cărui menire este să păzească sufletele osândite să înoate în râu.

— Ce tot îndrugi despre râu şi păcate! bombăni Bill, pentru care Dante nu însemna mai mult decât un sat din Boemia. Spune-mi mai bine unde a dispărut „contele zănatic”!

Cuvintele prietenului treziră pe Fred la realitate. După ce-şi roti cercetător privirea în jur, rosti pe un ton ce vădea o nemărginită uimire:

— Într-adevăr, pe unde o fi dispărut? S-ar putea crede că ne aflăm în faţa unor fenomene supranaturale!

— Nu v-am spus de la început că este cu neputinţă ca el să fi luat drumul acesta? îi mustră prietenos Katombo. Cum ar fi

[1] Piatra Cerului.
[2] Piatra Iadului.

putut ajunge de aici în castel, afară de cazul când a avut la dispoziţie un balon?

Sau dacă dracul, despre care pomenea Fred adineauri, nu i-a împrumutat cumva aripi! mormăi necăjit Bill.

Gollwitz clătină din cap.

— Dar ce-i cu urmele? în iarbă erau tot atât de limpezi, cum sunt literele în *Bibliei!*

— M-am socotit totdeauna un om din Vest şi chiar unul dintre cei mai iscusiţi, spuse Bill, şi acum văd că nu mai suntem buni de nimic. Un copoi pe care-l îndemni pentru prima dată să se ia după o urmă nu s-ar fi arătat mai nepriceput ca noi.

— Nu vă necăjiţi din pricina asta! îi potoli Katombo. Prima noastră încercare s-a dovedit infructuoasă, aşa că acum vom cerceta într-alt mod lucrurile. Mă voi duce la castel şi-i voi spune câteva cuvinte drăgălaşe nepotului meu. Va trebui să mă asculte.

— Vreţi să plecaţi? îl întrebă Fred. Cât timp aveţi de făcut până la castel, căţărându-vă pe pereţii stâncoşi?

— Ooră întreagă.

— Atunci, credeţi că vă veţi putea înapoia peste trei ore?

— Fără îndoială. Dar nu vreţi să mă însoţiţi?

— Eu rămân aici, răspunse Fred pe un ton hotărât. Am presimţirea că se află pe undeva o intrare ascunsă care duce la castel.

— Şi nici eu nu mă mişc de aici, stărui Bill. N-am văzut niciodată în viaţa mea o urmă mai limpede ca asta şi ţin să dezleg negreşit taina. Dar să nu spuneţi în nici un caz nepotului dumneavoastră că n-aţi venit singur!

— Fiţi fără grijă! Ştiu ce am de făcut. Vreau să sper că între timp nu vă veţi plictisi prea rău.

Rostind aceste cuvinte, Nurvan-paşa se întoarse pe drumul pe care venise împreună cu ceilalţi doi urmăritori. Fred şi Bill se aşezară pe pământ şi-şi scoaseră merindele; drumul

străbătut până acum le stârnise foamea...

„Contele zănatic” şedea tolănit într-un scaun, în camera cea mare a castelului Himmelstein. Îşi scosese hainele cu care călătorise şi îmbrăcase un halat. Lângă el se aflau pe o masă resturile unui prânz îmbelşugat, care fusese desigur pe placul contelui. Mina lui mulţumită vădea că este într-o dispoziţie minunată. Uneori, râdea zgomotos, de parcă ar fi fost ispitit de gânduri năstruşnice şi îmbucurătoare. În cele din urmă, apăsă pe butonul soneriei de pe masă.

Intră un servitor, căruia-i porunci să strângă farfuriile şi să cheme pe administratorul castelului. După câteva minute, apăru Geissler.

— Ei, prietene, ţi-a trecut oboseala călătoriei? A fost ocălătorie fermecătoare, nu-i aşa? E drept că am întâmpinat şi oarecare piedici, dar le-am biruit. Dar ce ai? Parcă eşti amărât! Ia spune-mi: s-a întâmplat ceva?

— Aveţi dreptate, stimate stăpân! Nu mă simt în apele mele. Dacă se află toată povestea? N-ar fi trebuit să vă încredeţi în puşcăriaşul acela!

— Ei aş! râse contele. Geissler, prea eşti fricos! Cine s-ar putea încumeta să ne facă vreun rău? Chiar dacă Hartmann a fost prins şi silit să mărturisească, nu avem de ce să ne sinchisim. Vom tăgădui totul, şi pace! Cel mai de seamă lucru este că am adus fata în castel, fără să ne vadă cineva. Tot a fost bine că tata a pus atunci să se repare vechiul mecanism, care fusese uitat cu totul!

— Aveţi dreptate, stimate stăpân, dar de data aceasta am trecut printr-o sumedenie de întâmplări. Focul, răpirea, ciocnirea cu ţiganii, înjunghierea birjarului la braţ...

— Încetează Geissler! Eşti într-adevăr un corb bătrân şi azi te arăţi mai nesuferit ca oricând. Eu nu sunt nici pe jumătate atât de îngrijorat ca dumneata. Spune-mi mai bine dacă soţia dumitale a pregătit cum se cuvine cele două cămăruţe din

turn.

— Da, domnule conte, totul este în ordine!

— Şi fata?

— Se pare că o să ne pricinuiască numai necazuri, plânge şi se tânguieşte neîncetat şi-şi strigă mereu tatăl şi pe unul, Gerd!

— Cred şi eu! rosti batjocoritor contele. Dar aşa e la început. Vom domestici noi pasărea.

— Şi dacă nu va voi să se supună?

— Atunci, o vom duce în beci.

— Vă cer iertare, stimate stăpân, dar nu vom putea să facem lucrul acesta.

— De ce?

— Nu avem decât o singură cameră şi e ocupată. Ultimul ei oaspete n-a murit încă.

— Încă nu? Se pare că-i place viaţa!

— Nu, dar era sănătos tun şi n-am vrut să-mi încarc conştiinţa cu o crimă. Contele râse răutăcios:

— Da, ştiu că dumneata ai o conştiinţă peste măsură de gingaşă. Du-te! Nu ţin deloc să-mi stric dispoziţia din pricina mutrei dumitale posomorâte!

Abia se închisese uşa în urma intendentului şi acesta intră iar, înmânând stăpânului său o carte de vizită.

— Wilhelm conte von Hohenegg. Hohenegg? Cine mai poartă numele acesta, afară de mine? Da, e vestitul căpitan de piraţi care a distrus planurile tatălui meu şi m-a înşelat cu privire la moştenirea părintească. Dar ce o fi vrând de la mine? Geissler, pofteşte pe domnul! În tot cazul, n-ar fi nimerit să-l alung.

Intendentul ieşi, şi în clipa următoare intră cel anunţat. După saluturile de rigoare, cu totul lipsite de căldura cuvenită între rude care nu s-au văzut de o vreme îndelungată, stăpânul casei îşi îndemnă oaspetele să se aşeze, arătându-i un scaun. Oaspetele însă rămase în picioare, prefăcându-se

că n-a băgat de seamă îndemnul gazdei.

— Cărei pricini îi datorez neaşteptata bucurie de a-mi saluta unchiul? Dacă nu mă înşel, e aproape o veşnicie de când nu ne-am mai întâlnit.

Nurvan-paşa îl măsură lung:

— Vorbeşti serios? Eu am impresia că, dimpotrivă, ne-am întâlnit de curând.

— De curând? Te înşeli!

— Se poate să nu mă fi recunoscut. Faptul s-a întâmplat în pădure, cu vreo două-trei ore înainte de miezul nopţii; purtai pe braţe o povară grea.

„Contele zănatic” se sperie, dar izbuti să-şi ascundă tulburarea şi chiar să zâmbească.

— Ştii că nu-i tocmai măgulitor pentru mine ceea ce spui. S-ar părea că m-ai confundat cu un hamal.

— S-ar putea totuşi întâmpla ca un conte să se înjosească şi să săvârşească îndeletniciri obişnuite unui hamal.

— Nu te înţeleg, scumpul meu unchi.

— Te rog să nu joci teatru cu mine! Mă înţelegi foarte bine. Cred că nu vei tăgădui că ştii ceea ce s-a întâmplat ieri pe moşia maiorului Helbig.

— De unde vrei să ştiu? în timpul scurtei mele vizite la maior, care n-a durat decât o oră, nu s-a întâmplat nici un fapt deosebit.

— Tocmai de aceea s-a întâmplat *după* plecarea dumitale.

— Se poate; dar ce mă priveşte pe mine?

— Te priveşte mai mult decât vrei să recunoşti. Întreaga proprietate a maiorului a fost distrusă astă-noapte de flăcări.

— Cerule! Ce tot spui? Nu se poate!

— Şi în timpul incendiului, fiica maiorului a fost răpită de un ticălos.

Cavalerul-răpitor al timpurilor moderne se prefăcu peste măsură de uimit:

— Se poate măcar imagina un asemenea lucru? Astfel de

întâmplări nu se mai produc în zilele noastre!

— Totuşi, se produc uneori, după cum vezi! Aflându-mă prin ţinutul acela, voiam să vizitez pe maior şi l-am găsit în prada celei mai cumplite deznădejdi, din pricină că-i dispăruse fiica. Este prietenul meu, aşa că am pornit numaidecât în urmărirea tâlharului. Cu prilejul acesta, cercetările m-au dus până aici, la castelul Himmelstein.

— La castelul… Himmelstein? întrebă şovăitor contele. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că fata este aici, că e ţinută închisă.

— Domnule…! Cum îţi poţi îngădui…?!

— Te rog, nu te înfierbânta! Ştiu foarte bine cu cine am de-a face. Te întreb: vrei să dai de bunăvoie drumul acestei prizoniere, sau nu vrei?

— Nu văd de unde şi de cine eşti îndreptăţit să-mi pui această întrebare. Fata nu este la mine!

— Aş, lasă glumele sinistre! Dacă-mi dovedeşti că eşti chibzuit, sunt dispus să nu-ţi mai vorbesc despre ceea ce ai auzit şi să mă îngrijesc să nu te mai supere nimeni. De nu, voi fi nevoit să mă gândesc la sprijinul poliţiei!

— E foarte ciudat, excelenţă, că dumneata, un Hohenegg, vrei să-mi fii duşman şi să mă ameninţi cu poliţia. Cine te îndreptăţeşte s-o faci?

— Mă mai întrebi? Tocmai fiindcă sunt un Hohenegg, nu pot sta nepăsător câtă vreme mânjeşti acest nume. Prin urmare, refuzi să dai drumul fetei?

— Nu refuz, ci mă apăr cu toată energia împotriva faptului că încerci să stabileşti o legătură între mine şi cazul acesta, despre care nu ştiu nimic. Totuşi, sunt dispus să te însoţesc prin tot castelul, ca să te convingi că greşeşti.

— Aş! răspunse dispreţuitor Katombo, îmi pot închipui că există în castelul acesta vechi destule ascunzători, pe care nu le cunosc decât anumiţi inşi. De aceea, sunt sigur că te vei feri să mi le arăţi.

— Nu există ascunzători în castelul Himmelstein!

— Cu atât mai bine pentru dumneata!

— Să punem capăt acestei convorbiri! Nu sunt dispus să mă las descusut ca un criminal.

— Bine! De altfel, s-ar fi cuvenit să-mi închipui că vizita mea va rămâne fără urmări. Plec, dar îmi îngădui să-ţi aduc aminte că şi în Sudlandia eşti numai tolerat. N-am decât să spun un singur cuvânt şi vei fi alungat din ţară!

— Domnule, eşti nebun; altfel nu mi-ai vorbi pe tonul acesta! Nu-ţi dau voie să te porţi astfel în casa mea, şi doar numele Hohenegg, despre care-ţi închipui că-ţi este sfânt numai dumitale, mă împiedică să mă port cu dumneata aşa cum meriţi.

— Şi cum ai vrea să te porţi? întrebă paşa, zâmbind batjocoritor. Tare aş ţine să ştiu. Nu cumva ai avea de gând să mă faci şi pe mine să dispar, aşa cum ai făcut acum vreo şapte ani cu tânărul baron Theodor von Gollwitz?

Celalalt tresări speriat:

— Gollwitz? Ce vrei să spui? Nu te înţeleg.

— Gândeşte-te puţin, scumpe nepoate! Mă vei înţelege foarte uşor. Drumurile din castelul dumitale sunt puţin cam ameţitoare. Rămâi cu bine!

Fără să aştepte vreun răspuns, Katombo păşi spre uşa şi coborî grăbit scara de piatră, acoperită cu covoare. Ajuns dincolo de poartă, se îndreptă spre sud şi în zece minute pătrunse în pădure, ale cărei liziere se învecinau cu şoseaua.

De-abia făcu vreo douăzeci de paşi în pădure şi zări doi oameni, care păreau că l-au aşteptat, ieşindu-i în întâmpinare.

— V-aţi şi înapoiat, excelenţă? întrebă cel mai în vârstă dintre ei; erau Schubert şi fiul său Gerd, trimişi să supravegheze castelul Himmelstein. A mers repede! Aţi dobândit vreun rezultat?

— Nu; a tăgăduit totul.

— Nu v-am spus asta acum o jumătate de oră, când ne-am întâlnit aici? Ticălosul de la castel e uns cu toate alifiile!

— Şi acum, ce facem? întrebă Gerd, care abia îşi putea stăpâni nerăbdarea. Doar nu vom aştepta până când se va ocupa poliţia de chestiunea aceasta! Până atunci, Magda poate să şi moară!

— Sunt de aceeaşi părere, rosti tatăl său. Propun să ridicăm ancora, să întindem pânzele şi să ne îndreptăm spre corabia cu piraţi „Himmelstein”. Ne aşezăm „bord la bord” cu ea şi legăm de catarg pe oricine găsim, aşa cum porunceşte bunul obicei marinăresc. Aşa rămâne!

Katombo râse:

— Nu merge chiar atât de iute cum credeţi. Fireşte că nu putem întreprinde nimic, înainte de a încunoştinţa pe tovarăşii noştri. Prin urmare, cel mai nimerit lucru este să mergem întâi în Văgăuna Dracului, ca să căutăm pe von Gollwitz şi pe Sandford.

— Mergem toţi trei?

— Da.

— Dar dacă între timp ticălosul încearcă să fugă şi să ia fata cu el? N-ar fi mai bine să rămână de veghe unul dintre noi?

— Cred că n-ar avea nici un rost. Tâlharul se va feri să plece din castel, fiindcă acolo-şi ştie prada mai în siguranţă ca oriunde.

— Poate că aveţi dreptate. Atunci, să tragem scripetele pentru ridicarea ancorei!

Mergând cu paşi repezi, ajunseră în trei sferturi de oră la locul din văgăună, unde aşteptau nerăbdători cei doi vânători din prerie.

— În sfârşit! exclamă Fred, când zări pe Katombo. Vă întoarceţi mai curând decât am crezut. Au venit şi ceilalţi doi domni? Bun, atunci suntem împreună şi putem cerceta situaţia cu mai multă chibzuinţă. Aţi obţinut vreun rezultat,

excelenţă?

— Nu; tăgăduieşte.

— *Well*, trebuia să ne aşteptăm la asta. Dar dumneavoastră, domnule căpitan, aţi constatat ceva deosebit?

— N-am observat nimic. Am aruncat ancora puţin înainte de amiază în preajma castelului, dar n-am văzut nimic în afară de o trăsură goală, care venea dinspre munte şi a intrat în curtea castelului.

— O trăsură goală? Fireşte! Contele n-a pătruns în castel prin partea din faţă, ci a coborât din trăsură şi a intrat prin partea din spate, ca să-şi ducă prada la adăpost.

— Prin spate? Pe unde anume?

— Pe aici.

— Tot nu vreţi să renunţaţi la presupunerea că are un drum ascuns în văgăună? întrebă Katombo.

— Nu; acum sunt şi mai convins decât înainte. După plecarea dumneavoastră, n-am trândăvit deloc.

— Aşa? Dar ce-aţi făcut?

— Ne-am frământat mintea şi am descoperit intrarea secretă spre castel!

Această mărturisire neaşteptată produse asupra noilor veniţi o nemărginită uimire. Ca să pună capăt curiozităţii ce-i năpădise şi să înlăture întrebările care le-ar fi putut răpi un timp preţios, Fred îi lămuri:

— V-am spus că am descoperit intrarea secretă. Poate că ar fi trebuit să mă exprim altfel, adică să vă declar că n-am văzut-o încă, dar ştim unde se găseşte, unde trebuie s-o găsim.

— Unde? Nu există în pereţii aceştia nici un loc de ieşire, care să nu poată fi recunoscut din afară. Cât despre o spărtură, nici vorbă nu poate să fie.

— Nu-i aşa? zâmbi măgulit Fred. Şi, eu toate acestea, lucrul este foarte simplu. Există un astfel de loc, care scapă vederii;

fireşte, numai unul.

— Care-i locul acela? întrebă Katombo, curios. Ar fi poate un loc, dar nu-l socotesc nimerit: partea de perete care-i acoperită de cascadă.

— Tocmai la aceea m-am gândit, spuse Fred, pe un ton hotărât. Bill are aceeaşi convingere ca şi mine.

— Dar locul acela nu poate fi folosit!

— De ce nu?

— Cum s-ar fi putut strecura nepotul meu pe sub căderea de apă, ducând fata pe braţe?

— Asta nu ne priveşte pe noi, ci pe el. Dar dacă această cascadă poate fi oprită printr-un mecanism oarecare? Şi dacă dincolo de cădere este ascunsă o barcă? Într-un asemenea caz, şarada ar fi dezlegată foarte uşor. Birjarul, care cunoaşte negreşit taina, a pornit înaintea contelui şi a oprit căderea, pentru ca apoi să ajute „zănaticului” să ducă pe Magda în barcă, fără ca vreunul din ei să se ude câtuşi de puţin.

— Ceea ce spuneţi pare de necrezut!

— În cazul de faţă, tocmai ceea ce pare de necrezut este cu putinţă.

Katombo clătină din cap.

— Dumneavoastră, vânătorii din prerie, sunteţi oameni foarte ciudaţi! Dintr-un firişor de iarbă alcătuiţi o poveste întreagă şi aveţi apoi dorinţa s-o creadă cei care o ascultă.

— Să nu ne certăm! spuse Fred. Ne vom convinge îndată cine are dreptate. Are cineva dintre dumneavoastră o lumânare, sau ceva asemănător?

Scotocindu-se prin buzunare, Balduin Schubert izbuti să scoată la iveală o bucăţică de seu.

— E de-ajuns. Chibrituri am; totul este să nu le ud.

— Ce aveţi de gând? îl întrebă uimit Katombo. Doar nu veţi trece apa înotând?

— De ce nu? râse Fred. Trebuie doar să vă fac dovada că presupunerea mea şi a lui Bill este întemeiată.

— Da, însă apa aceasta rece v-ar putea fi primejdioasă, chiar foarte primejdioasă.

— Aş! Fluviile în care am înotat de atâtea ori în Vestul Sălbatic nu fuseseră încălzite, vă rog să credeţi.

Spunând aceste cuvinte, îşi scoase haina şi o dădu lui Bill.

Atunci interveni căpitanul:

— Stai, scumpul meu Gollwitz! Te-am lăsat adineauri să ne vorbeşti despre presupunerea care te frământă, fără să mă amestec. Acum însă când trecem la fapte şi vreţi să înotaţi, dumneata şi Bill, se schimbă lucrurile: înotul e doar specialitatea mea. Te rog deci să-ţi îmbraci haina şi să-mi dai seul şi chibriturile! Voi înota eu în locul dumneavoastră şi voi cerceta locul.

Fred nu voi să consimtă; se iscă o mică gâlceava, din care Schubert ieşi totuşi învingător.

Fără să mai aştepte, îşi scoase haina şi tot ceea ce l-ar fi putut stânjeni în timpul înotului. Îşi înveli bucăţica de seu şi chibriturile în batistă şi le vârî sub pălărie, pe care şi-o trase bine pe frunte. Apoi coborî în apă, care-i ajunse întâi până la genunchi.

Cei rămaşi îi urmăriră mişcările cu o nelinişte lesne de înţeles. Căpitanul înainta mereu spre mijlocul lacului, care devenea din ce în ce mai adânc, astfel că apa-i ajunse până la umeri. Apoi, îşi desfăcu braţele şi începu să înoate, îndreptându-se spre cascadă, dar nu spre mijlocul, ci spre dreapta ei.

— Hm! e şiret! observă Fred, mulţumit. Se apropie de locul cel mai abordabil, adică de marginea cascadei.

— Credeţi că acolo este intrarea secretă? îl întrebă Gerd.

— Nu acolo, ci mai spre mijloc. Dar îmi închipui că vrea să folosească spaţiul rămas între cascadă şi perete.

— De unde ştiţi că există într-adevăr acest spaţiu. De aici nu vă puteţi da seama, fiindcă nu se vede.

— Aşa e; nu se vede din pricina depărtării. Însă trebuie să

fie!... Gândiţi-vă la puterea cu care cade apa de la o înălţime atât de mare. E limpede că apa nu alunecă vertical pe lângă perete, ci este aruncată într-un fel de curbă, care desigur că nu poate fi observată de aici. Iată, tatăl dumneavoastră a ajuns acum la marginea cascadei şi acum... acum a dispărut.

Da, căpitanul nu se mai zărea. Tovarăşii rămaşi pe mal băgară de seamă că Schubert îşi trăsese încă o dată pălăria pe frunte, se aplecase şi pierise sub cascadă.

Dacă presupunerea celor doi vânători ar fi fost neîntemeiată, căpitanul trebuia să se ivească după o clipă în faţa cascadei. Dar el nu apăru. Era o primă dovadă că nu i se întâmplase nici o nenorocire. Ceilalţi stăteau nemişcaţi pe mal şi priveau nerăbdători spre locul, îndărătul căruia dispăruse. Trecură cinci minute, şi alte cinci, — însă Schubert nu se arătă. Sufletele celor de pe mal începură să fie cuprinse de îngrijorare; cel mai neliniştit dintre ei era Gerd, fireşte. Se scurseră alte cinci minute de tăcere şi aşteptare; deodată, Gerd exclamă:

— Cascada, cascada! Uitaţi-vă, dispare! Apa încetează să curgă!

Într-adevăr, cascada pierise. Mai întâi treapta de sus, care, atinsă parcă de o baghetă magică, păru că se scufundă. După aceea, mai încet, treptele următoare. Vuietul slăbi din ce în ce, până ce încetă cu desăvârşire. După două minute, acolo unde un brâu lat de apă acoperise pereţii stâncoşi, nu se mai văzură decât stropi rari. Jos, pe luciul apei, ieşi la iveală o crăpătură — nu destul de limpede, din pricina întunericului înconjurător — spre care se aţintiră privirile curioase ale tuturor celor de pe mal.

— Iată intrarea dumneavoastră spre castel, spuse Katombo pe un ton de sinceră uimire. Într-adevăr, domnule baron, trebuie să-mi exprim admiraţia pentru spiritul dumneavoastră de pătrundere!

— Ah, domnule conte, n-a fost prea greu să ajungem la

dezlegarea tainei, după ce am chibzuit asupra întregii situaţii şi a amănuntelor aflate. Am avut întâi urmele, care duceau în chip neîndoielnic spre văgăună. Apoi, asigurarea dumneavoastră că pereţii laterali nu pot fi urcaţi, lucru de care m-am convins şi singur. Întrucât „contele zănatic” n-ar fi putut să zboare, rămânea o singură soluţie: cascada.

— Da, aşa cum înfăţişaţi dumneavoastră lucrurile, par foarte simple. Dar vă mărturisesc sincer că mi-aş fi frământat un an de zile mintea pe locul acesta, fără să-mi dea în gând că îndărătul cascadei se ascunde o intrare tainică. În ce mod credeţi că a fost oprită cascada?

— În privinţa aceasta ne va lămuri mai bine căpitanul, dacă... *behold!* Iată-l că vine! Şi, într-adevăr, întocmai aşa cum mi-am închipuit, adică într-o barcă!

Din crăpătură ieşi o barcă, în care şedea Schubert şi care se apropia repede de locul unde se aflau tovarăşii rămaşi în aşteptare; după câteva clipe, barca se opri şi căpitanul sări pe mal.

— Aşa, m-am înapoiat! râse Schubert. Cred că m-aţi aşteptat cam mult; dar oricât aş fi vrut, n-am putut descoperi mai curând secretul. Prin urmare, lucrurile sunt întocmai aşa cum le-aţi bănuit, domnule baron. După ce...

— Stai, dragul meu! îl întrerupse Fred. Negreşit că suntem cu toţii curioşi să ştim cum ai dezlegat şarada, dar ne poţi istorisi şi pe drum povestea. Sunt de părere să nu mai pierdem vremea, fiindcă ne aflăm în sfârşit aproape de ţintă. Să trecem apa!

— Pornim toţi cinci deodată? întrebă Gerd, măsurând cu privirea barca mică pe care o adusese Schubert.

— De ce nu? Dacă au putut încăpea trei inşi în barcă, vom izbuti să ne înghesuim şi noi cinci, răspunse Fred pe un ton convins.

Şi se aşezară cu toţii: Sandford luă vâslele, iar Schubert trecu la cârmă; ceilalţi se înghesuiră. În timpul drumului,

„marinarul îşi desfăşură odgonul”, adică începu să povestească. După ce se afundase cu îndemânare, izbutise să ajungă dincolo de cascadă, din fericire „fără să-şi fi făcut în cap vreo gaură prin care să pătrundă apa”. În semiîntunericul ce domnea aici, putu să zărească o spărtură în stâncă şi înotă numaidecât spre ea. În clipa următoare, fu învăluit de un întuneric de nepătruns. Înotând cu toată prevederea, atinse după puţin timp un obiect ce ieşea la suprafaţa apei; după cum se încredinţa curând, pătruns de o neînchipuită bucurie, era o barcă. Sări în ea, aprinse un chibrit şi dădu foc seului; la licărirea slabă pe care o răspândi bucăţica de seu, înţelese că se află într-un canal, care se sfârşea aici lângă o scară ce ducea drept în sus. Socotind că şi-a îndeplinit cum se cuvine însărcinarea, se hotărî să se înapoieze la ai săi. Atunci însă îşi aduse aminte că Fred vorbise despre o oprire a cascadei şi fu ispitit să cerceteze lucrurile mai de aproape. Fără să mai stea pe gânduri, începu „să se caţăre pe frânghiile catargurilor”. Când ajunse pe treapta cea mai de sus, bucăţica de seu era aproape să se stingă. Scara dădea într-un gang foarte neted. Şi tocmai aici găsi ceea ce căuta, un fel de macara, ale cărei frânghii porneau în sus, printr-o gaură. Fireşte că Schubert îşi dădu numaidecât seama cum stau lucrurile. Apucă roata şi o împinse atât de mult, până când simţi o împotrivire. Pe pământ se afla o lampă, lăsată acolo cu vreun scop oarecare şi care acum se dovedea cât se poate de folositoare. O aprinse de la bucăţica de seu şi coborî grăbit scările. Când ajunse şi văzu că apa încetase să curgă, iar în canal pătrunsese lumina zilei, fu săgetat de o nemărginită bucurie. Între timp, stinsese lampa.

În clipa când barca intră în canal, Balduin Schubert îşi sfârşise povestirea, pe care o istorisise pe scurt tovarăşilor săi. Din câteva lovituri de vâslă, barca ajunse la scară. După ce aprinseră lampa şi legară barca, Fred începu să urce scara.

La aşezarea treptelor, care fuseseră săpate cu stângăcie în

stâncă, se folosise o crăpătură naturală şi verticală, care îngreuna acum într-o măsură simţitoare urcuşul. Când ajunse pe treapta cea mai de sus, la locul unde se punea în mişcare macaraua, Fred aşteptă până ce suiră şi ceilalţi şi-i îndemnă să păstreze o tăcere desăvârşită.

Gangul în care păşiră avea lăţimea de un metru şi înălţimea de doi metri. După ce străbătură o parte din gang, dădură de un loc unde se afla un vas de lemn, umplut pe jumătate cu apă. Faptul era bătător la ochi, dar cum nu voiau să-şi piardă vremea, trecură mai departe, fără să mai ţină scama de el.

Fred fusese foarte chibzuit, când îşi sfătuise prietenii să fie cât mai tăcuţi; într-adevăr, abia se îndepărtaseră cu câţiva paşi de vasul cu apă, şi se auzi un zgomot uşor.

— Ssst! Vine cineva! Trântiţi-vă la pământ şi nu scoateţi nici o vorbă!

Toţi îi urmară îndemnul şi Fred îşi stinse lampa. La vreo douăzeci de paşi se zărea o dâră de lumină. Fred nu-şi putea da seama de unde vine lumina, pentru că un colţ al gangului îi astupa vederea. Cu sprinteneala unei pisici, călătorul din Vestul Sălbatic se strecură pe lângă perete. Ajungând la colţ, putu să vadă pe bărbatul care ţinea lampa.

Era intendentul castelului.

Fără să bănuiască nimic, el trecu pe lângă Fred, care se lipise de perete, reţinându-şi răsuflarea, ca să nu fie simţit. Dintr-o aruncătură de ochi, Fred se încredinţa că intendentul nu este întovărăşit de nimeni.

— Stai!

Speriat de sunetul neaşteptat al unui glas omenesc, intendentul se opri. Întorcându-se şi văzând pe cel care-i poruncise să se oprească se înspăimântă de-a binelea, de parcă ar fi văzut o stafie. Dar îşi recapătă curând stăpânirea de sine.

— Cine eşti dumneata şi ce cauţi aici? întrebă pe un ton

ameninţător.

— Hm, nu te supăra, unchiaşule! Vreau să vizitez pe stăpânul tău, cel mai mare ticălos din câţi există.

— Ia ascultă, cine eşti?

— Deocamdată, nu te priveşte. Însă mă vei cunoaşte curând şi încă bine de tot. Dă-mi lampa!

Dar înainte de a-şi sfârşi cuvintele, i-o şi smulse din mână.

— Ascultă! strigă intendentul. Dacă nu-mi dai înapoi lampa...

Însă nu-şi putu termina ameninţarea, ci trebui să ne dea îndărăt cu câţiva paşi, văzând ţeava unui revolver îndreptată asupră-i.

— Bill! îşi strigă Fred tovarăşul.

— Aici sunt! răspunse Sandford, care se afla în fruntea celorlalţi. Să-i trag o palmă netrebnicului ăstuia?

Intendentul se întoarse.

— Cine-i omul acesta? întrebă înspăimântat.

— Sunt dracul în persoană şi am venit să te iau! râse Bill. Nu mai face nazuri şi supune-te!

În acelaşi timp, îl strânse atât de puternic în braţele lui vânjoase, încât îl înţepeni.

— Aşa, l-am dat gata! Şi acum, Fred, poţi afla de la el orice doreşti. Îţi dau cuvântul meu, că va mărturisi totul. Voi avea eu grijă să vorbească.

Din pricina spaimei care-i intrase în oase, atunci când îl ameninţase Fred cu revolverul, intendentul scăpase un obiect pe care-l ţinuse sub braţ. Fred se aplecă şi, ridicându-l, îl privi.

— Ah! o bucată de pâine! Unde o duceai, ticălosule!

— Mă duceam să... voiam să... o dau peştilor de jos, unde curge apa.

Răspunsul acesta era atât de prostesc, încât se străduiră cu toţii să nu pufnească în hohote de râs şi să nu-şi trădeze astfel prezenţa.

— Aşa?! Nu zău?! Se pare că ne socoteşti tare proşti, dacă

eşti în stare să-ţi închipui că te vom crede. Însă nu ne pasă prea mult, la urma urmelor, unde te duceai. Spune-ne mai bine unde răspunde gangul acesta.

— Nu vă priveşte!

— Netrebnicule, vorbeşte mai frumos; de nu, îţi rup coşul pieptului în două! îl ameninţă Bill, sporind strânsoarea braţelor.

Intendentul gemu.

— Daţi-mi drumu', pentru numele lui Dumnezeu; daţi-mi drumu' şi vă spun tot ce vreţi!

— Bun; atunci să ne răspunzi cinstit! Unde ajungem, mergând pe gangul acesta? îl iscodi Fred.

— Întâi, gangul se întinde pe o distanţă destul de lungă. Apoi, se ajunge la o uşă, îndărătul căreia este puţul castelului.

— Cum e închisă uşa? Cu un zăvor?

— Nu, are o încuietoare secretă.

— Pe care tu o cunoşti, însă, nu-i aşa?

— Da, răspunse intendentul, codindu-se.

— Asta-i bine, fiindcă nu vom mai fi nevoiţi să ne pierdem vremea, care ne este atât de preţioasă. Cine o mai cunoaşte?

— Contele şi soţia mea.

— Altcineva nu?

— Nu.

— Mai departe!

— Dincolo este o uşă, care are de asemenea o încuietoare tainică şi duce într-un gang, ce se sfârşeşte la o scară construită în spirală.

— Folosind scara, unde ajungi?

— Într-un turn, în care nu se află decât tinda scării şi două cămăruţe.

— Cine locuieşte în cămăruţele acestea?

Intendentul nu voi să răspundă, dar Sandford, în ale cărui braţe începuse să pălească, îl strânse încă o dată şi-l îndemnă să nu fie îndărătnic.

— Fiica maiorului Helbig, gemu intendentul.

— Vezi ce bine ne înţelegem? râse Fred. Bănuiesc că intrarea la scara aceea în spirală este ascunsă; altminteri, prizoniera voastră ar fi putut fugi până acum.

— Da, în faţa uşii este o fotografie, iar pe dinafară, unde este clanţa, s-a făcut o ridicătură mică, la cuiul ramei.

— Bun! înţeleg mecanismul. Însă cred că între turn şi castel mai este un mijloc de comunicaţie.

— Da, scara are încă un palier; acolo este o uşă care duce într-un gang al castelului.

— Sper că ai spus adevărul; fiindcă, în clipa când ne convingem că ne-ai minţit măcar într-o singură privinţă, eşti pierdut! Fireşte, deocamdată eşti prizonierul nostru. Pedeapsa pe care o vei căpăta atârnă de felul cum te vei purta. Bill, ia lampa cealaltă şi supraveghează pe „domnul”! La cea mai mică mişcare suspectă, tragi în el şi-l culci!

După ce cercetară buzunarele prizonierului, ca să vadă dacă are arme, şi găsiră un cuţit pe care Bill îl confiscă numaidecât, urmăritorii porniră iar, până când dădură de o uşă, care-i sili să se oprească. Fred lumină cu ajutorul lămpii şi, nezărind nici un zăvor sau lacăt, se adresă intendentului castelului:

— Cum se deschide uşa? Spune-ne repede, dar nu ne minţi!

Prizonierul începuse să-şi dea seama că, încercând să se împotrivească, şi-ar înrăutăţi situaţia. Arătând un loc în pervazul uşii, răspunse:

— Dacă vârâţi cuţitul în deschizătură şi apăsaţi cu putere, uşa se deschide numaidecât.

Fără să mai stea pe gânduri, Fred dădu crezare acestei lămuriri şi vârî cuţitul în deschizătură. Se auzi un scârţâit uşor şi uşa se deschise, lăsând să răbufnească un abur rece şi jilav. Fred întinse lampa şi lumină. În faţa lor se afla o încăpere rotundă, pardosită cu plăci de piatră şi în mijlocul ei

era o gaură adâncă, În gaura aceasta dispărea frânghia puţului, care atârna de sus.

— Înainte de a intra în încăpere, trebuie s-o cercetăm amănunţit! Să ascundem lumina lămpii, ca să nu ne trădeze cumva, în cazul când ar veni cineva întâmplător la puţ. O luăm la dreapta, pe lângă deschizătură. Bill, fă-mi plăcerea şi rămâi, aici cu prizonierul nostru! Nu ştiu cum stau lucrurile şi un singur strigăt de-al lui ne-ar putea trăda. Păstrează-ţi lampa lui; nouă ne e de-ajuns aceasta.

Fred îşi acoperi lampa si pătrunse, urmat de tovarăşii săi, în încăperea primejdioasă. Trecură cu bine pe lângă puţ şi ajunseră de asemenea fără piedici la uşă, pe care o deschiseră în acelaşi fel ca şi pe cealaltă.

Apoi, lampa fu lăsată iar să-şi răspândească în voie lumina. Înaintea lor se întindea un gang neted, ce se sfârşea la o scară în spirală, care era împrejmuită de nişte ziduri.

— Până acum nu ne-a minţit prizonierul; lămuririle lui se potrivesc întocmai. Păşiţi uşor şi cu grijă!

Cei patru urcară încet scara. La al doilea palier, Fred se opri. Lăsând lumina lămpii să cadă pe perete, zări o uşă care, spre marea lui uimire, era deschisă.

— E foarte ciudat! şopti. Oare prizonierul nostru a lăsat uşa deschisă, sau a deschis-o cineva după ce a plecat el? Cine altul ar fi putut să fie, decât „contele zănatic”? Rămâneţi aici şi lăsaţi-mă să mă urc întâi singur, ca să trag cu urechea şi să-mi arunc ochii sus!

În clipa următoare, dispăru după întorsătura scării. Ajuns sus, se opri câteva clipe şi ascultă. Apoi, se întoarse.

— Domnii mei, venim tocmai la timp. Domnişoara Magda e sus şi contele este cu ea. I-am auzit bine pe amândoi.

— Ticălosul! exclamă Gerd, galben de mânie. Înainte, sus, sus la el!

— Staţi! replică Fred, apucându-l cu putere de braţ. Ţin foarte mult să-mi ascultaţi îndrumările. Dumneavoastră,

excelenţă, şi căpitanul intraţi în gangul acesta, care duce la castel, spre a lua pe conte în primire, în cazul când izbuteşte să ne scape. Domnul sublocotenent merge cu mine.

Cei doi rămaseră ascunşi în întuneric, iar Fred şi Gerd urcară scara. După al patrulea palier, scara se sfârşi şi ieşi la iveală o uşă, îndărătul căreia se auzeau glasuri.

— Uite clanţa! Să intrăm. Dar uşor, cât se poate de uşor! şopti Fred.

După o scurtă apăsare, uşa se deschise. Fred intră şi Gerd îl urmă. Se aflau într-o odăiţă, mobilată doar cuun pat, o măsuţă de noapte şi două scaune. Odăiţa n-avea fereastră, dar prin uşa dată de perete pătrundea o fâşie de lumină. Gerd se furişă până la crăpătura uşii şi aruncă o privire în încăperea alăturată.

Contele şedea pe o canapea mică, iar într-un colţ era Magda, cu chipul înspăimântat şi cu mâinile ridicate implorator spre el.

— Nu te amăgi, porumbiţa mea! îi spunea tocmai atunci contele. Nici un om nu ştie unde eşti; nimeni nu-ţi poate veni într-ajutor. Numai dacă vei da ascultare simţămintelor mele de dragoste, mă vei putea îndupleca să-ţi redau libertatea şi putinţa de a-ţi revedea tatăl.

— Te urăsc şi te dispreţuiesc! îi răspunse fata, cu glas tremurat.

— Ah, am domesticit eu şi alte păsărele. Vei deveni şi dumneata mai blândă, îndată ce vei păşi într-una din văgăunile în care obişnuiesc să închid pe cei îndărătnici şi să-i domesticesc.

— Voi muri.

— Nu-i chiar atât de uşor să mori!

— Dumnezeu mă va ocroti şi salva!

— Crezi? Tare aş vrea să ştiu cum ţi-ar putea îndeplini dorinţa. Dumneata eşti slabă şi eu sunt puternic. Ţi-o voi dovedi.

Se ridică, se îndreptă spre ea şi voi s-o îmbrăţişeze. Dar se dădu înspăimântat înapoi şi chipul i se învineţi, pentru că uşa se deschise şi îndărătul ei apăruse Gerd.

— Mişelule! tună Gerd.

Cuvântul acesta îl făcu pe conte să-şi revină în fire. Cine vorbeşte nu poate fi stafie.

— Gerd, Dumnezeule! strigă Magda, aruncându-se în braţele iubitului.

— Ce cauţi dumneata aici? se răsti contele, îndreptându-se spre Gerd. În aceeaşi clipă însă, zări pe Gollwitz, care se ivise în spatele celuilalt „intrus”.

— Cine... cine eşti dumneata? Unde... unde te-am mai văzut?

— Cine sunt? Hm, sunt duhul dumitale cel rău şi am venit să-ţi cer socoteală pentru fratele meu Theodor!

— Gollwitz! exclamă uimit contele, recunoscându-l.

— Da, sunt un Gollwitz! A venit ora răzbunării. Ţi s-au încheiat socotelile, monstrule!

— Încă nu! scrâşni Hohenegg.

Dintr-o săritură, smulse lampa cu care venise şi se repezi spre dormitor. În clipa următoare dispăru îndărătul uşii cu fotografii, care se trânti şi se încuie.

— A fugit! exclamă Fred. Dar nu ne-a scăpat de tot! Nu poate să dispară! Domnule sublocotenent, rămâneţi deocamdată aici cu domnişoara, până când mă înapoiez!

Apoi, alergă spre dormitor şi înşfacă lampa pe care o lăsase pe un scaun. În câteva clipe, găsi mecanismul despre care vorbise intendentul şi izbuti să deschidă uşa. După aceea, coborî treptele în grabă.

Între timp, Hohenegg reuşise să treacă ambele paliere ale scării şi să fugă prin uşa ce ducea spre castel. Lumina aruncată de lampa sa căzu însă pe Katombo şi căpitan, care stăteau aici de pază şi, cum îl zăriră, se repeziră să-l prindă. Dar contele fu agil şi reuşi să se strecoare fără să fie prins.

Trântind o înjurătură, se întoarse şi, înainte ca ei să-şi dea seama, coborî în goană treptele.

— Sfinte Marte! rosti furios Balduin Schubert. A întins pânzele şi a plecat, şi noi stăm aici ca două corăbii vechi şi prăpădite! Ce facem acum? Să ne părăsim locul de veghe şi să fugim după el? Dacă domnul von Gollwitz...

— Căpitane! răsună glasul lui Fred, în imediata lui apropiere.

— Dumneata eşti, domnule baron?

— Da, eu sunt! răsună răspunsul; în acelaşi timp, corpul său se ivi în bătaia luminii aruncată de lampa pe care o ţinea în mână. Aţi văzut pe „contele zănatic?”

— Da, a vrut să treacă pe aici.

— Încotro a luat-o?

— În jos pe scară.

— Prin urmare, vrea să scape prin gang şi prin cameră unde se află puţul. Dar nu va izbuti, fiindcă Bill îl aşteaptă acolo şi va pune mâna pe el, sau îl va alunga spre noi. Urmaţi-mă!

Tustrei coborâră scara în goană. Când ajunseră pe ultima treaptă, se aflau la o mică depărtare de fugar, a cărui siluetă se vedea foarte limpede. Îşi continuară goana cu şi mai multă repeziciune, dar nu putură împiedica zgomotul pricinuit de paşii lor. Cel urmărit îşi dădu seama că poate fi ajuns şi alergă mai repede decât până atunci, astfel că depărtarea dintre el şi cei trei inşi nu se micşoră. După două minute contele ajunse la puţ, şi începu să păşească pe pietre. În clipa când era să treacă de puţ, răsună la câţiva paşi de el glasul puternic şi poruncitor al lui Bill:

— Opreşte-te! Opreşte-te numaidecât, sau te împuşc!

Hohenegg fu atât de înspăimântat când văzu că drumul îi este închis, încât se dădu înapoi cu câţiva paşi. Din nefericire, însă, piciorul său călcă pe o piatră, ce se desprinse sub greutatea corpului lui, piatră care se afla chiar lângă gaura

puţului. Contele simţi că se clatină, că nu se mai ţine bine pe picioare. Ridicându-şi braţele şi apoi săltând un picior, încercă să-şi găsească un punct de reazem, dar îşi pierdu de-a binelea echilibrul; scoţând un ţipăt asurzitor şi înspăimântător, se rostogoli pe spate în adânc. Se auzi un zgomot înăbuşit... corpul contelui ajunsese pe fundul puţului.

După câteva clipe, Fred şi tovarăşii săi apărură în uşa încăperii în care se afla puţul.

— Bill!

— Fred!

— Unde-i „contele zănatic”?

— A căzut în puţ.

— În puţ?... Şi se opri uimit şi îngrozit.

Nici ceilalţi nu scoaseră vreun cuvânt. Era o clipă de adevărată groază. La adâncimea aceea înfricoşătoare, corpul se zdrobise, fără îndoială...

— L-a judecat şi l-a pedepsit Dumnezeu! rosti în cele din urmă Fred, al cărui chip căpătase o paloare de cadavru. Dumnezeu l-a pedepsit în locul oamenilor. Sunt îngrozit! Haideţi, să părăsim cât mai repede acest loc înspăimântător.

Katombo se apropie prevăzător de marginea puţului şi privi cercetător în adâncime. Nu se auzea nici cel mai mic zgomot, astfel că nu mai încăpea nici o îndoială: contele era mort. Întorcându-se spre tovarăşii săi, le spuse pe un ton tulburat şi grav:

— Sunt ruda lui şi n-ar fi frumos din partea mea dacă m-aş bucura de moartea lui. Dar ar fi fost şi mai neplăcut pentru mine, să-l văd apărând la bara justiţiei. În felul acesta, faptul a avut o dezlegare oarecum fireasca. Să mergem!

— Da, să mergem, consimţi Fred. Dar mai întâi să aşteptăm pe Gerd şi Magda, care vor fi desigur îngrijoraţi în privinţa noastră. Căpitane, ia dumneata lampa şi du-te te rog să-i aduci!

Schubert luă lampa şi porni grăbit pe coridor şi apoi pe

scară, îndreptându-se spre încăperea unde fusese închisă Magda. Aceasta-şi recăpătase liniştea şi voioşia, datorită prezenţei lui Gerd.

— Cum stau lucrurile? întrebă Gerd.

— Bine, foarte bine... pentru noi!

— Unde-i contele? întrebă Magda pe un ton înfricoşat, ascunzându-şi capul la pieptul lui Gerd.

— E mort! A încercat să fugă prin încăperea puţului şi s-a rostogolit în puţ.

— Dumnezeule sfinte! exclamă tânărul, îngrozit.

— Haideţi, haideţi! Ne aşteaptă ceilalţi. Nu mai avem ce căuta aici.

Gerd luă fata în braţe şi ieşi după căpitan. Tatăl său îl urmă şi închise uşa. Curând îşi ajunseră tovarăşii.

Cel mai îndurerat de moartea năprasnică a contelui era intendentul Geissler. Era un om rău şi fusese complicele contelui în toate isprăvile lui josnice, fondul sufletului său nu se pervertise însă cu totul. Când se aplecă deasupra puţului şi-şi văzu stăpânul zăcând mort în adâncime, i se păru că-l străbat fiori calzi. Nu mai avea nici un rost să se împotrivească, fiindcă nu trebuia să se mai teamă că va fi pedepsit de stăpânul său, în cazul când îi va trăda netrebniciile.

După ce ieşiră cu toţii din încăperea puţului şi se încuie uşa, Fred se adresă lui Geissler:

— Ascultă! Cu stăpânul tău am isprăvit socotelile; şi-a primit răsplata. Acum e rândul tău!

— Iertare, iertare! se tângui prizonierul. Vreau să mărturisesc totul.

— Cunoşti pe fratele meu Theodor von Gollwitz?

— Da, domnule, îl cunosc.

— Ştii dacă trăieşte sau nu?

— Trăieşte.

Pentru Fred, care aştepta într-adevăr o ştire precisă cu

privire la fratele său, dar nu se încumeta să mai spere că-l va revedea viu, răspunsul acesta fu atât de neaşteptat, încât îl făcu să-şi piardă cumpătul. Se simţi deodată atât de slăbit, încât se trase în lături, ca să-şi ascundă tulburarea. Katombo îşi dădu seama că e mişcat şi-i spuse pe un ton compătimitor:

— Domnule baron, liniştiţi-vă şi îngăduiţi-mi să pun acestui om întrebări, în locul dumneavoastră. Sunteţi prea tulburat, ca s-o puteţi face. Ei, unchiaşule — se adresă prizonierului — spui că domnul baron von Gollwitz se mai află în viaţă. Unde e?

— Foarte aproape de locul acesta, într-un beci.

— Vrei să ne conduci acolo?

— Cine a dat prizonierului de mâncare?

— Eu, personal.

— Dar atunci când lipseai de la castel?

— Soţia mea.

— Ce i se dădea?

— Pâine şi apă, răspunse intendentul, codindu-se.

— Altceva nimic?

— Nu.

— N-am ce spune, aţi fost foarte generoşi! Dracu' vă va răsplăti cândva mărinimia! Mă miră că Hohenegg nu şi-a suprimat rivalul!

— Domnule, eu n-aş fi îngăduit s-o facă, fiindcă nu sunt ucigaş!

— Spui aşa, ca să pari mai puţin vinovat. Ţin însă sa-ţi mărturisesc că nu sunt chiar nemulţumit de tine, în cazul când nu ne-ai minţit. Şi acum, du-ne la beci!

Porniră cu toţii. Intendentul şi Bill păşeau în fruntea lor; fireşte, Bill nu-l slăbea o clipă din ochi.

Fred era în urma lor, stăpânit de simţăminte cu neputinţă de descris, iar după el veneau ceilalţi. Intendentul se opri lângă găleata cu apă.

— Aici este fratele domnului baron. Ne aflăm tocmai în faţa

închisorii tainice.

— Dar nu se vede nici o uşă! se miră Katombo.

— E în partea din afară şi se pierde în stâncă. De aceea nu se vede. Băgaţi de seamă!

Se apleacă şi luă o pietricică de pe jos. Deodată, ieşi la iveală capătul unui drug de fier. Apăsând drugul într-o parte, înaintea lor se deschise o uşă îngustă din scânduri. Din gaura ce apăru, răbufni un miros respingător. Când Bill se aplecă să privească, zări o făptură omenească îmbrăcată în zdrenţe, legată cu un lanţ şi zăcând pe pământ. Lângă un maldăr de paie putrezite, ce slujeau prizonierului drept culcuş, se afla o cană de apă, pe jumătate spartă.

— O, Dumnezeule! exclamă Katombo. Să fie oare un om? Dumneavoastră sunteţi, domnule von Gollwitz?

Arătarea se ridică de pe pământ şi urmăritorii fură întâmpinaţi de privirile sticloase ale unor ochi întunecaţi şi duşmănoşi, adânciţi într-un cap asemănător cu cel al unui mort.

— Daţi la o parte lumina! răsună un glas gros şi răguşit. Îmi arde ochii şi creierul. Căraţi-vă!

— Domnule von Gollwitz, vreţi să scăpaţi de aici?

— Să scap? repetă glasul prizonierului. Să scap înseamnă pentru voi să mor! Da, omorâţi-mă, cu toate că sunt mort de mult!

— Domnule Gollwitz, vă aducem libertatea şi vă salutăm în numele fratelui dumneavoastră Fred!

Bietul Fred nu se mai putu stăpâni. Dând în lături pe Katombo, se aruncă în celulă.

— Theodor!

Răsună un ţipăt înfricoşător — şi după aceea se făculinişte. Se auzea doar zgomotul sărutărilor, cu care tânărul acoperea gura fratelui său leşinai.

Katombo, sau contele Wilhelm von Hohenegg, cum îl vom numi de aici înainte, făcu tovarăşilor săi următoarea

propunere:

— Mă duc la castel prin intrarea principală şi aş ruga pe domnul Sandford să mă însoţească, spre a găsi prizonierului un loc sigur. Îndată ce ne vom fi îngrijit de lucrul acesta, voi trimite să vă cheme pe dumneavoastră toţi; cred că două trăsuri vor fi de ajuns. Între timp, voi lua la castel şi măsurile cuvenite în vederea găzduirii dumneavoastră. Cred că putem părăsi în sfârşit locul acesta trist, dacă nu vrem, să fim surprinşi de întunericul ce se lasă.

După câtva timp, porniră cu toţii. Bill păşea în frunte, împreună cu intendentul prizonier; îndărătul lui era Gerd, care purta pe Magda pe braţe; veneau apoi Fred şi fratele său Theodor, iar la urmă căpitanul şi contele.

Când ajunseră la scara dreaptă ce ducea la canal, Magda se strânse şi mai mult la pieptul ocrotitorului ei şi-i şopti:

— Gerd, dragul meu Gerd, tu m-ai purtat colo sus pe braţe şi mă porţi şi acum; să mă porţi mereu aşa, toata viaţa! Vrei?

— Da, mult, mult de tot, nesfârşit de mult! rosti solemn Gerd, apăsându-şi buzele pe ale ei, care nu se împotriviră…

După un an, a fost sfârşită clădirea noului castel Helbigsdorf. Mijloacele care rămăseseră maiorului nu erau îndestulătoare nici pe departe, însă ducele Max hotărâse să i se acorde sumele trebuincioase, în semn de recunoştinţă pentru însuşirile deosebite ale bătrânului ostaş.

Fireşte, alteţa sa şi soţia sa fură invitaţi la festivitatea orânduită cu prilejul inaugurării castelului. În afară de ei, Helbig ţinea să vadă în jurul său numai pe cei care erau într-adevăr aproape de inima sa.

În urma trăsurii în care se aflau ducele şi ducesa, venea un şir de trăsuri aducând pe ceilalţi oaspeţi spre castel.

— Vin! exclamă sora îmbrăcată în albastru.

— Toţi! adăugă cea îmbrăcată în cenuşiu.

— Da, toţi! întări cea îmbrăcată în purpuriu.

Trăsurile pătrunseră în curte şi musafirii fură întâmpinaţi cu onorurile cuvenite. Îndată după perechea ducală, coborî Gerd. Urmau căpitanul Schubert cu Karavey, uriaşul Bill Sandford, cei doi fraţi von Gollwitz, fierarul Schubert cu soţia sa şi, în sfârşit, contele Wilhelm Hohenegg, fostul Nurvan-paşa.

Se auziră salutări, întrebări şi răspunsuri, ce păreau că nu se mai sfârşesc, şi trecu destul de mult până când oaspeţii fură conduşi prin toate încăperile noului castel şi se putură aşeza la masă.

Ducele ocupă locul din fruntea mesei. Chipul său strălucea de mulţumire şi reflecta o fericire desăvârşită pe cel al frumoasei sale tovarăşe, Magda. Avea un dar deosebit de a întreţine convorbirile în societate şi, după felul cum se purta, se întrevedea că pregăteşte oarecare surprize. În clipa aceasta, se adresă lui Karavey:

— Ştiţi că am fost prietenul unei oarecare Lilga?

— Desigur că ştiu, alteţă, răspunse cârmaciul.

— Am auzit că dumneata şi camaradul dumitale Schubert vreţi să vă luaţi rămas-bun de la slujbă.

— Aşa e. Îmbătrânim şi...

— Da, da, îl întrerupse ducele. Dar un cârmaci n-are dreptul la odihnă. Vrei să fii înaintat sublocotenent?

— Ah! Alteţă...! se bâlbâi fericitul.

— Foarte bine! Iar dumneata, se adresă lui Schubert, fiindcă te-ai dovedit un căpitan destoinic şi curajos, cu prilejul călătoriei spre Insula giuvaierurilor, vei primi aceeaşi însărcinare în rândurile flotei mele.

— Sfinte Sisoe! Ah, iertare, Alteţă!... eu, căpitan?! exclamă isteţul Balduin.

— Ai meritat această numire, dragul meu, şi mă bucur că pot saluta si pe fiul dumitale în aceeaşi calitate la masa de azi.

Gerd se ridică, strălucitor de fericire.

— Alteţă, nu m-am aşteptat la cinstea aceasta!

— Toate bucuriile vin pe neaşteptate!

— Alteţa voastră fericeşte cu atâta mărinimie casa mea, încât nu găsesc destule cuvinte spre a-i mulţumi, exclamă maiorul. Şi apoi, însăşi casa aceasta este un dar atât de măreţ, încât…

— Staţi! îl întrerupse ducele. A venit în sfârşit vremea să limpezim lucrurile şi să înlăturăm greşeala. Nu eu sunt acela care v-a construit castelul, ci prea Respectatul căpitan Balduin Schubert!

Cu toţii scoaseră câte un „ah!” de uimire.

— Da, continuă ducele. Căpitanul a găsit în India, împreună cu baronul von Gollwitz şi pentru el, o comoară, din care i-a revenit lui şi lui Karavey, care a fost de asemenea acolo, o părticică destul de însemnată. Nu v-a istorisit încă lucrul acesta?

— Nici un cuvânt! exclamă uluit maiorul.

— Atunci, vom ruga pe baronul Friedrich von Gollwitz să ne istorisească pe îndelete povestea Insulei giuvaierurilor, cea mai frumoasă şi mai plină de peripeţii din câte cunosc!

Helbig sări de pe scaun şi-l îmbrăţişa pe bătrânul marinar:

— Schubert, prietene, ia-ţi paharul şi hai să bem frăţeşte! Spune-mi: „tu!” Suntem taţii aceluiaşi fiu, aşa că trebuie să ne socotim fraţi.

În timp ce se ciocniră paharele, ducele întrebă:

— De ce numai părinţii unui fiu? De ce nu şi părinţii unei, fiice? Maiorule, îmi îngădui în clipa aceasta să cer mâna fiicei dumitale Magda pentru tânărul meu căpitan de marină, fiul lui Balduin Schubert. Voi fi refuzat oare?

Se stârni o bucurie generală şi cei doi tineri se îmbrăţişară cu dragoste.

— Vezi, scumpa mea Parpara, spuse Thomas fierarul, tot aşa am fost şi noi, când mi-ai dat primul sărut!

Toţi cei de faţă râseră, iar ducele continuă:

— Cred că aceşti doi logodnici nu sunt singurii care vor să

se simtă bine. Doamnă Hartmann, ştiu că iubeşti pe omul credincios, pe care ţi l-am sortit. Ultimul obstacol ce-ţi stătea în cale a fost înlăturat, astfel că sunt încredinţat că nu vei respinge pe omul acesta.

Zâmbind fericită, doamna Hartmann se adresă cinstitului căpitan Schubert, întrebându-l:

— Balduin, mai ţii la mine?

— Să mă ia dracu' dacă-mi dă prin gând să spun că nu! Te aştept de atâta vreme cu pânzele întinse şi sunt fericit că pot în sfârşit să te remorchez de mine!

După această declaraţie solemnă, rostită însă în felul obişnuit al lui Balduin Schubert, răsunară încă o dată paharele şi Fred avu prilejul să istorisească povestea Insulei giuvaierurilor.

Seara, când cele trei surori se retraseră în dormitor, se priviră un timp, fără să-şi vorbească. În cele din urmă, Freya curmă tăcerea:

— Două logodne într-o zi! Hm!

— Da, două! Hm! observă şi Wanka.

— Ah, două! Hm! întări Zilla.

— Şi noi? întrebă necăjită sora cea înaltă.

— Da, noi? sări şi cea mică.

— Ah, noi! rosti furioasă cea grasă.

— Eu nici nu mă mărit! declară cea în albastru.

— Nu-mi voi lua niciodată un bărbat! se hotărî cea în cenuşiu.

— Şi eu, eu nu mă voi logodi niciodată! jură cea grasă,strângându-şi la piept animalul îndrăgit...

Sfârşit

EDITURA EDEN
Bucureşti — Sector 1
Piaţa Presei Libere nr. 1
Corp central, Etaj 8, Camera 860
Telefon 222.48.60
Căsuţa poştală 33—99

Coli de tipar: 34,
Bun de tipar: 10.04.1997
Tiparul executat la
Imprimeria „ARDEALUL” Cuj-Napoca
B-dul 21 Decembrie nr. 146
Comanda nr. 70051

28

karl may

OPERE

INSULA GIUVAIERURILOR

Mirajul descoperirii fabuloasei comori a unui maharadjah, răpus în confruntarea cu trupele engleze coloniale, ne aruncă în vârtejul unor extraordinare aventuri, în care reîntâlnim principalii eroi din **„Secretul țigăncii“**. Fidel vocației lui de navigator, Katombo străbate mări și oceane, dând de urma banditului Natter, evadat din închisoare cu obsesia găsirii neprețuitei comori. Pagini de suavă frumusețe lirică alternează cu o acțiune dură, violentă, prin care Natter și bătrânul conte Hohhenegg încearcă să-și forțeze norocul, numai că destinul lor, prorocit de Lilga, regina țiganilor, rămâne implacabil. Prin inventivitatea situațiilor, fantezia debordantă a scriitorului, romanul se numără printre capodoperele literaturii de aventuri.

Sub tipar trilogia :

„ÎN ȚARA MAHDIULUI“

13.700 + 275 T.L. = 13.975